

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

Laura Jane Williams

delice âşık

BİR AN HER ŞEYİ
DEĞİŞTİREBİLİRİ

Selam 😊

Nasılsın Becca? 😊

Özledim 😭

Engelle

Ekle

Mike

Bunca zaman sonra

Neden yazdın??

**Bu kitapta tek bir aşk hikâyesi değil,
iki aşk hikayesiyle karşı karşıyayız.**

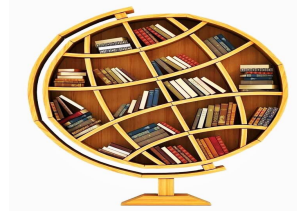
**Becca Calloway, Bay Doğru'yla karşılaşmak için hazır
olduğunu söylerken bir hayli ciddidir. Hatta onun
için bir manifest ritüeli düzenleyecek kadar...
Etkinlikten beş dakika sonraysa eski sevgilisinden
bir mesaj alır. Tek sorun bu mesajın ne anlama
geldiğinden pek emin olmamasıdır.**

**Acaba Becca, mesaja cevap verip Mike'la arasındaki
ilişkiyi tekrar alevlendirmeli mi yoksa mesajı silip
numarasını engellemeli ve hayatına devam mı etmelidir?**

**Becca'nın bir tercihi ve bunun iki sonucu var...
Ve siz, *Delice Âşık*'ta ikisini de okuyacaksınız!**

delice âşık

ULUSLARARASI ÇOKSATAN YAZAR

Laura Jane Williams

delice âşık

zm

Düzenleme
Ny.Ozlem

“Söylemek istediğim şu, hepimiz öleceğiz. Eninde sonunda yani. Kesin olan tek şey bu. O zamana kadar yaşananlar berbat da iyi de olabilir ama ben sadece iyi zaman geçirmekle ilgileniyorum. Yani *güzel* zaman geçirmekle. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Becca Calloway konuşurken en yakın arkadaşı Jia Li'den taşan şüpheciligi hissedebiliyordu. Jia Li, onun “enerji işleri” olarak adlandırdığı şeye teslim olacağa benzemiyordu çünkü inançtan çok bilime önem verirdi. *İnanmam İçin Görmem Gerekir* topluluğunun kurucu üyesiydi... Ama ne yazık ki burası artık Enerji Şehri olmak üzereydi.

“Bana öyle bakma,” diye ısrar etti Becca alttan alan bir kıkırdamayla. “Bana öyle baktığında aklından neler geçtiğini biliyorum.”

“Tek bir insanın düşünceleriyle evrene boyun eğdiremeyeceğini düşündüğümü mü biliyorsun?” diye sordu Jia Li. Rujlu dudakları arkadaşıyla eş bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Hayatta gereken tek şey *iyi enerji* olsa, mesela hiç yoksulluk çekilmeyeceğini düşündüğümü mü? Kanser, trafik kazası ya da hastanelerde çocuk koğuşları gibi şeyler olmayacağını düşündüğümü mü?

Yoksa kötü bir durumdan sadece *meditasyon* yaparak kurtulabileceğini düşündüğümü mü? Ya da o elbisenin içinde çok şirin görüldüğünü ve bir noktada onu senden çalmak zorunda kalacağımı düşündüğümü mü biliyorsun?”

Becca bu iltifatı bir şov kızı edasıyla kabul ederek sol ayağını havaya kaldırdı ve ona, “Free People¹’dan aldım. İndirimdeydi,” dedi. “Ayrıca konuyu değiştirme. Demek istediğim şu ki; aynen söylediğin gibi pek çok şey bizim kontrolümüz dışında. Günün sonunda yapabileceğimiz tek şey sahip olduklarımız için şükretmek. Odaklandığımız şeyin hayatımızdaki yerinin artıyor olması temel bir fizik kuralı gibi. Mesela araban için bir park yeri bulabileceğini düşünürsen hemen bulursun. *Kahretsin, berbat bir gün olacak*, diye düşünürsen de emin ol başına kötü şeyler gelir. İşte buna, manifest etmek deniyor.”

“Becca,” dedi Jia Li, Prosecco²’sundan büyük bir yudum alarak. “Bu manifest değil. Bu doğrulama ön yargısı. Ayrıca biraz bile ironi yapmadan *şükretme* havasına büründüğüne inanamıyorum.”

“Ah inanmıyorum, çok zor birisin,” diye söylendi Becca başını dostça sallayarak. “Bile isteye kalın kafalılık ediyorsun. Birbirimizden bu kadar farklıken birlikte bu kadar uyumlu çalışmayı nasıl başarıyoruz?”

“Aslında bunun cevabını biliyorum,” dedi Jia Li gururla ve bir elini kaldırıp parmaklarıyla sayarak cevaplarını sıralamaya devam etti. “Bir, içki içmek konusunda seninle yarışabilecek tanıdığın tek kadın benim. Ki bence bu meydan okumadan sen de zevk alıyorsun. İki, süttten çıkma ak kaşık olarak sen; benim seks hayatımı dinlemekten zevk alıyorsun. Benim maceralarımı

1 Bir Amerikan kadın giyim markası -ed.n.

2 İtalyan beyaz şarabı -ed.n.

dinleyerek eğleniyorsun, bir yandan da rahibe gibi ‘öylesine yapmaktansa yapmamayı tercih ederim’ rutinine bağlı kalıyorsun. Ve üç...”

“Tanrı aşkına, Jia Li. Neden Normandiya’daki birlikleri komuta ediyormuş gibi nutuk çekiyorsun?”

Jia Li onu umursamayıp saymaya devam etti. “Seni güldürüyorum. Bazen istemeden de olsa cadı gibi gülüyorsun.”

“Hem cadı hem cadaloz, ne dehşet bir ikili.”

Jia Li kıkırdadı. Görünüşe göre Becca da onu güldürmekte başarılıydı. “Bir de gerçekten bekârsınız. Kim karşı koyabilir ki?”

Becca kenardaki şişeyi kadehlerine boşalttı ve etrafı inceledi. Her şey mükemmeldi. Salon cıvıltı cıvıltı, yiyecek ve içecekler gelip gidiyordu, her yerde güzel saçlı insanlar salınıyordu.

“Bak,” dedi Becca arkadaşına sesini alçaltarak. Her şey başlamadan önce bu konuşmanın bir sonuca varmasını istiyordu. “Karşıma çıkacak o kişinin dışarıda bir yerlerde olduğuna inanmaya devam edebilmemin tek yolu, hayatın bana karşı nazik olduğuna dair kanıtlar aramaktan ve hayatın beni her an erkeğimi bana hediye edecek kadar sevdiğine inanmaktan geçiyor. Umudumu güçlendirmeliyim ve bu akşamki ritüel de bunun en iyi yolu. Bunu benim için yapmalısın. Lütfen yap!” Ardından sanki bir Shakespeare oyunundaymış gibi yumruğunu dramatik bir şekilde salladı. O kişiye duyduğu arzuyla ilgili kendi kendisiyle alay etmek, ciddi olmaktan daha kolaydı. Aksi takdirde bu hevesi onu öldürebilirdi.

Jia Li dudaklarını büzdü, eğlendiği her hâlimden belliydi. “Bu şeyin yakında başlayacağına dair bir kanıt var mı? Hâlâ birilerinin gelmesini bekliyor muyuz?”

Becca ön masanın arkasındaki sekreterliği kaparak katılımcı listesine göz attı. Kuaför salonları genellikle iş yeri sahipleri,

kafası çalışan ev hanımları, yerel DJ'ler ve medya şahsiyetlerinden oluşan müşterileri için aylık etkinlikler düzenlemezdi. Hele yapış yapış, sıcak hava dalgasının ortasındaki bir yaz gününde kalpleri ve ruhları açığa çıkaracak bir manifest ritüeli hiç düzenlemezlerdi. Ama çoğu kuaför salonu da Trim gibi değildi. Trim saç yapıyordu, evet. Ancak aynı zamanda King's Heath'in; yani Becca, Jia Li ve bu gece burada bulunan diğer herkesin evi olarak adlandırdığı Birmingham'daki bu küçük banliyönün kalbinin attığı yerd. Düzenli müşterileri, Trim'in mesai sonrası etkinliklerini desteklemeye her zaman gelirdi. Natürmort resimden kokteyl hazırlamaya, ekşi maya ekmek yapımından esansiyel yağ karışımlarına kadar pek çok etkinlik yapıları. Becca'nın listesindeki isimlerin yanındaki tiklerin sayısına bakılırsa, bu geceki manifest ritüeline katılım da pek farklı olmayacaktı.

"Sanırım hazırız. Coco'yu bulup başlamak için onu çağıracağım," dedi Becca. Kendisine doğru yaklaşan Trim'in ortağı Carlos'a dönerek çenesini eğdi. "Carlos dostum, klimayla ilgilenir misin? Normalde olduğu gibi zamanlayıcının kapanmadığından emin olmalıyız, yoksa bu sıcakta eriyip gideriz."

Carlos salonun sıcaklık kontrolünü yapmak için arka odaya yöneldi ve geçerken Becca'ya başparmağını kaldırdı. "Hallediyorum," dedi ve Becca da ona minnettarlıkla aynı şekilde başparmağını kaldırdı.

"Tamam o zaman," dedi Jia Li ve boş bardağını bırakıp ellerini birbirine vurdu. "Hadi gidip oramıza buramıza biraz pembe kuvars sürelim sonra da Ay'a uluyarak ebedî kız kurusu olmaktan kurtulmak için pozitif haleti ruhiyeye bürünelim, olur mu?"

"Ya bu işin havasına girersin ya da kendini dışarıda bulursun," diye fısıldadı Becca. Yarı şaka yapıyordu ama bir yandan da yarı ciddiydi. "Bana karşı alaycı olabilirsin ama müşterilerin

seni duymasına izin verme. Gösteriye ayak uydur. Grubun morali için bu işin içindeymiş gibi davran, kapiş?”

Jia Li ciddi bir yüz ifadesi takındı, görünüşe göre arkadaşı ve patronunun en azından olgunmuş gibi davranmasına ihtiyacı olduğunu anlıyordu. “Kapiş,” diye yanıtladı. Aslında alaycılığını askıya alma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığını düşünüyordu. En azından kulağa ilahi gibi gelen o şeyi duyana kadar.

2

O akşamki etkinliğin ev sahibi olan pembe saçlı ve *piercing*-li Coco, “Bırakın sesler yükselsin,” diyerek herkesi yönlendirdi. Coco’nun sol bileğinden koluna kadar yayılıp omuzlarının arkasından kıvrılan ve Madonna’nınki gibi keskin hatlı sağ pazısının üzerinde son bulan bir yılan dövmesi vardı. Becca daha önce içeri girdiğinde ondan oldukça etkilenmiş, kadının dış görünüşü onu tamamen ele geçirmişti. Bundan hoşlanmıştı ve hissettiği şeye güveniyordu. Kendisi için de bu güzellikten bir parça istiyordu. “İçinizdekinin düşünmeden, içgüdüsel olarak ortaya çıkmasına izin verin,” diye devam etti Coco karşılama çemberinin kendine ait kısmından. “Bedeninizde kalın, zihninizden çıkın.”

Becca konsantrasyon içinde gözleri kapalı olsa bile, daha sözcükleri söylemeye fırsat bulamadan Jia Li’nin tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu.

“Sanırım bazılarımız çoktan zihninden çıkmış ve aklını kaçırmış durumda,” dedi Jia Li ve gruptaki bilinci hâlâ yerinde katılımcıların kıkırdamasına neden oldu. Ancak Coco, Jia Li’nin bu yorumunu iyi bir mizaçla karşıladı.

“Hırlayacaksanız hırlayın. Uluyacaksanız uluyun,” diye devam etti Coco. “İnlerseniz de inleyin,” diye ekledi sanki haziran

ayında bir çarşamba akşamı tamamen giyinik kişilerden oluşan otuz kişilik bir salonda bunu yapmak sıra dışı bir şey değilmiş gibi. Becca kendini yine Jia Li'ye karşı hazırladı.

“Tam bana göre bir gece.”

Becca kötü kötü bakmak için gözlerini açsa da Coco'yu gülümserken yakaladı. Jia Li, Becca'nın bakışlarını üzerinde hissetmiş olmalıydı ki gözlerini açtı ve Becca'nın kaşlarının çatıldığını gördü. Samimiyetle dudaklarını oynatarak özür diledi ve gözlerini tekrar kapattı. Becca kendilerinden istendiği gibi Jia Li'nin salınmasını izledi ve sonra bakışlarını diğerlerinde gezdirdi.

Grup, yeşil ve altın rengi tonlarındaki salonun normalde bekleme alanı olan desenli halısının üzerindeki püsküllü yastıklarda oturuyordu. Hepsi bağdaş kurmuş, yüzlerinde Becca için bile “evren”den gereğinden *fazla* bahseden bir kadının karşısında biraz utanıyormuş gibi bir ifadeyle oturuyorlardı. Yine de Coco'yu bir müşterisi tavsiye etmişti ve salona hâkimiyeti takdire şayandı. Sesi karnından geliyormuşçasına alçak bir gümbürtü tonunda duyuluyordu. Gruba nüfuz eden ve topluca onun anaerkil kollarına teslim olmalarını sağlayan bir tür enerjik frekans yayıyordu. Değişiklik olsun diye kontrolü bir başkasına bırakmak hoş sayılırdı.

O esnada Carlos'tan alçak bir mırıltı yükseldi ve bu, diğer herkesin de ses çıkarmaya başlamasına yol açtı. Amaç, kendi titreşimlerinin evrenin titreşimleriyle buluşmasını sağlamak ve böylece dünyayı, her bireyin arzularını duymaya açmaktır.

“Yaz gün dönümü olan 21 Haziran yılın en uzun günüdür,” dedi Coco onlara mırıltılarının ve klimanın uğultusunun arasından. Her şey kulağa çok dramatik geliyordu. Sanki insan nefesinin ritmine göre bir monolog yapıyormuş gibiydi. Becca nefes verdi ve kendini akışa teslim etti.

“İzlanda’da bugün, hayvanların konuşma yetisi kazandığına inanırlar. Yunanlar yaz gün dönümünü takvimin ilk günü olarak kutlarlar. Çinliler bugünü kadınlığa ve onura saygılarını sunmak için kullanırlar.”

Uğultu ve mırıltılar daha da yükseldi.

“Dünyanın bereketini yansıtmak için bu gece, dünyanın geri kalanıyla birlikte alçak gönüllülikle ritüellerimizi gerçekleştiriyoruz. Hayat dopdoludur ve bizimdir. Hep birlikte gözlerimizi yeniden açarken size hoş geldiniz diyor ve derin yaz arzularımızı gerçek, elle tutulur şeylere dönüştürmeye hazır olduğumuzu söylüyorum.”

“Amin,” dedi Jia Li cıvılcıvılcı ve şapşal bir sesle. Ardından herkes kıkırdamaya başladı.

Coco göz kırparak başını aşağı yukarı salladı. “Öyle bir şey, evet.”

Bu sadece Becca’nın hayal gücü olabilirdi ama o andan sonra hava biraz farklılaşmaya başladı. Sanki herkes ciddiyet ve ağırbaşlılıkla dolmuştu ve işe koyulmaya hazırlardı. Coco kâğıt ve kalem dağıtarak grubu sonraki aylar için niyetlerini yazmaya davet etti. Herkes sessizce düşünüp aklına gelenleri karalarken Coco odanın içinde dolaştı ve birkaç mum yaktı. Herkes yazmayı bitirdiğinde çemberin ortasına ulaşmıştı. Çiçekleri ortadaki mumun yanına yerleştirdi ve son mum olarak onu da yaktı.

“İşiniz bittiğinde,” diyerek onları yönlendirdi Coco, “gözlerinizi tekrar kapatın. Listeniz üzerine düşünün. Nefes alın. Köklü manifest güçlerinize dokunun. Yardıma gelmeleri için meleklerinizi ve ruh rehberlerinizi, evrenin ilahi güçlerini çağırın.” Becca resmen telepatik olarak Jia Li’nin zihnindeki soruyu duyabiliyordu: *Peki bu bir aplikasyon aracılığıyla mı olacak? Yoksa kullanabileceğimiz bir e-posta adresi var mı...*

Becca odaklandı. Karnında bir şişlik hayal ediyordu. Partne-riyle el eleydi. Kumsalda oynayan, dalgalara girip çıkan sarı saçlı, burnu onunkine benzeyen bir oğlanı izliyordu. Bunu istiyordu. Hem de çok istiyordu. Yirmilerindeyken toplam on kadının eğlenebileceği kadar eğlenmiş, otuz yaşındaysa Trim'i açarak büyük bir adım atmıştı ve şimdi, otuz beş yaşındayken bir sonraki adımı istiyordu. Vücudu bunun için can atıyordu. Yumurtalarını dondursa üzerindeki baskı azalır mıydı? Olabilirdi tabii. Ama bunu istiyor muydu? Hayır. Beş yılını bekâr geçirmişti ve bu kadarı artık yetmişti. Hayatının bir sonraki bölümüne hazırdı: Düzgün romantik bir eş ve kendi ailesini kurmaya başlamak. Beklemenin faydası yoktu.

"Benden sonra tekrar edin," dedi Coco gruba odaklanarak. Boğazını temizlemek için öksürdü ve konuşmaya başladı, "Bugünün gücüyle güçleniyorum."

Hepsi onun sözlerini tekrar etti. "Bugünün gücüyle güçleniyorum."

Coco devam etti, "Zaten benim olanı getirmeleri için koruyucuları çağırıyorum." Bu cümle daha uzundu ve birkaç kişi kelimeleri karıştırsalar da tekrar ettiler. "Gelecek hasatta manifestlediğim arzularımı ortaya çıkarmak için. Bunu herkesin iyiliği için istiyorum."

Ardından herkes listelerini yüksek sesle, içtenlikle ve büyük bir önem atfederek okumaya davet edildi.

"Kız kardeşimin tamamen iyileşmesini istiyorum," dedi Heidi. İki yılda bir balyaj ve omuz hizasında küt kesim için geliyordu ve Kings Heath'te gıda sektöründe halkla ilişkiler uzmanıydı.

Her ayın son cuma günü Carlos'la dip boyası için randevulaşan orta yaşlı bir kadın olan Monique de, "Sonunda onu terk edebilecek gücü bulmak için dua ediyorum," dedi.

“Hayatımda her biçimiyle aşk olsun istiyorum,” dedi Carlos ve Becca’yla göz göze geldi. Becca ondan böyle bir çıkış hiç beklemiyordu. Ardından Carlos utangaç bir ifadeyle uzaklara baktı, yanaklarında yarım bir gülümseme asılı kalmıştı. Becca onu süzdü. Koyu renk kirli sakalları, kalın ve bronz kollarındaki dövmeleeri, vücuduna *inansılmaz* oturan gömleğiyle mükemmel görünüyordu. Becca’nın son Mayorka tatilinden kalma altın rengi bir bronzluğu varsa da Carlos’unki Şezlong Kıyıları’nda olmasına rağmen neredeyse Toskana derisi gibiydi. O da en az Jia Li kadar baş belası sayılırdı ama sonuçta ikisi de Becca’nın baş belasıydı. Carlos tekrar kafasını kaldırdığında Becca ona dilini çıkardı. Carlos da gözlerini kaçırıp kendi dilini çıkardı ve az önce Becca’nın onun sesinde duyduğu duyguya ihanet etti.

“Ben de aşkın her biçimini istiyorum,” dedi Jia Li. “Kendim için ve değer verdiğim herkes için.” Sonra anlamlı bir şekilde Becca’ya baktı, koyu renk gözlerinde kasvetli bir hava vardı ve Becca onun ima ettiği şeyi fark ederek başını onaylarcasına salladı. Çünkü Becca, arkadaşının ona söylemek istediği şeyi anlıyordu. *Aslında seninle alay eder gibi görüldüğüm her şeye sahip olmanı istiyorum. Birlikte sahip olalım.*

Sıra Becca’ya geldiğinde salondakilere, “Evlenmek ve hamile kalmak istiyorum,” dedi. Sonra yutkundu, gençlik yıllarında anti-feminist ya da fazlasıyla “50’lerin ev hanımlarına” özgü olduğunu düşündüğü bir şeyi istemekten çekiniyordu. Ama dürüst olmalıydı. Gerçek buydu.

Hep birlikte Coco’yu izleyerek ritüeli şu sözlerle kapattılar, “Bu dileklerin manifestlenmesine izin vermeye muktedir ve istekli olduğumu onaylıyorum, yaratılış mucizesine inançla katılıyorum. Öyle olsun. Eğer olacaksa olsun.” Ve sonunda, Jia Li’ye

teşekkür eder gibi komik bir etki yaratmak için Coco şöyle ekledi, "Amin."

"Amin," diye tekrarladı grup da kukurdayarak. Geçen kırk dakikanın gerginliği buharlaşıp uçmuştu. İşleri bitmişti. Evrene ne istediklerini söylemiş ve bunu kendileri de duymuş, hissetmiş, kabul etmişlerdi. Şimdi içip sohbet etmelerinde ve hayatlarına devam etmelerinde bir sakınca yoktu. Yaşam restoranında siparişler verilmişti ve dilekleri tannıların elindeydi, tabii böyle bir şey gerçekten varsa...

3

Ritüelden kısa bir süre sonra sıcak hava dalgasının kırılması ve göklerin resmen kapılarını açarak salona karamsar, atmosferik bir hava yayması sihir gibiydi. Büyük ön pencereden görünen gökyüzü karanlıktı, yağmur cama vuruyordu ve bir sığınak misali içeride mumlar ve tütüsler yanıyordu. Ancak ne yazık ki Becca, Jia Li'nin alaycılığından kurtulamamıştı.

“Sadece söylüyorum,” dedi Becca arkadaşına, “az önce yaptıklarımızın ardından insan kesinlikle farklı hissediyor. Baksana, *hava* bile değişti!”

Alaycı bir şekilde *göz kırpmak* mümkün olsaydı Jia Li'nin çikolata rengi gözleri bunu kesinlikle yapardı.

“Belli ki sen öyle hissetmiyorsun.” Becca başını iki yana sallayarak kahkaha attı. Saç şekillendirme bölümlerinden birinde kendi yansımasını görünce elini dalgalı saçlarında gezdirdi, kışındaki bir kıvrımı düzeltti. Jia Li onu izliyordu ve karşı atağa geçmeden önce o da aynısını yaptı.

“Tüm bu Bay Doğru'yu bulma çabaları...” Jia Li, konuşmasının gerektirdiğinden daha dramatik bir şekilde iç geçirdi. “Yani bu ne demek ki? Sana şunu söyleyebilirim. Hayatının erkeği her kimse, lanet olası bir yaz gün dönümü manifest partisiyle ortaya

çıkmayacak. Gereken uygulamaları indirip yeteri kadar kaydırma yapmanı, hatta izin gününde spa yerine bir spor temalı bar gitmeni manifestlesek olmaz mı? Bilirsin işte, erkeklerin gerçekten gittiği bir yere yani?

“Öyle bir adam istemiyorum,” diye karşılık verdi Becca.

Carlos’un konuklara biraz daha içki alabilmesi için birkaç adım sola kaydılar. Carlos bu işi teatral bir şekilde yaparak adeta, *Bana yardım etseniz ölür müsünüz*, diyordu.

“Ben... Düşünceli birini istiyorum. Spaya, kitap kulübüne ya da manifest etkinliğine giden türden bir adamı. Müstakbel kocamla tanışmak için ragbi ya da futboldan hoşlanıyormuşum gibi davranırsam nasıl olur? Bu bana dürüstlük ödülü kazandırmaz, değil mi?”

“Mutlu Ev Sahipleri Ödülleri’nde yarışmayı hiç düşündünüz mü?” diye fısıldadı Carlos. Onu yine görmezden geldiler ama bu kez gülümsemişlerdi. Carlos’u sinirlendirmek Jia Li ve Becca’nın ortak eğlencesiydi. Zaten Trim’de çalışmak da tam zamanlı kuaförlük ve yarı zamanlı herkesle ve her şeyle dalga geçmek anlamına geliyordu. Onlar böyle çalışıyorlardı. Ya (severek) katılırdınız ya da defolup giderdiniz.

“Pardon, bir şey mi dedin Carlos?” diye sordu Becca. Carlos herkesin bitirdiği kadehleri doldurmayı başarmıştı. Carlos’un yüzüne parlak ve alaycı bir sırıtuş yayıldıktan sonra gözlerini çılginca kırıpıştırdı.

“Dedim ki, siz çok sevdiğim hanımlar ne konuşuyorsunuz böyle?” Carlos onlara doğru yanaşırken gülümsemesi göz kamaştırıyor, cazibesi hemen insanı ısıtıyordu.

Becca onun V şeklindeki yakasını işaret ederek, “Bir düğmeyi atlamışsın,” dedi. Tam ortada açık bir düğme vardı ve geri

kalanı iliklenmişti. Böylece gömlek, üstten ve alttan kaslı gövdesinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

Carlos göğüs kaslarını hareket ettirdi. Bu, Chippendales³ günlerinden kalma garip bir alışkanlıktı. Çünkü evet, Carlos eskiden striptiz yapıyordu. Kuaförlük için yeterlilik sertifikasını ve daha sonra da iş kurmak için gereken paranın yarısını bu şekilde karşılamıştı.

“Çok fenasın,” diyerek Becca ona takıldı. Omzuyla hafifçe Carlos’a vurduktan sonra ona bir öpücük gönderdi.

“Ve yeteneklisin,” diye ekledi Jia Li. “Keşke ben de yapabilsem.” Ön kollarının altında tuttuğu hatırı sayılır büyüklükteki memelerini garip bir şekilde salladı ve bunu yaparken içkisi bardağın kenarından eline dökülünce üçü de kahkahalara boğuldu.

“Gülümseyin!” diye cıvıldadı yanlarına gelen Dana. Dükkânlarının menajeri ve sosyal medya hesaplarının yüzü olan Dana’nın bacakları uzun ve teni pürüzsüzdü, örgülü saçları omzunun üzerindeydi. Dana o ânı DSLR⁴ fotoğraf makinesine kaydediyordu ve Jia Li bileğini yalayıp kameraya göz kırparak şov yaparken makineden birkaç tıklama sesi yükseldi. Tam o esnada Carlos, Jia Li’ye uzanarak onun bileğini yalıyormuş gibi yaptı. Buna karşılık Jia Li iğrenmiş ama keyif de almış gibi çığlık attı ve Becca, onların bu performansı karşısında çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırarak tepki verdi. Dükkânın müdavimlerden birkaçı, her zamanki gibi hepsinin gülünç duruma düştüklerinin eğlenerek farkına varmışlardı. Becca onaylamaz bir ifadeyle gözlerini kırıştıtırırken üst kolunda bir gıdıklanma hissetti.

3 Erkeklerin gövdeleri çıplak olup yalnızca papyon ve gömlek manşeti taktıkları bir kostüm giyerek oluşturdukları performans grubu -ed.n.

4 Dijital tek lens yansımali fotoğraf makinesi -ed.n.

“Selam!” dedi, Coco’ydu bu. “Bu gece beni çağırdığınız için size teşekkür etmek istedim. Gitmem gerekiyor ama gerçekten harika bir enerji yarattık. Sahiden de buradaki insanlar harika.”

“Ben de tam aynı şeyi söylemek için seni bulmaya geliyordum!” diye yanıtladı Becca. “Gelebildiğin için minnettarız. Çok ama çok teşekkür ederim. Bu gece burada alaycı birkaç kişi vardı, evet ama bizimle oturup da içinde bir şeylerin değiştiğini hissetmeyen birinin bile olduğunu sanmıyorum. Bu işte gerçekten çok iyisin.”

“Ahh,” diye mırıldandı Coco. Makyajsız cildi parlıyordu ve Becca kendi kendine, *Acaba hangi nemlendiriciyi kullanıyor*, diye düşündü. “Teşekkürler. Biliyor musun, alaycılık sadece farklı giysilere bürünmüş korkudur. Ciddiyetin belli bir cesaret gerektirdiğini düşünürüm hep.”

“Çok bilgece.”

Coco bir şey söylemedi, sadece sanki onu bir şekilde değerlendiriyor ya da ölçüp biçiyor gibi Becca’ya bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Becca aniden utanarak. Sanki yüzünde bir şey varmış gibi elini yüzüne götürdü. Her ne kadar çabalasa da Coco’nun sahip olduğu Doğa Ana ışıltısına sahip olduğunu sanmıyordu.

“Sadece şunu söylemek istiyorum,” diye söze başladı Coco. Becca nefesini tuttu, en derin arzularını bilen bu yabancının söyleyeceklerini ve kararını bekliyordu. “İstediğin her şeyi elde edeceksin Becca. Bunu çok net görüyorum. O yüzden bu konuda endişelenme. Artık yapacağın şey sadece olacakların tadını çıkarmak, kendini buna kaptırmak. En çılgın hayallerinin gerçekleşeceği eşiktesin. Her an gerçekleşebilir. Bekleyişin sona erdi. O kişi burada.”

“Teşekkürler,” dedi Becca, başka nasıl yanıt vereceğini bilemiyordu. Jia Li, Coco’nun söylediklerinin doğru olduğuna dair bir kanıt; tarih ve saat içeren yazılı bir rapor bile isteyebilirdi ama Becca, Coco’nun ışıltılı gözlerine baktıkça bir şey söylemekten vazgeçti. Sanki Coco ona büyü yapmış gibiydi.

“Ne demek.” Sarıldılar ve sonra Becca onun uzaklaşmasını izledi. Salonun kapısındaki zil, kapı açılıp kapanırken şingirdadı. Coco küçük bir şemsiye açıp yağmurlu akşama karışırken Becca da az önce konuştuklarını kafasında tekrarlayarak daha fazla ipucu aradı. *Artık yapacağın şey sadece olacakların tadını çıkarmak, kendini buna kaptırmak.* Becca, bu kadar basitse bunu yapabileceğini düşündü. Personel mutfağındaki kupalardan birinde, Jia Li’nin şaka olsun diye getirdiği o kupada ne yazıyordu? *Titreşimin, etkileşimindir.* Becca bunu tam olarak açıklayamıyordu ama midesinde heyecanlı bir his, bir beklenti vardı. Sanki Coco öyle söylediği için her şey yoluna girecek gibiydi. Girecekti de.

Ardından telefonu elinde titreyerek bir mesajla aydınlandı.

“Aman Tanrım,” dedi Becca mesaja bakarak.

“Ne?” diye sordu Jia Li. Botoksunun izin verdiği kadar kaşlarını çatarak Becca’ya yaklaştı ve ne olduğunu görmek için boyununu eğdi.

Becca olanları anlamak ister gibi başını iki yana sallıyordu. Gerçekten mi? Gerçekten o muydu? Becca numarayı rehberine kaydetmemişti ama kimden geldiğini hemen anladı. Çünkü bu mesaj sadece *tek* bir kişiden gelmiş olabilirdi.

Becca’nın en sevdiği sanatçının Mer’te sergilenen eserlerinden birinin fotoğrafını yollamıştı. Becca, New York’a sadece bir kez gitmiş, gerçek hayatta da bu eseri sadece bir kez görmüştü. Neon harflerle şöyle yazıyordu: *Ben çok gençtim ve sen çok güzel-*

din. Bu eseri gördüğünde yanında olan, altı yıl önce o yolculuğa birlikte çıktığı kişi Mike'tı. Onun Mike'ı.

“Vay canına,” dedi Becca yine yüksek sesle, kafasını olanlara inanamıyormuş gibi sallıyordu. Etrafındaki insanlar sanki her şey normalmiş gibi konuşuyorlardı. Ama Becca orada öylece donakalmış, geçmiş avucunun içinde dururken ve Mike-kahrolası-Henry ansızın hayatına yeniden girmişken birilerinin nasıl olup da ada çayı demetleri ve *Selling Sunset*⁵ hakkında konuşabildiğini anlamıyordu. Jia Li de gözlerini kısarak ekrana baktı ve sonra hafifçe iç çekti.

Fotoğrafın altındaki mesajda şöyle yazıyordu: *Seni düşündüğümü söylemeden edemedim Bec. Bunu tekrar gördüm ve mesaj atmak istedim.*

“Becca? Bu... Şey değil mi?” diye sordu Jia Li. Becca cevap verebildiğinde sesi, duyuları onu tamamen ele geçirmiş gibi dalgalanıyordu.

“Evet,” dedi. “Az önce eski sevgilimden mesaj aldım.”

“Vay canına,” diye yanıtladı Jia Li kısa ve öz bir şekilde. “Mike şey mi yani? Hani şu...”

“Kaçıp giden,” diye yanıtladı Becca ona bakarak. Arkadaşının yüzünde ihtiyacı olan cevapların olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. “Yani bir bakıma.”

Hiç şüphe yok ki bu bir işaretti. Bay Doğru'yu zaten tanıdığına dair bir işaret. Onun burada, telefonunda olduğuna dair bir işaret. Lanet olsun. Aradan yıllar geçmişti. Ve şimdi Becca'ya mesaj mı atıyordu? Tanrı *aşkına*, Coco bu işte gerçekten iyiydi.

Ya da hayır, bir dakika.

5 Netflix'te yayınlanan bir reality şov -ed.n.

Belki de bu bir testti. Yüce güçler, Bay Doğru'yu gerçekten bulmasını istiyorsa geçmişe takılıp kalmayı bırakması gerektiği konusunda onu uyarıyor olabilirdi. Mike'tan beri kimseyle ciddi bir ilişki yaşamamıştı. Bu bir tesadüf olamazdı. Ondan gerçekten kurtulabilmiş miydi?

Becca kafasını kaldırıp Coco gerçekten gitmiş mi yoksa sihirli bir şekilde geri mi dönmüş diye kontrol etti. Ne yapılacağını o elbette bilirdi.

"Cevap yazmalı mıyım?" diye sordu Jia Li'ye. Panik içindeydi. Damarları adrenalin ve anılarla alev almıştı. Yanakları sıcak, boğazı kuruydu. Sanki kaderine karar vermek için yalnızca bir saniyesi varmış gibi bir hisse kapılmıştı. "Yoksa yazmamalı mıyım?"

Jia Li cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden salondaki ışıklar titreşti ve sonra tamamen kesildi.

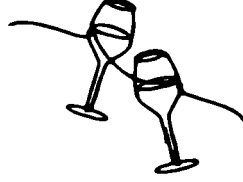
Kimse konuşmuyordu.

Karanlığa gömülmüşlerdi.

Ve sonra bir çığlık duyuldu.

4

Mesaja Cevap Vermezse

Manifest ritüelinde kocasından ayrılmak istediğini açıklayan yaşlı kadın Monique'in, "Özür dilerim," diyen sesi duyuldu hemen sonra. "Bir şok yaşadım herhalde. Bu kadar gergin bir tepki vermek istememiştim!"

Salona şaşkın bir sessizlik hâkimken Carlos'un sesi, neredeyse dibine kadar yanmış mumların titreşmesiyle oluşan gölgelerin arasından yükseldi, "Ve şimdi gecenin gizemli cinayet bölümü başlıyor," dedi sersemce ve vampir gibi çıkardığı ses tonuyla.

Sanki insanlar bu söylediğinin gerçek olup olmadığından tam olarak emin değilmiş gibi birkaç kişi kibarca kıkırdadı. Ancak ışıklar tüm ihtişamıyla yeniden yandıktan hemen sonra bunun bir şaka olduğu anlaşılınca, bu kez kalabalıktan keyifli mırıltılar yükseldi. Carlos sahte bir umutsuzlukla ellerini havaya kaldırırken Becca'nın gözleri kazara sönüp açılan ışıklara alışmaya çalışıyordu.

“Gizemli cinayet kurgum fiyasko çıktı,” diye bağırdı Carlos sanki bu durum ona çok dokunmuş gibi.

“Carlos!” diye bağırdı Becca salonun diğer tarafından. “Dikkat et!”

Becca, Carlos geri adım atınca saç şekillendirme bölümlerinden birinin masasının köşesinde tehlikeli bir açıyla duran boş şampanya kadehlerinin olduğu tepsiye çarpmamayı kıl payı başardı. Carlos tepsiyi tutmak için tam zamanında arkasını döndü. Kazadan kıl payı kurtulduğu için ensesi kıpkırmızı kesilmişti.

“Aman Tanrım,” deyip tepsiyi aldı ve kadehleri ortadan kaldırmak için salonun arkasındaki personel odasına doğru ilerledi. “Bu bir felaketle sonuçlanabilirdi.”

“Biraz fazla dramatik olmadı mı?” diye alay etti Jia Li onunla ama sonra gözlerini kocaman açarak Becca’ya doğru baktı. Bunun ne kadar büyük bir kaos yaratabileceğini o da sessiz bir şekilde kabul ediyordu çünkü kadehler bardan kiralananmıştı.

Her ikisi de son içkilerini yudumlarken Jia Li iç çekti, tatsız gerçeklerin altını çizdiğini belli edercesine bir hareketti bu. Becca bunu yaptığını daha önce defalarca kez duymuştu.

“Ee, şu eski sevgilin,” dedi Becca’ya. “Seni tanıdığımdan beri, ben burada çalışmaya başladığımdan beri hislerinin üstesinden gelmeye çalıştığın kişi. Mesaj mı attı yani?”

“Ben bunun bir işaret olduğunu düşünüyorum,” diyerek söze başladı Becca ama Jia Li hemen itiraz edercesine yüzünü buruşturup başını öfkeyle iki yana salladı.

“Hayır,” diyerek karşı çıktı. “Buna katılmıyorum. Aksine, bence bu onu görmezden gelmen için bir işaret olmalı. Bana telefonunu ver, numarasını sileyim ve engelleyeyim.”

“Gerçekten mi? Tartışmadan ve düşünmeden öylece en sert seçeneği mi uygulayacağız?”

Carlos da onlara katılırken Jia Li omuz silkkti.

“Oooo,” dedi Carlos. “Sert seçeneklere bayılırım!”

“Carlos,” diye uyardı onu Becca. “Neden bahsettiğimizi bilmiyorsun bile.”

“Anlatın o halde,” diye karşılık verdi Carlos.

Becca bir nefes alsa da o daha açıklayamadan Jia Li araya girdi. “Eski sevgilisinden bir mesaj almış ve sanki bu onun dua ettiği tanrılardan gelen mistik bir çağrıymış gibi davranıyor, çünkü olumlamalar ve aldığı derin nefesler yüzünden ruhu kafayı bulmuş durumda.”

“Ah,” dedi Carlos durumun ayrıntıları üzerine düşünürken. “Yeniden yakılan bir sigaranın tadı asla aynı olmaz. Eski aşkları yeniden alevlendirmek konusunda vereceğim tek mesaj bu.”

Jia Li bir kahkaha attı. “Bu cümleyi bir yerlerden çaldın, değil mi,” diyerek onu suçladı.

“Elbette çaldım,” dedi Carlos ve güldü. “Sence bir erkek hem bu kadar yakışıklı hem de *bu* kadar bilge olabilir mi?”

“İyi bir noktaya değindin,” diye yanıtladı Jia Li. “Gerçi sen o kadar da yakışıklı değilsin ama neyse...”

Carlos, Jia Li’nin bu kadar saygısız olabileceğine inanamıyormuş gibi histerik bir kahkaha attı ama Jia Li o sırada Becca’nın yüzünün asıldığını fark etmişti. Birinin kendi sorununa dönmesini bekliyordu.

“Tamam, tamam. Şimdi... Açıkçası o adamla hiç tanışmadım. Sadece bana anlattıklarını biliyorum, yani onu asla atlatamayacakmışsın gibi hissediyordun. Onun New York’a taşındığı sırada aslında aranızda büyük bir şey patlak vermemiş, sadece ilişkinin sonunda can çekişircesine bir inilti ortaya çıkmış gibi. Burada iş kurmak istediğin için seni geride bırakmış. Yani aranızdakini tam olarak bitirmiş sayılmazsınız, değil mi?”

“Bir bakıma öyle,” dedi Becca.

“Ama sen artık bambaşka bir noktadasın! Burada çalışmaya ilk başladığımda onun yüzünden gerçekten üzülüyordun. Ayrılık yeniydi tabii ama o zamandan beri gerçekten başka bir yola saptın. Bilemiyorum. Bence eski sevgiline geri dönmek, duş aldıktan sonra kirli külotunu tekrar giymek gibi bir şey.”

Becca burnunu kırıstırdı. “Ona geri dönmek istediğimi söylemiyorum-” diye lafa girdi ama Jia Li sözünü kesti.

“O zaman numarasını sil ve engelle,” dedi Jia Li omuz silerek. “Aslında bu şekilde mesaj atmasının oldukça şüpheli bir davranış olduğunu düşünüyorum. Tamam, *Hey, uyanık mısın*, gibi bir şey de yazmamış ama böyle bir fotoğraf gönderip seni düşündüğünü söylemesi Kazanova 101 davranışı gibi değil mi? Bunun karşılığında ne bekliyor ki?”

“İyileşmekte olan bir Kazanova olarak konuşursam,” diye araya girdi Carlos, “aynı fikirdeyim.”

Becca sırayla iki arkadaşına baktı, onların endişeli ve muhalif ifadelerini inceledi. Kimse konuşmuyordu.

“Peki,” diye iç geçirdi, demek istediklerini anlamıştı. Mesajı tekrar açtı ve numarasını engellemek için simgeye tıkladı. “İşte,” diye duyurdu telefonunu havaya kaldırarak. “Yol, resmî olarak sadece ileriye doğru gitmek için açılmıştır. Geri dönüş yok. Mesaj silindi, numara engellendi.”

“Aferin kızım,” dedi Jia Li göz kırparak. “Pişman olmayacaksınız.”

“Ya da belki olursun,” diye araya girdi Carlos yardımsever bir ifade takınarak. “Ama artık çok geç.”

Ertesi sabah güneş, dün geceki fırtınadan sonra bile her zamanki gibi parlıyordu. Becca yirmi beş dakikadır küt bir saç kesimiyle uğraşıyordu. Bir yandan da sıcaktan şişmiş ayaklarını dinlendirmek ve rahat hareket edebilmek için tekerlekli, siyah bir deri taburede oturmuş müşterisiyle aralıksız sohbet ediyordu. Başını Kaylee'nin sol tarafından kaldırmadan saçın en kısa katmanını kesti. Böylece bir basamak misali sert bir çizgi şeklinde inmemesi için katmanı saçın kalan kesimine uydurdu. Bu sırada anlatmaya devam ediyordu, "Mesajı sildiğim iyi oldu. Gelirken de soğuk *latte* almak için şu yolun aşağısında yeni açılan kafeye uğradım."

"Clemants'a yani," diye araya girdi Kaylee ve Becca da onaylarcasına başını salladı.

"Clemants. Evet! Mekânı sevdim. Açık renk ahşap dekor kullanmışlar ve İskandinav hamur işleri de var."

"Aman Tanrım, evet!" dedi Kaylee. Becca onun arkasına geçip her açıdan saçının eşit olup olmadığını kontrol etti. Evet, düzgündü. "Oraya gittiğimizde arkadaşım Lauren'a dedim ki, 'Eskiden Starbucks'a gidip o kocaman, yapış yapış şeylerden aldığıma inanamıyorum.' Şimdiyse o kakuleli çöreği yiyince sanki hayatım boyunca konserve krema yemişim de sonunda gerçek doğal bir kaymak tatmışım gibi oldum. Nasıl da farklılar!"

"Çok lezzetliler," diyerek ona katıldı Becca. Saç konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Carlos'un da parlak bir güneş rengiyle boyadığı saçlar bir ustalık eseri olmuştu. "Bu sabah kahvemi içmek için oradaydım ve arkamdaki adam benimle sohbet etmeye başladı. Özel bir şey hakkında falan değil tabii. Gerçekten öylesine şeylerden. Ama ben onunla flört etmeye başladım. En azından denedim. Kendimi, o kadar da komik olmayan esprilerine güldüğüm sırada saçımla oynarken buldum."

Becca arka taraftan birinin onları dinlediğini hissederek başını kaldırıp baktı.

“Sen gerçekten de birileriyle gelişigüzel flört etmeye bayılıyorsun,” diye yorum yaptı Carlos, bir yandan da boya yaptığı ayaklı standı temizliyordu. “O yüzden işin nasıl sonuçlandığını duymak için sabırsızlanıyorum...”

Becca gözlerini devirirken Kaylee kıkırdamaya başladı.

“Alınmak yok,” diye ekledi Carlos. Hem kaba davranıp hem de işin içinden sıyrılmak isteyen insanların yaptığı gibi konuşmuştu.

“Numarasını aldın mı peki?” diye sordu Kaylee ve Carlos kahkahasını bastırmaya çalıştı. “Ne?” diye sordu Kaylee. “Komik bir şey mi bu?”

Carlos gülüyordu çünkü Becca tüm çabalarına, kendini görünür kılacağına dair iddialarına rağmen bir erkeğe karşı ilk hamleyi yapacak öz güveni kendinde bir türlü bulamıyordu. Bu sabah karşılaştığı adamın da onunla flört ettiğini biliyordu ve kıkırdayarak, cilve yaparak ve göz teması kurmaya çalışarak aslında yapması gerekenin ötesinde hareket etmişti. Ama sonra sipariş verme sırası Becca’ya gelince adam siparişini verene kadar onun kahvesi hazırlanmıştı. Bu durumda Becca çok açık ve kasıtlı bir şekilde orada durup tekrar sohbet etmeye başlamadıkça ona kur yapmaya devam etmesinin bir yolu yoktu. Bu yüzden de çekip gitmişti.

“İş bitiricilik konusunda pek iyi değilim,” diye açıkladı Becca. “Bunu anlatmak için daha iyi bir ifade bulamadım. Ama kendimi savunmam gerekirse, salonu açtığımda bunun üzerinde çalışabileceğim türde bir özelliğim olduğunu fark ettim. Bunu düzeltebilirim. Düzeltmezsem de aptallık etmiş olurum çünkü dışarıda bir sürü erkek var. Sadece halka açık yerlerde rastgele bi-

raz lafladıktan ve gülüştükten sonra numaramın istenebileceğini açıkça belli etmek konusunda daha iyi olmalıyım.”

“Ya da sen de numaralarını isteyebilirsin,” diye öneride bulundu Kaylee tek kaşını kaldırarak.

Carlos yine kahkaha attı. “Küçük adımlarla,” diyerek onu düzeltti. Tekerlekli standı tuvaletin yanındaki saç boyaları bölümüne doğru ilerlerken omzunun üzerinden dönüp ekledi, “Sonuçta kendini ifade etsin diye uğraşıyoruz!”

Becca burun kıvırdı. “Artık kabalaşıyorsun!” diye seslendi arkasından. Sonra da sesini alçaltıp Kaylee’ye içini döktü. “Aslında haklı. Kafamın içinde, beyaz atlı prens tarafından ayaklarımın yerden kesilmesini istiyorum ama gerçekte kimsenin bununla ilgilenmediğini düşünüyorum ve utangaç, çekingen davranıp kaçıyorum. Bu oldukça acınası bir durum.”

Becca, Kaylee’nin yeni saç modelinin uçlarına biraz saç kremi sürdü ve sonra saçlarını ona da göstermek için arkasına bir ayna tuttu.

“BAYILDIM!” diye haykırdı Kaylee. “Kesinlikle! *Rastlantının Böylesi*’ndeki Gwyneth Paltrow’un saçları gibi olmuş, tam istediğim gibi. Tanrım, harikası Becca. Ve sen Carlos... Bu renk *efsane*.”

Carlos yeniden ortaya çıktığında, “Şık. Çok şık oldu,” diye yorum yaptı.

Becca, Kaylee’nin önlüğünü çıkarmasına yardım ederken Carlos ile Becca bir beşlik çıktılar. Kaylee bir dizi *selfie* çekmeye başladığındaysa birbirlerini alkışladılar.

“Sonuç olarak eski sevgiliye hayır,” dedi Kaylee fotoğrafı çektikten sonra ve ödeme yapmak için Dana’ya doğru ilerledi. “Peki plan ne? Manifest ettin diye o kişi bir gün birdenbire Trim’e gi-

recek ve her şey bitecek mi? Yoksa söylediğin gibi cesur davranıp onu arayıp bulacak mısın?”

Becca bunu biraz düşündü. “Şöyle ki bu sabahtan sonra daha proaktif olmam, birilerinin numarasını almam, erkeklere yaklaşmam ve doğrudan konuya girmem gerektiğini düşünüyorum. Diğer her şeyi denedim.” Yakışıklı adamın yarın sabah da kafede olup olmayacağını merak ediyordu. Her ihtimale karşı Jia Li’den nasıl daha açık davranabileceğine dair bazı ipuçları istemesi gerekecekti. Ancak Jia Li’nin yüzündeki o kaçınılmaz kendinden memnun ifadeyi düşünmeye dayanamıyordu bile. Çünkü *yıllardır* Becca’nın “flört” (çünkü bu *hep* tırnak içinde söylenirdi) koçluğunu yapmaya çalışıyordu.

“Biliyor musun,” dedi Kaylee salonun aynalarından birinde kendine son bir kez bakarken, “bir bekârlar partisi düzenlemeliyiz. Tanıdığımız herkes biraz kaynaşır. *Belki* aradığın adamı bu şekilde bulursun.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Becca ikna olmamış gibi bir sesle. “Yani... Çöpçatanlık gibi mi olacak?”

Kaylee kredi kartını Dana’ya uzatırken, “Haaaaayır!” diye karşı çıktı. “Çok daha sevimli bir şey! ‘Arkadaşın arkadaşı partisi’ diye bir şey duydun mu hiç? Bir grup kadının hepsi uygun bir erkek arkadaşıyla birlikte partiye gelir, böylece oradaki tüm erkekler zaten öncesinde güvendiğiniz biri tarafından değerlendirilmiş olur. Erkeklerin hepsi oradaki kadınların flört etmeye hazır olduğunu, kadınların hepsi de erkeklerin niyetinden haberdardır ve... *Puf!* Sadece sihrin gerçekleşmesini beklersin!”

Dana, Kaylee’ye kartını geri verip faturayı e-postayla göndereceğini söyledi. “Ben de böyle birkaç partiye katılmıştım,” dedi ardından ikisine de. “Aslında bu şekilde tanıştıktan sonra nişanlanan birini de tanıyorum.”

“Gerçekten mi?” dedi Becca. “Yani aslında mantıklı. Tanrım, sadece kefil olunan birileriyle çıkarsak kurtulabileceğimiz o kalp ağrılarını bir hayal edin. Aslında bu fikre alışmaya başlıyorum... Kaylee bu gerçekten dâhice! İstersen partiyi burada bile yapabiliriz.”

Kaylee alt dudağını ısırды ve etrafına bakınarak, “Olmaz,” dedi. “Bir barda yapmalıyız. Bunun için yer ayarlayabilecek birilerini tanıyan dostlarım var. Sen bu işi bana bırak, olur mu? Sana mesaj atacağım.”

“Olur tabii,” diye yanıtladı Becca. “Gerçi şimdi ben de kimi getirebileceğimi düşünüyorum. Uygun bir adam tanısam onunla neden *kendim* çıkmayayım ki?”

Arkalarından keskin bir öksürük sesi duyuldu ve Carlos söze girdi. “Kardeşin gibi gördüğün için o erkeği göz ardı ediyor olabilir misin?” diye sordu ve yine göğüs kaslarını oynattı.

Becca ona gülümsedikten sonra Kaylee’nin gözlerinin içine baktı. “Sanırım konuğumu ayarladım,” dedi. Eliyle pek de kurnazca davranmayan Carlos’u işaret etti. “Bir yer ayarladığında bana mesaj at, ben de etrafa haber vereyim.”

“Süper,” dedi Kaylee. “Yaşasın! Yaz partilerine bayılırım! Bu çok iyi olacak. Ve sana birini bulacağız,” diye ekledi imalı bir gülümsemeyle. “Şimdiden gelebilecek üç adam var aklımda. Bunu daha önce nasıl düşünmedim inanamıyorum! Bu manifestin er ya da geç gerçekleşeceğinden yüzde doksan sekiz eminim. Gelecek hafta bu saatlerde aradığın adamla tanışmış olacaksın, sana söz.”

Becca konuşmaya, bunun zor olacağına dair bir şeyler söylemeye hazırlandı ama sonra kendini durdurdu. Manifest, zaten bir şeylerin gerçekleşeceğine inanmakla ilgiliydi ve bu durumda Becca bunun yerine hayallerinin (ya da manifestlerinin) erkeğiyle tanıştığında ne giyeceğini düşündü.

“Buluşmada giyeceğim kıyafeti bile buldum,” dedi ve müşterisine el sallayarak veda etti. Sonra derin yırtmaçlı kırmızı elbisesini giydiğini, odanın öbür ucundan nazik bakışlarla onunla karşılaştığını hayal etti.

“Kes şunu,” dedi Carlos, onun için masayı toplarken.

“Neyi?” diye sordu Becca.

“Karşındaki kişiyle nasıl tanışacağının filmini yazmayı ve tüm bu potansiyel romantizmi daha gerçekliğe fırsat bulamadan kafanda senaryolaştırmayı. Aslında bunu yaparsan gerçekliğin bir şansı bile kalmıyor.” Ardından Carlos elini şöyle bir salladı ve Becca ona gözlerini kısarak baktı.

“Kapa çeneni!” dedi Becca. “Senden nefret ediyorum!”

“Hayır etmiyorsun,” dedi Carlos soğukkanlılıkla ve Becca’nın yakalayamadığı kirli bir havluyu ona fırlattı.

5

Mesaja Cevap Vermezse

“Çatıda parti yapmak için mükemmel bir gece, değil mi?” diye soruyordu Carlos bir hafta sonra. Becca onun kolunu tuttu ve parkta yürümeye başladılar. Güzel bir yaz akşamıydı, haziranın son haftasına gelmişlerdi ve şehre taksiye binip birlikte gidebilmek için Jia Li’nin evine yürüdükleri sırada kaldırımlar hâlâ güneş ışığının sıcaklığını koruyordu. Piknik örtülerine uzanmış yatan insanlar, cin tonik ya da bira kutularını tokuşturanlar, futbol oynayan üstsüz erkekler ve top çeviren bir grup genç vardı.

“Tuhaf bir şekilde gergin hissediyorum,” diye itiraf etti Becca, karnı hafifçe gurulduyordu. “Ya bu gece hayatımı değiştirecek geceyse? Müstakbel kocam şu anda barda bir kadeh şarap sipariş ediyor ve onu yanında getiren kişiyle manzara hakkında sohbet ediyor olabilir. Tanışmak üzere olduğumuzdan haberi bile yok. Bu çok romantik değil mi?”

“Hayatının erkeği bir randevu etkinliğinde kadeh kadeh roze şarap mı içiyor yani?” diye sordu Carlos. “Buna inanmam. Senin prensin bence sert içki içer. Hem de sek, o kadar.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye hayret etti Becca. “Çünkü eğer öyleyse ben de viski sevmeyi öğrenmek zorunda kalacağım.”

“Bundan daha iyisini yapabilirsin. Sake⁶ mesela, bu da yeni moda bir şey, değil mi?” Carlos, Jia Li’nin evine vardıklarında devam etti. “Bir ara sana öğretirim. Burnum iyi koku alır.”

“Belaya batma konusunda daha iyi,” diye karşılık verdi Becca. “Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, roze içeceğini söylemedim. Genel olarak şaraptan bahsettim. Bence bir adamı elinde buzlu beyaz şarapla, buğulanan kadehte biriken damlalar parmaklarına düşerken görmek çok çekici...”

Carlos güldü. “Beni bağışla. Bana kalırsa bu romantizminin tedavisinin iyi bir sevişme olacağından eminim.”

“İyi bir sevişme falan istemiyorum.”

“Kötü bir sevişme tedavi sürecin için berbat olurdu ama hislerinin yerini nasıl dolduruyorsan doldur.”

“Sapık.”

“Yobaz.”

Birbirlerine baktılar, ikisi de ilk gülen olmamak için uğraşıyorlardı. Sonra Becca elinde olmadan dudaklarını büzdü çünkü Carlos’un kaşının en ufak bir hareketiyle bile çok şey anlatan ifadesine karşı taviz vermeye çok yakındı.

“Sake ve Bela kuracağım blues grubumun adı olabilir aslında,” diye bir öneri sundu Carlos sanki bunu gerçekten düşünüyormuş gibi. “Şimdi sen söyleyince fark ettim de erkeklik hü-

6 Japonların pirinç ve tahıl tozundan yapılan ulusal içkisi -ed.n.

nerlerimin artık cesur olamayacak kadar çok yara almış bir kalbe siper olmasıyla ilgili şarkılar söyleyebilirim.”

Becca ona baktı. “Carlos! Böyle mi hissediyorsun?”

Carlos gözlerini ondan kaçırdı. “Hayır,” diye karar verdi. “Sadece takılıyorum işte.”

“Seni beş yıldır tanıyorum ama hâlâ benim için bir gizemsin, Bay Raverra.”

“Her durgun su derinden akmaz tatlım, endişelenme.”

“Endişelendiğimi söylemedim.”

“Yavru köpek bakışın söyledi ama. Sen sadece kendi hayatına odaklan ve bizi de kendi halimize öylece bırak.”

“Peki patron.” Becca ona bir kaptan selamı verdi. Carlos’u tanıdığı onca zamanda onun bir ya da iki aydan fazla süren bir ilişkisi hiç olmamıştı ama bu ilişkilerin sayısı da azalmıyordu. Becca onun hayatında neden kimsenin kalıcı olmadığını hiç anlayamamıştı.

Parktan geçip Jia Li’nin evine vardılar ve bir taksi çağırdılar. Şoför, radyosunu Becca’nın okuldan hatırladığı klasikleri çalan eski bir R&B istasyonuna ayarlamıştı ve bu da onu nostaljik ve eğlenceli bir havaya sokuyordu. Sonrasında Jia Li’nin, kuaför salonunun hemen yanındaki bar Fox and Hound’ın sahibi olan artı biri Dave’i almak için durduklarında hepsinin ruh hâli neşeli ve capcanlıydı.

“Tüm bunlara ne diyorsun Dave?” diye sordu Carlos herkes yerleştikten sonra. “Kafesleniyor muyuz yoksa?”

Kıvrıcık saçlı ve uzun boylu, fasulye sınığı gibi bir adam olan Dave, Jia Li’ye baktı. “Umarım öyle değildir.”

“Değil tabii,” diye güvence verdi Jia Li ve elini Dave’in dizine uzattı. “Bu gece oradaki herkes bekâr ve çoğu kişi Kaylee’yi

uzaktan da olsa tanıyor. Sen de tanıyorsun! Kaylee'yle birçok kez Fox'a içmeye gelmişim!"

"Evet, biliyorum," dedi Dave alçak sesle. "Komik biri. Sizin kadar komik değil ama konuşkan. Her zaman söyleyecek bir şeyi var. O geldikten sonra da mekâna bir sürü rezervasyon alıyoruz. Sanırım sosyal medyada bizi etiketliyor."

"Kesinlikle. Kaylee'den yirmi tane olduğunu hayal et. Senden de yirmi tane olacak! Harika geçecek!"

"Evet, harika değil mi?" diye tekrarladı Becca ve arkadaşına, çok geç fark etse de kocaman açtığı gözleri ve patronluk taslar gibi ifadesiyle baktı. Ama Jia Li'nin sesi, erkekleri acımadan bir bir harcayan *biri* için fazla iyimser bir tondaydı.

"Ah, bakma öyle," dedi Jia Li cık cık ederek. "Ben de herkes kadar heyecanlı olabilirim. Beni hamile bırakacak birini bulmayı çok isterim!"

"Ama bu kişi biz olamayız," diye gözlemde bulundu Carlos. "Partinin tanımı gereği ikiniz de kesinlikle romantik anlamda ilgilenmediğiniz birini getirmek zorundasınız."

"Treni kaçırırsan böyle olur dostum," dedi Jia Li ve Becca gelecek darbeye karşı hazırlandı. Bu konu ara sıra gündeme geliyordu. Çok çok uzun zaman önce bir gece, kuafördeki mesai saatlerinden sonra bir şeyler yaşanmış, Jia Li bir hafta boyunca hasta olduğunu söyleyip işe gelmemiş ve sonrasında da Carlos'la iki hafta boyunca göz temasından kaçınmıştı. Evet, Carlos zaman zaman kaba ve iğneleyici davranıyor ve her zaman inanılmaz derecede seksi giyiniyor olabilirdi ama günün sonunda o bir beyefendiydi. Bu nedenle de Becca tam olarak neler olup bittiğinin ayrıntılarını hiçbir zaman tam olarak öğrenememişti. Carlos ağzındaki baklayı asla çıkarmamıştı ve Jia Li de bu konunun kesinlikle yasaklı olduğunu daima açıkça belirtmişti. Bu yüzden Becca da meseleyi

hiçbir zaman onlarla doğrudan konuşmıyordu. Becca boşlukları doldurarak bu işte egolarının zedelendiğini anlamıştı ama birlikte olup olmadıklarını ya da başka bir şeyi bilmiyordu. Carlos eskiden gerçekten de bir Kazanova'ydı. Ama aralarında geçen şey sadece ara sıra dillendirilen imalarda kendini belli ediyordu. Fakat bu imalar daima Jia Li'den geliyordu, Carlos'tan değil.

Carlos konuşmak için ağzını açsa da sonra vazgeçti.

"Pekâlâ," dedi Becca. "İkiniz de iyi birer numunesiniz ve sizin için sıra olunacağına bahse varım."

"Dalga geçmeye gerek yok," dedi Dave ifadesiz bir suratla.

Carlos cık cık etti. "Kendi adına konuş."

İçeri girdiklerinde Becca, Kaylee'nin tanıdığı insanlar olduğuna dair söylediği sözde haklı olduğunu fark etmişti. Şehrin merkezinde, Becca'nın daha önce varlığından bile haberdar olmadığı bir yerdelerdi. Dış cephe tamamen parlak cam ve kromla kaplıydı ve altı kat yukarıda olduğu için Birmingham'ın güzel manzarasını gözler önüne seriyordu. Uzaktaki Bullring'de binalarıyla sokaklara dökülen bar müdavimleri ve uzun gündüzlerden en iyi şekilde yararlanan birçok iş arkadaşı vardı. İçeri girerlerken onlara flüt kadehte birer köpüklü şarap ikram edildi ve Kaylee onların geldiğini görünce ayrılan VIP alandan çıkıp selam vermek için onlara yaklaştı.

"Geldiniz demek," diye seslendi. Neredeyse kalçasında biten daracık bir elbise ve Becca'nın sadece striptizci ayakkabısı

olarak düşünebileceği topuklu ayakkabılarıyla muhteşem görünüyordu.

“Elbette!” diye yanıtladı Becca. O sırada Kaylee de herkesi yanaklarından öptü. “Çok heyecanlıyım. Bu fikir çok iyi oldu. Ve mekân da muhteşemmiş.”

“Öyle değil mi? Sahibiyle spor salonunda aynı kişisel antrenörle çalışıyoruz ve onu bazen seans aralarında görüyorum. İlk içki ondan, diğer her şey için bar şurada ve Meghan pek bir şey söylemedi ama bir fotoğraf çekerseniz lütfen mekânı da etiketleyin. Ne de olsa sosyal medya takipçileri bir çeşit para birimi.”

Ardından manikürlü ellerini hızlıca birbirine vurdu ve sonra onları yönlendirmek için elini içeriye doğru salladı. “Hadi, gidin ve kaynaşın. Hiçbir kural yok. Aslında herkesin cep telefonu numarasını yazacağı bir kâğıt koyacaktım, böylece insanlar bir kıvılcım doğarsa ihtiyaç duyduklarında numaraları alabileceklerdi ama-”

“Koymamakla iyi etmişsin,” diye onayladı Jia Li. “Sonuçta ne olacağını bilemezsin.”

“Kesinlikle,” diye başını salladı Kaylee. “Bilemezsin. Önce güvenlik... Bu yüzden birinden hoşlanıyorsanız ona söyleyin. Ve herkese ilettiğim bir diğer mesaj da şu, hiçbir şeyi kişisel algılamayın. Eğer biriyle iyi anlaşırsanız numarasını ya da sosyal medya hesabını isteyebilirsiniz ama eğer vermek istemezse bu da sorun değil. Hepimiz sadece güzel ve eğlenceli bir gece geçirmek istiyoruz, değil mi?”

“Çok doğru,” dedi Dave bara doğru ilerlerken. Ardından Kaylee’ye dönüp, “Sonra görüşürüz,” diye ekledi ve Kaylee de başını utangaç bir şekilde salladı.

“Dave’den hep hoşlanmışımdır, anlarsınız ya,” dedi Kaylee sessizce. Becca ve Jia Li de ona baktı. Carlos’sa ellerini dua eder gibi birleştirdi ve iyi şanslar dileyip içeri girdi.

“Benim burada işim bitti o zaman,” dedi Jia Li ve iki adamın izinden giderek kalabalığın arasına karıştı. “Sonuçta Dave’i buraya ben getirdim ve sağlam kaynaklara göre de traktör egzozu gibi şeyi varmış,” dedi ve omzunun üzerinden bakıp ekledi, “Yolunuz açık olsun hanımlar!”

Kaylee VIP alana geri döndüğünde Becca elinde kadehiyle etrafta öylece dolanıp insan denizini üstünkörü incelemeye başladı. Kendini hissettiğinden daha az çekingen göstermek için göz hizasında kaç kafa olduğunu sessizce saydı. Herhangi biri ona doğru bakarsa bu tuhaf ortama ayak uydurmaya çalışıyormuş gibi durmak yerine birini arıyormuş gibi görünmeyi umuyordu. Sonra *onun* varlığını hissetti. Fiziksel varlığını değil, enerjisini. Nefes aldığı anda odunsu bir misk kokusu aldı ve enseindeki tüyler ürperdi, tüm vücudu dikkat kesilmişti. *Bir şeyler olmak üzereydi.*

“Nereden başlayacağını mı merak ediyorsun?” diye sordu o kişi.

Becca dönüp baktı. Tanımadığı bir adamdı bu. Kahverengi dağınık saçlı ve aralarında beyazlarının da olduğu kirli sakallı bir adam. Gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. Açık yakalı bir gömlek ve bir kumaş pantolon giymiş, zahmetsizce şık olmayı başarmıştı. Gömleğinden göğüs kılları biraz görünüyordu. Becca onun ellerini fark etti, kocamanlardı. Uzun, zarif parmakları şampanya kadehinin etrafına dolanmıştı. Becca’nın içindeki her bir parça GERÇEKTEN ÇOK YAKIŞIKLI BİR ADAM diye bağırmaya başladı. Böylece beyni bu bilgi karşısında “asistan” moduna geçerek ona koçluk yapmaya başladı. *ODAKLAN! BİR İNSANLA SADECE BİR KEZ İLK İZLENİM EDİNME ŞANSIN VAR!* Becca yutkundu, beklentiyle dolarak ona gülümsemeye cesaret etti.

“Onun gibi bir şey, evet,” diye itiraf etti ve son anda sadece göz teması kurmayı değil, çapkınca bir ifade bürünmeyi de akıl etti. Adamın gözleri yemyeşildi ve onlara kilitlenmek Becca’nın kalbinin hızla üç kez çarpmasına neden oldu. *Güm, güm, güm.*

Acaba Meg Ryan da o filmlerde hep böyle mi hissediyor, diye hayret etti Becca ve midesinde umut dolu bir his kanat çırpıtı. Adam kısa bir süre onun gülümseyen dudaklarına bakınca cüretkarlığı Becca’nın yüzünün kızarmasına neden oldu.

“Küpelerini beğendim,” dedi Kır Sakallı ve belli belirsiz elini uzattı. Adamın aksanını tam olarak çıkaramıyordu, sosyetik değildi ama buralı olmadığı da belli oluyordu. Yine de kesinlikle kendinden emindi. “Bakabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Becca saçını geri çekmek için elini kaldırdı ama bir yandan da o eliyle içkisini tutuyordu ve adam ona düşündüğünden daha yakın durduğu için istemeden elleri havada tokuştu. Becca’nın kadehindeki içkisi omzuna döküldü. Sonra da bardağın kenarı boğuk bir *tak* sesiyle yanağına çarptı.

Becca, “Ah,” diye küçük bir çığlık atınca tam o sırada karşı-sındaki bu çekici yabancı geri sıçradı. Adamın yumuşak, sempatik yüz hatlarından endişe akıyordu.

“İyi misin?” diye sordu adam ve endişeyle bakışlarını Becca’nın yüzünde ve kısa bir süre için de (ama Becca’nın fark etmeyeceği kadar kısa bir süre değil) vücudunda gezdirdi. Becca üstü başı sırlıklam halde peçete arıyordu ama sonra yine aynı şey oldu. Göz teması kurdular.

“Silmen için bir şeyler getireyim,” dedi adam ve bara doğru kararlı adımlarla yürüdü. Tam bir kahraman gibiydi ve bu onu daha da çekici kılıyordu. Sonra bir tomar kâğıt havluyula geri döndü.

“Al lütfen. Aslında... Kadehini alayım ve sen kurulanırken başka bir içki getireyim. Tam bir aptalım, çok özür dilerim. Biraz gergindim. Bu şeyler...” Kendine kızmış gibi başını sallayarak devam etti. Belki de Becca’nın ilk başta düşündüğü kadar kendine güvenmiyordu.

“Biliyorum,” diye cevap verdi Becca üstünü silerken. “Ben de öyleyim. Sorun değil. Neredeyse tüm içkiyi üzerime döktüm. Arkadaşım Jia Li burada olsaydı eminim ıslanmakla ilgili çok edepsiz bir şaka yapardı...”

“Ama sen bir hanımefendi olduğun için böyle bir espriden kaçınır mıydın?”

“Kesinlikle.” Becca doğruldu ve elini boynunda gezdirdi. İstemedi de olsa tahrik edici bir tavra büründüğünü çok geç fark etmişti. “Ya da denerdim diyelim.”

Bu sevimli tanışma hikâyesinde Becca şu anda kendini bir Nancy Meyers filmindeymiş gibi hissediyordu.

“Hiçbir yere gitme,” diye tembihledi Kır Sakallı. Ardından Becca onun bu soruyu sorarken kızardığını açıkça fark etti. “Tamam mı?”

“Tamam,” diyen Becca ıslak kâğıt havluyu bırakacak bir yer buldu ve tuvaletlerin yanındaki aynada kısa bir an için yansımasını kontrol etti. Ardından, tıpkı beş dakika önce olduğu gibi Kır Sakallı’nın kendisine yaklaştığını hissetti. Tam zamanında başını kaldırıp baktığında adamın bardan ona doğru geldiğini gördü ve nefesi kesilir gibi oldu. Adam iki kokteyl kadehini muzaffer bir edayla kaldırdı. Bu çekiciliğin farkına varan Becca pelvisinin alt kısmında heyecan dolu bir kıpırtı hissetti. Kır Sakallı’nın geniş ve erkeksi bir bedeni ve her duygunun belirmesine imkân veren bir yüzü vardı. Kesinlikle kurnaz ya da burnu havada görünmüyordu. Aksine, bu adam bir deri ceketten çok Becca’nın en

sevdiği yumuşak kazağına benziyordu ve Becca tam da bu ana kadar, en çok sevdiği yumuşak kazağının aslında tam da ihtiyacı olan şey olduğunu anlamamıştı.

Becca onu izlemeye devam ederken aklından bunlar geçiyordu. Ta ki gözlerini kırpmadan, göz bebekleri büyümüş bir primat gibi ona baktığını fark edene kadar.

Lanet olsun be kızım, diye uyardı beyni onu. Şunu yapmayı keser misin?

“Sana asılmayı denemek için izin istiyorum, ikinci deneme için?” diye sordu Kır Sakallı, Becca’ya yeni bir kadeh uzatıyordu.

Becca da nasıl cevap vereceğini bilemeyerek kokteyli yudumlamakla yetindi.

“Arkadaşının arkadaşı partisi için buradasın, değil mi?” diye açıkladı adam sorusunu. “Çünkü eğer değilsen, o zaman yemin ederim asla bu kadar küstah davranmazdım.”

Becca bir yudum daha aldı ve beyni onu, *Senin uygun olduğunu düşünüyor,* diye dürttü. *Bir şeyler yap!*

“Arkadaşının arkadaşı partisi de ne?” diye şaka yaptı Becca ama yüzündeki ifadeyi koruyamadı çünkü Kır Sakallı’nın yüzü, Noel Baba’nın gerçek olmadığını yeni öğrenmiş gibi düşmüştü. “Aman Tanrım, şaka yapıyordum,” dedi o daha konuşmadan. “Özür dilerim ama bana aralık kapı bıraktın.”

“Tanrım!” dedi Kır Sakallı. “Yani tamam, ben yine de gelip seninle konuşturdum ama... Tanrım! O beş saniye içinde ya hadimi aştıysam ya da tuhaf biri gibi davrandıysam diye birdenbire birbirimize söylediğimiz her şeyi gözden geçirdim!”

“Tuhaf biri gibi mi?”

Adam güldü. “Evet ama asla bilerek değil!”

O anda orada karşısındaki adamla ve elinde içkisiyle, kırmızı bir elbisenin içinde olmak güzel bir histi. Becca bundan sonra

ne söyleyeceğinden emin değildi ama çekip gitmemesi ya da kısa kesmek için bir bahane uydurmaması gerektiğini biliyordu. Bu gece burada sonuna kadar duracağına dair kendine söz vermişti. Üstelik bu adamın havası hoşuna gitmişti.

“Acaba,” diye söze girdi adam ve Becca da onun ağzından ne çıkarsa çıksın olumlu cevap vermeye karar verdi. “Manzarayı görmek ister misin? Çok yüksekte değiliz ama balkonun ortamı güzeldir, değil mi?”

“Harika olur,” diye yanıtladı Becca. “Eğer bana bir daha saldırmayacağına söz verirsen...”

“Tamam ama sen de üzerine bir daha içki dökmeyeceğine söz verirsen. Gerçi eğer bu beni uzaklaştırmak için bir taktikse... Tanrım,” dedi, sanki her şeyin yeni farkına varıyormuş gibi. “Çok üzgünüm. Bu bir taktikti, değil mi? Vay canına. Düşündüğümünden daha da büyük bir aptalmışım. Ah her şey çok, çok yanlış gidiyor!”

Gülme sırası Becca'daydı. “Bu bir taktik değildi,” dedi. “Hadi gidelim. Balkon neredeydi?”

Kır Sakallı gözlerini kıstı, dudakları ince bir çizgi halindeydi. Sanki aksini gösteren kanıtlara rağmen inanmayı seçiyormuş gibiydi. Becca etrafta takılan misafirlerin arasından geçen adamın peşinden gitti ve kışının ne kadar güzel görüldüğünü fark etmeden edemedi.

“Bu taraftan,” dedi Kır Sakallı dışarı açılan cam kapılara ulaştıklarında. Bir adım geri çekilip kolunu uzattı ve birbirlerine tekrar bakıp gülümsediler, aslında gerginlerdi. Ve sonra Becca bir adım atıp eşikten geçti.

Yarım saat sonra Becca ve Kır Sakallı hâlâ balkonda çikolatalı kuplar hakkında mutlu mutlu sohbet ederken Kaylee yanlarına gelip onları kalabalığa karışmaya zorladı.

“Siz ikiniz birbirinizi tekelinize alıyorsunuz! Eğer kaderinizde varsa zaten birbirinize dönmenin yolunu bulursunuz!”

Ardından iki saat geçti ancak işler yaver gitmemişti. Becca hayal kırıklığı içinde, adamın aklının başka bir yere kaydığını kabul etmek zorunda kaldı. Kahretsin. Gerçekten aralarında bir elektrik olduğunu düşünmüştü. Bu sırada iki elinin parmaklarıyla sayamayacağı kadar çok erkekle konuşmuştu. Uzun boylular, ürkütücü tipler, komikler, sarhoşlar, Dave ve Carlos. Ancak hiçbiri ilgisini çekmemişti.

“Bir adam vardı,” dedi Becca, az önce numarasını dört numaralı adama veren Jia Li’ye. “Uzun boylu. Sakallı olan hani.”

“Evet,” dedi Jia Li, gözleri alkolün etkisiyle ve çok sohbet etmenin verdiği yorgunlukla uykulu bakıyordu. “Sanırım başta onunla konuştuğunu gördüm.”

Becca başını salladı. “Evet. Güzel sohbetti. İçkimi üzerime dökmeme neden oldu ama iyiydi. Aslında harika bile denebilirdi. Gerçi diğer herkese bakınca...” Umutsuz bir tavırla elini kaldırdı.

“Hey,” dedi Jia Li anlayışlı bir ifadeyle. “Bu sadece sıradan bir gece. Tek amacımız eğlenmekti, değil mi?”

Becca gerçekten özel biriyle tanıştığına inanmış olmasına rağmen onun söylediğine katılıyormuş gibi bir şeyler mırıldandı.

“Ve yabancılarla konuşma pratiği yaptın, değil mi?” diye ısrar etti Jia Li.

“Yaptım,” dedi Becca. “Bu konuda emin olabilirsin. Ve sadece iki kadeh içtim, yani sarhoş muhabbeti de yapmadım. Neredeyse ayığım. Madalyam nerede?”

“Ayık mısın?” diye tekrarladı Jia Li. “Şey bu bir işe yaramaz,” dedi memnuniyetsiz bir tavırla. “Aşağıda yolluk olarak bir şey-

ler içelim. *Kendimizi* sevmenin şerefine.” *Kendimizi* kelimesini abartılı bir vurguyla söylemişti.

“Ben sıradan biriyim,” diye karşılık verdi Becca. “Hadi gidip içkimizi alalım.”

Böylece birlikte tuvalete gittiler ve tuvaletteki kabinlere girince bile konuşmayı kesmediler. Ta ki üç kat merdivenden bara ve yemek alanına inip bir tabure çekerek atıştırmalık menüsüne bakana kadar.

Ortaya patates kızartması ve birer kadeh Moët sipariş ettiler ve Becca, Jia Li’nin kiminle konuştuğunu, kimi arayacağını ve Carlos’u gecenin bir buçuğunda mekândan kiminle çıkarken gördüğünü anlatmasını dinledi.

“Sanırım Dave ile Kaylee de birlikte çıktılar,” dedi Jia Li. “Bu yüzden barda ömür boyu bedava içki içebileceğimizi düşünüyorum.”

“Dave’le çok iyi anlaştınız, ben de o yüzden beraber vakit geçireceğinizi düşünmüştüm.”

Jia Li tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten çok iyi bir kalbi var ve iş zekâsı çok daha iyi. Bana daha önce hiç bedava içki teklif edilmemişti.”

Becca başını geriye atıp yudumunu yutamadan ve kahkahasının ortasında onu gördü. Kır Sakallı’yı. Göğsünde hissettiği endişe yüzüne yansımış olmalıydı çünkü Jia Li hemen, “Ne?” diye sordu ve Kır Sakallı’nın partiden tanıdığı iki kadınla konuştuğu yöne doğru baktı. Ardından adam, Becca’nın gözlerini üzerinde hissetmiş gibi döndü ve gülümseyerek şarap kadehini kaldırdı. Becca nasıl davranacağını bilemez bir halde bakmaya devam ederken Jia Li el salladı ve “Selam,” diye bağırdı.

Adam da ona, “Selam,” diye karşılık verdi dudaklarını oynatarak. Sonra yanındaki kadınlardan biri bir şey söyleyerek adamın dikkatini tekrar çekti. Kır Sakallı, kadına yanıt verdikten

sonra bir an Becca'ya bakıp tekrar gülümsedi ve bunu fark eden kadın da başını çevirerek Becca'ya kötü niyetli bir şekilde delici bakışlar atmaya başladı.

“Eh, bölgesini işaretliyor, değil mi?” diye yorum yaptı Jia Li.

Becca omuz silkti ve son patates kızartmasını kaptı. “Sorun değil.”

Ancak ses tonu, hissettiğiyle pek uyuşmuyordu. Yine de bir erkek için başka bir kadınla diş diş mücadele edeceğine ölürdü daha iyi. Bu gerçekten eski kafalı bir hareket olurdu. “Sadece sohbetinin iyi olduğunu söyledim, düğün için şarkı listesi yapmaya başlayabileceğini değil.”

“Hadi, gidip ona numaranı ver!” dedi Jia Li heyecanla ve arkadaşının kolunu hafifçe dürttü. “Adam sonuçta bu kadın için henüz harekete geçmemiş, değil mi? Sadece konuşuyorlar. Ve sürekli buraya bakıyor.”

Becca midesinde bir çekilme hissetti ama bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu. Tekrar döndüğünde bu kez adam ona bakmıyordu.

“Kısa boylu olanın anlattıklarıyla çok ilgilenmiş gibi görünüyor,” dedi Becca. “Ne olacak yani? Yanına gidip, ‘Bana telefonunu ver,’ deyip numaramı Koca Memeli Becca diye mi kaydedeceğim?”

“Ben olsam *Biraz Ukala Ama Gideri Var* derdim ama seninki de olur,” diye alaycı bir şekilde arkadaşına takıldı Jia Li. “Hadi git!”

Becca bunu düşündü. Daha cesur olacağını, istediği şeyin peşinden gideceğini ve kendini ortaya koyacağını böylece evrenin de aynı şekilde karşılık verebileceğini söylemişti. Ne de olsa şanslı insanlar şansını en çok deneyenlerdi. Sonra ayağa kalktı ve eteğini düzeltti.

“Aman Tanrım,” dedi Jia Li ve sesi sevinçle yükseldi. “Becca! Evet!”

“Hazır mısın?” diye sordu Becca ve telefonunu çantasından çıkarıp kilidini açtı.

“Hem de çok hazırım. Mürthiş etkilendim!”

Becca ekranında bir uygulama açtı. “Uber,” diye açıkladı. “Araç çağıracağım.”

Jia Li gözlerini devirip cık cık etti.

“Ah! Üç dakikaya buradaymış,” dedi Becca sahte bir coşkuyla. Bir erkeğin yanına gidip numarasını istemesine imkân yoktu. Kesinlikle yapamazdı bunu. Jia Li ister şansını döndürmek için olsun ister olmasın, bunu yapacağını düşünüyorsa kafayı yemiş demektir.

Jia Li sustu ve şampanyasının son yudumunu da içti. “Peki,” dedi ve bar taburesinden zıplayarak indi. Becca ona yavaşça ve üzüntüyle göz kırptı. Ardından da kendisinin çapkınlık yapacak kadar yürekli olmamasına tanıklık etmek zorunda kalan Jia Li için durumun ne kadar zor olduğunu fark ederek yüzünü buruşturdu.

“Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum,” dedi Becca teselli edercesine. “Ama iyi tarafından bak. Şimdi eve gidersek gecenin geri kalanını ve tüm haftayı bu oyunu oynayamadığım için benimle alay ederek geçirebilirsin, tamam mı?”

“Becca?” Jia Li el çantasını omzuna atıp yüzünü Becca’nın hiç görmediği kadar sert bir ifadeye büründürdü.

“Jia Li.”

“Senin adına ona numaranı vereceğim. Kaçabilirsin ya da izleyebilirsin, fark etmez. Ama bu olacak.”

Ve Becca onu durduramadan Jia Li harekete geçti. Becca da çıkışa doğru koştu. Buna tanıklık etmeyi kesinlikle istemiyordu. Adam, Jia Li’nin yüzüne gülebilir ya da neden Becca’yla konuş-

mak için geri dönmediğine dair korkunç gerçeği açıklayabilirdi: Ağzı kokusu, kötü çikolata zevki, anlamsız ve alakasız hiç ilgi çekici olmayan sohbeti karşısında canının sıkılması...

Becca sokakta dikildi, akşam hava çok soğumuştı. Yanında bir ceket getirmiş olmayı diledi. Uber'in bir an önce gelmesini umuyordu.

"Bitti," dedi Jia Li onun arkasından mekândan çıkarken.

"Sen var ya!" diye bağırdı Becca ona.

Jia Li gözlerini kırpıştırarak arkadaşına baktı. "Tek sorun şu ki numaranı benden almak istemedi."

Becca yüzünün ısındığını hissetti. Tabii ki istemezdi. Öz güvenin sarsılmasından daha kötü olan tek şey, öz güvenin sarsıldığının teyit edilmesi.

Jia Li devam etti, "Ama o numarasını almanı istedi, ben de sana gönderdim."

Becca telefonuna baktı. Jia Li ona Noah Brooks'un numarasını göndermişti.

"Sen doğrudan ona vermediğin sürece numaranı alıp aramayacağına inanıyordu. Ama artık sen onun numarasını aldığına göre aramanı umduğunu söyledi."

O esnada Uber'leri yanaştı. Becca arkadaşına baktı ve "Arabaya bin," diye talimat verdi, bir yandan kocaman gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. "Sen gerçekten kâbus gibi birisin."

"Baş nedimeliğe talip bir kâbus!" Jia Li gülerek onları bekleyen araca atladı. "Ayrıca dostum, adam çok formda. Eğer onunla işler yolunda gitmezse bana haber ver çünkü bir akçaağaç misali onu delip geçebilirim."

Becca kıkırdadı. "Bu gerçekten en yüksek mertebeden bir iltifat."

6

Mesaja Cevap Verirse

Manifest partisinin olduğu geceye dönülürse...

“Carlos!” diye bağırdı Becca. Olanları ağır çekimde izliyor gibiydi. Ama artık çok geçti. Carlos kirli kadehlerden oluşan bir tepsinin kenarına çarpmıştı. Çarptığı açı, tepsinin yere düşerken havada üç takla atmasına yol açtı ve yirmi flüt şampanya kadehi kulakları tırmalayan bir çarpışmayla paramparça oldu.

Carlos utangaç bir ifadeyle başını kaldırdı. “Eyvah?” dedi, etrafını cam kırıkları sarmıştı.

“Tanrı aşkına,” diyen Jia Li cık cık ederek hemen harekete geçti. “Sadece Carlos bir tepsi dolusu kiralık şampanya kadehini kırabilirdi zaten. Bec, ben onunla birlikte ortalığı toparlayayım. Misafirlerle sen ilgilen, olur mu?”

“Elbette.” Becca minnettar bir ifadeyle başını salladı ve herkesin eğlenmeye devam etmekte özgür olduğunu söylemek için

yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle etrafına bakındı. Elinde âdeta yanıyormuş gibi hissettiren telefonuna rağmen odanın içinde bir tur attı. İnsanların kadehlerini Prosecco'nun kalanıyla doldurdu ve Carlos ile Jia Li kırılan kadehleri hızlı ve profesyonel bir şekilde toplayıp atarken son atıştırmalıkları ikram etti.

“İyi misin?” diye sordu Dana ona. Becca her şeyin yolunda ilerlediğinden emin olunca onun yanına gitmişti. Kızın zarif, genç yüzüne baktı. Dana hepsinden on yaş daha gençti; sosyal medya hesaplarından onun sorumlu olmasının seneni de buydu. Becca onun sessiz, özenli bir hayat sürmesine hayranlık duyuyordu. Dana sık sık konuşmazdı ama konuştuğunda da herkes onu dinlerdi. Gerçekten de yirmi beş yaşında bir gencin küçük bedenindeki yaşlı bir ruh gibiydi.

“Az önce eski sevgilimden bir mesaj aldım,” dedi Becca. “Ve bu beni çok şaşırttı.”

Dana başını sallayarak, “Hımm,” dedi. “Anlıyorum.”

Becca dudaklarını ısırdı. Mike... Zihninde anılardan bir montaj oynamaya başladı, sanki tam da bu an için hazırlanmıştı. Leeds Festivali'ne gittikleri zaman, bir pazar günü öğle yemeğinde onun anne babasının yemek masasında otururken, Girit'te çıplak yüzerken. Beş yıllık mutluluk. Sonu kahkahayla biten tartışmalar. Sonsuz birlikte uyuya kalmalar, sayısız uykusuzluklar, içilen çaylar ve sıkıca sarılmalar. Öpüşmeler. Seks.

“Neden bitti?” diye sordu Dana. “Eğer sormamda sakınca yoksa tabii.”

“Yok tabii,” dedi Becca sesini alçaltarak. Müşterilerini seviyordu ama özel hayatını herkesin bilmesini istemezdi. “Yani esasında New York'a taşınmak istiyordu,” diye açıkladı. “Otuz yaşına giriyorduk ve onun seyahatlere ve maceralara ilgisi vardı; sanırım en büyük isteği de büyüdüğümüz yerden başka bir yerde

yaşamaktı. Ama ben kendi işimi kurmak, burada olmak istiyordum. Ve bu yüzden... İkimiz de kendi bildiğimizi yaptık. Onu tutamazdım, o da beni yapmak istemediğim bir şeye zorlamak istemedi ve o zamandan beri hiç konuşmadık.”

“Hiç mi?” diye sordu Dana.

“Tek tük işte,” dedi Becca. “O da ilk başlarda. Ama bunu devam ettirmek çok zordu. Ne zaman burayı kurmakla ilgili zorlukları dile getirsem, bunu her şeye rağmen ona katılabileceğime dair bir umut olarak algılıyordu. O da ne zaman evden çok uzakta olduğu için bocalasa, geri dönmeye karar vermesini bekliyordum. Ara ara bu tür sohbetler yapardık ama hiçbir zaman doğru dürüst iletişim kuramadık. Sonunda ona iyi dileklerde bulunmak ve tüm bağları koparmak daha kolay oldu; onunla ve de ailesiyle. Berbat bir şeydi. Annesini gerçekten severdim. Aslında bu biraz da... Tüm ailesinden ayrılmak gibiydi.”

“Anlıyorum,” dedi Dana. “Bu zor bir seçim olmuş ama huzurunu korumanın da bir yolunu bulmuşsun, öyle değil mi?”

“Evet, tam olarak öyle,” diye mırıldandı Becca. Mike’ı herkesten çok sevmişti. Bu yüzden ilişkileri bittiğinde kalbi kırılmıştı ama eğer aşk doğru zamanda doğru kişiyi sevmekse, zamanlamaları doğru değildi. Ve ikisi de bir diğeri için değişmek istemediğinden, bu onların birbirleri için doğru kişi olmadıkları anlamına geliyordu. Bu biraz da ortada gömülecek cesedin olmadığı bir ölüme benziyordu. İlişki sona ermişti ama kimse nedenini tam olarak söyleyemiyordu. Sadece... bitmişti.

“Pekâlâ,” dedi Dana mermer efektli resepsiyon masasına yaslanarak. “Ona mesaj atmak istediğini görebiliyorum.”

“İstiyor olmam, atmam gerektiği anlamına gelmez,” diye karşı çıktı Becca.

“*Touché!*”

Becca sanki düşündükleriyle savaşmanın tek yolu buymuş gibi yüzünü buruşturdu. “Ama aynı zamanda bu fikrin akıllı mı çeldiğini de söylemeliyim. Yine de tehlikeli olabilir. Daha önce bir şeylerin farklı olmasını umarak çok fazla acı çektim. Bu yüzden birbirimize soğuk davrandık ve konuşmamanın en iyisi olduğuna karar verdik. Ama bir yandan da Bay Doğru’yu istediğim bir manifest ritüelinden hemen sonra mı mesaj atası tuttu?”

Dana gülümsedi. “Parti gerçekten çok *özeldi*. Her şey çok havalı oldu. Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

“Tabii.”

“Coco bana numarasını verdi ve bir şeyler içmek istersem mesaj atmamı söyledi. Ama istemiyorum. Bu aralar biriyle görüşüyorum, daha çok erken tabii ama şu anda ilişkinin devam edeceğine dair bir inancım var.”

Becca’nın ağzı bir karış açık kaldı. “Ne!” dedi Dana’nın koluna hafifçe vurarak. “Bak sen! Tanrım! Senin kadar rağbet gören birini daha önce hiç tanımamıştım. Çok kıskandım!”

“Ah, bu kadar fazla çıkma teklifi almıyorsun diye mi yani?” diye karşı çıktı Dana. “Bir yandan da,” dedi sonra kaşlarını oynatarak, “durup dururken sana mesaj atan eski sevgililerin var...”

Becca’nın kafasında çarklar dönmeye başladı. Dana’nın söylemek istediğini anlamıştı. “Bunu olması gerekenden daha büyük bir mesele haline getiriyorum, değil mi?” dedi. Dana ona gülümsedi. “Mike sadece hayatıma girmiş, birlikte anılarım olan bir insan. Ondandır haber almak güzel. Bir drama yaratmadan da ona mesaj atabilirim. Bir şey ifade etmez bu...”

Ama bunu söylerken bile kendine inanmıyordu. Bu sadece bir mesaj değildi. Mike’la işler böyle yürümezdi. Onunla *her şeyin* bir anlamı vardı. Fakat cevap vermeyi bu kadar zor ve heyecanlı yapan da buydu. Becca bunu yaparsa, cevap verirse bir kısa mesajdan

daha büyük bir şeyi harekete geçireceğini dolaylı olarak biliyordu. Bir bakıma amacın da bu olduğunu düşünüyordu.

“Söyleyeceğim şey şu; geleneksel bilgelik bize geçmişte bırakmamızı söylüyor.” Dana bir elini savurdu. “Ama bana sorarsan bu saçmalık. Hayat dağınıktır. Bırakalım da belirsiz kalsın, anlıyor musun? Biz kimiz ki hangi bölümlerin hikâyesinin başlangıcı, ortası ya da sonu olduğunu söyleyelim? Geleceğin ne getireceğini kimse bilemez. Ben olsam cevap yazardım. Ama ben olsaydım.”

Dana meseleyi çok açık bir şekilde ifade etmişti.

“Şimdi mi?”

“*Dadi*⁸ min her zaman söylediği gibi, *'Aaj ka kaam kal par mat choro.*”

Becca gözlerini kırpıştırarak Dana'nın bu cümleyi Urduca-dan İngilizceye çevirmesini bekledi.

“Yarın bugünden daima iyidir gibi bir anlama geliyor.”

“Yani bu ona doğrudan mesaj atmam demek. Doğru. Tamam. Peki. Bunu yapabilirim. Lanet olsun,” dedi Becca mesajı açarak. Fotoğrafa tekrar baktı. *Ben çok gençtim ve sen çok güzeldin.* Bu onlar için bir şakaya dönüşmüştü. Becca'yı gülümsetiyor, onu sevgiyle hatırlamasına izin veriyor, korkusunu hafifletiyordu. O zamanlar kendileri de çok gençti.

Becca şöyle yazdı, *Senden haber almak çok güzel! Umarım orada her şey senin için hâlâ harika gidiyordur x.*

Ardından gönder tuşuna bastı.

Dünyanın sonu gelmiyordu.

Bu sadece bir mesajdı.

8 Urduca “nine” anlamına gelir -ed.n.

Sonuçta bunu gönderince tüm hayatının yönü değişmezdi, değil mi?

“Bec,” dedi birisi aralık kapıdan ve salondaki herkes dönüp baktı. Mike orada duruyordu. Kısa sarı saçları parlak öğle güneşiyle aydınlanmıştı, teni *süt karameli* rengindeydi. Parlak mavi gözleri, geniş ve şekilli omuzlar... Mike’a özgü ne varsa orada apaçık duruyordu. Becca konuşmadı, bunun yerine ağzı açık ve olanlara inanamaz bir halde dikiliyordu. Gerçekten o muydu? Birdenbire?

Havaalanındayım, evi ziyarette dönüyorum, diyerek mesajı yanıtlamıştı Mike. *Kız kardeşimin bebeği oldu!*

Jessie’nin bebeği mi oldu? diye cevaplamıştı Becca da. *Aman Tanrım! Söylediğin için teşekkürler! Bir kart gönderirim.*

Siz hâlâ aynı yerde misiniz? diye sormuştu o da. *York Caddesi’nde mi?*

Elbette! yazmıştı Becca. Pişman olmadan hemen önce de, *Vaktin olursa uğra,* diye eklemişti. *Seni görmek harika olur.*

Kendi kendine tabii ki de görüşmeyeceklerini söylemişti. Mike sadece birkaç günlüğüne buralarda olacaktı ve elbette çok meşgul olurdu. Şehre geri dönmeden önce de kuaföre uğramayı unutacağını ya da zamanı kalmayacağını düşünüyordu. Son mesajına yanıt alamayınca da onun hakkında daha fazla düşünmemeye karar vermişti. Yine de ne zaman biri salonun penceresinin önünden geçse başını o kadar hızlı döndürüyordu ki boynunun sağ tarafında bir ağrı hissetmeye başlamıştı.

Ve şimdi ise Mike buradaydı, sonunda gelmişti.

Dana’nın, “Merhaba,” dediğini duydu Becca. O sırada kalbi tam da kışından dışarı fırlayacak gibiydi. Mike hâlâ neredeyse

tıpatıp aynıydı. Aynı bakışlar, aynı çarpık gülümseme. Sadece birazcık kilo almış ve belki biraz daha yorgun görünüyordu ama bu, oydu. “Randevunuz var mıydı?”

Mike dikkatini Dana’ya çevirince Becca da donup kaldığı o andan kurtuldu. Müşterisi Caroline’ın aynadaki yansımasına bakıp gülümsedi ve hemen döneceğine dair bir şeyler söyledi. Mike saç kesimi için değil, Becca’yı görmek için orada olduğunu açıklarken Becca arka odaya ilerliyordu. Jia Li de onu takip etti. Tabii sonra da Carlos.

“Sakın bana o olduğunu söyleme,” dedi Jia Li dişlerinin arasından, gözlerinden heyecan taşıyordu. “Becca! Fotoğraflar kesinlikle hakkını vermiyormuş. Adam Brad Pitt gibi yaş almış! Bu, onun hakkında bize anlattığın her şeye yepyeni bir bakış açısı getiriyor. Her şey affedildi Bay Mike. *Ding dong!*”

Becca ona bakakaldı. Tek düşünebildiği şeydi: *MikeBuradaMikeBuradaMikeBuradaMikeBuradaMikeBurada*. Suya ve saçını yıkamaya ihtiyacı vardı. Ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini hazırlamak için de altı ila on güne daha. Hem neden Becca’nın uyuyakaldığı ve makyajını rekor kırarak üç dakikada yaptığı bir günde gelmek zorundaydı ki?

“O kadar da yakışıklı değil,” diye geçiştirdi Carlos ama sonra Becca’ya baktı ve ses tonunu hafifçe değiştirerek yumuşak bir şekilde, “İyi görünüyorsun,” dedi. “Gidip selam ver. Burada daha fazla kalırsan senin tuhaf biri olduğunu düşünecek. Sonuçta o da bir insan.”

“Çok seksi bir insan,” diye düzeltti Jia Li ve bir kez daha bakmak için kapı çerçevesinden başını uzattı.

“Bunun bana yardımcı olduğunu sanmıyorum Jia Li.”

“Ne? Gerçekler yardımcı olmuyor mu diyorsun? Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Adam bir tanrı.”

Becca, Jia Li'ye baktı ve gözlerini kırıştırdı. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Memeleri ve dişleri düzelt," diye uyardı Jia Li. Buna uygun bir şekilde gülümseyip omuzlarını da geriye atarak nasıl durması gerektiğini gösterdi. Memelerini ve dişlerini ön plana çıkarak...

Becca başını onaylarcasına salladı. Konuşmak için dudaklarını araladı ama ağzından bir şey çıkmıyordu.

"Konuşmaması çok garip," dedi Carlos endişeyle Jia Li'ye ama Becca çoktan harekete geçmiş, beyninin böyle bir istekte bulunduğundan emin olmasa da ayaklarını birbirinin önüne atmaya başlamıştı. Jia Li'nin cevap olarak ne dediğini duymuyordu ama resepsiyona doğru süzülürken onu izlediklerini kesinlikle hissedebiliyordu. Mike bekleme alanında bir yere oturmuş; bacaklarını iki yana açmış, dirseklerini dizlerine dayamış; burada olması gerektiğinden emin değilmiş gibi alaycı bir gülümseme takınmıştı. Ama burada olmalıydı, değil mi? Sonuçta Becca onu davet etmişti. Sadece o mesajdan sonra kafa patlatmasına rağmen bir gün o karşısına çıkarsa ne olacağını asla tam olarak kestirememişti.

"Umarım habersiz uğramamın bir sakıncası yoktur," dedi, Mike. Gözlerinin kenarları sıcak bir ifadeyle kırıştı. Yüzünde bir gülümseme vardı, gerginliği belli oluyordu. Becca, onun hiçbir zaman rol yapamadığını hatırladı. Onun bu yönünü her zaman sevmişti. Rahatlamasını sağlıyordu.

"Ne demek," diye yanıtladı Becca ona uzanarak. Bunu söylemesi garipti ama ağzından çıkan bu olmuştu.

Duraksadı. Sarılacaklar mıydı? Mike ona bakarken kaşlarını öyle bir kaldırdı ki geçmişe baktığında Becca bunun, *Biz şimdi neyiz*, der gibi bir anlama geldiğini fark etti. Ama şu anda tam

olarak ne kasettiğini anlayamıyordu. Mike ayağa kalktı ve kollarını açtı.

“Ah,” dedi Becca, “Evet, merhaba.” Ve sarıldılar. Kısa sürdü, fiziksel temas çok azdı. Becca her zaman sarılmanın oldukça samimi bir hareket olduğunu düşünürdü. Yanak yanağa, gövdeler birbirine bastırılmış. Ama bu sarılma öyle değildi. Yarım yamalak ve son anda emin olamadıkları bir biçimdeydi, kolları spagetti gibi düz ve sertti.

Mike biraz geri çekilip yere baktı. Sonra tekrar Becca'ya baktı ve derin bir iç çekti. Sonra da güldü.

“Söyleyecek daha fazla şeyim olduğunu sanıyordum,” diye başladı Mike. Tamamen Becca'ya odaklanmıştı. “Ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Burası,” diyerek salonu eliyle işaret etti, “harika bir yer. Arabayla geçerken, bu taraflarda bir ziyarete geldiğimde falan dışarıdan görmüştüm.” Becca kaşlarını kaldırdı ve bu yeni bilgiyi sindirdi. “Jessie her zaman dolu olduğunu söylüyor. Tebrikler.”

“Teşekkür ederim,” dedi Becca. “Biz de gurur duyuyoruz gerçekten.”

“Biz mi?” diye sordu Mike.

Becca, Carlos'un işinin başına döndüğünü hissedebiliyordu ama müşterisiyle konuşmuyor olması dikkatini çekmişti. Aslında salondaki kimse konuşmuyordu. Becca yere bir iğne düşse sesini duyabilirdi. Yani herkes bir zamanlar sevdiği güzel, tatlı adamla arasında neler olacağını görmek için bekliyordu.

“Yani bir ortakla burayı alacağımı söylemiştim ya. İşte kendisi burada, Carlos,” dedi Becca arkasını işaret ederek. Ancak onları doğru dürüst tanıştırmak için bir girişimde bulunmadı. Bunu yaparsa kim bilir neler konuşulurdu.

Mike başını salladı.

Becca yüzünü buruşturdu.

Dana'nın Trim için özel olarak hazırladığı çalma listesinde bir parça bitip diğerine geçti. Becca'nın kalbinin çarpıntısını yansıtan düşük hip hop tarzı bir tempo duyulmaya başladı.

"Buradan sonra bir saat molam var," dedi Becca sonunda ve ıslak saçlarının yarısı başının üstünde toplanmış, herkes gibi önünde oynanan pembe diziye dalıp giden Caroline'a doğru elini kaldırdı. "Bir kahve içmek için vaktin var mı?"

Mike rahatlamış görünüyordu. Becca daha cümlesini bitirmeden başını onaylarcasına salladı. "Çok isterim, evet."

"Tamam." Becca da başını salladı. "On beş dakika kadar sürer. Şu köşede yeni bir yer açıldı. Clemants."

"Mükemmel," diye yanıtladı Mike. "Yazları hâlâ buzlu kahve, kışları da yağsız *latte* mi içiyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Becca, hatırlamasına şaşırmıştı. "Hafizan harika."

Mike umursamazca omuz silkti. "Bazen kendimi de şaşırtıyorum."

Becca onun gidişini izledi. Mike endişeyle arkasına baktığında da ona el salladı, ardından da adamın ifadesi yine anlaşılmaz bir hal aldı ve yola koyuldu. Becca arkasını döndüğünde herkesin kendisiyle aynı şeyi yaptığını gördü.

"Ne oldu?" diye sordu ama bu soruyu özellikle birine sormamıştı. "Ne oldu!"

Kimse bir şey söylemiyordu ama Jia Li ve Carlos'un bakışları dikkatini çekti. Gerçi daha sonra onların görüşlerini de dikkate almak zorunda kalacaktı. Şimdilik Caroline'ın kesimini bitirmesi gerekiyordu. Ancak elleri bu kadar titrerken bu oldukça zor olacaktı.

“Gerginlik mi heyecan mı?” diye fısıldadı ona Jia Li. Becca ise müşterisine baktı.

“Küfür edeceğim için beni affet, Caroline,” dedi ve sonra Jia Li’ye dönüp, “Siktir git,” dedi. Jia Li sadece güldü.

King’s Heath canlı ve hayat doluydu, yazın burada her şey daha da güzelleşiyordu. Bu banliyöde çizgili tenteleri olan mahalle marketleri, kırık tabelalarıyla bakkallar, kuru temizlemeciler ve bir fırın, kasap, birkaç butik, tek bir hayır kurumu ve birkaç kafe ile konutların olduğu sokaklara açılan, mağazalarla kaplı birkaç cadde vardı. Ebeveynler bebek arabalarını iter, yaşlı çiftler ellerinde alışveriş poşetleriyle dolaşır, dönemin son günlerini yaşayan okullu çocuklar otobüs duraklarında oyalanır, zamanla yarışır ya da okulu tamamen asarlardı.

Becca, Clemants’ın camından Mike kendisini fark etmeden önce onu gördü. Böylece onu on saniye kadar gözlemleme lüksüne sahip oldu. Bacağını sallıyor, saçlarını düzeltiyor, parmaklarını masaya vuruyordu. Önünde iki soğuk kahve ve iki küçük su şişesi vardı. Ardından izlendiğini hissetti ve Becca kapıdan içeri girerken bir elini dostça kaldırdı.

“İçeride oturmana sevindim,” dedi Becca selam vermek yerine. “Yoksa dışarıda erirdim.”

Bir şemsiyenin gölgesinde olsa bile hâlâ kavurucu olan saat dörtteki güneşin altında oturabilen cesur ruhlara başarıyla bir selam verdi.

“İçimdeki Amerikalı yüzünden,” diye yanıtladı Mike. “Klima standardımdır.”

“Nasıl bir rahatına düşkünlük ama...” Becca gülümseyerek onun karşısındaki koltuğa oturdu. “Yine de Birmingham’ın bu yeşil kuşağındaki küçük ilçemizin sen yokken uzun bir yol kat ettiğini söyleyebilirim.”

Mike gülümsedi. “Duyduğuma göre artık evlerde su tesisatı varmış.”

Becca küçük bir kahkaha attı. “Yulaf sütünün ne olduğunu da biliyoruz ayrıca,” dedi ama Mike’ın kaşları çatıldı.

“Ama normal sütle sipariş verdim,” dedi önündeki soğuk *latte*yi işaret ederek. “Gidip değiştireyim mi?”

“Hayır,” diyen Becca başını iki yana salladı. “Sadece bildiğimizi söyledim, içtiğimi değil. Laktozsuz alternatifler yerine süt-süz içmeyi tercih ederim. Sanırım hindistan cevizinden bile süt yapıyorlar artık.” Ardından “dünya nereye gidiyor” der gibi bir yüz ifadesi takındı.

“Neredeyse her türlü fındık fıstıktan yapıyorlar,” diye yanıtladı Mike. “Ve pirinçten... Pirinçten bile süt yapabiliyorlar.”

“Tanrım, anneme pirinç sütlü Yorkshire Gold çayı versem beni evden atardı. Hem de orası benim evim olsa bile!”

Becca, Mike’ın onun için aldığı içeceği anlamlı bir şekilde yudumlayarak ona teşekkür etti.

“Annen nasıl?” diye sordu Mike ve o da Becca gibi kendi içeceğini yudumladı.

“Eş cinsel,” dedi Becca mutlulukla. “İki yıl önce eş cinsel olduğunu açıkladı. Blacksmith’s Caddesi’nin biraz ilerisinde Betty adında bir kadınla yaşıyor ve koltuk altlarını tıraş etmeyi de bıraktı ama ruj sürmenin ataerkil baskının bir işareti değil, bir kadın olarak kendi seçimi olduğunu söylüyor, yani evet. Her zamanki Shelley!”

Becca birden Mike ile annesinin bir Noel akşamı karaoke yaptıklarını, Snowball kokteyliyle sarhoş olduklarını, Frank Sinatra şarkısı eşliğinde bacaklarını havaya savurduklarını ve çılgınca güldüklerini hatırladı. Hatıralar her yanını sarıyordu.

Mike başını salladı. “Facebook’ta beni arkadaşlıktan çıkardı,” dedi kalbini tutarak. “Ama onu sevmekten asla vazgeçmedim, ne olursa olsun.”

“Bunu ona ileteneğimden emin olabilirsin,” diyen Becca kıs kıs güldü. “Zaman bütün yaraları iyileştirir,” diye ekledi sonra.

“Öyle umuyorum,” diye yanıtladı Mike çabucak ve sonra anında, “Ah, özür dilerim,” dedi. “Birden ağızımdan çıktı. Ne demek istediğimi bile bilmiyorum. Tuhaf.”

Becca başını salladı. “Bütün bu olanlar çok tuhaf,” dedi aralarındaki durumu işaret ederek. “Benim de tuhaf bir cümle kurmama sadece üç cümle falan kaldı.”

Mike ona baktı, gözlerinin kenarları sevgiyle kırışmıştı. “Eğer bu konuda harekete geçebilirsen skoru eşitleyebilir ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirsin.”

“Bunu yapmak istediğimi kim söyledi?” Becca aslında hiçbir şekilde flört eder gibi görünmek istemiyordu. Yine de...

Mike alt dudağını ısırды ve Becca her ne yapıyorsa (ve kendisi de her ne yapıyorsa) bundan hoşlandığını fark etmesini sağladı. Aralarında belirsiz bir ritim, bir duraksama vardı. Becca’nın daha ağır ve geçmişleriyle ilgili bir konuşma yapmaktansa saçmalamayı tercih edeceğini fark etmesine neden oluyordu.

“Bebek nasıl?”

“İyi! Ona Sebastian adını vermişler. Bebeklerin ufak tefek şeyler olduğunu sanırdım ama bu koca bir oğlan! Bowling topu gibi bile denebilir. Tabii ki kız kardeşimin duyamayacağı bir yerde demek lazım.”

“Senin de bebekken öyle olduğundan eminim,” dedi Becca, önüne geçmeden ağzından kaçan bir başka cümleydi bu da. Mike’ın annesi Regina’nın evinin duvarları aile fotoğraflarıyla doluydu. Tuvalete gittiğinizde bile karşınıza Henry ailesine ait anıların yer aldığı bir galeri çıkıyordu. Regina, Paul, Jessie ve Mike; ziyaretçileri kollarını silerken daima gülümserlerdi.

“Gerçekten de öyle,” dedi Mike ve başını salladı. Becca’nın sözünü ettiği fotoğraflar ile bu konu arasındaki noktaları birleştiriyor gibiydi. “Kocaman bir bebektim, şimdiyse uçaklarda ve trenlerde bacak mesafesi için fazladan para ödemek zorunda kalan kocaman bir yetişkinim.”

“Boy uzunluğunun gizli maliyeti,” diye yorumladı Becca. “Kulağa kanal 4 belgeseli gibi geliyor.”

İşte yine aralarında o ritim oluşmuştu. Geçmişe ait detaylar resmen dikkatlerini çekmeye çalışıyordu.

“Salon çok havalı,” dedi Mike, Trim’i kastederek. “Daha önce de söyledim biliyorum ama gerçekten çok şık ve modern olmuş, hoş bir havası var.”

“Hayallerim gerçek oldu,” dedi Becca memnun bir iç çekişle.

“Evet,” diyerek başını salladı Mike da. “Ama ne olursa olsun pek çok insanın hayalleri asla bu ölçüde gerçekleşmez. Sen azınlıksın. Tabii bunu başaracağından hiç şüphem yoktu.”

Becca gözlerini kısarak ona baktı. “Sanki gerçekten şüphelenmiş gibi konuşuyorsun,” dedi suçlar gibi bir sesle.

“Hayır,” diye ısrar etti Mike. “Aslında bu kadar...” Cümlesini tamamlamadı.

“Ne?”

“Yok. Hiçbir şey yok.”

“Devam et.”

Şimdi iç çekme sırası Mike'taydı. "Hayallerini gerçeğe dönüştüreceğini biliyordum. O günlerde hayalinin ne olduğundan bile emin olmayan biri olarak, bu..."

Becca boşluğu onun yerine doldurmak istemedi.

"Sanki hadım edilmek gibiydi," diye tamamladı Mike.

"Hadım edilmek mi?" diye tekrarladı Becca. "Hadım ediliyormuş gibi mi hissettin?"

Mike başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Bunun saçmalık olduğunu biliyorum. 2023 yılındayız, anlıyorum. Bir erkeğin kendini daha erkek gibi hissetmesinden bir kadın sorumlu değildir, demek istediğim... Senin adına sevindim. Saçmalıyorum çünkü gerginim. Özür dilerim. Senin için mutluyum, tek söylemek istediğim bu."

Becca başını yavaşça onaylarcasına salladı, Mike'ın şu anda gözlerine bakmadığını fark etmişti.

"Beni hadım etmedin tabii ki," diye tekrarladı Mike. Birdenbire halinden o kadar rahatsız, kendinden o kadar emin değilmiş gibi göründü ki Becca endişelenmeyi bıraktı. Bahsettikleri şey yıllar önceydi! Bir önemi yoktu! Kimin umurundaydı ki?

Ardından bir kahkaha patlattı.

"Ne oldu?" diye sordu Mike.

"Gerçekten hiç umurumda değil," dedi Becca kıkırdayarak. "Kahve içip insanların geçmiş hakkında kötü hissetmelerini sağlamak gibi bir derdim yok. Yaşanan her şeyin üzerinden geçmek zorunda da değiliz. Sana mesaj attım çünkü selam vermek ve nasıl olduğunu görmek istedim, hepsi bu. Küstahlık etmek istemem ama buraya büyük bir duygusal hesaplaşma ya da başka bir şey için mi geldin bilemiyorum."

"Hayır," dedi Mike başını iki yana sallayarak. "Kesinlikle hayır."

"Güzel," dedi Becca.

“Güzel,” diye yineledi Mike da.

Soğuk kahvelerinin tortulu kısımlarına geldiklerinde bitirmek için birbirlerine zaman tanıdılar.

“Geri dönmeliyim,” dedi Becca saatine bakıp. “Birazdan bir çocuğun saç kesimi için randevum var.”

Mike başını salladı. “Tamam,” dedi. “Tabii. Habersiz geldiğim için özür dilerim. Jessie için bir şeyler almaya çıkmıştım ve kendimi buralarda buldum. Şansımı deneyeyim dedim.”

Becca masanın kenarına baksa da satın alınan “bir şeyler”in olmaması dikkatini çekti.

“Hoş bir sürpriz oldu,” dedi Becca. “Arayı kapatmak güzeldi.”

“Evet,” dedi Mike. “Harika. Tamam. İyi o zaman. Hoşça kal.”

Daha önceki kadar garip bir şekilde sarıldılar ve Becca sokağa adım attı.

“Bec?”

Becca arkasını dönüp baktı. “Efendim?”

Ve sonra Mike sanki Becca’nın arkasından seslendiğine pişman olmuş gibi burnunu kıvırdı ve başını gergin bir şekilde yana eğdi. “Arayı kapatmanın güzel olduğunu söylerken ne kastettin merak ettim de,” dedi ve Becca’ya doğru birkaç adım attı, ifadesi umutluydu.

Gerçekten çok seksi, diye düşündü Becca o sırada. *Her zaman öyleydi.*

Becca, “Hımm,” diye mırıldandı. Mike’ın duruşunda bir şeyler vardı, çocuksu ve endişe doluydu. Bu da Becca’yı yeniden neşelendirdi. Uzanıp onun saçlarını karıştırmak, ona bu kadar endişelenmemesini söylemek istiyordu. Her şey yolundaydı! Onu tekrar görmenin geçmişteki erkek arkadaşının hayaleti tarafından kısıp alınmak gibi büyük, etkili bir olay haline ge-

leceğini düşünmüştü ama öyle değildi. Carlos'un dediği gibi o sadece bir insandı.

“Evet,” dedi Becca sanki onun sorusunu içtenlikle düşünmüş gibi. “Bunun ne kadar yoruma açık bir şey olduğunun farkındayım.”

Mike güneş gözlüklerini burnuna geri itti, şimdi sevimli görünecek kadar kızarmıştı. “Şey,” dediğinde sesinde sahte bir küçümseme tonu varmış gibiydi. “Gördüğüm kadarıyla hâlâ her zamanki gibi anlaşılmaz ve çekingensin. Mükemmel.”

“Anlaşılmaz ve çekingen ha!” diye ciyakladı Becca. “Sana sadece arayı kapatmanın iyi olduğunu söylemiştim ve şimdi burada kendi işime bakarak yoluma devam ederken karakterime saldırılıyor!”

Mike, “Ama ben kötü anlamda anlaşılmaz ve çekingen demedim,” diye karşılık verdi.

“Doğru,” diye onayladı Becca da. “Haklısın. İçsel bir gizemlilikten ve *je ne sais quoi*'dan⁹ bahsetmiştin. Bunları da hemen flört sitelerindeki profillerime ekleyeceğim.”

İşte böylece ona bekâr olduğunu belli etmişti. Ailen nasıl, işin nasıl, bebek nasıl, evet King's Heath'te gerçekten de artık bir kafe var gibi konularda havadan sudan konuşurken bunu hiç belli etmemişlerdi.

Sanki bunların hiçbirisi onun suçu değilmiş gibi Mike kollarını açarak avuç içlerini gösterdi. Artık ikisi de yeni bir bilginin ortaya çıktığını fark etmişti. Potansiyel olarak bu ayrılıkta Mike'ın “kazandığı” anlamına gelebilecek bir bilgiydi bu. Becca onun ilişki durumunu sormamıştı. Bilmesi de gerekmiyordu.

9 Fransızcada birini veya bir şeyi kelimelere dökülemeyecek biçimde çekici kulan özelliği anlatmak için kullanılan söz -çn.

“Bu konuyu *sen* açtın,” dedi Mike. Artık sırtıyordu. Hayır. Sırtmak da değildi bu. Gülümsüyordu. Her zamanki neşeli, gülümseyen, keyifli halini takınıyordu. Güvensizlik hissi duman gibi uçup gitmişti ve şimdi her zaman çok iyi oldukları şeye, şakacı bir hazırcevaplığa geçmişlerdi. “Kayıtlara geçsin, bu benim hatam değildi.”

“Birileriyle randevulaşabiliyorum,” dedi Becca sesini sakın tutarak. “Bu bir sır değil.”

“Evet,” dedi Mike. “Sanırım değil.”

Bu, Becca'nın ona tekrar hoşça kal diyebileceği, iyi bir akşam geçirmesini söyleyebileceği doğal bir an olabilirdi. Ama bunu yapmak istemedi. Kahve yeterli olmamıştı. Hiçbir zaman da olmayacaktı. O sadece bir erkek, Becca da sadece bir kadındı ama birlikte, bunca zaman sonra bile iki parçanın toplamından daha fazlası ediyorlardı.

“İşten sonra bir planın var mı?” diye sordu Mike.

“Ah,” dedi Becca. Her nefes alıp verişinde kalbinin göğsünde genişlediğinin farkındaydı. Gülümsüyor, kendini durduramıyordu. Aslında başından beri hep gülümsüyor olabilirdi. “Eve gidip bahçemde salata yiyecektim, belki bir şişe de şarap açarım.”

“Kulağa hoş geliyor,” diye yanıtladı Mike, açıkça davet edilmeyi bekliyordu.

“Bana katılmak ister misin?”

“İpucunu fark ettin, teşekkürler. Çok isterim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Becca kendini tutamadan.

“Evet. Bunun kulağa... Ne bileyim, dramatik geleceğini biliyorum ama yaşlandıkça kendimi daha gençken tanıdığım insanlara ihtiyaç duyarken buluyorum. Bu mantıklı mı sence? Bu yüzden... kesinlikle isterim. Akşam yemeği harika olur.”

Becca bunu bir düşündü. “Daha gençken tanıdığın insanlara mı ihtiyaç duyuyorsun? Bu Sunscreen şarkısından bir söz değil mi?”

“Şimdi bir daha düşünüyorum da evet, haklısın. Orijinal düşünme yeteneğinden yoksun olduğum için Baz Luhrmann’ın sözlerini çaldım.”

“Aslında Mary Schmich,” diye düzeltti onu Becca. “Mary Schmich bir gazetede, sanırım Şikago gazetesinde köşe yazıları yazıyordu ve sonra Baz Luhrmann onun sözlerini bir şarkıya dönüştürdü.”

“İşte bu yüzden,” dedi Mike parmağıyla onu işaret ederek, “barlardaki soru cevap yarışmalarında ‘bir numaralı takım arkadaşı’ pozisyonun hiçbir zaman doldurulamıyor.”

Becca başını hafifçe eğdi. “Onur duyduğum,” dedi. “Sen de kesinlikle hâlâ ilk altı takım arkadaşım arasındasın.”

“İlk altı mı? Çok heyecanlandım,” diye cevap verdi Mike soğukkanlı bir sesle. Sonra boğazını temizledi ve keskin yüz hatlarında aniden ciddi bir ifade belirdi. Becca bu ifadenin altından ne çıkacağını merak ediyordu.

“Maliyet değeri hakkında konuştuğumuzu hiç hatırlıyor musun?” diye sordu Mike. Ses tonunda garip bir sakinlik olsa da konuşması cana yakındı, sanki sorduğu şey gerçekten konuyla ilgiliymiş gibiydi. Becca’ysa sadece bu konuşmayı yaptıklarında nerede olduklarını değil, aynı zamanda ne giydiklerini bile biliyordu. Ama bu konuşma şu anki sohbetle alakalı değildi. Sadece onlar için sonun başlangıcı olmuştu. “Hani New York’taki iş gündeme geldiğinde, artıları ve eksileri masaya yatırmıştık?”

“Evet.” Becca, Mike’ın sahte neşesini taklit ederek başını salladı. Beyninin en gerisindeki o tozlu kutulara arşivlediği anılarını yavaşça gözden geçiriyormuş gibi duraksadı. Bu biraz zaman alabilirdi çünkü bir süredir onlara dokunmamıştı. Aslında bu,

gururunu korumak için küçük bir yalandı. “Her şeyin bir bedeli ve her şeyin bir değeri vardır, değil mi?” dedi Becca. “New York’ta yaşamamanın değeri ikimiz için de yüksek olacaktı ama maliyeti benim için çok yüksekti. Ailemden, arkadaşlarımdan uzak kalmak istemedim.”

“Kesinlikle,” dedi Mike başını sallayarak. “Ve benim ödediğim bedel de ailemden ve arkadaşlarımdan uzak olmaktı.”

Bir duraksama oldu. Becca’nın bilmek istediği şeyi sormaya cesareti var mıydı? Kendini tutamadı.

“Buna değdi mi?”

“Benim demek istediğim de bu,” diye yanıtladı Mike alçak bir sesle ve yavaşça gözlerini kırıştırdı. “Değdiğini sanmıyorum.”

Becca başını salladı. Buna ne cevap vermesi gerekiyordu? *Kahretsin.*

“Beş buçukta salona gel,” demeye karar verdi Becca. Bir akşam yemeği yiyebilirlerdi, değil mi? Arkadaş olarak ya da öylesine. “Evime kadar birlikte yürüyebiliriz.”

“Harika, evet. Görüşürüz o zaman.” Mike başını salladı ve Becca da başını sallayarak karşılık verdi. Sanki ikisinin de kemik yoğunluklarıyla ilgili sorunları varmış ve kendi başlarının ağırlığını taşımaları çok zormuş gibi başlarını sallıyor, sallıyor, sallıyorlardı. Sonra ikisi de tekrar aynı döngüye girmeden önce Becca arkasını dönüp gitti.

7

Mesaja Cevap Vermezse

Becca'nın, sonunda Noah Brooks'un adının yanındaki yeşil arama tuşuna basması iki saatini aldı. Uyumuş, banyo yapmış, iki fincan kahve içmiş ve *Love is Blind*'in üç bölümünü izlemişti. Sonra Jia Li'ye kendisinin de bu yapımda yer alabileceğine dair bir mesaj atmıştı. Çünkü birini hiç görmeden sadece kuralların gerektirdiği gibi bir duvarın ardından konuşarak ona âşık olabileceğine gerçekten inanıyordu. Jia Li'nin cevabıysa basitti: *Saçmalamayı bırak ve Noah'ya mesaj at.* Becca başını eğmiş, ona yavaşça yürüyen bir adamın GIF'ini göndermiş ve altına da, *Tamam o zaman,* yazmıştı. Sonra da Jia Li ona baş parmak kaldıran bir emojiyle karşılık vermişti.

Becca, Jia Li'nin (ve iddiaya göre bu adamın) dediğini yapmamak ve onu aramamak için tüm nedenleri düşündü. Buldukları şunlardı:

Adam aslında Jia Li'ye aranmak istediğini söylememiş, Jia Li bir şekilde onun numarasını almıştı. Yani adam bu işe sadece şaşkın, kafası karışık ve isteksiz bir biçimde girmişti.

Becca korkuyordu.

Bu yüzden Becca pijamaları ve güneş gözlükleriyle bahçede otururken oflayıp pufluyordu. Çok büyük bir huzursuzluk içerisindeydi. Adamı arayıp kibarca reddedilmenin, bir saniye daha oturup düşünmekten daha az acı verici olacağını fark edene kadar böyle devam etti.

“Alo?” Adamın hattın diğer ucundaki sesini duydu. Ses tonu pürüzsüzdü.

“Merhaba,” dedi Becca da. Sesi, insanlardan çok köpeklerle iletişim kurmaya uygunmuş gibi bir tonda çıktı. Öksürdü. “Bu her kadar utanç verici olsa da ben, dün gece Kaylee Roberts’ın düzenlediği arkadaşının arkadaşları etkinliğinde arkadaşları aracılığıyla telefon numaranı alan kadını mı?” Bunu başka nasıl açıklayacağını bilemediği için cümlesi ağzından daha çok bir soru gibi çıktı. Gerçi belki ismini söylemesi de faydalı olabilirdi. “Becca,” diye ekledi.

Adam meşgul gibiydi. Arka planda tıkırtılar ve bir hareketlilik vardı. Bir kafede ya da evde yemek yapıyor olabilirdi. Becca dönüp açık arka kapıdan mutfaktaki saate baktı. Saat 11’di. Sonra hareketlilik durdu.

“Ah,” dedi Noah kısaca. Tanrı aşkına, Becca bu küçücük *ah* tepkisinden neler çıkarabilirdi. *Ah, neden beni rahatsız ediyorsun.*

Ah, seni hatırlamıyorum. Ah, peşime düşersen seni yetkililere ihbar ederim. “Aslında arayacağını düşünmemiştim.”

“Eğer kötü bir zamansa daha sonra...” Becca cümlesini tamamlamadı. Onun kendisiyle ilgilenmediğine kanaat getirirse neredeyse rahatlamış bir hisle telefonu kapatıp hızla hayatına devam edebilirdi.

“Değil,” dedi Noah ama dikkati dağınıktı. Kesinlikle kötü bir zamandı. “Bekle.” Ardından belli belirsiz mırıltılar duyuldu ve tıkırtılar yumuşayıp yerini kuş seslerine bıraktı. “İşte,” dedi. “Artık seni doğru dürüst duyabiliyorum.”

Tamam. Aramayı “kazara” sonlandırma numarası yapmamıştı ve Becca’yı da her şeyi yanlış anladığıyla ilgili suçlamıyordu. Daha kötüsü bile olabilirdi. Becca sessizce romantizm tanrılarına lanet okudu. Eşitlikten yanaydı ama şu an bunun tam tersi olması gerekmez miydi? Bu arama işlerini adamın yapması, Becca’nın peşine düşmesi ve ona çıkma teklif etmesi gerekmiyor muydu? Hesap ödeme işini Becca seve seve paylaşırdı, sadece keşke çıkma teklifi eden o değil de karşı taraf olsaydı.

“Nasılsın?” diye sordu Noah, Becca konuşmayınca.

“İyiyim. İyiyim. *Müthişim*,” diye yanıtladı Becca. Sonra kelime tercihindən utandı. Müthiş mi? Gözlerini kıstı ve kapattı. Trafik kazasını göremiyorsa trafik kazası olmamış demektir. Sonra kendini durduramadan ağzından başka kelimeler döküldü. “Dürüst olmak gerekirse seni aradığım için utanıyorum. Arkadaşım sana telefon numaranı vermekten başka seçenek bırakmadıysa özür dilerim.”

“Hiç de değil.”

Konuşurken gülümsüyor muydu yoksa?

“Zaten yapmak istemediğim bir şey için kimse beni ikna edemez. O gece ben de seni arıyordum, gittiğini sandım.”

“Ah, ben de seni arıyordum.” Becca şu anda soğukkanlı davranmanın tam tersini yapıyordu. Hatta belki de kanı ılımaya başlamıştı.

“O zaman iyi olmuş,” dedi adam.

Bir an ikisi de bir şey söylemeden durdu.

“Sanırım her şeyi doğru anladığına ve belirttiğine göre bu noktada sana çıkma teklif etmeliyim,” diye önerdi Becca. Bunu rahatça, neredeyse kayıtsızca söylemişti. Bu yüzden Noah onu şu anda telefonun diğer ucundan göremediği için minnettardı. Çünkü yumruğu ağzındaydı ve parmaklarının eklem yerini ısırırken ayakta duruyordu. Bunu yapmaktan, cesur ve gözü pek olmaktan nefret ediyordu. Diğer taraftan da manifest tanrıların onun her şeyiyle kendini ortaya koymasını takdir edebileceklerini düşündü. Ve bu yüzden ısrarcıydı. İsteksizce de olsa... Ama tanrıların bunu bilmesine gerek yoktu.

“Bunu yapman güzel olur,” dedi Noah. “Geçen geceki sohbetimiz kısa da olsa hoşuma gitti. Gerçi Cadbury çikolatasının Rolo yoğurduna üstünlüğü konusunda hâlâ emin değilim. Biraz şüpheli görünüyor.”

“Eşitlikçi-fırsatçı bir tatlısever olamaz mısın yani?”

Noah bu yanıtla güldü. Gülüşü Becca’nın hoşuna gidiyordu.

“Bu seferlik bir istisna yapabilirim,” diye cevap verdi Noah.

Bir duraksama daha oldu. Bir kız böyle bir şeye nasıl cevap verirdi ki?

“Ee, bugün ne yapıyorsun?” diye sordu Noah. “Sormamın sakıncası yoksa tabii.”

“İkimizden biri sormak zorundaydı,” diye şaka yaptı Becca. “Ben...”

Cümlesini tamamlayamadı. Ne söyleyecekti? Gergin olduğunu mu? Ya da utandığını ve kendinden emin olmadığını mı?

Kafasındaki bütünlüklü dünya yerine gerçek dünyada yaşamaya zorlandığında çok fazla sekmesi açık bir web tarayıcısı gibi donup kalacak kadar utanmazca idealist olduğunu mu?

“Biliyorum,” dedi Noah sanki Becca’nın kafasının içini duyabiliyormuş gibi. “Ben de öyleyim.”

Becca aslında hiçbir şey yapmayacaktı. Kuaförden izinli olduğu günde tam olarak o gün yaptığı şeyi yapardı. Uzanmak, sabahı tembel tembel geçirmek, belki daha sonra bir yürüyüş yapmak... Annesini ya da Betty’yi görmek için onlara uğrayabilir ya da maç izlemeye gitmişse babasını barda görebilirdi. Her zaman bir şeyler çıkardı. Her zaman biriyle karşılaşır, kendini bir şeyler yaparken bulurdu.

“Bir yürüyüşe ne dersin?” diye sordu Noah ve Becca da yürüyüşün kulağa çok hoş geldiğini söyledi. Öğleden sonra ikide buluşmak üzere anlaştılar.

Noah hatırladığından daha çekiciydi. Onun inek tiplerden, hatta biraz da sıkıcı olduğunu düşünmüştü. Becca dün gece fark edemese de Noah parktan ona doğru gelirken kollarını açmıştı ve gülümsemesi yüzüne yayılıyordu, bir cazibesi vardı. Noah’nun onu görmekten mutlu olması ve onun bu şekilde kocaman, çekinmeden gülümsemesine neden olmak harika bir histi.

“Becca,” diye selamladı onu Noah. Becca da onun her iki yanağını öpünce tıraş losyonunun kokusunu aldı, topraksı ve odunsuydu. Üzerinde soluk sarı bir polo tişört, kumaş şort, Birkenstock sandaletler, kırmızı Ray-Ban gözlüğü vardı ve Jake Gyllenhaal’u andırıyordu. Becca’nın üzerinde de halter yaka

pamuklu bir yaz elbisesi ve tenis ayakkabıları vardı. İlk randevularına çıkmış gibi havalı görünmüyorlardı. Ama bu bir film olsaydı stilist, Noah'nın gözlüklerindeki kırmızı ile Becca'nın spor ayakkabılarındaki kırmızı Nike armasını; Becca'nın çiçekli elbisesinin baskısındaki sarı renk ile Noah'nın tişörtündeki aynı tonları birbirine uydurduğu için yüksek not alırdı. Ancak Becca böyle önemsiz ve sıradan şeylere pek takılmıyordu elbette.

"Noah Brooks," dedi Becca ondan uzaklaşırken.

"Ah, ad soyad devam ediyoruz, öyle mi?" diye karşılık verdi Noah da. Becca güldü.

"Jia Li, yani sana saldıran arkadaşım bana numaranı gönderdiğinde tam adın yazıyordu. Sadece eğlenceli olduğunu düşündüm. Noah Brooks. Bir roman yazarının ismi gibi."

"Zaten bir roman yazarıyım," dedi Noah sıradan bir tavırla. "Sanırım bunu bildiğin için söyledin, değil mi? Benimle uğraşmaya mı karar verdin?"

Becca'nın kaşları havalandı. "Ne! Hayır, bunu bilmiyordum! Sadece şakalaşıyordum. Kitap mı yazıyorsun gerçekten? Eğlenceliymiş."

"Herkes öyle söylüyor," diye yanıtladı Noah. "Ben de sana ne iş yaptığını soracaktım ama bu çok yaratıcı bir soru gibi gelmemişti."

"Bu yüzden mi geçen gece bana sormadın?" dedi Becca ve Noah da başını onaylarcasına salladı. "O halde şimdi söyleyeyim. Ben bir saç stilistiyim. Aslında parkın diğer tarafında bir kuaför salonum var."

"Ah," dedi Noah gülümseyerek. "Bu da kulağa eğlenceli geliyor."

Becca omuz silkti. "Yani şimdi biz eğlenceli işleri olan, cumartesi öğleden sonra da biraz eğlenmek için takılan iki eğlenceli insan mıyız?"

“Doncaster Yolu’ndaki yeni dükkândan dondurma alabileceğimizi düşündüm. Eğer sen de istersen?”

“Harika olur,” dedi Becca. “Öğle yemeği yedim ama tatlı eksikti.”

“Buzdolabında çikolatalı kuplardan yok muydu?” diye soran Noah yürümeleri gereken yönü işaret etti ve Becca’nın ona ayak uydurmasını sağladı.

“Olamaz ki,” dedi Becca ona ciddiyetle. “Uzun süre dayanmazlar. Söylediğim gibi, onları seviyorum demek yetersiz kalır. Resmen *takıntılıyım*.”

“Hanımefendi sevdi mi tam seviyor,” dedi Noah.

“Hanımefendi taktı mı tam takıyor,” diye düzeltti Becca onu.

“Önceden açıklamak istediğin başka bir şey var mı?”

“Bir düşüneyim,” dedi Becca neşeyle. “*Hoşlandığım* pek çok şey var ama *takıntılı* olmak özel bir kategori...” Şu anda saçmaladığını bilecek kadar gergindi ama kendini dizginleyecek kadar bunun farkında değildi. “Çikolatalı kuplarından başladık. Jay-Z’yi de o kategoriye koyabilirim.”

“Jay-Z mi? Tamam. Pekâlâ. Bunu beklemiyordum.”

“Shawn Corey Carter günümüzün peygamberi,” diye açıkladı Becca ve bunda ciddiydi. Noah ona bir bakış attı. “Doğru ama!” diye ısrar etti Becca. “Benimle bu konuda tartışma.”

“Aklımın ucundan bile geçmez,” diye karşılık verdi Noah ama şaşkınlığını zar zor gizliyordu.

“Onun hakkında bir şeyler biliyor musun?”

“Beyoncé’yi aldatuğunu biliyorum, bunu da aklım almıyor.”

“Yine de yaptığı hatayı sahiplenme şekli,” dedi Becca hayret içerisinde. “Bak, ben ölümüne romantik biriyim ve herkesin mutlu sona ulaştığına inanmak istiyorum. Bu yüzden böyle bir şey yaşamış olmaları beni kahrediyor. Yine de bunu atlatmala-

rında daha romantik olan bir şey var. Belli ki evlenirken öylesine yemin etmemişler ve Jay-Z, gerçekten iyi iş çıkaran az sayıdaki sanatçıdan biri. Albümlerindeki her şarkı harika ve her albüm bir hikaye anlatıyor. Şu 4:44 albümü var ya? Bir aşk mektubu gibi ve çok da *softlike*.”

Noah bunu avucunun içindeki hayalî bir deftere yazıyormuş gibi yaptı.

“Hımm, ölümüne romantik,” diye mırıldandı Noah teatral bir şekilde ve dilini de ciddi şekilde konsantre oluyormuş gibi dışarı çıkardı. Parmaklarını sanki çok sert bir kalemi tutuyormuş gibi sallıyordu. “Ve... Jay-Z... dinliyor...”

Becca olmayan not defterine bakıyor gibi yapmak için boyununu bükte. “*The Blueprint* albümünü dinlemelisin,” dedi bir parmağıyla onun avucuna vurarak. “İki bin birdeydi. Onun için bir veda gibi. Her şey delicesine coşkulu. Çok tatlı. Gerçekten çok iyi.” Bir kez daha onun eline hafifçe vurdu. “Yazsana,” diye ısrar etti. “Kanye’yle prodüktör olarak çalışmaya başladığı zamandı ve bu...” Ardından şeflerinkine benzer bir öpücük hareketi yaptı.

“Vay canına. Tam bir eğitim bu. Peki ya ölümüne romantiklik nasıl oluyor?”

Becca omuz silkti, sanki birdenbire gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi ağaçlara bakıyordu. Bunu söylememeliydi. Erkeklerin bunu itici ya da aptalca bulabileceğini biliyordu.

“Ben Disney prenseslerinin ve Spice Girls’ün çağında büyüdüm,” diye açıkladı Becca. “Bu benim suçum değil.”

“Spice Girls’ün kız gücüyle ilgili olduğunu sanıyordum?”

Becca gülümsedi. “Evet,” diyerek ona katıldı. “Ama sonra hepsi yirmili yaşlarının ortasında evlenip çocuk sahibi oldular,

değil mi? Sağlıklı doğurganlık ve çekirdek aile ile birlikte kız gücü.”

“Hiç böyle düşünmemiştim.”

Becca özellikle yabani bir ağaçtan bir yaprak kopardı ve sohbet ederken parmaklarının arasında yaprağı parçaladı. “Victoria Beckham evlendiğinde yirmi beş yaşındaydı. David Beckham yirmi dört yaşındaydı. Düşünebiliyor musun? Ve o sırada ilk çocukları da dünyaya gelmişti.”

“Ve sen tüm bu bilgileri kafanda tutuyorsun, öyle mi?”

Becca ona yapmacık bir aksilikle baktı. “Ben gayriresmi olarak King’s Heath’in gelmiş geçmiş en iyi bar yarışması takım üyesi seçildim, dalga geçme.”

“Aklımdan bile geçirmem.”

Yürümeye devam ettiler.

“Listende ‘takıntının zıttı’ olarak neyi etiketlediğini sorabilir miyim peki? Ya tamamen takıntılı ya da ilgisiz olduğunu söylemiştin, değil mi?” diye sordu Noah.

“Ahhhh. Anlamadığım Şeyler listesini mi kastediyorsun?”

“Herhalde.”

Becca ona şaşırtıcı bir netlikle cevap verdi. “Sadece iki şey var. Çorba ve merdivenler.”

“Çorba ve merdivenler mi? Çorba ve merdivenleri mi anlamıyorsun yani?”

“Evet. Sıvı olan yiyecek aslında içecektir ve eğer çorbayı içecek olarak düşünürsek içinde yüzen ve pipete sığmayan tüm o parçalara ne demeli? Gerçekten hiç mantıklı değil. Merdivenler de sadece garip. Uygunsuz. Bence hepimiz bungalovlarda ya da apartman dairelerinde yaşamalıyız. Merdivenlerin gerçekten kullanışlı olması mümkün değil. Onlar...” Gökyüzünde, sanki

bulutlarda asılı kalmış da olgunlaştığı için toplayacakmış gibi bir kelime aradı. "Yorucu," demeye karar verdi.

"Peki bungalovda ya da apartman dairesinde mi yaşıyorsun?" diye sordu Noah.

"İkisi de değil," dedi Becca iç geçirerek. "Çok dar, üç katlı bir evde yaşıyorum. Hayatım merdiven çıkmakla geçiyor. Lionel Messi'nin bacak kaslarına sahibim."

"Yoksa bu da... futbol göndermesi mi?" diyen Noah gözlerini kısı ve komik bir yüz ifadesi takındı.

Becca kıkırdadı. "Öyle olmalı."

Noah başını salladı. "Ben pek spor hayranı değilim. Daha çok kitap severim."

"Bu beni o kadar da etkilememeli ama yine de," dedi Becca dondurmacıya vardıklarında, "etkiliyor."

"Bunu da not edeyim o zaman." Noah sırtıtarak kapıyı açtı ve Becca'nın, Gelateria Bellissima isimli dondurma dükkânına girmesine müsaade etti. Geçerken parmakları, Noah'nın parmaklarına değdi ve bu da ensesindeki her bir rüyün diken diken olmasına yol açtı. Durmadan aklına gelen bir düşünce vardı. Bu randevu bir anda hem hiçbir şey hem de çok şey ifade etmeye başlamıştı. *Bu adama âşık olabilirim.* Bir farkındalık yaşadı. *Hem de çok fena âşık olabilirim.*

Noah'nun rahatça gülmesi, onu dikkatle dinlemesi ve her zaman kaldırımın dış tarafından, yola yakın yerden yürümesi Becca'nın gözünden kaçmamıştı.

“Bunu yaptığımız çok iyi oldu,” dedi Becca omzundaki hasır çapraz çantadan Noah’ya ıslak mendil uzatırken. Bütün yaz boyunca görülen en sıcak günü yaşıyorlardı ve aldıkları aynı çilekli ve kurabiyeli dondurmalar hızla külahlarından aşağı, ellerine ve bileklerine damlarken ikisi de yapış yapış olmuştu.

“Dondurma aldığımız mı?” diye soran Noah ellerini silerken, “Kesinlikle,” dedi. “Bence de. Böyle havalarda dondurma dükkânı çok para kazanıyor olmalı.”

Becca onun jetonunun düşmesini bekledi.

“Ah,” dedi Noah, ne demek istediğini yeni anlıyordu. “Sen bundan bahsediyorsun. Bu yani.” Ardından kirli mendille ikisinin arasında bir işaret yaptı ve Becca da kendisinininkiyle birlikte çöpe atmak üzere ondan mendili aldı.

“Kesinlikle,” dedi Noah. “Aramakla iyi ettin.”

“Cesaret senin adın, Becca Calloway,” dedi Becca teatral bir sesle. Artık eskisi kadar endişeli değildi. Noah’yla bu kadar iyi vakit geçirirken nasıl olabilirdi ki? Yine de ağzından kaçmaya devam eden anlamsız ve tuhaf şeylerle kendini şaşırtmaya devam ediyordu. *Cesaret senin adın, Becca Calloway* mi? Bu ne anlama geliyordu ki? Ancak sonra bir de elleri birbirine değince ona nasıl baktığı, sipariş verirken ve ödeme yaparken ne kadar yakın durduğu vardı... Becca bunun aslında çok iyi bir buluşma olduğunu düşünerek saflık mı ediyordu acaba?

Noah ona bakıyordu. Ayağa kalktılar. Yürüyüşe çıkacaklarını söylemiş ama sonra birlikte dondurma yemeye karar vermişlerdi ve şimdi dondurmaları da bittiğine göre aralarına bir durgunluk çökmüştü. Becca şu anda onun veda etmek isteyip istemediğini merak ediyordu. Sonuçta akşam katılması gereken planları olabilirdi. Becca da yalnız ya da sıkıcı biri gibi görünme ihtimaline karşı planlarından bahsedip bahsetmemekte kararsızdı. Noah iyi

vakit geçiriyor gibi görünüyordu ama sadece kibar davranıyor olma ihtimali de vardı. Kafasındaki sesin susmasını ilk isteysi değildi.

“Sanırım akşamüstün için sana vakit tanımalıyım,” dedi Noah. Becca da az önceki düşüncesinde haklı olduğunu anladı. Belli ki gitmek istiyordu. Çok hayal kırıklığına uğramış ya da muhtaçmış gibi görünmemeye dikkat etti. Sonuçta eğlenmişti. Böyle vakit geçirmek çok güzeldi. Ama yine de o kadar fazla konuşmuştu ki... Noah’nın yanında gevezelik etmek çok kolaydı. Peki, onun hakkında daha fazla soru sormalı mıydı? Muhtemelen... Ama şu anda Coco’nun tavsiyesine uyup kendini eğlenmeye bırakmaktan ziyade kendi kendini denedeyen gergin bir tavra bürünmüştü.

“Kesinlikle,” diyen Becca bir saat varmış gibi bileğine baktı.

“Saat geç olmuş galiba?” diye sordu Noah espriyle. Onun bu hareketini fark etmişti.

Becca konuşmaya hazırlansa da söyleyecek esprili bir şeyi olmadığını fark etti. Sanki onu heyecanlandıran rüzgâr birden dinmişti.

“Benim de ufak bir işim var,” diye söze başladı Noah. Becca kendisine bir açıklama borçlu olduğunu düşünmesine şaşırdı. Tabii ki bunu yapmasına gerek yoktu. Sonuçta sadece dondurma yemeye çıkmışlardı. Dondurmayla ilgili bir beklenti olamazdı. Kafasının içindeki romantizm onu alıp götürmüş, manifest ritüeliyle ilgili beklentileri bu öğleden sonra ona gereğinden fazla kilo aldırmişti.

“Aman, hiç endişelenme,” dedi Becca ve dudaklarıyla tuhaf bir ses çıkardı. “Git hadi. Bekleme! Git işlerini hallet. Güzel bir akşam geçir.”

Noah tek kaşını kaldırarak ona baktı. “En iyi arkadaşımın otuzuncu yaş günü.”

Becca’ysa bu bilgiyi sindirerek başını salladı. “Otuzuncu yaş günümü iyi hatırlıyorum,” dedi. “Çok gençtim, her şey gözümde çok güzel görünüyordu...” Daha sonra bu anı düşününce en sevdiği sanat eserinden nasıl yanlış alıntı yaptığını düşünüp duracaktı.

“Bekle,” dedi Noah. “Bu yıllar önceymiş gibi söylüyorsun. Sen kaç yaşındasın?”

“Otuz beş,” diyen Becca gözlerini kırıştırdı. “Yani genç gösteren bir otuz beş olduğumu düşünmek isterim ama işte. Otuz beşim.” Bir yandan Noah’nın şüphecilik ve şaşkınlıkla dolu yüz ifadesine bakıyordu.

“Peki sen... kaç yaşındasın?” diye sordu Becca, aniden şüphelendi. Başına gelecekleri hissedebiliyordu. Noah hafifçe kırılmış sakalları ve rahat tavrıyla neredeyse kırk yaşında görünüyordu. Kendini ispat etmiş bir adamın tavırlarına sahipti. Ancak Becca’nın bedeni, aklından geçirdiği gerçeğe uyum sağladı çünkü...

“Yirmi sekiz,” diye yanıtladı Noah. “Senin de öyle olduğunu sanıyordum.”

“Yirmi sekiz ha!” diye tekrarladı Becca şaşkınlıkla. “Hayır,” dedi. “Sana inanmıyorum. Şu haline bak! Bu kadar sakin ve dengeliyken yirmi sekiz yaşında olamazsın! İmkânı yok! Hayır.”

“Böyle bir şeyle ilgili yalan söylesem garip olurdu,” dedi Noah.

“Bana ehliyetini göster.”

“Cüzdanım yanımda değil. Her şeyi telefonumla ödüyorum.”

“Z kuşağı mısın?”

“O zaman sen de Y kuşağı mı oluyorsun?”

Becca kahkaha attı. “Vay be. Az önce yirmi sekiz yaşında biriyle dondurma yedim. Ben bir... genç erkek avcısıyım! Aaaaah, bu bana kendimi şey gibi... *Sex and the City*’deki Samantha gibi hissettirdi.” Ardından daha ağırbaşlı bir yüz ifadesi takındı. “Ah doğru, evet, sen muhtemelen benim neslimdekilerle birlikte izlediğimiz dizileri bilmiyorsun. Eskiden beş kanalımız vardı, herkes izlemek için bir kanal seçmek zorundaydı ve ne olursa olsun belli bir saatte hep birlikte o kanalı açardık. *Sex and the City* de cuma günü saat onda yayınlanırdı...”

“Tamam hanımefendi, aramızda yedi yıl var. On yedi yıl değil.”

Becca omuz silkti. “Peki, üzgünüm,” dedi ama hiç de üzgün değildi. “Şey... Teoride bu beni rahatsız etmiyor.”

“Ama teoride.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer sen kız olsaydın ve ben de erkek olsaydım, benim daha büyük olmam beklenirdi. Bu seni rahatsız ediyor mu?” Daha fazla konuşmadan önce kendini frenledi. “Tabii bu buluşma... öylesine bir buluşmaydı, anlıyorum...”

Noah güldü. “Ah, güven bana. Beni rahatsız etmemesi bir tarafta, en az yüzde yirmi daha çekici bir hal aldın. Benden büyük bir kadın,” diye düşündü. “Şu halime bak. Benden büyük bir kadını öpmek üzereyim...”

Becca bir kez daha kızarak onun açık sözlülüğü karşısında utandı. Yani Noah *gerçekten* iyi vakit geçiriyordu.

“Sen çok...” diye lafa girdi Becca ama cümlesi yarım kaldı. Kesik kesik nefesler alıp vermeye başlamıştı ve boğazı kuruyordu.

“Evet?” diye sordu Noah.

Ve sonra Becca ona doğru bir adım attı. Beş saniyeden kısa bir süre içinde (hatta neredeyse dört saniyede) dudakları onun

dudaklarına değecekti. Temmuz ayının başında, bir cumartesi gününün öğleden sonrasında bu sokak köşesinde.

“Ben çok neyim?” diye fısıldadı Noah ama Becca cevap vermedi. Çünkü üç, iki, bir...

Noah’ın tadı çikolata gibiydi.

8

Mesaja Cevap Verirse

“Şu sürprize bakın,” dedi Becca arka kapıdan annesi ve Betty’nin evine girerken. İkisi onu bekliyorlardı ama Becca, babasını da orada görmeyi beklemiyordu. “Sen burada ne yapıyorsun baba?”

Babası tam bir şey söyleyecekken Becca’nın pareo giyip şapka takan annesi tarafından sözü kesildi. Sanki M62 otoyoluna beş dakika mesafedeki bir Birmingham banliyösündeki mutfağında değildi de Fransız Rivierası’nda güneşlenmeye çıkmak üzereydi. Betty gölgede oturuyordu, spor şortu kalçasına doğru sıyrılmıştı ve ayakları havuzdaydı.

“Bilinçli boşanma denen şeyin timsaliyiz!” Shelley dilimlenmiş limonlar ve nane yapraklarıyla dolu bir sürahi suyu masaya bıraktı. “Değil mi Gary?”

Becca’nın babası omuz silkti. “Onu hâlâ seviyorum,” dedi kuzına. “Artık birbirimize âşık olmasak bile.”

“Doğru,” dedi Becca ama ikna olmamış gibiydi. Anne ve babası ayrıldıklarından beri birbirlerine büyük ölçüde dostça davranmışlardı ama Becca onların, kendisinin bulunmadığı ortamlarda da görüştüklerini bilmiyordu.

Babası sesini alçalttı. “Annen senin de burada olacağını söyledi.”

Becca onlara tam anlamıyla bakabilmek için güneş gözlüklerini çıkardı. Betty’nin yanağına ve son olarak da annesinin yanağına birer öpücük kondurduktan sonra parkın yakınındaki dondurmacıdan aldığı iki kutu çilekli pasta aromalı dondurma paketini havaya kaldırdı. Dondurma yemek için açıklanamaz bir dürtü hissetmişti.

“Şimdi mi, sonra mı?” diye sordu boşanmış anne babası ile annesinin sevgilisine.

“Şimdi bebeğim,” diye cevap verdi Betty. “Kan ter içinde kaldım ve dondurma şu an tam ihtiyacım olan şey.”

“Tatlım, vantilatörü dışarı çıkarmamı ister misin?” diye seslendi Shelley mutfaktan, çatal bıçak sesleri çoktan kâse ve kaşık-ları hazırladığını belli ediyordu. “Uzatma kablосуyla oraya kadar getirebiliriz sanırım!”

Betty başını kaldırdı. “Teşekkürler canım, harika olur.”

Becca’nın annesi, esintide salınan pareosu ve Ikea’nın en güzel tabaklarıyla geri geldi. “Gary,” dedi avlu kapısının hemen yanındaki vantilatörü işaret ederek. “Halleder misin?”

Becca’nın babası bir cevap vermeden onun dediğini yaptı ve üç kadın erimeye başlayan dondurmayı kâselerine doldurmaya başladı. Becca babası için de bir tabak hazırladı ve hepsi oturup serinledikten, gölgenin tadını çıkardıktan ve sessizliğe gömüldükten sonra annesi konuşmaya başladı. “Geçen gün Regina Henry’yi gördüm.” Bunu söylerken sesinde çok spresifik bir ton

vardı. Sempatik ve bir bakıma ürkmüş gibi bir ton. Belki tedirgin de denebilirdi. Becca bunun nereye varacağını hemen anladı. Sonra birden babasının neden burada olduğunu fark etti, bu resmen birliklerin toplanmasıydı.

“Mike’ın geri döndüğünü biliyorum,” dedi Becca annesi devam etmeden önce. “Onu gördüm.”

“Ah, öyle mi?” dedi Gary. Becca babasının daha fazlasını söylemesini bekliyorsa da boşunaydı.

“Bana mesaj attı,” diye devam etti. “Kısa bir süre önce. Ben de eve gitmeden önce kuaföre uğramasını söyledim, onun üzerine uğradı.”

Betty kâsesinde son kalan erimiş dondurmaya da sıyırdı. “Sana söyledim Shelley, o iyi! Bir baksana!” dedi elindeki kaşığı sıyrarak. “Shelley bu yüzden çok endişelendi de,” diyerek açıkladı Betty. “Ama ben ona söyledim. Dedim ki, Becca hassas bir insan olabilir ama aptal değil, öyle değil mi?”

“Sadece gelişinin seni üzebileceğini düşündüm,” dedi Shelley, sadece bir annenin söyleyeceği bir şekilde. “Ya da...”

“Seni sarsabilir diye canım,” diye ekledi babası da. Annesi, onun bu katkısından memnun göründü.

“Ben iyiyim,” diye açıkladı Becca, biraz şaşkıncı. Neden herkes sanki o dağılacakmış gibi davranıyordu? Hem Mike buraya defalarca ziyarete gelmişti. Bu seferkini bu kadar özel yapan neydi? “Yani, mesajını ilk gördüğümde gerçekten anlam veremedim,” diyerek devam etti. “Gittiğinden beri neredeyse hiç konuşmadık. Geri döndüğünde onunla hiç karşılaşmamış olmam bir mucize ama hiç karşılaşmadım. Dürüst olmak gerekirse neredeyse ona cevap vermeyecektim ama sonra neden olmasın diye düşündüm.”

“Evet, neden olmasın ki?” dedi Betty. “Ailen de tam bir örnek teşkil ediyor. Kendinize bir bakın,” dedi Gary ve Shelley’ye. “Siz gerçek sevginin müthiş bir örneğisiniz.”

“Bizim bir çocuğumuz var,” dedi Becca’nın annesi yavaşça. “O zamanlar yoktun, Betty. Gerçekten de çok...”

“Anne,” dedi Becca ve elini annesinin koluna uzattı. “Her şey yolunda. Ben iyiyim. Aslında Mike’ı görmek güzeldi. Dün birlikte kısa bir süre oturup kahve içtik ve sonra ben işe döndüm ama sonrasında o da çay içmek için bana uğradı. Her şey çok rahat, çok arkadaşçaydı.”

“Eh, şimdi rahatladın mı Shell?” diye sordu Betty ve Shelley’nin elini tutmak için uzandı.

“Ah kızlar,” dedi Becca’nın annesi ikisinin de elini tutarak. “Çok endişelendim Rebecca! Tahmin bile edemezsin! Olanlar ne kötü. Temelli döndüğünü biliyorsun, değil mi? Korkunç tabii. Yine de Regina biricik oğlunun eve dönmesinden memnun. Ne olursa olsun bir şey söyleyemiyorsun, değil mi? İnsan çocuğuna engel olamıyor. Onunla gitmek isteseydin ben de kalman için sana asla baskı yapmazdım ama gitmediğin için çok memnunuz.”

Becca’nın, annesinin bu ani patlamasında saklı olan en önemli bilgiyi idrak etmesi bir an aldı. Becca farkına vardığında, herkes dondurmadan birer kâse daha alıp bira ve beyaz şarapları açmaya ve sonrasında Aperol Spritz¹⁰ hazırlamaktan bahsetmeye başlamışlardı bile.

“Pardon anne, bir kısmı tam anlamadım da. Sen, Mike’ın temelli döndüğünü mü söyledin?”

“Regina öyle söyledi, evet. Mike sana söylemedi mi?”

10 Şarap temelli bir kokteyl -ed.n.

“Hayır,” dedi Becca kaşlarını çatarak. Peki söylemeli miydi? Ona temelli dönüp dönmeyeceğini açıkça sormamıştı, sadece ziyarete geldiğini varsaymıştı. Ama mesajlarından birinde öyle dememiş miydi? Becca cebinden telefonunu çıkardı. *Havaalanındayım, evi ziyarete dönüyorum. Kız kardeşimin bebeği oldu!* Hummm.

“İflastan bahsetti mi?”

“İflas mı? Hayır.”

“O zaman sana pek bir şey anlatmamış, değil mi?” diye yorum yaptı Betty ve kaşığını kâseye sürterken çıkardığı ses birden Becca’nın o kaşığı elinden alıp yere vurmaya istemesine yol açtı. Bir insanın manidar bir cümlenin ardından iyimser ve soğukkanlı bir tavırdan, tetiklenmiş bir tavra geçmesi ne kadar ruhaftı.

“Dediğim gibi,” diye söze başladı Becca savunmacı bir tavırla. Hatta belki de kendini biraz aptal gibi hissediyordu. Gerçek bilgiyi doğrudan Mike’tan değil de annesinden alıyor olması ona garip gelmişti. Tüm bunlar oldukça önemli şeyler gibi görünüyordu. Geri dönmek. İflas. “Pek detaylı konuşamadık.”

“Hummm,” diye mırıldandı babası ona bakarak. Becca ise bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Daha fazla şey öğrenmeliydi.

Becca ona annesinin bahçesinde öğrendiklerini anlattığında Jia Li, “Anlıyorum,” dedi. “Sanırım hepimiz bunu bir ölçüde biliyorduk, değil mi? Yani artık temelli döndüğüne göre seninle iletişime geçmeye karar verdi. Met’teki o sanat eseri sadece bir bahaneydi...”

“Ben de böyle düşündüm,” diye başını salladı Becca. Fox and Hound’da bira bahçesindelerdi. Jia Li cumartesi vardiyasında olduğu için işten yeni çıkmıştı. “Neden mesaj atırsan kendime soracak olursam, belki de yeğeni doğduğu için evini özlediğini hissetmişimdir. Sadece zihnimin gizli saklı kalmış bir köşesinde, anlıyor musun? Ama bunu kabul etseydim ona cevap vererek ben de tam olarak ne yaptığımı bildiğimi kabul etmiş olurum ve şu anda o konuya girmek istemiyorum.”

Jia Li içkisini metal bir pipetle karıştırarak başını salladı. “Mesajına cevap vermene izin verdiği için Dana’yı öldürebilirim. Mike’ı görmenin güzel olduğunu biliyorum ama...” Sanki Becca’dan düşüncelerini paylaşmak için onay bekliyormuş gibi duraksadı.

“İstesem de istemesem de bana duymak istemediğim fikirlerini söylemeyecekmişsin gibi davranman komik,” dedi Becca gülerek. “Devam et. İçini dök. Bana söylemeye mecbur olduğun şeyi söyle. Onaylamadığını biliyorum.”

“Sadece dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum!” diye karşı çıktı Jia Li. “Hepsi bu. Senin manifest ritüelinde istediğin Bay Doğru’ydu ve onun için geleceğe bakmalısın, geçmişi didikle-memelisin. Eğer o gece Carlos’la temizlik işine girşmeseydim sana hemen o mesajı sildirir ve numarasını engelletirdim. Bahse girerim böylece gerçek hayatının erkeğiyle çoktan tanışmış olurdun; olgun bir ruha sahip sanatsal bir tiple.”

“Öyle mi olurdu?” Becca gülümseyerek gözlerini devirdi.

“Mike temelli döndüğüne göre onunla görüşmeye devam edecek misin? Aranızdaki çekim hâlâ devam ediyor mu?”

İçkisini pipetiyle karıştırma sırası Becca’daydı. “Bunu söyle-mesi zor, değil mi?”

“Nasıl yani? Romantik açıdan kalın kafalı olabildiğini biliyorum ama seninle flört mü ediyor yoksa nabız mı yokluyor anlayabilirsin.”

“Bunun bir teşvik mi yoksa bir uyarı mı olduğunu anlayamıyorum.”

“Kimin umurunda! Sen soruya cevap ver.”

Becca bunu düşündü. Mike’la içtikleri kahve sohbet havasında ve dostça geçmişti ama bir yerlerde onun için hâlâ yanan cılız bir ateş hissetmediğini söylese yalan söylemiş olurdu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye başını salladı Jia Li.

“Ben bir şey söylemedim ki!”

“Söylemene gerek yok, anlaşılıyordu!”

“Ah, bırak şimdi!”

Jia Li bu tartışmanın şampiyonu olduğunu bilerek kadehinin dibini gördü.

“Her neyse,” dedi Becca konuyu değiştirerek, “bu gece beni bara çağıran sendin canım, o yüzden bu İspanyol Engizisyonu kürsüsünde yer değiştirebilir miyiz? Neler oluyor?”

“Kendine bir içki daha al da sana anlatayım,” dedi Jia Li. Becca onun ifadesinden neler olduğuyla ilgili bir ipucu yakalayamadı.

“Tamam,” dedi. “Neyin var?”

“Bana bir su getirebilir misin? Bugün pek su içmedim. Son tuvalete gittiğimde idrarımın rengi Irn-Bru¹¹ gibiydi.”

“Çok hoş gerçekten,” dedi Becca dalga geçer gibi ve ayağa kalktı.

“Su içmekle ilgili bir espri duydun mu sen hiç?”

Becca hayır anlamında başını salladı.

11 Bir gazlı içecek markası -ed.n.

“Hayır,” diye tamamladı Jia Li. “Çünkü bu gülünecek bir şey değil.”

Becca bara yöneldiğinde kafasının içinde bir yandan Jia Li’nin ona söyleyebileceği şeylerin listesini yapıyor bir yandan da Mike’a tekrar buluşmalarını öneren bir mesaj hazırlıyordu. Ama ne diyecekti ki? Geri dönmesinin gerçek nedenini ona neden söylemediğini ya da gerçekten kalmayı planlayıp planlamadığını bilmek istiyordu ama bunu yapmadan önce kendi duygularını biraz daha test etmesi iyi olurdu. Acaba içinde ona karşı gerçekten bir şeyler kalmış mıydı?

Becca bara ulaştığında Dave, “Selam,” diye karşıladı onu.

“Selam Dave. Cin tonik lütfen. Tek olsun.” Eğer Jia Li de bu gece ağırdan alacaksa Becca duble içmek istemiyordu.

“Geçen gün Mike Henry buradaydı,” dedi Dave, bir bardak aldı ve buzu kürekle içine atıp taze bir limon parçası ekledikten sonra biraz misket limonu kattı. Sonra tam Becca’nın sevdiği gibi ikisini de cinin içine atmadan önce bardağın etrafında biraz dolaştırdı.

Becca hâlâ onun adını her yerde duymaya alışamamıştı. Bugün beş yıldır duymadığı kadar onun hakkında konuşulduğunu duymuştu.

“Umarım burada ne kadar büyük bir hayran kitlesi olduğunu biliyordur,” dedi Becca. Dave’in ölçü kabındaki cini bardağa boşaltmadan önce neler yaptığına dikkat etti, tonik eklenmeden önce bardağa üç parmak kadar cin ekliyordu. *Tekmiş hadi oradan*, diye düşündü sempatik bir tavrıyla. “Bugünlerde adı herkesin dilinde.”

Dave, kartını okutması için ona POS cihazını uzattı. “Önceden uyarmak önceden tedbir almaktır. Henüz bilmiyorsunuz diye söylüyorum.”

“Minnettarım,” diye yanıtladı Becca ve gerçekten de öyleydi. Bunu onun iyiliği için söylediğini biliyordu. “Ee, sen iyi misin?” diye sordu konuyu kibarca değiştirerek. “Kimseyle görüşüyor musun? Buraya son geldiğimde Kaylee’ye bir şeyler içmeyi teklif etmeyi düşündüğünü söylemiştin. Daha geçen hafta bizim salondaydı.”

“Evet,” diye onayladı Dave. “Ama hâlâ yapamadım. Dürüst olmak gerekirse beni biraz aşıyor olabilir. Bilemiyorum. Barın müdavimlerinden birine çıkma teklif etmek doğru gelmiyor. Onu buraya gelmekten vazgeçirmek istemiyorum.”

“Belki o da sana çıkma teklif etmek istemiyordur çünkü onun buraya gelmesinden çekinmeni istemiyordur,” diye fikir üretti Becca. “Yani çıkmazda olabilirsiniz.”

Dave başını sallayarak barın altındaki bulaşık makinesini açınca geçici olarak bir buhar bulutunun içinde kayboldu. Ortaya çıktığında Jia Li’nin suyunu doldurup barın diğer ucundan uzattı.

“Eh, böyle söyleyince,” dedi ama cümlesini tamamlamadı.

“İçki için teşekkürler,” dedi Becca göz kırparak ve sonra Jia Li’nin yanına dönmek üzere ayrıldı. Başka insanları cesur olmaya teşvik etmek kendisinin cesur davranmasından çok daha kolaydı.

“Şerefe,” dedi Becca otururken ve kadehini Jia Li’nin bardağına uzattı. Jia Li bu jeste karşılık vermeyip, “Yapamam,” dedi. “Suyla şerefe yapmak uğursuzluk getirir.”

Sonra Becca meseleyi anladı. Daha fazla bilgiye ihtiyacı yoktu.

“Aman Tanrım,” dedi Becca. “Jia Li, sen...” Jia Li’nin karnına dikkatle baktı ve sonra içgüdüsel olarak kendi karnına dokundu. Jia Li’nin bir şey söylemesini bekledi ama söylemiyordu. Yine de yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Hamileydi.

“Vay canına,” dedi Becca ne yaptığını bilemeden. Hemen bir eliyle ağzını kapattı. “Pardon,” diyerek kendini düzeltti. “Tebrikler mi demeliydim?”

“Sanırım,” diye karşılık verdi Jia Li yüzünü buruşturarak. “Yani çocuk *istiyorum*. Sadece... Kimin çocuğunu doğuracağımı bilmek isterim.”

Becca başını salladı. “Anladım,” dedi. “Finalistlerin bir listesi var mı?”

“Evet.” Jia Li de başını salladı. “Ama... Eğer sorun olmayacaksa bu konuya girmek istemiyorum. Şu anda içimde sekiz farklı duygu dolaşıyor, muhtemelen hormonlardan dolayı ama aynı zamanda mutlak bir dehşet hissi de var. Bebeğin babasına haberi vermeden önce bunu herkese söyleyemem.”

Becca tekrar başını salladı. “Ne kadarlık?”

“Asıl şaşırtıcı olan da bu. Dört ay.”

“DÖRT AY MI? Ama...”

“Hiç belli olmuyor, değil mi? Biliyorum. Bütün bu olanlar... Çok tuhaf.”

Becca geçmişi düşündü. Dört ay önce... Hep birlikte bar gitmişlerdi. Dave buradaydı, Carlos ve Becca, Cheesey, Küçük Leo. Finalistlerler bunlar mıydı? Becca arkadaşına baktı. Cheesey ya da Küçük Leo olsaydı Jia Li ona söylemez miydi? Söylememesinin nedeni Becca’nın sadece babayı tanıması değil, aynı zamanda onun en iyi arkadaşı olması olabilir miydi? Yani bu kişinin Carlos olması mümkün müydü? Son zamanlarda aralarındaki iletişim daha da garipleşmişti...

“Acaba bu kişi...” diye başladı Becca ve Jia Li onu susturdu.

“Hayır, dedim Bec. Sorma.”

“Tamam.”

Öylece oturdular, düşünceler ikisini de alıp götürdü. Sonra Becca sessizce dudaklarını araladı, “İçinde bir bebek mi var yani?”

“Tuvalette yaptığım test öyle diyor,” diye cevap verdi Jia Li. “Ve doktor da. Sana nereye gittiğim hakkında yalan söylemekten hiç hoşlanmıyordum ama bunu sana söylemem bir işe yarar mı? O noktada gerçekten testin yanlış olmasını umduğum anlar da oldu. Ama şimdi mutluyum. Bir bebeğim olacak!”

“Jia Li!” diye tekrarladı Becca. “Bir bebeğin olacak!”

En iyi arkadaşı için mutluydu, tabii ki. Ancak onunla vedalaştıktan sonraki kısa yürüyüşte boğazında bir düğüm oluştuğunu ve gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Jia Li onu bir konuda yenmiş gibi hissediyordu. Becca, arkadaşı için ne kadar mutlu olsa da başka bir şey daha hissettiğini fark etti. Kıskançlık. Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, alacakaranlık mavi siyah bir renge büründüğü sırada yolun tepesindeyken arkadaşı için ne kadar mutluysa, bir o kadar da bunun kendisi için gerçekleşmesini istiyordu.

9

Mesaja Cevap Verirse

Jia Li'nin hamileliği Becca'nın zihnindeki her şeyi yeniden düzene soktu. Haberi henüz kimseye söyleyemiyordu çünkü Jia Li de kimseye söylememişti ve Becca'ya hâlâ babanın kim olduğunu da açıklamıyordu. Becca da bu oyunu ele vermektan korkuyor, sürekli ağızından bir şey kaçırmamak için kendini düzeltiyordu. Öyle ki Carlos bir sabah ona ne düşündüğünü sorduğunda kendini zor tuttu. *KUTSAL OLAN HER ŞEYİN AŞKINA, JIA LI'NİN HAMİLE OLDUĞUNU KİMSEYE SÖYLEMEYE İZNİM OLMADIĞINI DÜŞÜNÜYORUM!*

Jia Li bir sonraki adımda ne yapacağına karar verene kadar Becca bunu saklamak zorundaydı. En iyi arkadaşının sırlarını ifşa edemezdi. Göze batmamaya karar verdiğinden, Mike parkta bira içip içemeyeceklerini sormak için ona mesaj attığında, *Evet, neden olmasın,* diye cevap verdi. Mike, Jia Li'yi tanımıyordu bile. Becca onunla, Mike'tan ayrıldıktan altı ay sonra tanışmıştı.

Bu yüzden Becca bunu Mike'a açıklasa bile (ki açıklamayacaktı!) ikisinin hayatı arasında hiçbir bağlantı yoktu. Ayrıca annesini son gördüğünden beri düşünüp durduğu sorulara bir yanıt bulabilirdi de. Gerçekten temelli geri mi taşınıyordu? Ya da iflas mı etmişti?

Becca'nın etrafında gerçekten ciddi bir hareketlilik yaşanmaya başlamıştı. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmemişti ama onun ve sevdiği insanların yaşadığı değişimlerle aniden daha güçlü hissetmeye başlamıştı. Tıpkı su verdiğiniz ve tam da hiçbir şeyin yeşermediğini düşündüğünüzde, sabrın bir erdem olduğunu ve değişimi göremiyor olmanın değişimin gerçekten devam ettiğine inanmaktan vazgeçmeniz gerektiği anlamına gelmediğini size hatırlatırcasına filiz veren bir tohum gibi. Tüm bunlar şu anlama geliyordu: En yakın arkadaşının hayatında meydana gelen büyük bir olay, Becca'nın hayatını da her yönden yeniden değerlendirmesine neden oluyordu. Üstelik parkta bir bira içmek kulağa hoş geliyordu.

"Merhaba," dedi Mike. Becca onu iş çıkışı parkın kenarında bulduğunda Mike bir örtünün üzerine yayılmıştı ve yanında yıpranmış bir kitap vardı, Noah Brooks'un yazdığı *Another Planet*.

"Merhaba," dedi Becca da ve birbirlerini her zaman yaptıkları gibi öylece selamlamanın garip bir biçimde ne kadar doğal geldiğini fark etti. "Kitap iyi mi?"

Becca onun yanına otururken Mike ona yer açmak için yana kaydı.

"Fena değil. Ama yazdıkları içinde en iyisi de sayılmaz. Bira?"

"Olur," dedi Becca ve Mike yanındaki küçük soğutucu çantadan bir şişe alırken onu izledi. Mike şişeyi tatmin edici bir iç

çekişle açtı ve ona uzattı. Becca büyük bir yudum aldı ve hızla, rahatça içti.

“Çok mu susadın?” diye sordu Mike. Becca son bir yudum daha aldı ve sonra şişeyi ağzından uzaklaştırarak dramatik bir şekilde *nefes verdi*.

“Görünüşe göre,” dedi ardından gülümseyerek. “Hava yünden olabilir, değil mi? Bir yaz gününde soğuk bir biranın yerini hiçbir şey tutamaz.”

“Buna kadeh kaldırıyorum.” Mike da gülümseyerek şişesini kaldırdı ve büyük bir yudum aldı.

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı ve bu da etraflarında yaşanan hayatlara bir parlaklık katıyordu. Ebeveynler, sevgililer, arkadaşlar, akşamın erken saatlerinde koşuya çıkanlar ve bisiklete binenler görünmeye başlamıştı. Herkes kendi hayatının baş karakteri ve Becca ile Mike’inkinin de arka plan figüranlarıydı.

“Jessie nasıl?” diye sordu Becca. Bebek arabasındaki kundaktaki bebekleri için telaşlanan bir ebeveyne dikkat kesilmişti. “Onu her gün görüyor musun yoksa o hâlâ yeni annelik telaşı içinde mi?”

“Kesinlikle telaş içinde,” dedi Mike. “Ama eve yeni dönen gezgin kardeş olarak benim VIP erişimim var.”

“Senin her şeye VIP erişimin var,” dedi Becca. “Hep öyleydin.”

“Her zaman değil. Ama söylemek istediğini anlıyorum.”

Becca, Mike’ın ona içinde bulunduğu koşulları kendi isteğiyle mi anlatacağını yoksa sohbet kapılarını biraz daha itirmek zorunda mı kalacağını merak ediyordu. Becca annesine, Mike’la buluştuklarında sohbeti kısa tuttuklarını söyleyerek doğruyu anlatmıştı ama şimdi kısa konuşmalarla yetinmekle aptallık edip

etmediğini düşünmeden edemiyordu. Bazen zorlu konulara da değinmek gerekirdi.

“New York’a ne zaman döneceğini hiç söylemedin,” diye sordu Becca, Mike devam etmeyince. “Ya da söylediyse bile hatırlayamıyorum.”

“Becca,” diye yanıtdadı Mike kesin bir ifadeyle. “Yüzünü ifadesiz tutamıyorsun. Bildiğini biliyorum.”

“Neyi bildiğimi?”

“Becca.”

Mike’a baktı. Bunu daha önce görememişti. Yalnızca görmek istediği kadarını görmüştü..Eski sevgilisi tüm yakışıklılığıyla buradaydı. Neredeyse her zaman olduğu gibiydi. Sadece gözlerinin etrafında birkaç çizgi oluşmuş ve bel çevresi biraz daha genişlemişti. Ama şimdi her şey açıkça ortadaydı. Bu yenilmiş bir adamın bakışıydı. Yorgun ve yıpranmış görünüyordu, birkaç yıllık yaşlanmanın açıklayabileceğinden daha fazlasıydı bu.

“Annem senin temelli döndüğünle ilgili bir şeyler söyledi,” diye itiraf etti Becca, sesi kısıktı. “Regina’yı dışarıda görmüş de.”

“Annem bahsetti, evet,” diye yanıtladı Mike. “Senden kasıtlı olarak bir şey saklamadım, biliyorsun. Sadece bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim ve açıkçası çok utandım. Sanırım henüz bilmiyor olman hoşuma gitti. Diğer herkes bana her an parçalanıp dağılabiliyormuşim gibi davranıyor ve bu çok can sıkıcı. Tamam, iyi niyetliler ama...”

Becca bunu duyduğunda onun hakkında daha az endişeli görünmek için yüz hatlarını kontrol altına almaya çalıştı. Alnındaki kırışıklıkları ve çenesini gevşetti.

“Baştan başla,” dedi Mike’a. “Senin için çok üzölmeyeceğime söz veriyorum, tamam mı? Ama bana da söylemeliydin. Bunu bana sen değil de annem anlattığı için biraz kırgınım.”

Mike iç çekti. “Haklısın. Özür dilerim.”

Piknik örtüsüne baktı ve elini kenara uzatarak bir ot kopardı, sonra bir tane daha, bir tane daha... Ön kollarındaki kaslar her hareketinde kasılıyordu.

“Tanrım, şimdi sen böyle sorduğun için nereden başlayacağımı bilmiyorum,” dedi Mike içi boş bir kahkahayla. “Sanırım en önemli nokta, tüm paramı iflas eden bir şirkete yatırmış olmam ve bu olay tam da kız arkadaşımından ayrıldığım, daha doğrusu gerçeği duymak istersen *terk edildiğim* sırada oldu. Ve yaklaşık altı hafta içinde, hayatımın kontrolü elimdeymiş gibi görünürken ve New York’ta gezen, hayaller kuran bir Britanyalıyken; birdenbire beş parasız ve bekâr olduğum bir noktaya geldim. Dürüst olmak gerekirse Bec, modern bir erkek olduğumu sanıyordum, bilirsin işte... Geçen gün hadım edilmek hakkındaki aptalca yorumuma rağmen bu toksik erkek saçmalıklarından hiçbirine sahip olmadığımı düşünüyordum. Büyüdüm. Duygularımın farkındayım ama *utanç*...”

Mike otları koparmayı bıraktı ve Becca onun sesinin de tıpkı elleri gibi titrediğini fark etti, sanki vücudu yanlış yönlendirilmiş adrenalinle dolup taşıyordu.

“Annem ve babam uçak biletim için bana para göndermek zorunda kaldılar. Bin dolar kadar param var. Yakında kırkuma basacağım ama her şeyimi kaybettim ve kendimi dünyanın en büyük eziği gibi hissediyorum. O kadar zavallıyım ki...”

Ağlayacak gibi olsa da kendini tuttu ve uzun, zarif parmaklarını bir top haline getirip yumruk yaparak dudaklarına yasladı. Becca onun parmak eklemlerini mi ısırdığını yoksa ağlamasını engellemek için elini yüzüne mi bastırdığını anlayamadı.

“Kulağa çok boktan geliyor,” dedi açıkça.

Mike beklenmedik bir şekilde kahkaha attı. “Evet,” dedi. “Öyle. Gerçekten boktan.”

Becca onun sesindeki rahatlamayı duydu. Şimdi yapacağı şey büyük bir riskti ama yüzünü ifadesiz tutarak şöyle dedi, “Haklısın. Büyük eziklik.”

Mike ona baktı.

“Gerçekten de boşa yaşıyorsun, değil mi?”

“Ha ha,” dedi Mike ona şüpheyle bakarak.

“Yerinde olsam vazgeçerdim,” diye üsteledi Becca, bunu söylerken gülümsemeye çalışıyordu. Mike’in ifadesinden, jetonun düştüğünü anlamıştı. Onu gaza getiriyordu. “Ne anlamı var ki? Risk aldın ve karşılığını alamadın. İyi ki Rockefeller¹² iş dünyasında karşılaştıkları ilk engelde pes etmemiş. Ve Will Smith... Onun da iflas ettiğinde köşe başı bir dükkânda Slush Puppies servis ettiğini duydum.”

“Tamam, tamam,” dedi Mike. “Anladım. Acımasız bir sevgiyle yaklaşacaksın, değil mi? Çünkü başka kimse bunu yapmıyor. Anladım.”

“Bu risk hesabı yapılmış bir kumar,” diye itiraf etti Becca. “Ve söylediklerimin sadece yarısını gerçekten kastettim.”

“Tamam, sadece yarısı,” diye takıldı ona Mike. “Tam olarak öyle demek istememişsin gibi.”

“Hayatımda şimdiye kadar o kötü kadın enerjisinin yalnızca yüzde ellisini kontrol altına alabildim,” dedi Becca iç çekerek. “Ben neysem oyum.”

Mike ona gülümsedi.

“Ve sen de neysen osun,” dedi Mike’a.

12 Dünyada finansal olarak en büyük servete sahip ailelerden biri -ed.n.

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedi Mike üzüntüyle. “Ben her zaman bir eziktim ama bunu bilmiyor muydum yani?”

“Evet, ben de tam olarak bunu kastetmiştim.”

Mike gözlerini devirdi. Becca onun böyle savrulup gitmesine izin vermezdi. Aslında Becca onun savrulmamasını sağlama görevini üstlenmişti ama en azından Mike dürüst davranıyordu. Her zaman dürüst olmayı bilmiş, düşüncelerinden ve duygularından asla kaçmamıştı. Becca da onu bu yüzden sevmişti. Bir şeyler sakladığını öğrendiğinde bu kadar garip hissetmesinin sebebi de buydu.

“Sen güçlüsün. Düşersen bu kimsenin umurunda olmaz; insanların konuştuğu şey tekrar ayağa kalkanlardır. İşin zor kısmı bu ama sende o mücadele gücü var. Şimdi öyle hissetmeyebilirsin ama hazır olduğunda yeniden ayağa kalkmanın bir yolunu bulacaksın.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Mike umutla. “Annem ve babam tekrar işe koyulmamı söylüyorlar. Jessie intihar nöbeti tutuyor çünkü gidip bir köprüden atlayacağımı düşünüyor ki öyle bir şey yok, bilgin olsun. Bunu açıkça söylemek isterim. Ben sadece... Bilirsin işte. Annemlerin evindeki boş odada kalmak için çok yaşıyım. Mantıken insanın kaybedecek hiçbir şeyi olmadığında her şeyi yapabileceğini biliyorum ama sonra annemin eliptik bisikleti ile çiçekli pembe perdeleriyle çevrili odada uyanıyorum ve şöyle düşünüyorum, ‘Tanrım, bunu söylemek kolay ama nasıl başlayacağım?’”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Becca dürüstçe. “Aslında evrene enerji yollamak gibi şeylere ilgim var ama *inanırsan olur* tarzı kavramlarla yaşadığın şeyi hafife almak istemem. Belki de o çukurda biraz daha kalman gerekiyordur? Diğer tek seçeneğin ey-

leme geçmek olduğu noktaya kadar kendini berbat hissetmene izin mi vereceksin?”

“Hımm,” dedi Mike. “Bana bu kadar sefil hissetmekten zevk almamı söyleyen ilk kişi sensin.”

“Zevk almak değil,” diye açıkladı Becca. “Ama bunun son-
suza kadar sürmeyeceğini kabul edersen, yani bunun bir son
değil bir başlangıç olduğunu kabul edersen iyi yanları bulmak
daha kolay olur, değil mi? Bunun yalnızca bir bölüm olduğunu,
kitabın tamamı olmadığını, büyük kurtuluştan önceki bir olay
örgüsünden ibaret olduğunu bildiğinde daha da...”

“Heyecan verici oluyor,” diye araya girdi Mike. “Tanrım. Sana
mesaj atmanın yapılacak en doğru şey olduğunu biliyordum. Tek
düşünebildiğim eğer eve dönersem seni görebileceğimdi.”

Becca içinde ona karşı bir sevgi patlaması hissetti. Göğsüne
yayılan bir sıcaklık, kan dolaşımında bir karıncalanmaydı bu.
Bu hissi dikkate almalı, diye düşündü kendi kendine.

“Uzun zamandır konuşmadığımızı biliyorum,” dedi Becca
ona. “Ama her zaman iyi olmanı diledim. Uzaktan. Başarısız ol-
manı hiç istemedim.”

Mike başını iki yana salladı. “Annem her zaman bana senin
ne kadar iyi olduğunu, salonu, aldığın ödülleri ve diğer her şeyi
anlatırdı. Bu benim de iyi şeyler yapmak istememe neden oldu.
Böylece gitmeme izin vermenin doğru şey olduğunu göreceğ,
bilecek ya da duyacaktın. Bu kulağa mantıklı geliyor mu?”

Becca içkisini bitirdi. Mike bir tane daha istiyor mu diye
işaret etti ve Becca hiç tereddüt etmedi, bir tane daha içmek
istiyordu.

“Jay-Z’nin hayat hakkında ne dediğini biliyorsun, değil mi?”
Becca daha rahat etmek için pozisyonunu ayarlarken Mike kı-
kırdadı.

“Şuna bak, Jay-Z’yi hâlâ seviyor...”

“Seviyor tabii,” diye yanıtladı Becca. “Ve o sadece iki şeyin bunu atlatmanı sağlayabileceğini söylüyor. Sabır ve kararlılık.”

“Kararlılık konusunda iyi olduğumu hissediyorum,” dedi Mike. “Ama sabır... Sanırım o kadar da sabırlı değilim.”

“Ah, bunu nasıl unutabildim?” diye güldü Becca. “Bir ara ben ve annen sana bir sertifika bastırıp Dünyanın En Az Sabırlı İnsanı ödülünü vermeyi bile düşündük. Sonunda işin komik tarafını görüp görmeyeceğini bilemedik. Ama sanırım annen sah-te bir altın çerçeve bile sipariş etmişti.”

“O zamanlar muhtemelen işin komik tarafını göremezdim,” diye itiraf etti Mike. Yolun karşısında oynayan yirmili yaşlardaki bir grup gençten başıboş bir frizbi onlara doğru fırladı. Mike uzanarak frizbinin Becca’nın yüzüne gelmesini engelledi ve geri fırlatmak için ayağa kalktığı anda, “Dikkat edin!” diye bağırdı.

Arkası dönük, şapkalı bir kız frizbiyi yakalarken, “Özür dilerim!” diye bağırdı.

Mike yerine otururken kolunu esnetmek ister gibi hareket ettirdi. “Eskisi kadar esnek değilim,” dedi yüzünü buruşturarak. “Sanırım bir yerim çıktı.”

“Hadi ama,” diye karşılık verdi Becca. “Benden sadece bir yaş büyüksün ve ben hâlâ gencim, dostum. Yaşlı bir adammışsın gibi davranma.”

“Bunu övünülecek bir şey olarak söylemiyorum,” diye ısrar etti Mike. “Şu anda olduğumdan daha iyi durumda olmalıydım. Ama yirmi sekiz yaşındayken işten önce yedi kilometre koştuğumu ve haftada üç gece hokey oynadığımı hatırlıyorum. Ayrıca gece üçlere kadar içip ertesi sabah yine de maç yapabiliyordum.”

“Yemin ederim, gençliğin yitip gittiğini falan söylersen kal-kıp giderim.”

“Öyle ama! Yeniden yirmi sekiz yaşında olmak için neler vermezdim!”

Becca kışlarını çattı ve eşyalarını topluyormuş gibi yaptı. “Hayır! Bunu duymak istemiyorum. Kesinlikle duymayacağım. Bu yaşlarımızda da hâlâ iş var!”

“Tamam, tamam!” dedi Mike gülerek. “Otuz altı yaşındayım, doksan sekiz değil. Sadece eski metabolizmamı özlüyorum, hepsi bu. Bugünlerde daha çok çalışmam gerekiyor.” Karnını hafifçe sıvazladı.

“Hâlâ hokey oynuyor musun?” diye sordu Becca.

“Biraz.” Mike başını salladı. “Ama o kadar çok değil. Eskiden şansım yaver giderse haftada bir kez oynardım. İşlerim batmadan önce çok uzun saatler boyunca çalışıyordum. Terk edilme nedenlerimden biri de buydu. Ortada pek görünmemek, işime öncelik vermek. Olağan şüpheliler.”

“Ben kuaförlüğü seviyorum,” dedi Becca. “Ama bu işi sevmeye *devam edeceğimden* emin olmak için her üç ya da dört ayda bir hafta sonu tatili yapmam gerekiyor.”

“Mesafelerin büyük aşkları güçlendirmesi gibi bir şey mi?”

“Sanırım,” dedi Becca omuz silkererek. “Evet. Biraz mesafe kimseyi incitmez, değil mi?”

Aslında öyle demek istememişti, sadece işinden bahsediyordu. Ama her nasılsa bu sürekli oluyor, ikisi de ilişkilerini ima eden şeyler söylemeye devam ediyordu.

Mike güldü. “Eski sevgili olduğumuz gerçeğinin etrafında döñüp durmamıza bayılıyorum.”

“Öyle mi yapıyoruz?” dedi Becca sanki bu durumun hiç farkında değilmiş gibi. Yine de içkisini tekrar yudumlarken gülümseyerek kendisinin de bunun farkında olduğunu belli etti.

“Bak,” dedi Mike, sanki içinde bir şey tutuyormuş da şimdi söyleme zamanı gelmiş gibi. “Önümüzdeki hafta sonu kız kardeşimin barbeküsüne gelmek ister misin? Yeni evinde bir kutlama yapıyor ve... Hepsi de geçen hafta akşam yemeği yediğimizi ve bugün seninle buluştuğumu biliyor. Eğer seni ailemle tekrar görüşmeye ikna edemezsem aforoz edileceğimi söylediler. Sen üzerinde baskı falan hissetme tabii.”

“Baskı hissetmeyeyim ama tüm ailevi ilişkilerin, sadece söz konusu endişe yüzünden yaptığın bir daveti kabul edip etmememe mi bağlı?”

“Ben de tabii ki gelmeni istiyorum.”

“Tabii.”

“Ciddiyim! Gerçekten! Görüşmemiz çok hoş. Hiç değişmemişsin, biliyorsun.”

Becca eğlenceli bir ifadeyle dudaklarını büktü.

“Tamam. Tam olarak aynı değilsin. Ama kesinlikle... Daha kendin gibisin. Hiç olmadığın kadar Becca’sın ve bu sana çok yakışıyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Becca. “Mutluyum. Kendimle gurur duyuyorum. Bir hayat kurmak kolay değil. Aslında herkesin kabul etmek istediğinden çok daha zor olduğunu düşünüyorum. Ama bunu yapabildim.”

Mike gülümsedi. “Evet, yaptın.”

Becca güneş gözlüklerinin ardından ona baktı ve ikinci birasını yudumladı. Onunla birlikte olmak kolaydı. Havadan sudan konuşmak, sohbetin bir konudan diğerine geçmesine izin vermek. Geçmişten, gelecekte, şimdiden, sonradan bahsetmek... Ve Jay-Z'den. İki saattir parktalardı ama sadece beş dakika geçmiş gibi geliyordu. Hep böyle olmuştu. Mike'ın annesi Regina konuşarak belki gökyüzündeki yıldızları bile yere indirebilecek-

lerini söyleyerek onlarla dalga geçerdi. Sonra Mike, Becca'nın ona baktığını fark etti ve yüzünü ona döndü. Gözleri kocaman açılmıştı ve beklentiyle doluydu. Elini Becca'nın yüzüne doğru uzattı.

"Biran rujunu dağıtmış," dedi Mike ve başparmağını onun dudaklarına tehlikeli bir şekilde yakın tutarak gezdirdi. Becca'nın içinde bir şeyler kımıldıyor gibiydi, kasıklarının etrafı adeta uğulduyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldanmayı başardı ve Mike da başını salladı. Becca'ya sanki istese ona daha da yaklaşabilecekmiş gibi bakmaya devam ediyordu.

"Şimdi barbekü partisiyle ilgili ne karar verdik?" diye sordu Mike sesini alçaltarak.

Becca zorlukla yutkunarak, "Evet," dedi. "Geleceğim."

"Güzel," diye yanıtladı Mike ve Becca da onun dudaklarını bilerek mi o şekilde yaladığını merak etti. "Bu beni çok mutlu etti."

10

Mesaja Cevap Vermezse

Noah Brooks kuaförün penceresinde durmuş, elini garip bir şekilde havaya kaldırarak sallamıştı. Becca önce onu görmedi ancak Carlos ona, “Bec,” dediğinde dönüp baktı. “Sanırım bu gelen sana bakıyor.”

Göz göze geldiler. Becca da aynı şekilde mahcup bir tavırla el salladı ve sırtttılar. İlk buluşmalarının üzerinden bir hafta bile geçmemişti ve Bec onu düşünmeyi bırakamıyordu. Öpüşmelerini de tabii...

Bu duyguyu hatırla, diye düşündü kendi kendine. Sonra Noah parmaklarıyla kapıyı göstererek gülünç bir hareket yaptı ve dudaklarını oynatarak, “İçeri gireyim mi?” diye sordu. Buna karşılık Becca bir kahkaha atarak, *Evet,* diyerek dudaklarını oynattı. Noah kapıdan içeri girdi ve durup birbirlerine biraz daha baktılar.

“Burası senin salonun, değil mi?” diye sordu Noah, Becca’ya bakmaya devam ederek.

“Hoş geldin, hoş geldin,” diyerek Becca da ona doğru bir adım attı. Selamlaşmaları gerektiğini biliyordu ama son anda, bir merhaba öpücüğü vermenin fazla olacağını fark etti. Bu kısmı unutmuştu. İlk kez öpüştükten sonra o kişiyi tekrar gördüğün ve kimsenin ikinci öpücüğün ne zaman uygun olacağını, o mührün ne zaman kırılması gerektiğini bilmediği kısmı. Tanrı aşkına, onu şimdi öpebilirdi. Yine de öpmeyecekti. Ama *öpebilirdi*.

“Selam,” dedi Noah sarıldıkları sırada Becca’nın saçlarına doğru. Becca da aynı şekilde ona karşılık verdi.

“Merhaba dostum,” diyerek onu karşıladı salonun öbür ucundaki Carlos. Lavabonun başında, yaptığı röflenin folyolarını çıkarıyordu. Ardından müşterisi Katie’ye, “Suyun sıcaklığı nasıl?” diye sordu ve Katie de uygun olduğunu söyleyip gözlerini kapatarak masaj koltuğunun keyfini çıkarmaya devam etti.

“Selam,” diye karşılık verdi Noah da. “Sanırım birkaç gece önce içki masasında kısaca tanışmıştık. Ben Noah.”

“Ben de Carlos. Ve evet, hatırlıyorum.”

“Ben de hatırlıyorum tabii,” dedi Jia Li arka odadan çıkarken. Aslında bu öğleden sonra Jia Li erken çıkacaktı çünkü müşterisi yoktu ama Noah civarda olacağını söyleyince Katie’nin kesimini yapmayı teklif etmişti. Böylece Becca da gidip Noah’nın tadını çıkarabilecekti ki bu ifade Becca’ya değil tam olarak Jia Li’ye aitti.

“Nasıl unutabilirim?” diye takıldı Noah. “Sen Aşk Tanrısı’sın!”

Jia Li güldü. “Yardım ettiğim için mutluyum,” dedi ve Noah da nihayet salonda ilerleyip duvarlarda asılı şeylere, salonun kazandığı ödüllere, şık aynalara ve yumuşak deri koltuklara bakmaya koyuldu. Jia Li neşeyle Becca’ya baktı ve “tamam” dercesisi-

ne baş parmağını kaldırdı. Bu hareketi kurnaz bir göz kırpmayla birleşince, *Yürü be*, gibi bir anlama geliyordu.

“Sadece eşyalarımı almam gerekiyor sonra gidebiliriz,” dedi Becca. “Bana beş dakika verir misin?”

“Elbette,” dedi Noah bir yere oturup. “Burada oturup şunlara göz atacağım...” Önündeki sehpanın üzerinde duran dergilerden birini seçti. “İtalyan *Vogue*. Mükemmel. *Makarna*, *pizza*, *Mamma Mia!* Her kelimesini anlayacağımdan eminim.”

“Resimler yardımcı oluyor!” Becca güldükten sonra arka odaya dönüp kendine baktığında gözleri parlıyordu, teni ıslı ıslıldı. Tekrar salona adım attığında, “Umarım bunları giymemde bir sakınca yoktur?” diye sordu. “Bütün gün bu kıyafetleymdim ama burada değiştirecek başka bir kıyafetim yok.”

“Kıyafetin bence mükemmel,” dedi Noah çıkmaya koyulduklarında ve onun yüksek bel kerten kumaş pantolonuna ve yeleğine baktı. Ardından kapıyı onun için açık tutunca Becca önünden geçip herkese veda etmek için şöyle bir arkasına döndü. “Ve bence,” dedi ardından Noah, Becca’nın elini tutarak, “sen de oldukça mükemmelsin.”

Başka bir durumda Becca onun bu iltifatını reddedebilir, çekingen bir duyguyla gerçekten böyle düşünmediğine kanaat getirebilirdi. Ama öyle yapmadı. O bir saniyede, burada nazik şeyler söyleyen nazik bir adamla birlikte olduğuna ve bu konuda harika hissettiğine inanmayı seçti. Sonuçta manifest ettiği şey de aşağı yukarı buydu, değil mi? Şimdi tam da o durumda olduğuna göre bunun gerçek olduğuna inanmakla kendini yükümlü hissediyordu. Bu hediyenin orasını burasını kurcalayıp bir şeyler çıkarmaya çalışmayacaktı. Böylece bir eli onunkinde, diğer eliyle de güneş gözlüklerini başının üzerinden gözlerine indirerek bu küçük ânın tadını çıkardı.

“Tadı dillisin,” dedi Becca ve sırıttı.

“Elimden geleni yapıyorum,” diye cevap verdi Noah. “Bir keresinde bir partide beni çapkınlıkla suçlayan bir kadınla tanışmıştım, inanabiliyor musun?”

Becca elinin onun avucunda olmasının verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Noah'nın büyük avcu onun elinin tamamını kaplıyordu. Tanrım, Becca o ellerle başka neler yapabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. İlk kez öpüştüklerinde Noah sert vücudunu onunkine bastırmıştı ve o zamandan beri düşünebildiği tek şey buydu. Dudaklarının yumuşaklığı ve dokunuşunun sertliği zihninde çelişkili bir döngü oluşturunuyordu.

“Kadın akıllıymış,” diye karşılık verdi Becca ve Noah da kırdadı.

Yolun karşısına geçmek için beklerken Becca önünden geçen siyah BMW'yi izledi. Garip bir anlığına direksiyonun başında eski sevgilisi Mike'ı gördüğünü düşündü. Başını iki yana salladı ve artık sadece önüne bakmaya karar verdiği için bunları yaşıyor olabileceğini düşündü. Düşünceleri kendi kendini imha ediyor, anılar yenilerine yer açmak için dışarı atılıyor olmalıydı. Mike neden King's Heath'te bir BMW sürecekti ki? En son duyduğuna göre New York'ta mutlu bir hayat yaşıyordu.

“Evet, nereye gidiyoruz Noah Brooks?” diye sordu Becca. Karşıya geçip yolun başına gelmişlerdi.

“Gidiyoruz,” diye yanıt verdi Noah gizemli bir edayla, “bir iki kilometre yürüyebileceğin rahat ayakkabılara ihtiyaç duyacağın bir yere...”

“Evet var,” dedi Becca ve Nike'larını göstermek için bir bacağı öne uzattı.

“Ve şey, belki de bunu daha önce sormalıydım ama hayvanlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Hayvanlar mı?” diye tekrarladı Becca. “Daha açık olur mu-sun?”

“Dört ayaklı hayvanlar. Bir ayakkabıdan daha büyük ama bir sehpadan daha küçük.”

“Kedilerden mi, köpeklerden mi yoksa domuzlardan mı bah-sediyoruz?”

“Köpeklerden,” dedi Noah ve yürüyüşünü yavaşlatıp gözle-rini kısarak sokak tabelalarına baktı. Sonra yolun karşısını işaret etti. “Oraya gidiyoruz.” Bölgelerindeki köpek barınağını işaret ediyordu.”

Becca iki kez gözlerini kırptırdı ve sonra doğru anlayıp an-lamadığını tekrar düşündü. “Barınağa mı gidiyoruz?” diye sordu ve Noah başını salladı.

“Burada gönüllüyüm. Ve bugün köpek gezdirme günü.”

Becca’nın yüzü aydınlandı. “Köpekleri mi gezdireceğiz?” dedi doğru anladığını umarak. “Kimsesi olmayan küçük köpek-çikleri mi?”

Noah alınmış gibi burnunu havaya dikti. “Onlara köpekçik dersen alınabilirler,” dedi. Yüzünde mükemmel bir ciddiyet ifa-desi vardı. “Onların saygınlıklarını koruyalım lütfen.”

“Peki efendim,” diye başını salladı Becca. “Başka bir tavsiyen var mı?”

Becca ondan böyle yönlendirmeler almayı seviyordu. Ran-devularının planını yapmış ve sorumluluğu üstlenmiş olması erkeksi ve güven vericiydi.

“Bebek gibi konuşmak yok,” diye talimat verdi Noah. “Sa-dece normal insan sesleri çıkaracağız. Ve her zaman yanımızda ödül maması bulundurmaliyiz.”

“Eh, önden buyur o halde,” dedi Becca kendinden memnun bir şekilde.

Noah güldü ve hemen içeri girip kendini tanıtmaya koyuldu. Becca elinde olmadan onun pantolonunun kalıbına, kalçalarına nasıl oturduğuna dikkat etti. Pantolonun altına Becca'nın sadece Avrupalı olarak tanımlayabileceği bir şekilde, burnu kapalı deri sandaletler giymişti. Polo gömleğinin arka kısmı iddialı omuzlarını kaplıyordu. Vücudu bir yüzücününki gibi V şeklindeydi. Bütün bunları partide çok iyi saklamıştı, hatta geçen gün şorunun içindeyken bile belli etmemişti. Şık ve rahat tavırlarında kendine özgü bir şeyler vardı ve daha resmî giyinmiş olsa bile sanki artık daha da rahatlamış, daha çok kendisi olmuştu. Camın yansımada Becca saçlarını kontrol etti, saçlarını örmüş ve örgüleri ensesinde topuz yapmıştı. Bu haliyle *Little House on the Prairie*¹³ tarzı bir sütçü kız gibi görünüyordu. Bu da tam Becca'nın kendisi gibi olduğu bir haldi.

Başka bir kapıdan geçip ortadaki beton avluya girdiklerinde Noah, "İşte başlıyoruz," dedi. Etraflarında at nalı şeklinde kafesler vardı ve bu kafesler sadece çimenlik bir alana açılıyormuş gibi görünen küçük bir koridorla sonlanıyordu.

O sırada altmışlı yaşlarında bir adam kollarını açarak, "Noah!" diye bağırdı.

"Keşke beni de böyle selamlayanlar olsa," diye espri yaptı Becca.

O sırada Noah kucaklaşmak için adamın yanına yaklaştı, gülererek adamın sırtına vurdu. "Brian!" dedi. Nasılsın?"

Brian sarıldıktan sonra bir adım geri çekildi ve elini kaldırdı. "Hâlâ buradayım," dedi, "o yüzden şikâyet edemem. Peki bu hanımefendi kim?" Becca'ya bakıyordu.

13 Türkçeye "Küçük Ev" olarak çevrilen bir dizi -ed.n.

“Arkadaşım Becca,” dedi Noah, bir elini Becca’nın sırtına doğru koruyucu bir tavırla uzattı ve Becca gülümsedi. Noah’nın elinin temas ettiği yer adeta titreşmeye başlamıştı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Becca ve Noah şöyle ekledi, “Eğer sorun olmazsa bugün Sparkles ve Kaptan konusunda bana yardım edecek.”

“O küçük çirkinler yürüdüğü sürece her yola varım,” dedi Brian ve “Foxy” yazan kafeslerden birine doğru ilerleyerek içindeki küçük bulldog köpekle konuşmaya başladı. “Pekâlâ, pekâlâ. Hemen seninle ilgileneceğim tatlım, bana kızma. Geliyorum.”

Becca gülümseyerek Noah’ya baktı.

“Bu taraftan,” dedi Noah.

Sparkles’in ise kahve sehпасından daha büyük bir Alsas çoban köpeği olduğu ortaya çıktı. Kaptan da bir çeşit retriever kırmasıydı. Sınırsız bir enerjisi vardı ve salyaları akıyordu. Becca Kaptan’la, Noah da Sparkles’la birlikte kurtarma merkezinin arka tarafındaki tepelik parka doğru ilerlemeye koyuldular.

“Ne zamandır burada gönüllüsün?” diye sordu Becca. Bir yandan da Kaptan’ın karşısındaki birkaç dönümlük yeşil alana duyduğu heyecanı dizginlemeye çalışıyordu.

“Gerekirse onu tasmaından çekebilirsin,” dedi Noah. Becca’nın gergin koluna ve hızına dikkat etmiş olmalıydı. Sonra eğilip bir elini onunkinin üzerine koyarak köpeği kontrol altında tutmasına yardım etti. “İşte böyle,” dedi. “Çok uzun zaman olmadı. Sekiz ya da dokuz ay sanırım.”

“Çok güzel,” dedi Becca. “Burada eğitimden geçen bir sürü köpeği görüyor olmalısın?”

Noah omuz silkti ve tepenin kenarına geldiklerinde köpeklerle, “Oturun. Aferin,” dedi. Köpekler de hemen söyleneni yaptı. Artık tasmalarını çıkarabilirlerdi, o komut verene kadar öyle ka-

lacaklardı. “Ve... Gidin,” demesiyle birlikte köpekler fırladılar ve en yakın tepelik alana doğru koştular. Sonra orada durup tekrar yola çıkmadan önce Noah ve Becca’nın onları gerçekten takip edip etmediklerini kontrol etmek için geri döndüler.

“Yolu biliyorlar,” dedi Noah. “Sorun olmuyor.”

Tek sıra halinde çıkmayı gerektiren çakıllı bir patikada ilerlerken Becca onun arkasında kaldı. Noah’nın bacaklarının uzun adımlarını ve kararlılığını izliyordu. Devam ettikçe tepede geniş bir ağaçlık alan gördüler, akşam güneşi arkalarında saklambaç oynarken onlara *alacalı* kelimesinin tam anlamını gösterir gibiydi.

“Vay canına,” dedi Becca. “Böyle bir yer olduğunu ben nasıl bilmiyorum? Hayatımda buraya hiç gelmedim sanırım. Üstelik doğduğumdan beri buralarda yaşıyorum!”

“Muhteşem, değil mi?” Noah onu takip etmeye devam etmesini işaret etti. “Burayı çok seviyorum. Soruna cevap vermem gerekirse... Evet, sekiz ay içinde bile pek çok farklı köpekle tanıştım. Böyle daha büyük köpeklerden... insanlar korkuyor. Bu yüzden Sparkles neredeyse her gün benimleydi.”

“Her gün mü geliyorsun?”

“Çoğu gün buradayım, evet. Tahmin edebileceğin gibi yazmaya yardımcı oluyor. Yürümek, meditasyon yapmak, doğa ve buradaki hemen her şey.”

Becca başını salladı. “Anlayabiliyorum. Peki şu anda üzerinde çalıştığın bir kitap var mı?”

“Deniyorum,” dedi Noah. “Bilim kurgu ve fantastik karışımı bir şeyler yazıyorum. Fizikteki sicim teorisi ilgimi çekiyor. Aynı anda birden fazla boyut olması falan.”

“Yani başka bir boyutta ben çölde bir arkeolog olabilir miyim?”

“Başka bir boyutta *ben* de bir Olimpiyat sporcusu olabilirim. Üçüncü bir boyutta da çikolatacı.”

“Boyutlar hiç birbiriyle çarpışır mı?”

“Benim kitaplarımda çarpışıyor.”

“Bu harika. Peki bu konuya nasıl girdin?”

Noah omuz silkti, sanki bundan bahsetmek istemiyor gibiydi. “Biraz uğraştım, yayıncılara gönderdim, bir kitap anlaşması yaptım. Yirmi dört yaşında çok öz güvenli bir gençtim. Şimdiyse yaşılanıyorum, sadece birkaç yıl geçmiş olsa bile yeni bir türde o kadar rahat olacağımdan emin değilim. Belki aruk gereğinden fazla şey biliyorumdur.”

Onun sadece birkaç yıl önce yirmi dört yaşında olduğundan bahsetmesi Becca’nın dikkatini çekti. Evet, ondan gençti ama... Tanrı aşkına, bu hırsı çok çekiciydi. Becca’nın tanıdığı otuz yaşındaki erkeklerin çoğundan daha azimli ve kendinin farkındaydı. Tepeye, köpeklerin onları beklediği yere doğru yürüdüler ve köpeklere ileriye doğru devam etmelerinin sorun olmayacağını işaret ettiler.

“Güzel yer, değil mi?” diyerek ağaçları gösterdi Noah. Becca ona baktı. Vücuduna, duruşuna... Yine öpüşüklerini düşündü. Bir öpücüğe daha ihtiyacı vardı. Bunu arzuluyordu.

“Kesinlikle,” diye kabul etti Becca tepeye ulaştıklarında. Aralarından seçim yapabilecekleri birkaç dolambaçlı, aşınmış yol vardı ve Noah onları sağa doğru yönlendirdi.

“İyi misin?” diye sordu ileriye işaret ederek. “Normalde buraya çıkıp ortadan aşağı inmeyi severim. Bu şekilde her yolu görebilirsin.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Becca. “Sana güveniyorum,” diye eklemeyi ihmal etmedi.

Noah dönüp ona baktı ama gülümsemiyordu. Becca da ona baktı. Bu dile getirilmemiş bir anlaşmaydı, aralarında kabul görmüştü. Becca bunu tam olarak anlayamıyordu ama ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe bu hissin orada olduğundan hiç şüphesi kalmadı. Artık onun yaşını düşünmeyecekti. Tek istediği buluşmanın tadını çıkarmaktı.

Sparkles ile Kaptan'ı barınağına bıraktıktan sonra Becca ve Noah, Fox and Hound'a gidip Dave ile Kaylee'ye uğradılar.

"Kimler kimler varmış burada!" Kaylee, Becca'yı görünce ciyaklayarak sarılmak için ona uzandı.

"Kaylee!" diye bağırdı Becca da. "Selam!"

Sarıldıkları sırada ikisi de yanlarında duran ve onları bekleyen iki centilmenin, Dave ve Noah'nın farkındalardı.

"Kaylee, bu Noah," diye tanıştırdı Becca. "Noah, bu Kaylee ve bu da Dave. Burası Dave'in barı aslında."

"Selam dostum," dedi Dave.

"Selam," diye yanıtladı Noah da.

"İkiniz bir şeyler mi içeceksiniz?" diye sordu Kaylee. "Biz sadece..."

Dave, Kaylee'ye bakarken gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"İsterseniz sizi görmemişim gibi davranabilirim," diye teklif etti Becca. "Ya da gidip arkadaşlarınızla buluşmak üzere olduğunuzu varsayabilirim?"

Kaylee heyecanını güçlükle bastırarak ona baktı. Yanaklarının içini ısırması hiçbir şey söylemediği halde her şeyi anla-

tıyordu. *Eh, bu gelişme Kaylee ve Dave için çok iyi olmuş,* diye düşündü Becca.

“İkisini baş başa bırakalım, olur mu?” diye araya girdi Noah olanların farkına vararak. “Sizi tutmak istemeyiz.” Ardından Noah gülümserken Becca da onun, herkesin kendi yoluna gitmesi gerektiğini bilecek duygusal zekâya sahip olduğunu fark etti. İçinde güçlü hisler yükseliyordu. Kaylee ve Dave henüz aralarındakinin ne olduğunun bilinmesini istemiyorlarsa bu anlaşılır bir durumdu. Bunu gizli tutmak daha iyi olacaktı. Artık herkesin herkesi tanıdığı bir yerde bir şey ne kadar gizli olabilirse o kadar gizli tutulacaktı.

Becca barın içindeyken tam başka bir çiftin kalktığı arka kapının dış tarafında bir masa buldu. Ahşap bir çardağın etrafına ustalıkla dizilmiş sarmaşıkların arasında peri ışıkları pırl pırl etrafı aydınlatıyordu. Her masada da büyük bir kavanozun içerisinde mumlar yakılmış ve bahçenin etrafına ürpertici sürün-genleri uzak tutmak için stratejik olarak limon otu kokulu sinek kovucu tütsüler yerleştirilmişti.

“Sana ilginç bir bilgi vereyim,” dedi Noah ve sonra Becca’ya bir kadeh beyaz şarap ve kendisine de sek bir viski aldı. “Beni sivrisinekler ısırmaz.”

“Ne?” diye sordu Becca inanamayan bir ifadeyle. “Hiç mi?”

“Hiç,” diye yanıtladı Noah. “Beni pek tatlı bulmuyorlar,” dedi umursamaz bir edayla omuz silkerek.

“Onlar ne anlar,” diye takıldı Becca.

“Pat Teyzem de aynı şeyi söylüyor,” diye yanıtladı Noah ve gülüşüler.

“Yani kitap yazıyorsun, kurtarılmış köpekleri gezdiriyorsun, bir şeyler içmeyi seviyorsun,” diye başladı Becca koltuğuna yer-

leşirken. “Bence sadede gelmeli ve bana tam olarak ne konuda iyi *olmadığını* söylemelisin.”

Noah sanki bunu bekliyormuş gibi ciddiyetle başını salladı. Tabii ki bir de şu yaş farkı konusu vardı. Becca, yaş mevzusuna gelmeye çalışıyormuş gibi hissettirmek istemiyordu.

“Yatakta berbatım,” dedi Noah ciddiyetle. “Bana bunun da kötü bir şey olduğu söylendi.”

“Eh, anlaşılabilir,” diye onayladı Becca onun bu mizah duygusundan memnun halde. “Yine de seni savunmak gerekirse, kötü bir öğretmen her zaman öğrenciyi suçlar.”

“Bu doğru!” diye haykırdı Noah. Sanki Becca karşılaştığı en zeki insanmış gibi söylemişti bunu. Becca da onunla bu şekilde atışmayı seviyor, bir sonraki konuşmalarında hangi ara sokağa sapacaklarını asla bilememek hoşuna gidiyordu.

“Peki ya sen?” diye sordu Noah, viskisini bardağında döndürüp dudaklarından birkaç santim uzakta tuttu.

“Yatakta berbat olup olmadığımı mı soruyorsun?”

“Hayır, bir öğretmen olarak nasılsın?”

Becca gözlerini indirip masaya baktı ve tekrar ona bakma cesaretini bulduğunda dudaklarını ısırđı.

“Şöyle söyleyeyim,” diye yanıtladı. “Bugüne dek hiçbir konuda başarısız olmadım.”

Noah başını geriye attı ve Becca’nın verdiği cevaptan memnun bir şekilde kahkaha attı. Bu Becca’yı da güldürdü. İkisinin de gözleri buluştuğunda birbirlerine anlamlı anlamlı gülümsediler. Becca gözlerini ondan ayıramadığını fark etti.

“Örümcek Adam mı?” diye sordu Becca üç içki sonra. “Üzgünüm, yanlış anlıyorum galiba.”

Noah şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu. “Hayır, yanlış anlamıyorsun.”

“Tamam. Ama soruyu duydun, değil mi? En büyük tutkunun ne olduğunu sordum.”

“Ben de Örümcek Adam olduğunu söyledim.”

“Peki o zaman,” dedi Becca. Artık gülüyordu. Noah da güldü. Gerçekten de son iki saattir gülmeyi bir türlü bırakamamışlardı.

“Bak şimdi,” dedi Noah. “Ben kitapsever bir çocuktum. Bunda şaşılacak bir şey yoktur sanırım, değil mi?”

Becca onu, saçlarını, keskin çene hattını, karizmasını inceledi. Normalde gözlük takıyordu ama gece ilerledikçe gözlüğünü çıkarmıştı. “Artık yaşlı bir adam olduğum için gözlerim yoruluyor,” dedi ve ikisi de yirmi sekiz yaşının neredeyse bebek sayılacağını bildikleri için güldüler.

“Hayır,” dedi Becca. “Küçükken çok tatlı olduğuna dair bahse girebilirim. Uyuman gereken saatten sonra elinde fenerle yorganının altında oturduğunu hayal ediyorum. Annenle baban alt katta bunun tamamen farkında ama kitap okumanın seni asi ve havalı hissettirmesi için bunun büyük bir kural ihlali olduğunu düşünmene izin veriyorlar.”

“İki şey var,” dedi Noah, sandalyesini değiştirmişti. Artık yan yana oturuyorlardı. Bu sırada Noah parmak uçlarıyla Becca’nın ön kolunu hafifçe okşamaya başladı. “Bir,” dediği sırada bu hareketiyle Becca’ya hoş bir şaşkınlık yaşattı. Öyle ki birden meme uçları dikleşmiş ve tüyleri ürpermişti. “Beni babam büyüttü ve o da geceleri çalışırdı. Ben de karanlıkta evde yalnız kalmaktan korktuğum için kitap okurdum, işin aslı bu.”

“Ah,” dedi Becca, onun bu itirafı karşısında şaşırmıştı. Çünkü Noah onu hem flörtöz bir tavırla sıkıştırmıştı hem de tüm bunları canı yanıyormuş gibi doğrudan söylemiyor, esprisini yapıyordu. Bu birdenbire ortaya çıkan bir gerçekler bombardımanıydı.

“Ve iki,” diye devam etti Noah, “o tatlı çocuk, dünyada yapayalnız olduğunu hisseden öfkeli, çirkin, sivilceli bir ergene dönüştü. Bir spoiler vereyim; Peter Parker sahip olduğum tek arkadaşı.”

“Noah...” dedi Becca. Şimdi onu kucaklamak, o öfkeli ergeni bulup sıkıca kollarını sarmak, ona sevildiğini söylemek istiyordu.

“Peter Parker da ısırıldıktan sonra her şeyi kendi başına öğrenmek zorunda kalmıştı,” dedi Noah. Becca şu anda onun hayatı, annesinin o küçükken nerede olduğu, süreci nasıl idare ettiği, ailesinin şu anda nerede olduğu, görünüşüne bakarak nasıl bu kadar iyi uyum sağladığı hakkında 253 sorudan oluşan bir liste hazırlamıştı bile. “Ve ben de tam öyle hissettim. O da benim gibi savunmasızdı. Çizgi romanlarda duygularından ve yaşadığı zorluklardan bahsettiği konuşma baloncukları vardı. Örümcek Adam bana iyi olacağımı hissettirdi.”

“Anlıyorum,” dedi Becca. “Jay-Z hakkında sana söylediğim şey gibi, birinin zayıflıklarına sahip çıkması konusunda...”

“Kesinlikle. Ve Örümcek Adam çok da komik. Zeki ve esprili, düşmanlarının dikkatini tek satırlık esprilerle dağıtıyor. Dahası devam edemediği zamanlar da oluyor. Yoruluyor, bunun sorumluluğuyla baş edemiyor ve çekip gidiyor. Ama her zaman kendini yeniden topluyor. Asla pes etmiyor. Üstüne işin başında neredeyse bir çocuk. On üç ya da on dört yaşında ama 'maskesi yüzünden herkes onun yetişkin olduğunu düşünüyor. Bunu saklıyor. Yani hiçbir zaman gerçek bir Örümcek 'Adam' değildi. Ben de çok erken büyümek zorunda kaldım. Bırakmak istedi-

ğim zamanlar oldu. Ama yılmadım. Bu bir bakıma Örümcek Adam sayesinde oldu. Babam öldükten sonra bile. On sekiz yaşındaydım ama hâlâ Örümcek Adam'ı düşünüyordum. O da anne babasını kaybetmişti."

"Bu..." dedi Becca yumuşak bir sesle. "Üzücüymüş Noah. Senin gibi bir gencin başına bunlar geldiği için üzgünüm."

Noah çenesini sıkmış, elindeki bira bardağının altıyla uğraşıyordu. "Bütün bunlar nereden çıktı bilmiyorum," dedi. "Özür dilerim."

"Hayır, aslında sorumu anladığın için teşekkür ederim," dedi Becca yumuşak bir sesle. Noah da başını kaldırıp ona bakma cesaretini gösterdi. "Demek istediğim... Seni tanımaya çalışmak ya da her ne denirse, bu konuda mükemmel değilim ama seni tanımak istiyorum. Her yönünle."

"Bunu gördüğünde fikrini değiştirebilirsin ama," dedi Noah saatini çıkararak. Kayışın altında gizlenmiş küçük bir örümcek ağı dövmesiydi bu. "Bir şeye kendimi adadığımda tam adanım," diye devam etti ve bu kez parmağını uzatıp onun kolunu okşama sırası Becca'daydı.

"Çok sevdim. Ben dövme yaptırmaktan hep çok korkmuştumdur."

"Peki, sana bunu kendi kendime yaptığımı söylesem? Sepsis olup kolumun düşmediğine şaşırıyorum."

"O halde bak, bu *piercing*..." Becca saçlarını geriye atıp sol kulağındaki ikinci *piercingi* işaret etti. "On dört yaşındayken okuldaki en iyi arkadaşım tarafından iğneyle yapıldı: Annem bizi banyoda yerde buldu. Ben baygındım, kulağımdan kan geliyordu ve arkadaşım Christy de tepemde ellerini çırpıp beni ayıltmaya çalışarak, 'İsteyerek yapmadım,' diyordu. 'İsteyerek yapmadım!' Annem de onun beni öldürdüğünü düşünmüştü!"

“Aman Tanrım,” diyerek güldü Noah. “Tanrım! Buna rağmen buradasın ve kulağın da sağlam.”

“Arkadaşım da hâlâ sağlam,” dedi Becca. “Gerçi artık Weston-super-Mare’de yaşıyor ama evet, varlığını sürdürmesi şaşırtıcı çünkü annemin anlattığına göre onu diri diri gömmeye hazır-mış. Ve biliyor musun? Christy anneme bunun benim fikrim olduğunu, bunu yapması için ona yalvardığımı hiç söylemedi.”

“Çilekeş bir sadakat örneği.” Noah başını onaylarcasına salladı. “Böylesine hayranımdır.”

“Karşılığında ben de biraz daha sadık olabilirdim,” diye itiraf etti Becca. “Gerçeği anneme açıklamadım. Kızcağz sonunda pes edene kadar bir ay boyunca her gün onu rahatsız ettiğimi anneme hiç söylemedim.”

Noah ona baktı. “Seni gidi haylaz,” dedi. Bu Becca’nın yaşadığı duruma uymasa da kesinlikle şu anki ruh haline uygundu. Birinin onları artık kesinlikle Becca’nın başından beri yönelmeyi umduğu yöne doğru itmesi gerekiyordu. Bu bekleyiş onu öldürmek üzereydi.

“Kışkırtıcı sözler,” dedi Becca sessiz ve cüretkârca. Sonra Noah ona daha da yaklaşarak başını hafifçe kaldırdı ve böylece Becca’ya en yakın yeri dudakları oldu.

Garipti ama Noah’yla aralarındaki yaş farkı madalyonunun diğer yüzü, Becca’nın daha açık sözlü olmayı denemekten artık biraz daha az korkmasıydı. Tamam, yirmi sekiz yaş kesinlikle Noah’nın da en az onun kadar yetişkin olduğunu gösteriyordu ama aradaki yaş farkında özgürleştirici bir yan vardı. İlişkideki yaşı büyük taraf olarak içine girebildiği bu rol, sesini daha seksi çıkarmasına veya bakışlarını onun üzerinde gezdirebilmesine yardımcı oluyordu. Jia Li’nin daha önce ona koçluk yapmaya çalıştığı her şey şimdi daha kolay, daha akıcı gelmeye başlamıştı.

“Var mısın,” dedi Noah ve Becca kızardı. Sonra dikkatle ve cesurca onun çenesini tutup başparmağını dudaklarında gezdirdi. Noah zevk dolu bir şekilde mırıldandı ve Becca onu izlemeyi sürdürdü. Uzun uzun, anlamlı anlamlı... İki hafta önce onun varlığından bile haberdar olmaması ne kadar garipti. Bir insanın bunu nasıl yapabildiğine anlam veremiyordu. Yani bir anda ortaya çıkıp daha sonrasında olacak her şeyi değiştirebilmesine...

Bardağındaki birayı içer gibi öptü Noah’ı. Uzun uzun, sertçe, tadını çıkararak. Becca bu hissin kendisini yalayıp yutmasına müsaade etti.

“Benimle eve gelmek ister misin?” diye sordu ardından ve Noah cevaben hemen ayağa kalktı.

“Bunu uzun zamandır yapmamıştım,” dedi Becca’ya onun yatak odasına girerken.

“Ne kadar uzun bir süre?” diye sordu Becca.

“Neredeyse bir yıl,” dedi. “İşe odaklanmıştım. Tanrım, ne fena. Belki biraz şeye...”

Ama cümlesini tamamlayamadı.

“Sorun değil,” dedi Becca. “Benim için de uzun zaman oldu.”

Becca daha önce kimsenin, vücuduna Noah’nın baktığı gibi baktığını sanmıyordu. Sanki onu hafızasına kazıyor, her yerini

her santimini kavradığından emin oluyor, haritasız yola çıkmaya cesaret etmeden önce manzaraya alışmaya çalışıyordu.

Becca'nın yeleğinin kenarını çekiştirerek omzunu hevesle öptü ve sonra her şeyin çıkması gerektiğine karar verdi. Becca dantelli sütyeniyle duruyor, ona bakıyor ve Noah da onun göğüslerini izliyordu. İmalı bir tavırla pantolonunun düğmesini çatı.

"Biraz yer açmam gerekiyor," dedi Noah gülümseyerek.

"Bu konuda sana yardımcı olabilirim." Becca gülümseyerek Noah'nın ona biraz daha bakmasına izin verdi. Sonra onu yatağa itti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Bir öneride bulunacağım," dedi ve Noah'nın pantolonunun bir bacağına, sonra da diğer bacağına indirdi.

"Fikirlerine özellikle açık olduğumu hissediyorum." Noah onu izlerken dudağını ısıırıyordu.

"Çıkarabilir miyim?" diyen Becca onu pantolonundan ve çoraplarından kurtardıktan sonra kalan tek şey baksırıydı. Parlak beyaz bir Calvin Klein ve altında ümit vaat eden bir kabarıklık.

"Tabii."

"Önerim şu..." Noah'nın penisi şimdi yüzünün yanında hayranlık uyandıracak bir açıda duruyordu ve Becca ona yan gözle bakarak işi espiye vurdu. Noah yutkundu, onun esprili tavrına bir karşılık veremiyordu. Çok apaçık *kaldı*, diye düşündü Becca. Adil olmalıydı.

"Seni boşaltacağım," diyerek aklındaki paylaştı, "ve bunu yapuktan sonra biz... Oynayacağız."

Noah iştahla başını salladı. Becca onun güçlkle yutkunduğunu görebiliyordu.

"Büyük cömertlik," dedi Noah, şimdi açıkça nefes nefeseydi. Güzel... Noah'nın onu arzuladığını görmek Becca'nın kendisini seksi hissetmesini sağlıyordu. Arzu güçlü bir afrodisyaktı.

Bu yüzden onu ağzına aldı.

Noah'nın onun adını haykırması tam kırk üç saniyesini almıştı.

Sonra ona kendine gelmesi için bir kırk üç saniye daha tanıdı ve kendi külodunu da çıkarıp üzerine çıkı.

Becca'nın onun adını haykırması da pek uzun sürmedi.

11

Mesaja Cevap Verirse

Becca'nın, Mike'ın daveti üzerine Jessie'nin barbekü partisine gitme kararı Jia Li'nin aklında sorular doğuruyordu. Doğuruyordu çünkü Becca, Jia Li'nin de manevi destek vermek üzere gelmesi için yalvarıp yakarmıştı ve bu da Becca'nın, Mike'la arasında her ne oluyorsa süttten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer gibi bir durumun içerisinde hissettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

"Sadece bir saatliğine, lütfen," dedi Becca. "En azından hâlâ istediğin gibi hareket etmekte özgürken." Jia Li'nin karnına dikkatle baktı. Hamileliğini açıklamasından iki hafta sonra karnı birdenbire şişmiş ve orada bir bebek olduğu çok belli olmaya başlamıştı. "Gelecek yaz programının ne olacağını kim bilebilir ki? Her şey çok farklı olacak."

Jia Li gözlerini kısarak ona baktı.

"Ve Jessie'nin de senin kalbini eritecek minicik bir bebeği varmış..."

Jia Li'nin dudaklarına yarım bir gülümseme yarıldı. "Tam üzerime oynuyorsun yani?"

"Bu bir evet mi?"

Jia Li iç geçirdi. "Carlos'a soramaz mısın?"

"O biriyle buluşacakmış."

Jia Li öfkeyle kükredi. "Ne yani? Ben senin ikinci tercihin miyim?"

Becca komik bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Eh, sonuçta *içinde* bir hayat büyütüyorsun. Sadece iyilik isteme haklarını akıllıca kullanıyorum diyelim..."

"İyi. Ama sadece o adamla doğru dürüst tanışmak istediğim için geliyorum. Yani ben seni tanımadan önce kalbini kıran bu adamla ilgili sorularım var."

"Mükemmel," diye bağırdı Becca. "Sana minnettarım."

Mike, Jessie'nin mutfağında vakit geçirmenin çok eğlenceli olduğundan kısaca bahsederken belli ki bütün evin eğlenceli olduğunu söylemeyi unutmuştu. Aslında burası bir malikâneydi. Becca ve Jia Li, Mike'ın gönderdiği adresi taksi şoförüne verdiklerinde şoför dişlerinin arasından bir ıslık çalmıştı. Becca camların açılması, emniyet kemerlerinin takılması ve Jia Li'nin, "Tanrım, kusura bakma ama son zamanlarda midemde biriken gaz gerçekten suç teşkil ediyor," diye yakınmasıyla meşgul olduğu için pek bir ayrıntı istememişti ama durduklarında dönüp eve bakınca şoförün tam olarak ne demek istediğini görebiliyordu.

"Paraya para demiyorlar sanırım?" dedi Jia Li. İçeri girmek için ziline basılan interkomun bulunduğu ferforje kapıya sonra

da uzun çakıllı araba yoluna, siyah metal çerçeveli ve yüksek kapıyı dramatik bir şekilde çerçeveleyen insan boyunda çaluların bulunduğu büyük saksılara ve karşılarındaki beyaz eve hayranlıkla baktı.

“Böyle *değillendi*,” diye hayret etti Becca, bir insanın bu kadar büyük bir ev için yeterli parayı nasıl kazanabildiğini merak ediyordu. Evet, insanların güzel evleri olabiliyordu ama *bu* bambaşka bir şeydi. “Herhalde bebek bereketiyle gelmiş. Gerçi Mike hiçbir şey söylemedi, ben de bir dedikodu falan duymadım.”

“Yani Mike havadan sudan konuşurken bundan hiç bahsetmedi mi?” diye sordu Jia Li ama tam o sırada kapı açıldı ve Becca savunmak ya da saldırıya geçmek arasında karar vermek zorunda kalmaktan kurtuldu. Jia Li, Becca’nın *sadece sohbet ettik* şeklinde tanımladığı meselenin aslında kesinlikle öyle olmadığını çok iyi biliyordu. Becca bir şeyleri böyle hafife aldığında durum asla o kadar hafif olmazdı. İki yakın arkadaşın gözleri birbirinin kalbinin aynası gibiydi. Yalan söylemek mümkün olmuyordu.

Kot pantolon, parmak arası terlik ve bol bir yelek giyen uzun boylu, saçları jöleyle dikilmiş, Avustralyalı aksanı olan sarışın bir adam, “Merhaba!” dedi neşeyle. “Ben Niall.” Becca’ya gülümseyerek bakıyordu. “Sanırım çok eskiden tanışmıştık? Değil mi?”

“Niall! Evet! Merhaba, nasılsın?” Sonra Becca, Jia Li’ye dönüp, “Niall, ben Mike’la ayrılmadan hemen önce Jessie’yle görüşmeye başlamıştı,” diye açıkladı. Sonra adama geri döndü. “Sanırım yurt dışında geçirdiğin o yıl bir denemeden fazlasına dönuştü, öyle değil mi? Temelli kalmaya mı karar verdin?”

“Ne diyebilirim ki?” Niall omuz silkerek onları içeri davet ederken Becca şık mermer zemin ve üzerinde bir galerideki gibi gerçek bir spot ışığı bulunan çok pahalı bir sanat eseri karşısın-

da *nefesi kesilmemiş* gibi davranmaya çalıştı. Geniş bir alan, akvaryum misali vazolarda taze çiçekler, iki uzun mumun arasına yerleştirilmiş aile üyelerine ait küçük çerçeveler vardı. “Jessie gibi bir kadın sana âşık olduğunu söylediğinde o ülkede kalırsın.”

Niall güldü ve Becca, Jia Li’nin uzanıp onun elini tuttuğunu hissetti. Niall ile Jessie’nin aynı ülkede kalıp aşkı bulmaları çok güzel olsa da Becca ve Mike için aynı şey söz konusu olmamıştı. Şükürler olsun ki Jia Li onun ne hissettiğini anlamıştı.

Bir kırk gün kırk gece kadar yürüdükten sonra “mutfakın hemen dışında” gerçekleşen “salaş barbekü” etkinliğine ulaştılar. Aslında bu etkinlik birkaç alçak keten koltuk ve pirinç bar masalarının bulunduğu endüstriyel restoran benzeri bir alanda gerçekleşen, yaklaşık elli kişilik bir grup için garsonların da hizmet verdiği yemekli bir etkinlikti. Bir tarla kadar geniş bahçenin köşesinde çocuklar şarkı söylerken balon şişeren bir çocuk animatörü vardı. Becca’nın kayınpeder olduğunu tahmin ettiği yaşlı bir adam barbeküde hamburgerleri pişirmek yerine dışarıdaki ikinci bir mutfakta tam bir domuzu çeviriyordu. Sanki burada *Real Housewives* dizisinin karakterleri yaşıyor gibiydi.

“Söylemeye gerek yok ama,” diye fısıldadı Jia Li, Becca’nın kulağına, “Her şeye rağmen geldiğim için oldukça memnunuz.” Ve ardından onun elini bıraktı.

Becca da onaylarcasına kaşlarını kaldırdı. Cumartesi akşamını geçirmek için güzel bir yoldu bu. Çalışanlardan birine içecek siparişi verip arka çimenlikte dolaştılar ve yanlarından geçtikleri insanlara gülümsediler. Çoğunlukla bebekleri ve küçük çocukları olan anne babalar oturup konuşurken ve içerken tüm sorumluluğu denizkızı gibi giyinmiş bir kadına devrettikleri için heyecanlı görünüyorlardı. Bir labrador bahçede bir aşağı bir yu-

karı koşuyor, sürekli “Barbara! Barbara!” diye bağırarak bir gençle frizbi oynuyordu. Becca bunun bir köpek için ilginç bir isim olduğunu düşündü.

“Rebecca Calloway, gözlerime inanmıyorum!” diyen bir kadının sesi kulaklarına doldu. Ardından Becca, Mike’ın annesi Regina ve babası Paul tarafından coşkuyla kucaklandı. Jessie ve Niall’in birlikte Sebastian’ın bezini değiştirdikleri odadan geliyorlardı. Becca’nın görüş alanına giren Jessie el salladı.

“Birazdan gelip merhaba diyeceğim,” diye seslenen Jessie diğer yandan bebeğin çıplak poposunu işaret ediyordu. Sonra bunun pis bir iş olduğunu ama birinin yapması gerektiğini göstermek için burnunu kötü bir koku varmış da tutuyormuş gibi yaptı.

Becca, Mike’ı aramak için bakışlarını etrafta gezdirse de Regina bir dizi soruyla Becca’nın dikkatini çekmeye kararlı gibiydi. Böylece Becca dikkatini ona verdi.

“Seni son gördüğümde daha da güzelleşmişsin,” dedi Regina ve elini Becca’nın saçlarına uzatarak annesinin bile cesaret edemeyeceği bir samimiyetle parmaklarını saçlarından geçirdi. “Tenin, saçların, gözlerin... Adeta parlıyorsun bebeğim! *Parlıyorsun!* Sence de parlamıyor mu Paul?”

“Selam tatlım,” dedi altından yapılmış sağlam bir tank gibi duran Paul. “Geleceğini duymuştuk.”

“Ah evet,” diyen Becca gülümsedi.

Regina uzanıp onun kolunu sıktı, halinden memnundu.

“Bu da arkadaşım Jia Li.”

Regina herkese yaptığı gibi Jia Li’yi de kucaklamak için kollarını açtı. Becca’nın Henry ailesiyle ilgili en iyi hatırladığı şey buydu. Gösterdikleri fiziksel şefkat ve herkese kendilerinden biri gibi davranmaya hazır olmaları...

“Ah, hamilesin!” dedi Regina. Jia Li de şaşkınlık içinde, “Evet!” dedi ve herkes güldü.

“Mikey döndüğünden beri onunla yeniden yakınlaştığınızı duydum,” dedi Regina ancak Paul alçak sesle, “*Regina!*” diyerek onu uyardı.

“Ne olmuş?” diyen Regina önce kocasına sonra da sanki Tanrı ona yardım edebilirmiş gibi gökyüzüne baktı. “Oğlumun en sevdiği kız arkadaşına, üstelik o da artık evine dönmüşken bekâr olup olmadığını soramaz mıyım? Buluştukları için ne kadar *memnun* olduğumuzu söylemek suç mu? Ha?”

“Eh, sordun ve artık torunumuzu tekrar kontrol etmeye gitmeliyiz, değil mi Reggie?”

Paul, Regina’yı dirseğinden tutup Jia Li ve Becca’ya da kibarca başını salladı. Onlar da kahkahalara boğulmak üzere arkalarını dönmeden önce ikilinin gidişini izlediler.

“Hiç çaktırmıyorlar değil mi?” diyen Jia Li kıkırdadı. “Tanrı aşkına. İlişkinizin parlamento yasası yoluyla yeniden yürürlüğe girmesi için konuklar arasında lobi yapmak üzere bir dilekçe hazırlanırsa şaşırmam. Yattığının *annesi* olmadığına emin misin sen?”

Becca da güldü. “Sevişme becerime olan inancını takdir ediyorum ama hayır. Sadece çok iyi sohbet ettik. Annesi ve babası da birlikte vakit geçirmeyi seven ailelerden, hepsi bu. Gerçekten de onlarla olmak güzel.”

“Ne kadar tuhaf,” diye takıldı Jia Li. “Yine de söylemem lazım, şu Mike’ı doğru dürüst incelemek için artık sabırsızlanıyorum. Babası da çok çekici. Eğer ileride Regina’yla işler yolunda gitmezse...”

“Böyle bir durum ortaya çıkarsa bu bilgiyi ileteceğimden emin olabilirsin,” dedi Becca ve farkında olmadan refleks olarak

yine bakışlarını etrafı gezdirdi. Mike'ı arıyordu. Sonra nihayet onu buldu. Mike'a doğru başını salladığında Jia Li de çocuk köşesinde adamın durduğu yere doğru baktı. Kollarında birer, bacaklarında ikişer çocukla bir robot gibi yürüyor ve hepsini sürükleyerek, "BEN. BEN. RO-BOT. BEN. BEN. RO-BOT," diyordu.

"Gösteriş meraklısı piç kurusu," dedi Jia Li her ikisi de bu sahneyi sindirdikten hemen sonra.

"Çocuklarla arası her zaman iyiydi," diye sesli düşündü Becca. "Dürüst olmak gerekirse ben de bunu her zaman seksi bulmuşumdur."

"Sus, *zaten* hamileyim. Üstüne bu tür davranışlar da daha fazla bebek istememe neden oluyor."

"Evet," dedi Becca hayretle gülümseyerek. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Mike bir şekilde çocukları eğlenceli hareketlerle çimlere geri bırakmayı ve birlikte oynadıkları süre bittiği için ağlamak yerine gülmelerini sağlamayı başarırken robot gibi davranmaya devam etti.

"Geri geleceğim," dedi onlara. "Siz bana beş yeşil şey bulur bulmaz! Alın size bir meydan okuma!" Etrafındaki çocukların kendisini anladığından emin olduktan sonra oradan koşarak uzaklaştı ve sonunda yüzünde ay gibi parlak bir gülümsemeyle doğrudan Becca'ya baktı. "Gelmişsiniz," dedi onlara elini uzatırken. "Merhaba."

"Merhaba," diye tekrarladı Becca da. Güneş Mike'ın yüzünü aydınlatıyordu ve tişörtü de göğsünün üzerine sımsıkı oturmuştu. İyi ve formda görünüyordu. Bir de Becca'ya bakışı, Becca'nın burada olmasından memnun görünen ifadesi vardı tabii... Aralarındaki boşluk gerçekten de sadece Becca'yla birlikte olduğun-

da bu kadar elektrik yüklüymüş gibi hissettiriyordu. Son birkaç yıldır Becca'nın hayatına erkekler girip çıkmıştı. Bazıları bir ya da iki ay, biri ise neredeyse sekiz ay sürmüştü ama bu his, tam olarak bu his, sadece ve sadece Mike'a aitti.

“İzninizle, bu kadar bakışma bana göre değil. Bu yüzden ben yemek masasına bakmaya gidiyorum,” diye duyurdu Jia Li ve Becca daha onun ne dediğini anlayamadan yürüyüp gitti.

“Komik kız,” dedi Mike, Becca utangaç bir ifadeye bürünürken. “Neden iyi arkadaş olduğunuzu anlayabiliyorum.”

“Evet,” diye hak verdi Becca. “O... Şey. Tam bir Jia Li işte.”

“Ve sen de tam Becca'sın.”

“Öyleyim,” dedi Becca.

Yirmili yaşlarda, siyah üniformalı bir kadın verandadaki boş bardakları toplayarak yanlarından geçiyordu.

“Claudia, vaktin olduğunda buraya birkaç içki daha alabilir miyiz lütfen? Belki bir şeyler de atıştırırız?”

“Tabii ki,” dedi Claudia atkuyruğu sallanıyordu. Becca bir kez daha Jessie'nin hayatının bu kadar ayrıcalıklı olduğuna inanmadı. Mike, kalın krem rengi minderleri olan kahverengi hasırdan yapılmış küçük bir kanepayı işaret etti.

Otururlarken Becca sesini alçalttı. “Sormak zorundayım,” dedi. Gözleri dedikodu yapacak olmanın heyecanıyla parlıyordu. Boşlukları doldurmasına gerek yoktu.

“Piyangoyu kazandılar,” dedi Mike. “Yani gerçekten bir piyangodan bahsediyorum. Çılgınca değil mi?”

Becca'nın ağzı hafifçe aralandı. “Yok artık!” dedi. Yine de piyangoyu kazanmak gibi olağanüstü bir kavramın bu görebildiklerini dışarıdan değerlendirmeyi daha kolay hale getirdiğini hissediyordu. “*Piyango* mu? Bundan bana bahsetmek hiç aklına gelmedi mi?”

“Onlar eskiden nasıllarsa hâlâ aynılar,” diye açıkladı Mike. “Sadece bu aşırı büyük ev ve onlara yardım edecek insanlar var. Daha ilk kez böyle bir parti düzenliyorlar. Sanırım mutluluklarını paylaşmak istiyorlar, anlatabiliyor muyum? Ama bu tamamen onlarla ilgili bir durum, ben bir yerine dâhil değilim.”

“Anladım,” dedi Becca. “Böylesi tam Jessie’ye göre.”

“Kesinlikle. Dün gece dondurulmuş Pizza Express yiyorduk örneğin.”

“Hey, öyle deme. Hamur *harikadır*.”

“Tamamen katılıyorum. Demek istediğim, bu onları değiştirmedir. Sanırım sadece daha fazla çocuk yapacaklar çünkü bunu karşılayabilirler ama Niall hâlâ çalışıyor. Bunun onu meşgul tuttuğunu ve genç hissettirdiğini söylüyor. Ve bir de Jessie daha fazla dinlenebilecek ve yardım alabilecek. Hamileliğinden beri MS’i oldukça kötü. Biraz maddi rahatlığının olması işleri daha ağırdan halledebilmesine yardımcı oluyor.”

Becca anladığını gösterir gibi başını salladı. “Her şeyin yolunda gitmesi harika. İkisi de bunu hak ediyor.”

O sırada Claudia iki kadeh şampanya ve kalın, kolalı bir peçeteyle kaplı içi sıcak *focaccia* ve çerezle dolu bir tepsiyle yanlarına geldi.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Mike. “Harika oldu.”

“Ah, ne mutlu bana,” diye yanıtladı Claudia. Bu sadece Becca’nın hayal gücü olabilirdi ama... Claudia’nın gözlerinin Becca’ya bakarken bir parıltıyla titreştiğine yemin edebilirdi.

“Biraz garip, bu kadarını kabul ediyorum,” dedi Mike, şampanyadan bir yudum alıp bir avuç dolusu fıstığı yemeye başladı. Saat daha akşamın altısıydı ama yeşilliklerin arasına cömertçe serpiştirilmiş küçük ışıklar yanmaya başlamıştı. Sanki gücü güneşten alıyorlardı ve şimdi tam anlamıyla şenlik

zamanı olduğunu anlamış gibi parlamaya başlamışlardı. Çocukların hepsi devasa bir ekranda şarkı söyleyen hayvanlarla ilgili bir film izliyorlardı. Sivrisinekleri uzak tutmak için yakılan meşalelerden güvenli bir mesafe uzakta, çocuk köşesinde toplanmışlardı. Jia Li evin içinde bir kanepeye yayılmıştı ve şortlu, üstsüz, kırk yaşlarındaki biri ayaklarına dikkatle masaj yapıyordu. Becca başını iki yana salladı. İnanılmazdı bu... Bir saatten az bir süredir buradalar ve Jia Li fit bir adama ayaklarına masaj yaptırtmaya başlamıştı. Becca hamileliğin, en iyi arkadaşının seksapelinden bir şeyler götüreceğini düşündüyse yanılmıştı.

“Ailede birilerinin piyango kazanmış olması garip, değil mi?” diye sordu Becca ve pelüş koltuklara daha da gömüldü. Şu ana kadar ne kadar endişeli olduğunu fark etmemişti. Burada Mike’la olduğu için endişeliydi ama sonra yudumladığı köpükler o ilk kaygı dalgasını rahatlatmasına yardımcı oldu.

“Ben beş parasız ve umutsuzken evet, garip,” dedi Mike. Bu sözlerinde kendine acıyan bir ton yoktu. Evrenin mizah anlayışındaki kötülüğün sınırlarını görebiliyordu. “Bu müthiş bir tezat.”

“Peki tüm bunlar seni biraz daha iyi hissettiriyor mu?”

“Ne? Seni son gördüğümünden bu yana geçen on dakika içinde mi mesela?” dedi Mike espriyle. Bu şakanın altında açıkça incinmiş bir gurur vardı.

“Beni özlemiş misin?” diye sordu Becca. Mike bu soru karşısında şaşırılmış gibiydi.

“Hah! Tahmin bile edemezsin.”

Birbirlerine baktılar ve sonra Mike kahkahayı bastı, Becca da onunla birlikte gülünce gerginlikleri dağıldı.

“Konuyu değiştireyim,” diye söze girdi ardından Mike ve Becca da gülümseyerek ikisinden bir yudum aldı. Sonra bir parça ekmeği ikiye böldü ve yemeye başladı.

“Aman Tanrım! Ne yiyorum ben böyle?” diye sordu Becca, ekmeğin gerçekten ilahi bir tadı vardı. Sıcak, tereyağlı ama ağır değildi. Lezzetli ama ruhaf bir şekilde de basitti. Abartılı bir ifadeyle ekmeği çiğnerken tadına bayıldığını gösteren sesler çıkardı.

“Dondurulmuş hamurdan daha mı iyi yani?” diye sordu Mike.

Becca yutkundu. “Ağzıma attığım en iyi şey bu... Sana da denemeni sylerdem ama o ekmek sepetinin geri kalanı kesinlikle benim!” dedi ve uzanıp sepeti kendine doğru çekti.

“Bir kadın ile ekmeğinin arasına asla girilmez. Sanırım bunu bir kural olarak okumuştum.”

Becca bir parça daha aldı. “Randevulaşma kuralları arasında mıydı?” dedi. Kelimeler ağzından çıkana kadar dikkatini toplayamamıştı sonra da ona karşı pek soğukkanlı olamayacağının farkına vardı. Kelimeleri havada asılı kalsa onları tutup boğazına geri sokmak isteyebilirdi.

“Onun gibi bir şey evet,” dedi Mike.

Oturmaya devam ettiler. Gökyüzü etraflarında değişiyor, zengin renkler bir sulu boya gibi birbirine karışıyordu.

“Bugün gelmene sevindim,” dedi Mike boş kadehiyle oynarken.

“Aynen,” diyerek ona katıldı Becca. “Dediğim gibi, bence geri dönmek çok güzel oldu. Ama orada olmak nasıldı? Amerika’daki hayatın hakkında pek konuşmadık,” dedi. “Orayı zlyor musun?”

Mike bu soruyu düşündü. “Bilmiyorum.” Konuya bakış açısına yardımcı olabilecekmiş gibi gözlerini kıstı. “Aslında gerçek-

ten alışmıştım ama gurbetçiydim sonuçta. İngilizce konuşulan bir ülkede bile öyle hissediyorsun. Bu en garip zamanlarda kendimi hep bir adım uzakta hissetmeme neden oldu. Mesela burada eczaneden bir şey almam gerektiğinde Boots'a gidiyorum ve içgüdüsel olarak almam gerekenin hangi koridorda olduğunu biliyorum. Bu bilgiye zaten sahibim yani. Burada büyümekten, yıllar ve yıllar boyunca farkında olmadan bu yerde gezinmekten kaynaklanan bir bilgi. New York'ta da bir dükkâna girdiğinde her şeyin çok kolay olacağını *düşünüyorsun* ama losyon, vitamin ya da her neyse onu bulmak biraz zaman alıyor. Yani içgüdüler işe yaramıyor. Ama sevdiğim şeyler de var. O rahatlık ve kiralık evlerde bile olan gömme depolama alanları harika mesela... Bunu hiç fark ettin mi? İngiliz evlerinde böyle depolama alanları yok. Ama yine de sanırım insanın evi gibisi olmuyor."

"Yani kalacak mısın?"

"Kim bilir? Bir sonraki adımlarımı ve yeni bir iş kurmayı düşünmeye başladım, gerçi sonuncusunun nasıl sonuçlandığıyla ilgili durum ortada... Ama şimdi..."

"Biraz nefes alma ihtiyacı duyuyorsun," dedi Becca.

"Kesinlikle," dedi Mike gülümseyerek. "Elimden geldiğince iyiye odaklanmaya çalışıyorum."

"Ah, buradasınız demek!" Becca, Regina'nın yaklaştığını görmek için etrafına bakınırken Mike da annesinin sesini duyup koltuğuna gömüldü.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye fısıldadı ve annesine doğru başını salladı, "Ama şimdiden özür dilerim."

"Sizi sohbet ederken görmek çok güzel," dedi Regina, yanakları içkinin ve neşeli ortamın etkisiyle pembeleşmişti. "Az önce Paul'a dedim ki; tekrar bir araya geldiklerini düşünsene. Ah, birbirinize çok uygunsunuz. Biliyorum, ben yaşlıyım ve burnumu

sokmamalıyım ama altı farklı kişi bana güzel oğlumun kiminle bu kadar büyük bir ilgiyle konuştuğunu sordu.”

Mike’a arkadan sarıldı, kollarını boynuna doladı ve Becca’yı da dâhil etmek için kollarını uzatmadan önce oğlunu yanağından öptü. İnanılmaz derecede garip bir üçlü oluşturunyorlardı.

“Anne,” dedi Mike uyarıcı gibi bir ses tonuyla.

“Biliyorum, biliyorum!” diye bağırdı annesi. “Anladım! Karışma diyorsun! Ama küçücük bir şey söylemesem de olmazdı. Eğer bu senin için konuşmayı başlatacaksa...”

“Becca’ya bak lütfen,” dedi Mike. “Onu utandırırıyorsun anne.”

Mike bozulduğunu gösteren bir ifadeyle baktı ama Regina o kadar şeytan tüylü bir kadındı ki ona tavır almak zordu. Becca da ona gerçekten sinirlenmenin çok zor olduğunu kabul ediyordu.

“Bence bu ilginiz çok doğal,” dedi Becca onun elini okşayarak. “Ama Mike’ı evlendirmeden önce ona biraz zaman verelim, olur mu?”

Regina ona baktı, çenesini biraz eğdi ve dudaklarını büktü, düşüncelere dalmış gibiydi. “Çok mantıklı konuştun,” dedi ve elini Becca’nın elinin üzerine koydu. Ardından topuklarının üzerinde dönüp sanki kendi TED konuşmasının kapanış cümlesini söylüyormuş gibi ellerini birbirine vurmada önce Mike da sessizleşti.

“Sadece şunu söylemek istiyorum...” diyerek Regina tekrar konuşmaya başladı ve Mike dudaklarını bir çizgi haline getirip Becca’ya baktı. Becca da gülümsüyordu, başka ne yapabilirdi ki? “Bunu yapmanın bir yolunu bulursan beni gerçekten çok mutlu edersin...” Eliyle aralarını işaret etti. “Yani tekrar bir araya gelmenin yolunu. Ayrıldığınızda kızımı kaybetmiş gibi hissettim. Ben gururun ya da yaralı egoların mutluluğun önüne geçmesin-

den nefret ederim. Çünkü hayat bundan ibarettir. Bulabildiğin yerde mutluluğu bulmak sonra da ona sıkı sıkıya tutunmak.”

“Tanrı aşkına anne, ölüm döşeginde değilsin. Sanki son arzularını sıralıyor gibisin!”

“Hayır!” dedi Regina şimdi arkasını dönmüştü. “Değilim! Sadece bir anne tavsiyesi! Şimdi gittim,” dedi omzunun üstünden bakarken. “Bak, gidiyorum!”

Mike bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti ve Becca da aralarındaki boşluğu dolduramadığını fark etti. Beş dakika önce sahip oldukları rahatlık buharlaşmıştı. Regina’nın yorumları niyet ettiğinin tam tersi bir etki yaratıyordu. Becca aralarında *bir şeyler* olduğunu bilmeyecek kadar aptal değildi ama bu her ne kadar heyecan verici olsa da asıl yapmaları gereken (ilk kahve içtiklerinde söylediklerine rağmen) geçen sefer neden yürümediğini konuşmaktı. Ancak ne kadar önemli olursa olsun geçmiş deşmek sıkıcı ve rahatsız ediciydi. Mike da tam olarak ne olduğunu irdelemeye kalkışacak gibi görünmüyordu. Mike sonunda konuşmaya başlayana kadar sessizce oturdular. “Muhtemelen ayıp ediyoruz. Böyle bir köşede oturuyoruz. Oraya geçelim mi?”

Mutfağın hemen dışındaki, şu anda çoğu insanın toplandığı verandayı işaret ediyordu. Orada sıcak yemek servis ediliyordu ve iki enstrümanlı bir müzik grubu sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Bir kadın mikrofonunu kuruyor ve arkasındaki bir adam da akustik gitarıyla oturuyordu.

“Ah. Evet,” dedi Becca ne söylemek istediğini anlayarak. “Ben de Jia Li’yi kontrol etmeliyim, haklısın.”

Müzik başladı, yemekler yendi ve hatta birkaç çift “*Dancing in the Moonlight*” ve “*Perfect Day*” eşliğinde dans ettiler. Jia Li, Mike’ın ne kadar yakışıklı olduğunu, ailesinin ne kadar iyi ol-

duğunu, bebek doğduktan sonra birlikte vakit geçirmek için Jessie'nin telefon numarasını aldığını ve Becca için sakıncası yoksa bunun ilk anne-bebek arkadaşlığı olacağını anlattı. Becca da tabii ki sakıncası olmadığını söyledi ve içlerinden biri eve gitmeyi önerene kadar oturup birbirlerine yaslanarak insanları izlediler.

Becca davetleri için teşekkür etmek üzere Jessie ve Niall'ı aramaya başladıktan sonra Regina ve Paul'a sarılarak yakında görüşmek üzere onlara söz vererek vedalaştı. Becca sarılırken gözlerini açtığı anda çocukların köşesinin karşısında Mike'ın ifadesiz bir şekilde onu izlediğini gördü. Bu yüzden kendisi de gülümseyip gülümsemeyeceğinden emin olamadan elini kaldırdı ve aralarındaki uzun mesafeden pek de eğlenceli olmayacak şekilde beşlik çıkar gibi bir hareket yaptılar.

"Mike hakkında sana soracak o kadar çok sorum var ki," dedi Jia Li yola koyulurlarken. Ev sahipleri ertesi gün için yanlarına bir poşet dolusu yemek de vermişti. "Çok fazla soru hem de!"

Becca içinden, *Ama verecek cevabım yok*, diye düşündü. Onun da en az Jia Li kadar çok sorusu vardı. Önemli olan onları soracak cesareti bulmaktı.

Tam Jia Li ön kapıyı açarken Mike'ın, "Bec," diyen sesini duydu.

"Biz de tam senden bahsediyorduk," dedi Jia Li. "Bu gece Becca'nın peşine takılmama izin verdiğin için çok teşekkürler."

"Tabii, her zaman," dedi Mike. "Her zaman bekleriz."

"Tekrar teşekkürler," dedi Jia Li onlara bakarak. "Ben yolun sonunda bekleyeceğim, böylece taksici bizi kaçırmamış olur. Değil mi Becca?"

"Elbette," diye yanıtladı Becca ve Mike'a geri döndü. "Daha önce de işlerin gariipleştiği zamanlar olmuştu, unuttun mu?" diye sordu. "Annenin söyledikleri hakkında gerçekten kötü bir şey

düşünmedim. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Regina'ya bağışıklığım var, biliyorsun."

Mike başını salladı. "Evet, biliyorum. Aslında ben de onun haklı olduğunu düşünüyorum. Ve..."

"Ah," dedi Becca.

"Evet," diyerek yineledi Mike.

"Yani bunun olabileceğini mi..." diyerek soruyu havada bıraktı Becca.

"Belki?" dedi Mike. "Olabileceğini düşünmek delilik mi?"

Becca bunu bir tarttı.

"Ah, hayır," dedi. "Hayır. Tabii ki delilik değil. Ama dinle, ben öyle oyalanacak biri değilim, tamam mı? Hayatımdan mutluyum ve bir yuva kurmak istiyorum. Ve... Tabii tekrar bir araya gelirsek bunun mutlaka evlilik olması gerektiğini söylemiyorum ama diyorum ki..."

"Eğer burada kalmayacaksam tekrar bir araya gelmeyi önermemi istemiyorsun, değil mi?"

Becca omuz silkti. "Aynen öyle," dedi. "Evet."

"Anladım." Mike başını salladı. "Bunu benim sözüm olarak kabul et o zaman."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Becca ona baktı. "Peki o zaman... Bunu yapacak mıyız yani? Neler oluyor?"

"Tekrardan çıkıyoruz denebilir?" diye önerdi Mike. "Bugünden başlayalım, yavaş yavaş ilerleyelim ama niyetimiz belli olsun?"

Becca gülümsedi. Bir arabanın farları dolambaçlı yolun sonunda duran Jia Li'yi aydınlatıyordu.

"Taksi geldi!" diye bağırdı Jia Li.

“Geliyorum!” diyerek karşılık verdi Becca.

“Sana mesaj atanım, tamam mı?” dedi Mike.

“Tamam o zaman,” dedi Becca. Uzaklaşırken Mike’ın onu izlediğini hissetti ama geri dönüp bakmamak için kendini zor tuttu.

12

Mesaja Cevap Verirse

Pazar öğle yemeğine ne dersin?

Mike'ın mesajı Becca öğleden sonra ikide gelecek olan müşterisini beklerken ulaştı. Yeni bir müşteri için fazladan on beş dakikalık bir görüşme süresi ayarlanmıştı ki Becca'nın ilk kez gelen kişilerle yapmayı sevdiği bir şeydi bu. Özellikle de saçlarını boyatacaklarsa sırf onları *neredeyse* tam olarak istediklerini verebilecek kadar iyi anlayabilmek için bunu yapardı. Ama daima bir *neredeyse* tabiri vardı çünkü bazı müşteriler onun bir kuaförden çok plastik cerrah olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden işi bittiğinde genellikle küçük bir hayal kırıklığı söz konusu olabiliyordu. Ne de olsa Becca onları sihirli bir şekilde başka biri haline getiremiyordu. Bunu yapma gücüne ancak kendileri sahipti. Hem de eskisinden çok daha iyi saçlarla...

Becca, Carlos'un ona baktığını hissetti. Arka taraftaki merdivenlerde dostça bir sessizlik içinde takılıyorlardı. Carlos nadir

görülecek şekilde sigara içiyordu ve ikisi de telefonlarında geziyorlardı. Mike'in mesajını okuyunca Becca heyecanla (ve korkuyla) kızardı... Başına gelecekleri biliyordu. Carlos'un *fikirleri* vardı ve şimdi bunlar üzerine malum sohbeti edeceklerdi. *Eski sevgiline geri dönmek hakkında gerçekten emin misin* sohbeti ve *ben sadece senin için endişeleniyorum* sohbeti.

"Pazar ha?" Carlos onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Becca'nın ekranına baktığını ve yazanı okuduğunu da hiç saklamıyordu. "Sanırım bu Mike," diye ekledi.

"Meraklı seni," diye yanıtladı Becca telefonunun kilit tuşuna tıklayarak.

"Jia Li beni bilgilendirmişti zaten." Carlos öylesine elini salıladı. "İş bu yöne doğru gidiyor, değil mi? Tekrar bir araya mı geliyorsunuz? Beraber çok fazla vakit geçiriyorsunuz ve yüzünde de o ifade var."

Becca ona baktı. "Yüzümde öyle bir ifade yok."

"Evet, var. Şu anda görebiliyorum."

Becca kaşlarını çatı ve yüzünü buruşturdu. "Lütfen destekleyici ol... Hadi ama. Bunu öylesine yapmıyorum. Hâlâ orada... Yani bu şey, bu his."

"Hımmmm."

Becca onun *hımmmm* derken ne kastettiğini anlayabiliyordu. Bu tonu daha önce de duymuştu. Bu bir yargılamaydı. "Ne?" diye sordu.

"Ben karışmıyorum," dedi Carlos ellerini havaya kaldırarak.

"Zaten karıştın!" diye karşı çıktı Becca. "Lanet olsun, sen ve Jia Li yok musunuz..."

"Eğer karışsaydım gerçekten düşüncelerimi dinlemeni isterdim, sadece şeytanın avukatı olmak adına söylediğimi düşün-

düğün için bana karşı gardını almanı değil. Her ne olursa olsun senin mutluluğun benim için bir oyun değil. Tamam mı?”

“Tamam, seni dinliyorum.”

Carlos omuz silkti. “Gerçekten iyi bir noktaya gelmiştin,” dedi Carlos. “Ve o yaz gün dönümü gecesi... Bir an önce yuva kurmak istediğini söyledin, biliyorum ama onunla tekrar bir şeyler başlatmanın doğru olduğundan emin misin? Mutlu sonu zorla getiremezsin...”

“Yani zorladığımı mı düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey düşünmüyorum, sadece seni konu üzerine tartışmaya davet ediyorum. Ama bu savunmacı tavra bakılırsa sağlam bir noktaya değindiğimi söyleyebilirim.”

Becca onun haklı olmasından nefret ediyordu. Gerçekten de haklı olduğu bir nokta vardı. Bunu söylerkenki ifadesi bile onu dinlemek istememesine neden oluyordu.

“Kendi aşk hayatına odaklan sen,” dedi.

“Aşk hayatı mı?” diye sordu Carlos. Kaşları dramatik bir refleksle saç çizgisine kadar kalktı. “Tamam, kenara yazdım. Ve ben zaten odaklanıyorum.” Ayağa kalktı ve esnemek için bir kolunu göğsüne doğru çekti. Kuaförlük vücut için şaşırtıcı derecede zor olabiliyordu çünkü kambur ya da saatlerce ayakta durmaları gerekebiliyordu. “Kendi aşk hayatıma yani.”

“Ben aşk dedim,” diye laf attı Becca alaycı bir şekilde. “Şehvet değil.”

Carlos diğer kolunu da esnetti ve omuz silkti. “Biri olmadan diğeri olmaz.”

“Tam senlik bir bakış açısı, değil mi?”

Carlos bir süre duvardaki saate baktı. “Yapma bunu.”

“Neyi?”

“Sanki tepede sallanan büyük bir sikmişim gibi davranmayı. Tamam, bazen öyle davrandığımı biliyorum ama şaka bir yana senin de arkadaşlarına karşı nazik olman gerekiyor.”

Carlos ona baktı. Becca da Carlos’a.

“Özür dilerim,” dedi Becca kendini savunur gibi. “Kırıcı olmak istemedim.”

“Hımmm,” diye cevap verdi Carlos daha önce olduğu gibi.

“Carlos!” diyerek sesini yükseltti Becca. Sakin olmaya çalışıyordu ama azarlandığı için de savunmaya geçmişti. “Yapma böyle! Sadece sana takılıyordum!”

Carlos’un gülümsemesini, onun da şaka yaptığını söylemesini bekliyordu. Ancak gülümsemediğinde bu durum Rebecca’nın yanaklarına sıcak bir utanç duygusu yayılmasına sebep oldu. Olayların böyle garip bir dönemece girmesi karşısında biraz şaşırılmıştı. Carlos şimdi ona bağırırsa Becca da öfkelenebilirdi. Ne de olsa telefonuna gizlice bakan Carlos’tu ve tüm bu atışmayı başlatan da o olmuştu. Ama Carlos bağırmadı. Aslında biraz üzgün görünüyordu.

“Carlos,” dedi Becca tekrar yarı gülümseyerek.

“Üzgünüm,” dedi Carlos. “Sadece... Şey dürüst olmak gerekirse uzun zamandır bunu söylemek istiyordum.”

“Tamam.” Becca başını salladı. “Seni anlıyorum. Söylediğin için teşekkür ederim. Şimdi daha nazik olacağım.”

“Dalga geçen bir havan da var sanki.”

“Artık dalga geçmiyorum, şaka yapmaya iznim yok.”

Carlos tek kaşını kaldırdı. “Düzgün şakalar herkesi güldürür ama en vurucu nokta için birilerine darbe indiremezsin.”

“Bu cümleyi bir bardağın üstünde falan mı gördün?”

“Sen tam bir pisliksin. Bunu biliyorsun, değil mi?” Sanki Becca’nın davranışına verilecek cevap orada olabilirmiş gibi gökyüzüne bakıyordu.

“Bu gece seni bir bara götüreyim,” dedi Becca. “Belki artık farklı boyutta bir pislik olurum? Jia Li’ye de sorarız?”

“Olur,” dedi Carlos ve gülümsememek için dudaklarını büzdü. “Gerçi böyle özür diliyorsan ben de daha sık küsmek zorunda kalabilirim.”

Becca konuşmak üzere dudaklarını araladı.

“Ah!” diyerek araya girdi Carlos tam o sırada ve parmağını Becca’nın dudaklarına uzattı. “Yemin ederim eğer duygularım olduğunu yeni keşfettiğime dair bir şaka yaparsan bu sefer özür dilemene de fırsat vermeyeceğim.”

Becca dudağını ısırarak başını onaylarcasına salladı. “Hımmm,” diyebilirdi sadece. “Hı hı” Carlos elini çekince de, “Elbette, tamam,” dedi.

Ardından müşterisi gelmeden önce Mike’a mesaj attı.

Bana saati ve mekânı yazarsın. Sabırsızlanıyorum.

Fox and Hound’un avlusundaki en sevdikleri yazlık masaya yerleştiklerinde Jia Li’nin hamileliğinin etrafındaki sır perdesinin kalkması tam üç buçuk dakika sürdü. Becca sipariş için onun sırasının geldiğini söylediğinde Jia Li yarım bardak limonata istedi. Bunun üzerine Carlos hiç de komik olmayan amcalar gibi, “Yarım limonata mı? Hamile misin sen?” diye laf çarptı. Herkes gülmek yerine suskunlaştı, büyük bir duraksama oldu ve bu soru yanlışlıkla tüm gerçeği ortaya çıkardı.

“Neeee?” diye bağırdı Carlos. Peri ışıklarıyla kaplı tuğla duvarın yanındaki koltukta yüksek sesle nefes alıp, “Jia Li? Gerçekten bebek mi var?” dedi. Jia Li’nin oturduğu yere bakıyordu. Ayakta duran Becca da bir ayağı bara dönük diğeriye arkadaşlarına dönüktü.

“Öyle mi?” diye sordu Carlos gözlerini Becca’ya dikerek. Kimse konuşmuyordu. Carlos kısa bir süre paniklemiş gibi göründü ve Becca kendini, bebeğin Carlos’a ait olmasının akla yakın bir yolu olup olmadığını düşünürken buldu.

Jia Li, Becca’nın aklından geçenleri okumuş gibi, “Carlos’tan değil Becca, bu kadar endişeli görünme,” dedi.

Becca, zaten öyle olduğunu hiç düşünmediğine dair bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama Jia Li gözlerini devirip başını iki yana salladı. Bu saçmalığa sabrı sıfırdı. Becca her zamanki gibi rahat ve soğukkanlı görünen Carlos’a baktı. Kendisinden olabileceğinden zerre kadar endişe duymadığı çok açıktı, yani Becca belli ki aradığı hedefin çok uzağındaydı. Peki o zaman neden bilmemesi gereken bir şey bildiği hissinden kurtulamıyor ve onların paylaştıkları sırta yaklaştığı duygusuna kapılıyordu?

“Vay be,” diyen Carlos sanki bu bilgiyi iradeyle beyinde eritmesi gerekiyormuş gibi başını salladı. Masaya doğru eğildi ve yüksek sesle şöyle fısıldadı, “Dave biliyor mu?”

“Şşşt!” diye tısladı Jia Li ve Becca masaya daha da yaklaştı. Bir şekilde vücudunu yaklaştırmasının bu konuşmaya ağırlığını da koyacağını düşünüyordu. “Sen Dave hakkında ne halt biliyorsun ki?”

Becca gerçekten bu raundu kazanabilirdi ama... Gerçekten de Carlos, Dave hakkında ne biliyordu? Jia Li ve Dave, en azından Becca’nın bildiği kadarıyla hiç birlikte olmamışlardı.

Carlos, kaynağa nasıl ulaştığını açıklayamayacakmış gibi anlamlı bir şekilde nefes aldı. “Sen az önce bu işi doğrulayana

kadar Dave hakkında hiçbir şey bilmiyordum,” dedi elini savurarak. “Ve şimdi ifadeni düzeltmek isteyebilirsin,” diye ekleyip Jia Li’ye doğru başını salladı. “Yürüyen bir reklam panosu gibi görünüyorsun.”

Becca gözlerini kısarak Jia Li’ye baktı. “Sen ve Dave ha?”

Jia Li bir kez daha gözlerini devirdi. Hamilelikten sonra sık sık kullanmaya başladığı bu yeni yüz ifadesi zaten sınırlı olan sabrının son zerresini de tükettiğini gösteriyordu. “Hayır,” dedi. “Saçmalama. Adam neredeyse elli yaşında. Şimdi. İçecekler?”

“Evet, içecekler,” dedi Becca. “Hemen döneceğim.”

Jia Li için limonata, Carlos için de bir bira aldı ve Dave’in önerisiyle küçük bir kadeh rozedden büyük bir kadehe geçti. Becca, Jia Li ile Dave’in takıldıklarına dair farkında olmadan sahip olabileceği kanıtları bir araya getirmeye çalışırken şimdi burada Dave’le konuşmak çok garipti. Evet, o ikisi birbirlerine hep iyi davranmışlardı ama Dave zaten herkese iyi davranırdı. Birkaç ay önce bardaki hallerini hatırladı. Becca gittiğinde Jia Li de mekândan ayrılmış mıydı? Tam olarak hatırlayamıyordu.

“Evet, bu yaz gerçekten çok sıcak geçti, değil mi?” dedi Dave onun kartından para çekerken. “Yağmuru tercih ederdim.”

“Evet,” dedi Becca. Sanki onun içini görebilecek ve gerçekten Jia Li’yle birlikte olup olmadığını anlayabilecekmiş gibi bakıyordu Dave’e. Evet, Jia Li bazen kurnazca davranabilirdi. Aşk hayatının (ya da seks hayatının) nasıl olduğunu asla tam olarak anlatmazdı. Aslında bir süredir doğru dürüst bir erkek arkadaşı da olmamıştı ve Becca’nın son olarak fark ettiğine göre haftada birkaç gece Cheesey’yle görüşüyordu. Ama bu durumda Jia Li neden bebeğin Cheesey’den olduğunu ona söylemiyordu ki? Becca, *Bebeğe Cheddar mı diyeceksin, şakasını yapmayacağına*

söz verebilirdi. Gerçi kız olursa belki ismini Brie¹⁴ koymaları iyi olurdu.

“Kaylee’yle nasıl gidiyor?” diye sordu Becca.

“Gitmiyor,” dedi Dave omuz silkerek ve Becca da konuyu daha fazla zorlamaması gerektiğini anladı.

“Ah, bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi Becca. Birkaç hafta önce kıza çıkma teklif etmesi için onu nasıl cesaretlendirdiğini hatırlıyordu.

Becca masaya döndüğünde belli ki hamilelik haberi dedikodu niteliğini yitirmişti çünkü Becca arkadaşlarını ciddi ve hevesli bir sohbet yerine bira altlığı çevirme yarışması yaparken buldu. Mantıklı ya da anlamlı sohbetleri ya askıya alınmış ya da unutulmuştu.

“Buyurun,” deyip içecekleri getirdiğini anons etti Becca. Üç bardağı da aynı anda tutmayı başardığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Sonra da Jia Li’nin bira altlığını masanın kenarına dayamasını, bir fiske atmasını ve de tam duracak gibi olurken düşürmesini bekledi.

“Kahretsin,” dedi Jia Li.

Carlos da onun ardından aynısını yaptı ama kendi altlığını yakalamayı başardı.

“Belki de artık ağırlık merkezin kaymıştır,” dedi Carlos, Jia Li’ye sanki altlığı yakalayamamasının nedeni hamile olmasıymış gibi.

“Evet, bahse girerim bu kesinlikle doğrudur.” Jia Li, Carlos’un yanına yerleşen Becca’dan içeceğini aldığı sırada gözlerini devirdi. Becca da ona gülümseyerek baktı.

“Pekâlâ, kim benim altlığı beş sefer döndürmeyi başaracağımı düşünüyor?” Carlos birasından büyük bir yudum alırken

14 İngilizcede “krem peynir” anlamına geldiği için gönderme yapılıyor –ed.n.

üst dudağına köpük bulaştırdı ve düşünüyormuş gibi bir ifadeye büründü.

“Kendine bir bak önce pis köpek,” diyen Becca parmağını Carlos’un dudaklarına doğru uzattı ve Carlos irkilerek geri çekildi.

“Annecilik oynama,” deyip bir yudum daha içti ve sonra diliyle dudaklarının üzerini temizledi. Tıpkı bir çocuğa ya da Saint Bernard cinsi köpeğe benziyordu. “Bu rolü ona bırak,” diye ekledi kaşlarıyla Jia Li’yi işaret ederek.

“Ne dedim ben size?” diye çıkıştı Jia Li uyarıcı gibi ve aldığı çevirmeye devam etti. Yakalamayı başarana kadar devam edecekti, Becca bunu biliyordu.

“Hamileliği fark ettiğim için zeki bir pislik olduğumu söyledin ama durum hakkında konuşmaya devam ederken de *Al sana*, deyip bana orta parmak çektin.”

“Aferin sana,” diyen Jia Li aldığı bir daha çevirdi ve sonunda yakalamayı başardı. “Evet!” diye zaferini kutlayarak aldığı elinde salladı. Bunun üzerine Carlos beş bira aldığı üst üste koyup bileğini hafifçe bükerek dönmelerini sağladı ve ardından devrilerle etrafa saçılmalarına sebep oldu.

“Tamam, bunu kasten yaptım,” dedi Carlos içkisinin kalanını içmeden önce.

Bunu sık sık yapıyorlardı. Yazın dışarıda, soğuk havalarda ise içeride oturmayı sevdikleri favori bir masaları vardı. İçki içiyor, aptal bar oyunları oynuyor, anlamsız sohbetler ve saçma sapan şakalar yapıyorlardı ve bu çok hoştu. Rahatları ve bir aile gibilerdi. Carlos masada bulunan şekerlik ve tuzluk tepsisini karıştırıp içlerinde bir kutu kürdan buldu. “Bingo!” dedi.

“Dave seni görürse öldürür,” diyerek onu uyardı Jia Li. Carlos’un plastik kabın kapağını açıp avucunu kürdanların üs-

rüne bastırmasını izliyordu. Carlos bunun üzerine elini kaldırdı, avucunun etli kısmına birkaç kürdan yapışmıştı.

“Altı tane,” dedi ve sonra hepsini bir kenara attı. “Hadi bunu geç de görelim.”

Jia Li iç geçirdi. Ardından başını iki yana sallayarak gözlerini kapıya çevirdi. Becca ise sırası geldiğinde sadece iki tane toplayabilmişti.

“Size pahalı kokteyl kürdanlarımla oynamanız konusunda ne demiştim?” diye bir ses yükseldi o sırada Becca’nın omzunun arkasından.

“İti an çomağını hazırla!” Carlos dikkatini masalarına yaklaşan kişiye çevirdi. “İyi misin, Dave?”

“Ben ciddiylim!” diye uyardı onları Dave. “Onların paketi elli beş peni. Herkes böyle yapsa ne kadar kaybederim bir düşün. Gecede yirmi sterlin mi? Haftada yüz sterlin mi? *Yılda* beş bin mi?”

“Keşke matematikte senin kadar iyi olsaydım,” dedi Becca sırtarak kirpiklerini kırıştırdığı sırada. Carlos güldü. Jia Li de başını kaldırıp baktı.

“Jia Li,” dedi Dave. Tüm dikkatini ona vermişti. Acaba Kaylee’yle işlerin yolunda gitmemesinin nedeni Jia Li olabilir miydi?

“Selam Dave,” diye yanıtladı Jia Li de anlaşılmasa bir ses tonuyla.

Becca yan gözle Carlos’a bakma cesaretini buldu. Carlos çenesini parmaklarının arasına almış, dirseğini masaya dayamış, merakla ve hülyalı hülyalı Jia Li ile Dave’e bakıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Dave sinirlenmiş gibi. Carlos aralıksız olarak gözlerini kırıştıırıyordu. Becca az sonra kahkahalara boğulacağını hissediyordu ve Jia Li de neredeyse nefesini tutuyordu. Bu inanılmaz kaba bir tavırdı ama yine de durumu daha az komik yapmıyordu. Dave eğilip kokteyl kürdanlarını aldı.

“Hey!” dedi Carlos.

“Çocuk gibisiniz!” diye karşılık verdi Dave de.

Jia Li masanın altından biri Carlos’a diğeri de Becca’ya iki tekme attı.

İkisi de bir ağızdan, “Ah!” deyince Dave, Jia Li’ye doğru acı bir gülümsemeyle baktı ve yanlarından ayrıldı. Becca belki de hayal görüyordu ama Jia Li’nin kızardığına yemin edebilirdi. Ara sıra yattıkları gerçeğini nasıl gözden kaçırmıştı? Jia Li onu yanıltma konusunda harika bir iş çıkarmıştı gerçekten.

“Çok olgunsunuz,” dedi Jia Li, Dave gittikten sonra. “Gerçekten inanılmaz temiz kalplisiniz. Çok teşekkürler.”

“Ben bir şey yapmadım,” dedi Becca alçak sesle.

“İkimiz de yaptık,” dedi Carlos açıkça. “Ama karşınızdaki kişi de Dave!” diye ekledi korkunç bir savunma yaparak. “Kürdanlar umurunda değil ki. Sadece sana yakın olmak için geliyor Jia Li!”

Jia Li yine orta parmağını kaldırıncı Carlos teslim olurcasına ellerini kaldırdı ve içkisini bitirdi.

“Pekâlâ,” dedi Jia Li. “Sadece on beş dakikadır burada olduğumu biliyorum ama şimdiden yorulduğum ve bir roze bile içmemem çok saçma. İtiraf etmeliyim ki Dave de bana tuhaf ve komik bir şekilde bakıyor, bu yüzden eğer sizin için de uygunsa... Ben gidiyorum.”

“Ah,” dedi Becca. “Ben de tam burada olmamızın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Uzun zamandır üçümüz bara gelmemiştik.”

Jia Li ayağı kalktı ve masanın etrafında dolaşarak Becca’nın başının ve sonra da Carlos’u öptü. “İyi geceler bebeklerim,” dedi ve gitmesi gerektiğini kanıtlamak istercesine esnedi. “Siz de çok geçe kalmayın.”

Becca ve Carlos onun gidişini izlerken artık sadece ikisi kaldıkları için Becca, yanındaki Carlos’un yüzünü göreceğ şekilde oturdu.

“Hayretler içerisindeyim,” dedi Carlos. “Bebek iyi hoş da... Babasının kim olduğunun bilinmesini istemiyor mu yoksa sadece ben mi böyle düşünüyorum?”

Becca düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü. “Hayır, yalnız değilsin. Sanırım şoka girmiş durumda. Onun aramızdaki en soğukkanlı ve kendini akışa bırakan kişi olduğunu biliyorum ama sanki bu konuyu konuşmayı tamamen reddetmesi bir tür... Bilmiyorum. İnkâr yöntemi olabilir mi? Anne olacağı için heyecanlı olduğunu düşünüyorum ama sadece anlam çıkarmaya çalışıyorum.”

“Anladım,” diye sesli düşündü Carlos. “Yani şimdi daha nazik davranmalı ve ona göz kulak olmalıyız, öyle mi?”

“Duyduğuma göre öyle yapmak gerekiyor.”

“Her zaman ebeveynliğe adım atacak ilk kişinin sen olacağını düşünürdüm. Öyle olmaması garip geliyor.”

Becca ona baktı. “Benimle alay mı ediyorsun? Çünkü-”

“Hayır!” diye ısrar etti Carlos. “Hayır, gerçekten. Sadece ne kadar çok istediğini biliyorum. Hepsi bu.”

“Ever.” Becca, Carlos’un bu konudaki duygusal zekâsına şaşırdığını fark etti. Carlos onu çoğu zaman kendisinden daha iyi tanıyordu. “Sanırım kendimi biraz... Hayır, kıskanç değilim ama... şey. Ben de bir bebek istiyorum. Haklısın.”

“Senin de olacak,” dedi Carlos ona. “Bunu içimde dolu dolu hissedebiliyorum.”

“Öyle mi?” dedi Becca. Bir duygunun boğazından tırmandığını hissediyordu, gözleri yanmaya başladı. Gözyaşlarını engellemek için hızla gözlerini kırpyordu.

“Hayır, bekle,” dedi Carlos bir elini kaldırarak. “Bu doluluk... İçimde hissettiğim şey mesanemin dolu olduğu ve işemem gerektiği galiba.”

Carlos ayağa kalktı ve Becca'nın kendini toparlaması için de bir süre geçmesi gerekti. Ah! Gerçekten de ağlamamak için kendini zor tutmuştu. Carlos'un gittiğini zannediyordu ama sonra elini omzunda hissetti. Becca ona baktığında Carlos tıpkı Jia Li'nin yaptığı gibi eğilip onu alnından öptü. "Becca?" dedi geri çekilirken.

"Evet?" Onun nazik bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Bu gece içkilerin senden olduğunu söylemiştin, değil mi? Hazır olduğunda bir tane daha alacağım."

Becca derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Carlos'un bilerek konuyu değiştirip ortamı yumuşatmasından memnundu. Ayrıca az önce hissettiği şey her neyse ondan kurtulmak için barmın dikkat dağıtıcı havası iyi olacaktı. Mike'ın geri dönmüş olması ve Jia Li'nin bebeği arasında dünya yerinden oynamış gibi hissediyordu.

"Sen bir tanesin," dedi Carlos, Becca ona bir bira ve yanında da tekila *shot* getirirken. "*Shot* ha? Ne yani? Bu gece âlem mi yapıyoruz?"

"Hayır," dedi Becca kadehini ona doğru kaldırarak. Carlos da aynısını yaptı. "Ama biraz rahatlamamız gerekiyordu," dedi ve kadehleri tokuşturup içtiler.

"Ah, oldukça da yumuşak içimli."

"İyisinden aldım. Otuz beş yaşına gelip de sert bir içki içseksem bunun çakmak yakıtı olmaması gerekiyor."

"Ama ben neredeyse otuz sekiz yaşındayım ve hâlâ her seferinde çakmak yakıtını tercih ediyorum."

"Nasıl oldu da bu kadar düşük standartlara böyle kararlılıkla bağlı bir adamla iş yapmaya başladım?"

“Nasıl oldu da kendisiyle hiç alakası olmayan şeyler hakkında bu kadar kibirli bir kadınla iş yapmaya başladım?” Carlos ona göz kırptı. “Bir tane daha?”

Becca akşamdan kalmalığın yirmili yaşlarında olduğundan çok daha kötü ve çok daha uzun sürmesi, yarın çalışmak zorunda olması ve sarhoşluğun delicesine eğlenmek ile bir tuvalet kabiniinde ağlamak arasında bir kumar sayılması dışında bir tane daha içmemesi için bir neden düşünemedi.

Üç büyük kadeh şarap ve dört tekila *shottan* sonra Becca artık sarhoştı. Muhteşem bir duyguydu bu. Carlos’la birlikte olmak, onunla aynı dilde Trim’den konuşmak, porsuklarla ilgili şakalar yapmak ya da Fox and Hound’da başlarını belaya soktukları yetmiş milyon seferden birine ait eski bir anıyı gündeme getirmek çok eğlenceliydi.

“Aman Tanrım, Jia Li’nin o yeni yılda bar tezgâhına çıkıp dans ettiğini hatırlıyor musun?” dedi Becca kıkırdayarak. “Bira fıçısının üzerine düştüğü için kocaman bir çürüğü vardı!”

“Evet, o çürüğü hatırlıyorum!” diye bağırdı Carlos. “Kalçasından aşağı Brezilya haritası gibiydi!”

“Ve bir keresinde buradaki kadınlar tuvaletinde seks yapmış mıydınız siz?”

“Bec,” dedi Carlos ve Becca da onun bir espri yapmak üzere olduğunu anladı. “Bir kere mi?”

Bu Becca’nın histeriye kapılmasına neden oldu. Çılgın arkadaşları ve onların çılgın zamanları... Kahkahalarla gülererek ve üçünün de neler olduğunu anlayabilmeleri için kırk sekiz saat-

lerini harcayacakları kadar dağınık halde geçirdikleri bir gecenin parçalarını hatırlamakla o kadar meşgullerdi ki Becca telefonunun çaldığını fark etmedi. Üstelik o gece tanımadıkları bir sürü insanın olduğu bir Cadılar Bayramı partisindelerdi ve çok fazla elma şarabıyla bir trafik kukası da işe dahildi.

“Bir hayli ısrarcı, değil mi?” dedi Carlos telefonu fark ederek Becca telefonuna baktı.

Saat 14.00’te Custard Factory’deki Baked in Brick. Pazar günü barbekü yapacaklarmış. İçebilmek için taksiyle gideriz, olur mu?

Becca telefonunu meraklı gözlerden korumak için hemen göğsüne doğru çekti. “Meraklı bir piç olmanla ilgili ne demiştim ben?” diye sordu kaşlarını çatmış gibi yaparak.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Carlos şarkı söyler gibi bir tonda. “Ben balık hafızalıyım.”

“Bal gibi de biliyorsun,” diye takıldı Becca ve telefonunu çantasına attı. Carlos ise onu yanlış duymuş gibi davranıyordu.

“Evet, ne diyormuş?” diye sordu ardından Carlos sanki hiçbir şey olmamış gibi başını eğip bakarak.

“Ha ha.”

Carlos’un neler olduğunu merak etmesi umurunda değildi.

“Sen gerçekten de eski sevgilin söz konusu olunca Jia Li’den daha ketumsun. Ben senin arkadaşınım, benimle her şeyi konuşabilirsin. Ne zaman ihtiyacın olursa...”

“Teşekkürler,” dedi Becca içtenlikle. İkisi de gülümsedi ve sonra Carlos kahkaha atmaya başladı. Ardından Becca’nın da gülesi geldi.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Carlos.

“Hiçbir fikrim yok. Hayat işte. Her şey.”

“Demek öyle!”

“Haklısın, Mike’la epeydir görüşüyoruz. Tekrar denemek istedi ve bence de denemeliyiz ama bir yandan da gerginim çünkü burada o olmadan bir hayat kurdum. Hayatımda ona öylece bir yer açmak istemiyorum. Yine de... Geçmişte ikimizin de verdiği kararlar için onu cezalandırmak istemiyorum. Temelli geri döndüğünü söylüyor.”

Carlos kaşlarını kaldırarak ona baktı. “Anlıyorum.”

“Yaz gün dönümünde yaptığımız ritüelden hemen sonra mesaj atmasına çok fazla anlam yüklediğimi düşünüyorsun biliyorum ama-”

“Tanrım, Becca! Evet! O geceye çok fazla anlam yüklüyorsun! Hadi ama. Sadece biraz eğlendik işte...”

“O zaman belki de eğlence olsun diye Mike’la çıkabilirim?”

Carlos, Becca’nın bunu yapamayacağını bildiği için kıkırdadı. “Becca Calloway kalp meselelerini hafife almasıyla tanınmaz,” dedi sesini alçaltarak. “Bir seçim yapıyorsun Bec...”

“Tamam, bu benim seçimim.” Becca omuz silkti. “Ama yanımda arkadaşlarıma da ihtiyacım olacak.”

Carlos sanki meseleyi daha fazla zorlamamaya karar vermiş gibi güçlü bir şekilde nefes aldı ve Becca da onun bakışlarının avlunun karşısında bir yerlerde oyalanmasını izledi. Sonra onun bakışlarının sabitlendiği yere baktı. Buz kovaındaki şaraplardan içen bir grup kıza bakıyordu.

“Hangisinin peşindesin?” diye sordu Becca konunun değişmesine sevinirken.

“Hayır. Hiçbirinin peşinde değilim. Devam et.”

Becca başını iki yana salladı. “Anlatacaklarım bitti.”

Carlos yanından geçen kadınlardan birine başıyla selam verdi. “Selam, Amy. Nasıl gidiyor?”

Uzun bacaklı, kızıl saçlı kadın Carlos'a nazlı bir gülümsemeyle bakmak için duraksadı ve sonra yoluna devam etti. Becca, *Selam Amy*, ifadesinin ne anlama geldiğini biliyordu. *Nasıl gidiyor*, sorusunun da ne anlama geldiğini biliyordu. Sayamayacağı kadar çok gece Carlos'un yüzündeki bu ifadeyi görmüş, sesindeki bu tonu duymuştu. Saatine baktı, 21.55'ti. Carlos'un birazdan "gitmek" için izin isteyeceğini bildiği on beş dakikalık süre boyunca bekledi. Tabii her ne hikmetse Amy'yle birlikte gideceğini cümlenin sonuna eklemeyecekti.

Becca'nın başını onaylamaz bir tavırla iki yana salladığını görünce, "Ne?" diye sordu Carlos. "Aç mı kalalım yani?"

"Sen gerçekten doyumsuzsun."

"Sadece iyi vakit geçirmeyi seviyorum," diyerek kendini savundu Carlos.

"Tamam. İki buçuk dakikalık bilgeliğin ve ağlayabileceğim bir omuz sunduğun için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun."

"Ama omzumda ağlamak istemedin," dedi Carlos. Bir gözü de muhtemelen Amy'nin dönüşünü yakalamak için kapıdaydı. "Benden eski sevgiline geri dönmek istemenin sorun olmadığını söylememi istedin ama adamı tanımıyorum, bu yüzden korkarım olumlu bir fikir belirtemem. Sadece senin, düşündüğünden daha değerli olduğunu biliyorum ve eğer sana kazık atarsa ben..."

"Ne yaparsın? Benim için onu döver misin?"

"Evet, dürüst olmak gerekirse yaparım."

Becca ona göz kırptı. "Gerçekten önemsediyini biliyordum."

Sonra Becca tuvalete gitmek için izin istedi ve geri döndüğünde Carlos, Amy'nin masasında durmuş onu ve arkadaşlarını büyülemeye başlamıştı. Saat daha on bile değildi. Tüm bunlar sadece dört dakikasını almıştı. Parmak uçlarını masaya vurarak

Carlos'un yeni seçirci kitlesini güldürmesini izledi ve telefonunu çıkarıp Mike'in numarasını tuşladı.

"Hop!" diye bağırdı Becca bira bahçesinin öbür ucundan. Carlos ona dönüp baktı. "Ben gidiyorum!"

Carlos onun gitmesi şerefine kadehini kaldırıp içti. Becca, Mike'in isminin karşısındaki yeşil düğmeye bastı ve çıkarken de barın arkasındaki Dave'e el salladı.

"İyi akşamlar," diyen Mike'in sesi duyuldu. "Bu zevki neye borçluyum?"

Becca, King's Heath'in neredeyse tamamen karanlık ama yine de bir tatil beldesindeki hava gibi ılık gece manzarasına baktı. "Sadece sesini duymak istedim," dedi ona, ki bu olabildiğince basit bir gerçektir. Gün boyunca ona mesaj atan birinin olması, eve dönerken de arayıp iyi geceler diyecek biriye konuşabilmesi rahatlatıcıydı. Hafta sonu için planlar yapmak da bir keyifti. Eve dönüş yolunda, duşa girene kadar Mike ona eşlik etti.

Yatıp telefonunu şarja takmadan önce Carlos'a bir mesaj attı. *Mike'la sırf şu lanet manifest ritüeli yüzünden görüşüyoruz değilim. Tamam mı?*

Ekranı üç nokta göründü, bu Carlos'un cevap yazmak üzere olduğunu gösteriyordu. Sonra noktalar kayboldu ve Becca kendisiyle baş başa kaldı.

Hemen sonra Mike, *Aradığına sevindim,* diye mesaj yolladı. *İkinci bir şansım varmış gibi hissediyorum,* diye de ekledi.

Var tabii, diye yanıtladı Becca. *Seni şanslı herif! Öptüm.*

Mike'la tekrar uyumanın nasıl bir şey olacağını düşünerek uykuya daldı. Hâlâ yavaş hareket edip etmediğini merak etti.

Bunu eskiden kasten yapardı. Gerçekten de hâlâ kadınlara karşı yatakta eskisi kadar cömert miydi? Onu öptüğünü, vücudunu onunkine bastırıldığını, meme uçlarının onun ağzında olduğunu hayal etti.

Uykusu dağılınca ışığı açtı ve komodinin üzerindeki küçük vibratörü aldı. Orta ayara getirip ışığı tekrar söndürdü ve hayal gücünü serbest bıraktı.

13

Mesaja Cevap Vermezse

Becca, Waterstones¹⁵'un rafında bulduğu Noah'nın son kitabının bir kopyasını kaldırdı. "Pardon, şu işi açıklığa kavuşturabilir miyiz?" diye sordu. "Bunu sen yazdın."

Noah annesinden utanan bir ergen gibi yavaşça göz kırptı. "Evet. Yeter ama. Hadi. Geldik, gördük, şimdi yemeğe gidebiliriz. Açlıktan ölüyorum."

"Ben de açlıktan ölüyorum ama bu, akşam yemeğimi tüm bu kelimeleri aklından yazıp *insanların mağazalardan satın alabileceği* bir kitaba yerleştiren biriyle yiyeceğimi fark etmeden önceydi."

Noah kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bu senin için yeni bir bilgi değildi ki," diye hatırlattı.

15 İngiltere'de bir kitap perakendecisi -ed.n.

“Ama *bilmek* ve *anlamak* iki farklı şeydir,” diye savundu Becca. “Kitap yazdığını *biliyordum* ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım.”

“Doğru. Evet. Ben de bir felsefe profesörüyle *takıldığımı* bilmiyordum, sanırım ikimiz de bir şeyler öğreniyoruz değil mi?”

“Ben nasıl felsefe profesörü oluyorum?”

“Bilmek ve anlamak arasındaki farktan bahseden kim? Ah, boş ver. Becca aç olduğumu *biliyorum*, aç olduğumu *anlıyorum*. Şimdi buradan çıkıp gidebilir miyiz?”

“Yürüyerek mi?” diye sordu Becca espiyle. “Peki, tamam tamam. Ama önce bunu alıp sana imzalatacağım.”

Böylece Birmingham Waterstones’un kasasına gittiler ve Becca gururla satın alacağı şeyi uzattı.

“Bunu o yazdı,” dedi satış görevlisine ve kartını okutup ödemesini yaptı. “Harika değil mi?”

Satış görevlisi önce onlara sonra da kitaba baktı. “Ah, harika,” dedi. “Elimizdeki kitaplarınızı imzalamak için bir dakikanız var mı? İnsanlar bayılıyor.”

Noah iyimser bir gülümsemeyle sorun olmayacağını, onun için bir onur olduğunu söyledi.

“Güzel bir Sharpie kalem bulayım,” dedi görevli. “Bir dakika bile sürmez. Gidip kitaplarınızı da getireyim.”

Noah, Becca’ya baktı. “Yani *gizlilik* kesinlikle senin göbek adın değil. Ya da içe dönüklük. Ya da alçak gönüllülük.”

“Neden alçak gönüllü olayım ki? Onlar benim kitaplarım değil. Yazar olarak *senin* mütevazı olman gerekebilir ama ben seninle şey yapan bir kadın olarak...” O noktada duraksadı. *Seninle çıkan*, diyecekti. Sonra açıklanamayacak bir şekilde kendini *onunla yatan kadın* olarak düşündü. Onlar şimdi neydi? Bu sadece üçüncü randevularıydı ama nereye doğru gittikleri bel-

liydi. Bu ona hem heyecan verici hem de korkutucu geliyordu. Noah o kadar sarhoş edici bir şekilde açık sözlüydü ki bu baştan çıkarıcıydı.

Noah ona baktı, belli ki eğleniyordu. Becca dudaklarını şaka-cı bir ifadeyle büktü ve birbirleri için ne olduklarını tanımlarken yaşadığı çıkmazı gizleme zahmetine girmedi. Noah'nın dudaklarında küçük, beklenti dolu bir gülümsemesi belirdi. Bu adam gerçekten harikaydı. Gözleri muzipçe parılıyordu.

“Seninle akşam yemeği yemek üzere olan bir kadın olarak,” diye söze girdi Becca burnunu muzipçe kırıştırarak, “sanırım senin adına hava atmaya fazlasıyla iznim var. Bence bu çok havalı!”

Noah başını iki yana salladı ve satış görevlisinin çıkardığı bir düzine kadar kitabı itaatkâr bir tavırla imzaladı. Ayrılırken Noah teşekkür etti ve Becca aldığı kitabı ödeme kuyruğundaki adama göstererek, “Bunu yanımdaki arkadaşım yazdı. Çok havalı değil mi?” diye sordu.

Adam da başını onaylarcasına salladı. “Evet, öyle,” dedikten sonra Noah teşekkürlerini mırıldandı ve ardından Becca'yı oradan uzaklaştırmak için elini tutup onu yönlendirdi.

Kötü haber, Noah gerçekten de onun coşkusundan biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

İyi haber ise restorana kadar elini hiç bırakmamıştı.

Noah'nın herkesçe tavsiye edildiğini söylediği küçük restoranın masasında şampanyasını yudumlarırken Becca'nın telefonu tıttı. O sırada Noah'nın lavabodan dönmesini bekliyordu. Menü Jia Li'dendi ve bir makalenin linkini yollamıştı.

Yemin ederim ki Google'da üçüncü randevuları ve ne anlama geldiğini falan araştırmıyordum. Sadece haber uygulamamda karşıma bu çıktı ve aklıma sen geldin! Umarım eğleniyorsunuzdur!!

“Üçüncü Randevuya Ulaştınız! Ya Tamam Ya Devam Kararı!” adlı bir makaleydi bu. Becca kaşlarını çatı. Tamam mı devam mı demek?

“Ne okuyorsun bakalım?” diye sordu o sırada Noah ve kolruğuna tekrar yerleşti. Ardından flüt kadehini aldı ve “Şeref,” dedi.

“Şeref,” diye karşılık verdi Becca da. “Her ne kadar sensiz başlamış olsam da. Üzgünüm.”

Noah omuz silkti. “Ben de aynısını yapardım. Eee. Bir saniye... Becca? Bunlar flört tüyoları mı?”

Becca telefonunu elinde tutmuş sohbet ederken bir yandan sallıyordu ve ekranın hâlâ açık olduğunu, Jia Li'nin gönderdiği saçmalıkların görüldüğünü fark etmemişti.

“Gururum mu okşanmalı yoksa dehşete mi kapılmalıyım?” Noah daha iyi görebilmek için telefonu almak üzere uzandı. Becca da ona izin verdi. Noah'nın mizahi yanını anladığını biliyordu.

“Üçüncü Randevuya Ulaştınız! Ya Tamam Ya Devam Kararı!” diyerek yazılanı okudu ve sonra Becca'ya bakarak daha fazlasını duymayı bekledi.

“Jia Li az önce göndermiş,” dedi Becca. “Sanırım beni trolüyor.”

“Eğer en yakın arkadaşım bana flört tavsiyesi gönderiyor olsaydı bu muhtemelen ‘Lisedeki Kız Arkadaşınla Evlenmediysen Muhtemelen Yalnız Öleceksin’ adlı bir makale olurdu.”

“En yakın arkadaşın karısıyla gerçekten okulda mı tanıştı?” diye sordu Becca.

Noah yüzünü buruşturdu ve başını evet anlamında salladı.

"Aaaa! Çok tatlı!"

"Peki asıl sapıkça olan şeyi bilmek ister misin?"

Becca gözlerini kocaman açtı. "Hem de nasıl."

"Gerçekten mutdular."

"Ahh," deyip bir kahkaha attı Becca. "İşte bir romantiğin erotik hayali!"

"Evet. Tam da senin takdir edebileceğin bir durum."

"Evet, destekliyorum."

Noah koyu kahverengi gözlerini kısarak onu süzdü.

"Ne oldu?" diye sordu Becca.

"Sanırım bu beni şaşırtıyor, bir bakıma," diye itiraf etti Noah.

"Pek rağbet görmüyor, değil mi?"

"Bilmiyorum," diye diye sesli düşündü Becca. "Herkes mutlu sona kavuşmak istemez mi?"

"Masaj salonunun içinde mi yoksa dışında mı?"

"Dışında. Aslında bir keresinde bana da masajdan sonra mudu son teklif edilmişti ve yargılamak gibi olmasın ama bu beni çok korkutmuştu."

"Yok artık!"

"Evet. Tatildeydin ve otelde bir masaj rezervasyonu yaptırmıştım. Havuzdan geldiğimde üzerimde tek parça bir şey vardı, yani işte... Sadece mayom. Ben de onu çıkarıp kenara koydum, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Ama sanırım bu hareketim masaj için *ekstra* tür bir mesaj olarak algılanmış?"

Noah'nun ağzı beş karış açılmıştı. Orta yaşlı bir garson gelip sipariş vermeye hazır olup olmadıklarını sorduğunda Noah ona maalesef en az on dakikaya daha ihtiyaçları olacağını çünkü şu anda duyduğu en iyi hikâyeyi sindirmekle meşgul olduğunu söyledi. Becca gözlerini devirdi.

“Peki sen...” diye başladı Noah. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ilginç ayrıntıları duymayı bekliyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Becca elleriyle yüzünü kapatarak. “Hayııııııı. Neler olduğunu fark etmedim çünkü kendimden geçmiştim ama sonra masörün bacaklarıma uzun süre masaj yaptığının farkına vardım. Yaklaşık yarım saat geçmiş olmalıydı ve aslında masaj elli dakika sürecekti. Bu yüzden masör çoktan sırt kısmıma geçmiş olmalıydı ya da benden dönmemi istemeliydi ama yapmadı... Sadece bacaklarımı ve kalçamı ovuyordu ve ben de bacaklarımı birbirine kenetleyip o ânın geçmesini bekledim ama geçmedi. Belki de içimde ufacık bir parça şöyle düşündü, *Ahhhh, tatildesin! Devam et!* Ama yapamadım. Sonunda... Yani burada beş ila yedi dakika sonrasını konuşuyoruz, tuvalete gitmek istedim ve geri döndüğümde ona boynumun ağrdığını ve oraya odaklanabileceğini söyledim.”

“Pekâlâ,” dedi Noah hayretle. “Artık mesajın ne olduğunu biliyorum...”

Becca güldü. “Evet, dene de nasıl gittiğini bana haber ver.”

“Veririm,” dedi Noah sırtarak.

Sonra yemeklerini sipariş ettiler. Paylaşmak üzere sıcak keçi peynirli salata ve sebzeli yahni, Noah için *Pasta Alla Norma*¹⁶, Becca için de deniz mahsullü risotto. Ardından Noah, Becca’nın telefonundaki şu makaleyi tekrar görmek istedi.

“Hâlâ o makaleyi düşünüyorum,” diyerek kendini açıkladı Noah. “Bu üçüncü randevumuz Becca. Eğer yeterince iyi anlamazsak her şey berbat olabilir.”

“Doğru,” diyen Becca başını salladı. “Kendi halimize bırakılırsak buradan nereye varacağımız konusunda hiçbir fikrimiz

16 Makarna ve patlıcandan oluşan bir İtalyan yemeği -ed.n.

olmayabilir. İyi geceler diyebilir ve birbirimizi bir daha hiç görmeyebiliriz.”

“Evet, demek istediğimi anlıyorsun,” diye karşılık verdi Noah. Onunla birlikte olmak işte bu kadar kolaydı. İlk tanıştıkları gecedan beri böyleydi. “Sanırım kendimizi hazırlasak iyi olacak.”

Becca telefonunun kilidini açtı, bağlantıya tekrar tıkladı ve ikisi de görebilmek için öne doğru eğildiler. Bir yandan omuzlar birbirine değiyordu ve Tanrı aşkına... Becca onunla böyle yan yana oturmayı çok seviyordu, masanın karşılıklı uçlarında oturmaktan çok daha güzeldi. Ve çok daha seksi. Becca ona baktı. Noah'nın sakallı yüzü ve uzun kirpikleri ekranın parlaklığıyla aydınlanıyordu ve gözleri spesifik bir bilgiyi arıyordu. Sonra başını kaldırdı ve içgüdüsel olarak ona bakarken yakalanmamak için Becca da telefona baktı. Onun gülümsediğini hissedebiliyordu.

“Doğru,” dedi Becca ve yüksek sesle okumaya başladı. “Üçüncü randevuya ulaşmış olmak yabana atılacak bir mesele değildir. Modern randevularda insanların birbirini görmezden gelmesi ya da birini her açıdan tanımak yerine dopamin patlaması yaşamak adına yeni biriyle karşılaşmak için uygulamada kaydırmaya devam etmesi daha kolaydır. Flört hiç şüphesiz bir mayın tarlası gibidir. Bunu da zaten yeni öğrenmiyoruz. Yakın zamanda yapılan bir araştırmaya göre flört edenlerin yalnızca yüzde 34'ü üçüncü randevuya ulaşabiliyor. İlk randevuların stresli olduğunu ve ikinci randevularda da bir miktar beklenti oluştuğunu biliyoruz ama üçüncü randevular eğer doğru giderse... zafere açılan kapıdır.”

Becca bunu okuduktan sonra kıkırdadı. “Sakın baskı hissetme!”

Noah ona neşeyle gülümsedi. “Ben mücadeleye hazırım.”

Becca okumaya devam etti. “Eğer buraya kadar gelebildiyse-
niz tebrikler. İkiniz de birlikte geçirdiğiniz zamanın tadını çıkar-
mıyorsunuz. Belki öpüştünüz, hatta geceyi birlikte geçirdiniz ve
üçüncü randevu, az çok *şuna* karar verdiğiniz bir an oldu: Biz
bu işte var mıyız?

“Bu sizin için o nihai kişiyi bulmakla ilgili değil. İyi bir üçün-
cü buluşma, düğün davetiyesi anlamına gelmez. Ancak çok daha
sıradan bir şey yerine bir hayat arkadaşı bulmak istediğiniz için
buluşuyorsanız, birçok şey bu randevunun nasıl geçtiğine bağlı
olabilir. Seks ve ilişki uzmanı Grant Garby şöyle diyor, ‘Üçüncü
randevuya kadar kimyamızın uyuşup uyuşmadığını anlarız ve
bu noktada ne aradığınız konusunda net olmanız akıllıca ola-
caktır. Bundan önce her şey eğlenceli, rahat ve heyecan verici
olmalıydı. Ancak bu noktada, pazarlık konusu olmayan ya da
sorun yaratan konulardan herhangi biriyle aranızda gelişen bu
ilişkiyi test etmeyi göze alabilir, akşam yemeğinde ağır sayıla-
bilecek seks, din ve politika gibi her konuyu nazıkçe gündeme
getirebilirsiniz.

“Bu aslında flörtünüzün söylediklerini gerçekten dinleme
zamanıdır. Sadece olmasını umduğunuz şeyi ona yansıtmayın.
Eğer siz altı çocuk istiyorsanız ve flörtünüz asla çocuk sahibi ol-
mayacağı konusunda kararlıysa ya da siz sonsuza kadar şehirde
yaşamak istiyorsanız ve flörtünüz taşrada bir çiftlik satın aldıysa
bunlar daha fazla derine inmeden önce bilmek isteyeceğiniz
şeyler.

“Buraya kadar gelmeniz ikinizin de iyi vakit geçirdiği an-
lamına gelir ve üçüncü buluşma, ikinizin de bir partnerden ne
istediğiniz konusunda genel olarak aynı fikirde olduğunuz bil-
gisiyle donanmış olarak iyi vakit geçirmeye devam etmek isteyip
istemediğinizi belirleyebileceğiniz test noktasıdır. Bu kişiyi arka-

daşlarınızla tanıştıracabilir misiniz? Hayatınız için birbirine benzer genel önceliklere sahip misiniz? Birbirinize uygun musunuz?”

Becca burada okumayı bıraktı ve düşüncelere dalarak dudaklarını ısırdı.

“Vay be,” dedi Noah. “Daha önce hiç kadın dergisi okuduğumu sanmıyorum. Hepsi böyle mi?”

“Hey,” diye karşılık verdi Becca. “Eminim Google’da aratırsam erkek medyasında, *GQ*’da ya da ona benzer bir yerde aynı minvalde bir üçüncü buluşma yazısı bulabilirim.”

“Aslında evet,” diye onayladı Noah. “Ayrıca bu oldukça öğreticiydi...”

Bu sırada başlangıçları gelince kendilerini tadım yapmak, kadehleri yeniden doldurmak ve çıtır ekmeği soslara batırmakla meşgul ettiler.

“Devam edelim o zaman,” dedi Noah. “Seks, politika, din...”

“Hayat görüşümün ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?” diye sordu Becca. *Hayat görüşü* derken bunu dalga geçer gibi bir tonda söylemişti ama sonra Noah’nın soruyu gerçekten sorduğunu hemen anladı. “Aslında bir dine bağlı sayılmam. Vaftiz edildim ama kiliseye falan gitmiyorum. Bir keresinde Jia Li ve Carlos’la gece yarısı ayinine gitmiştik ama bardan geldiğimiz için ayinin gerçekten gece yarısı başladığını sanmıştık, oysa bilmiyorsan söyleyeyim, bu yanlış bir nitelendirmeymiş ve gece yarısı ayini on bir buçukta başlıyormuş. Tabii bir daha asla oraya gitmememiz istendi.”

“Bekle,” dedi Noah, yüzü aydınlanmıştı. “Bu olay St. Thomas’ta olmadı, değil mi? Sanırım... Tanrı aşkına, dört ya da beş yıl önce?”

“Üç,” diye netleştirdi Becca. “Bana sakın orada olduğunu söyleme. Çok genç sayılmaz mıydın?”

“Çok genç mi?”

“Yani... Bilirsin işte. Neyse, unut gitsin. Ne demek istediğimi bilmiyorum.”

“Yaş *farkı* hakkında konuşmak istiyorsun!” diyerek bir it-hamda bulundu Noah.

Becca omuz silkti. “Hayır,” dedi. “Bu konuda konuşmayacağım. Sen devam et.”

“Peki,” dedi Noah. “Ben de oradaydım. Yanlış nitelendirmeden bahsetmişken eğer oradaki kişi gerçekten sensen... Şimdi detayları hatırlamaya başlıyorum. Üç kişi var, içlerinden biri boş bir şişe tutuyor ve org çalan kişi gelip sizi dışarı arana kadar bir sürü gülüşme ve mırıldanma dönüyor. Aslında... Ah Tanrım, bu rastgele ayrıntılara tutunmasaydım kafamda yararlı bilgilere nasıl da yer açabileceğimi bir düşün...”

Becca başını ellerinin arasına aldı. Onun bu bahsettiklerinin gerçekten olanlarla örtüşmesi karşısında utanç duyuyordu.

“İçinizden birinin ayrılırken ‘Siz korkak pislikler dışında herkese sevgiler efendim,’ diye bağırdığından eminim.”

Becca ürperdi. Bu son cümle Jia Li’ye aitti ama bu deneyim, Becca’nın tatili sırasında yetişkinlerin dünyasına uyacak tek girişimiydi ve sonunda bir küfür bulutu içinde *dışarı atılmıştı*. Şimdi düşününce orgcunun kilisenin ağır kapısını arkalarından kapatırken onlara nazikçe, yetişkin gibi davranmaları gerektiğini söylediğini ve bunun da hepsini daha çok güldürdüğünü hatırlıyordu. Bu Becca’nın hayatındaki en akşamdan kalma Noel günü olmuştu. Tatilin çoğunu kanepede uyuyarak geçirmiş ve Noel yemeğini yemeye çalışırken de kusmuştu.

“Tamam, sonuçta senin de orada olduğunu artık biliyoruz. Bu dindar olduğun anlamına mı geliyor?”

“Yani galiba çocuklarımin vaftiz edilmesini isterdim,” dedi Noah.

“Şeytan onları almasın diye mi?”

“Kesinlikle.”

Becca gülümsedi. “Az önce çocuklar dedin, birden fazla mı istiyorsun?”

Noah son bir lokma güveci tabakta ileri iterek hepsinin Becca’ya ait olduğunu belli etti. “Evet,” dedi ardından. “Ben de hep böyle bir şey için fazla modern olduğumu düşünürdüm... Bilmiyorum. Açıkçası bu biraz saçma. Çünkü gerçekten de berbat bir çocukluk geçirdim ve sonra babam kalp krizi geçirdi ve ben hemen sonra ortaokulu bıraktım. Sanırım doğmayı kendi istememiş bir çocuğa böyle bir şey yaşatmak istemezdim. Ama o zaman da ne anlamı var ki?”

“İşte bu!” diye şaka yaptı Becca ve sonra başlangıç tabağına çatalını götürdü.

“Bazen bu fikrin annemle ilgili olup olmadığını da merak ediyorum. Ya ben de çocuklarımı onlarla kalacak kadar sevmezsem?”

“Noah,” dedi Becca. “Annenin seni bıraktığını bilmiyordum. Özür dilerim.”

“Özür dilemesi gereken o. Ama... Her neyse.” Başını iki yana sallayarak kendini gülümsemeye zorladı. “Terk edilme sorunları 101. Çok sıkıcı gerçekten. Her neyse,” dedi derin bir nefes alarak. “Sen çocuk istediğinden hep emin miydin?”

“Evet,” dedi Becca ve sonra annesiyle ilgili konuya tekrar geri dönmeyi aklının bir köşesine not aldı. Noah’nın bu konularda davrandığı kadar iyi olmasının imkânı yok gibi geliyordu ona. “Belki yirmili yaşlarımda bocaladım ama... Evet, istiyorum. Aslında sabırsızlanıyorum.”

“Evlilik hakkında ne düşünüyorsun?” diye devam etti Noah.

“Eh madem soruyorsun, olur elbette. Neden olmasın?” diye şaka yaptı Becca.

“Ha ha. Beni blöfünüzü anlamaya zorlamayın, Bayan Cal-loway.”

Becca’nın kalbi komik bir şekilde tekleli ve gözlerini yere indirdi. Çatalıyla oynuyor ve tabağındakilerden arta kalanlar üzerinde desenler çiziyordu. Aralarındaki yaş farkının gündeme gelmesinden hemen sonra artık yetişkinlere özgü şeyler konuşuyor olmaları Becca’nın dikkatinden kaçmamıştı. Daha önce bir buluşmada *evlilik* kelimesini şakayla karışık bile kullanmazdı. Bunun sadece bir espri olduğunu biliyordu ama yine de...

“Evet,” dedi. “Romantik olmanın artık moda olmadığı konusunda söylediklerine dönecek olursak... Ben aynı fikirde olduğumu sanmıyorum. Evet, her yerde kadınların özgürleşme hikâyelerini anlatan kitaplar, filmler ve televizyon programları var ama ben zaten bir süredir son derece özgürüm ve dürüst olmak gerekirse... Sırf bir ilişkim olsun diye bir ilişki yaşamak da istemiyorum ama bunu yaşamamanın da güzel olduğunu düşünüyorum. Doğru dürüst bir birliktelik kurmak zor ve kesinlikle korkaklara göre değil ve ben de sırf fırtınadaki herhangi bir liman iş göreceği için birlikte olan pek çok çift tanıyorum, anlıyor musun? Yine de yargılamak istemiyorum çünkü yalnız olmak bazen zor. Bir süre önce kadınların yuva kurmaya yatkın olduğu konuşuluyordu ve şimdi de bir süredir bize ‘daha zeki, daha çok para kazanan, daha çok ev işi yapan bir erkekle beraber olmaya değer olduğumuz’ söyleniyor...” Becca duraksadı, Noah’nın yüzündeki ifadeyi fark etmişti.

“Evet, dinliyorum,” dedi Noah. “Devam et lütfen. Nasıl düşündüğünü öğrenmek hoşuma gidiyor. Becca’yı Becca yapan şey nedir, öğrenmek güzel.”

Becca kendini fazla konuşmuş gibi hissetse de içten içe Noah’nın bu söylediklerine bayıldığını fark etmişti. O da Noah’yı Noah yapanın ne olduğunu öğrenmekten keyif alıyordu.

“Bir psikolog ya da sosyal bilimci şöyle söylemiş, ‘Eğer kadınlar her beklentiyi karşılayabilen mükemmel erkeklerle evlenseydi hepimiz bekâr kalırdık.’ Yani mesele uzlaşmak ve her beklentinin karşılanamayacağını anlamakla ilgili. Bir hayat arkadaşı istiyorsak mükemmelliği aramaya gerek yok. Sanırım kadının kastettiği de buydu.”

Noah onun söylediklerini tartıyordu. “Dehşete mi kapıldım yoksa söylediklerini ben de kabul ediyor muyum bilemedim,” dedi. “Sanırım evli olan arkadaşlarımı düşünürsem... Nate ve Sarah kilisede tanıştılar, on dokuz yaşında evlendiler, inanabiliyor musun? Evet, ikisi de mükemmel değil. Mesela Sarah dırdırcılık edebiliyor ve yemek yapmıyor, Nate’in de çöpleri ne zaman atacağını bile söylenmesini beklediğini ve çocuklarının doğum günlerinin tam tarihini dahi hatırlamadığını biliyorum ama bunlar ikisini de evlilikle başarısız kılmıyor. Sanırım birlikte kusurlu parçalarının toplamından daha değerliler.”

“Evet!” dedi Becca başını sallayarak. “İşte bu güzel bir bakış açısı Noah Brooks. Yani kusurlu parçalarının toplamından daha değerli olmaları...”

Noah kıkırdadı. “Doğrusunu söylemek gerekirse kendimi de etkiledim.”

Becca keyifle gülümsedi. “Nate ve Sarah burada olsaydı senin hakkında ne derlerdi acaba?”

Noah kahkahayı bastı. “Fazla içine kapanık. Yeterince sosyal değil. Daha fazla gülümsemeli.”

“Ne! Benim tanıdığım Noah hiç böyle değil. Hem de hiç.”

“Biliyorum,” dedi Noah. “Ne kadar güzel, değil mi?”

Becca gülümsedi, bir anda utanmıştı. Noah’nın söylemek istediği şey Becca’nın gözünden kaçmamıştı. Noah, onunla birlikteyken olduğu kişiyi sevdiğini söylemek istiyordu.

“Seninle birlikteyken kendimi en iyi halimdeymişim gibi hissediyorum.”

O konuşurken Becca da başını salladı. Bu konuya varmak istediğini anlamıştı. “İltifatım kabul ediyorum,” dedi Becca ve göz göze geldiklerinde birbirlerine gülümsediler. Noah elini uzatıp hafifçe onun yanağını okşadı.

“Ne oldu?” diye sordu Noah birden.

“Ne oldu?” diye karşılık verdi Becca da.

“Bir yerlere daldın. Bunu gözlerinde görebiliyorum.”

Becca itiraz edecek oldu ve *nereden çıkarıyorsun der* gibi gibi yüzünü buruşturdu ama Noah’ın ona bakışı, gözlerini ondan ayırmaması, gerçekten dürüst olması için ona alan tanınması üzerine gerçeği kabul etti.

“Bunu söyleyerek ânu gerçekten mahvetmek istemiyorum,” diye başladı Becca. “Ama... Sanırım eski sevgilimi düşünüyordum.”

Noah kaşlarını kaldırdı ama Becca bunun öfkeden çok şaşkınlık olduğunu düşündü.

“Düşündüğün gibi değil! Sadece...”

“Eski sevgilileri konuşmak istiyorsan konuşabiliriz. Sonuçta ikimizin de bir geçmişi var, değil mi?”

“Senin geçmişin nasıl?” diye sordu Becca.

Noah saklayacak bir şeyi yokmuş gibi ellerini açtı. “Ortaokulda bir kız arkadaşım vardı, üniversitede de biraz takıldım ama doğru dürüst bir şey olmadı ve bir yıl önce de yaklaşık iki yıldır ara sıra görüştüğüm birinden tamamen ayrıldım. Dürüst olmak gerekirse toksik bir ilişkiydi. Bir dahaki sefere farklı olup olmayacağını görmek için sürekli geri dönüp durduğum şu *ne seninle ne sensiz* durumlarından biriydi.”

“Yani bitirdin mi?”

“Tam olarak değil. O Güney Afrikalı, Cape Town’da yaşıyor. Yani sokakta karşılaşacak halimiz yok ama o da bir roman yazarı, hem de aynı türde. Bu yüzden konferanslarda ve edebiyat festivallerinde yollarımız kesişiyor. Aslında zaten ilk olarak böyle tanıştık. Son seferinde yanında başka birini getirmişti ve bu da son oldu, gerçekten. Sanırım terk edildim ama sadece terk etme işini kendim yapamayacak kadar korkak olduğum için.”

Becca başını sallayarak, “Anladım,” dedi. “Peki şimdi nasıl hissediyorsun?”

“Onunla ilgili mi?”

Becca soğukkanlı olmaya çalışarak bir omzunu silkti.

“Şöyle hissediyorum... Hayatıma devam ediyorum ve bundan mutluyum,” dedi Noah ve sonra belli belirsiz gülümseyerek Becca’nın bu mutluluğun onunla birlikteyken geliştiğini anlamasını bekledi.

“Hımm,” diye mırıldandı Becca da gülümseyerek. Kendini hareket halindeki bir trende, kırlarda vızır vızır ilerliyormuş gibi hissediyordu. Önündeki her şey kristal berraklığındaydı ama hareketin hızı diğer her şeyi bulanıklaştırıyordu. “Anlıyorum,” dedi.

“Ya senin durumun nasıl?”

Becca başını salladı. “Yirmili yaşlarımda çoğunda tek bir adamla birlikteydim ama beş yıl önce o taşınınca ve ben de burada kalmak isteyince ayrıldık. Ne konuşuyoruz ne de başka bir şey. Artık telefon numarası bile bende yok,” dedi ve bunun tek sebebinin manifest ritüelinde Jia Li’nin, onun numarasını sildir-mesi olduğu konusuna girmede.

“Buralarda mı yaşıyor?” diye sordu Noah.

“Hayır,” diye yanıtladı Becca. “Bildiğim kadarıyla hala New York’ta.”

Noah şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp kafasında bir hesap yaptı ve sonunda başını onaylarcasına salladı. “Yani... Bir rakibim var mı?” diye açıkça sordu yarı gülümseyerek yarı korkuyla.

“Hayır,” diye yanıtladı Becca çabucak. “Bu çok eski bir hikâye. Hayatıma devam ediyorum ve bundan da muduyum,” diye ekleyerek onun daha önceki duygularına benzer şeyler söyledi. İçinden bir ses söylediklerinde gerçekten ciddi olup olmadığını merak ediyordu ama bunun gerçek olamayacağının farkındaydı. Mike mesaj atmasaydı ve geçen gün arabada uzaktan onu (ya da o olabileceğini düşündüğü kişiyi) görmeseydi hayatına devam etme yeteneği hakkında kesinlikle ikileme düşmezdi. Aslında hayatına *gerçekten* devam ediyordu. Mike buna engel olamazdı. Mümkün değildi.

“İyi,” dedi Noah. Yüzü şimdi Becca’ya daha yakındı. Başı bir yana eğikti ve burunları neredeyse birbirine değecekti. “Çünkü eğer biri yuva kurmakla ilgili aklımı çecek olursa o kişi sen olursun Becca Calloway.”

Yeni birini tanımak gerçekten çok garipti. Bu kadar yakınlaşmış olmalarına rağmen Becca bu randevuda Noah’nın onu öpmesini, bakıcısından daha fazla süt istemeye utanan bir çocuk gibi bekliyordu. Daha önce öpüşmüşlerdi ama her yeni öpücük sanki bir izne, bir gelişmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi geliyordu. Başka bir insanı tanımanın mümkün olduğu her şekilde birbirlerini tanımaya çalışmalarına rağmen henüz birbirlerini pek de tanımıyorlardı. Sanki bir soğan misali birbirlerinin katmanlarını soyarak meşgullerdi. Böyle durumlarda özgürce öpüşülmez, hesaplanır ve düşünülürdü. Noah onu öptü. Ana caddenin uzağındaki küçük bir restoranda kirli tabakların üzerinden verilen bu öpücük, ilki kadar sarhoş edici gelmişti. Ne garipti... Oysa kısa bir süre önce birbirlerini hiç tanımıyorlardı. Şimdiyse

Noah'nın dili ağzındayken ve eli ensesindeyken Becca bunun sadece bir *belki* değil, kesinlik olduğuna dair küçük bir titreşim hissetti içinde. Onun öpücüğüne karşılık verdi ve bu yeniliğe, bu keşfe teslim olurken geçmişe dair kalan tüm düşünceleri eriyip gitti.

“Arkadaşlarınla tanışmak isterim,” dedi Noah birbirlerinden biraz uzaklaştıklarında. “Ve sen de benimkilerle tanış. Bunu yapabilir miyiz? Makalede yazdığı gibi?”

“Yapabiliriz,” dedi Becca sırtarak sonra onu daha çok öpebilmek için tekrar yaklaştı. “Bunu çok isterim. Korkarım sen de yakında annemle tanışmak zorunda kalacaksın. Kibar tabirle, annem de işin içinde.”

“Bir üst seviyeye geçmek için onu etkilemem mi gerekiyor?” diye ona takıldı Noah.

Becca güldü. “Evet,” diyerek karşılık verdi Becca. “Annemden onay gelene kadar senin kız arkadaşın olamam.”

“Çok yazık.”

Becca gözlerini kısarak onun ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

“Yani demek istiyorum ki aramızdaki...” dedi Noah eliyle ikisini işaret ederek. “Aramızdaki bu şey...”

“Özel bir şey mi demek istiyorsun?”

“Evet.”

“Eğer sorduğun buysa başka kimseyle çıkmak istemiyorum,” dedi Becca.

“Ben de. Yani o halde biz...”

“Birlikte miyiz?” diye sordu Becca endişeyle. O tren hissi tekrar ortaya çıkmıştı. Becca, Noah'dan hoşlanıyordu ve kaybedecek bir şeyi yoktu ama şu *vızıltı*... Diğer her şey bir sisin içinde vızıldayarak geçip gidiyor gibiydi.

“Sevgiliyiz diyebiliriz sanırım,” diyerek konuyu netleştirdi Noah. “Biliyorum uzun zaman olmadı ama oyalanmak istemiyorum. Gerçekten sana âşık olduğumu fark ediyorum Becca...”

Becca ona baktı. Tabii ki onun sevgilisi olmak istiyordu. Tabii ki bunun resmîleşmesini istiyordu. Evet! Gerçekten de her zaman düşündüğü şey buydu. Hayatını yaşıyor ve kendi işine bakıyorken birden... *Puf!* Birdenbire hayatının aşkı çıkagelir ve birkaç gün içinde her şey değişebilirdi. Aslında kendi anne babasının tanışma hikâyesi de böyleydi. Kendini ana karakter olarak hayal ettiği her kitap ve filmde de benzer bir senaryo vardı.

“Gel buraya,” dedi Becca ona bir öpücük daha kondurmak için. “Sevgilim.”

“Tabii sevgilim,” dedi Noah da ve ikisi de aptallar gibi sırttı.

Sevgili olmaya karar verdikleri o gece, sevişmelerinde farklı bir şey vardı. Ağır ağır ve tutkuyla, önemli hissettiren derin bakışlarla sevişmişlerdi.

“Tanrım, bu işte gerçekten iyisin,” dedi Noah ve Becca da bacaklarını onun etrafına sarıp yatak başlığına tutundu. “Çok... Çok iyi...”

Becca övgülerine karşılık verdi. Noah’nın onu ne kadar istediğini, bedeninden ne kadar hoşlandığını anladığında kendini daha seksi ve güçlü hissediyordu.

Noah onu kucaklayarak sırt üstü çevirdikten sonra Becca’nın kollarını başının üzerinde tek eliyle tuttu. Şimdi ona içtenlikle baktığı sırada tamamen içine girdi. Kalçaları hareket ederken Becca’nın her hareketi hissettiğinden emindi. Becca’nın sekste

hoşlandığı şey de buydu. İki beden bir olması, uyum içinde hareket etmesi, erircesine birleşmesi ve böylece kendisinin nereden bitip de onun nerede başladığını karıştırması...

“Sana çok kolay âşık olabilirim,” dedi Noah ona. Karanlıkta çıplak ve terli bir halde uzanıyorlardı.

Becca gülümsedi. O da aynı şeyi düşünüyordu. İki sevgili olarak sevişmek... Bu çok hızlı gelişmişti, farkındaydı ama yine de elinde değildi. Zaten bu yüzden buna âşık olmak deniyordu, değil mi? Çünkü bir kez yola çıktığınızda durmak çok zordu. Onun sevgilisi olmak kendini güvende hissetmesini sağlamıştı ve bu, üç buluşmadan sonra bile ikisinin de aynı yönde ilerlemek istediklerinin bir işaretiydi. Becca kendini iyi tanıdığına göre zamanın bir önemi var mıydı? Sonuçta daha önce farklı kişilerle tanıştığında böyle olmamıştı. Bu... Yani *onlar* özeldi. Noah'nın da böyle hissetmesi Becca'yı doğruluyordu.

“Ben de,” dedi uykulu bir sesle Becca. “Ben de.”

14

Mesaja Cevap Vermezse

Noah ertesi sabah Becca'yı işe bıraktı. Üzerinde dün gecedan kalma, Becca'nın yatak odasının zemininde buruşup kalmış bir gömlek vardı ve bir süre daha onun gibi kokmak istediğini söylediği için duş da almamıştı. Bunu duymak Becca'yı inanılmaz heyecanlandırmıştı. Aslında iğrençti ama ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Yürürlerken Noah bir kolunu Becca'nın omzuna attı ve Becca'nın deyimiyle, dün gecenin romantizmini ve tedbiri elden bırakıp gerçekten denemeye karar vermenin tadını çıkarırken havada *süzülür* gibi ilerlediler. Aralarındaki sessizlikten memnundular. Sabahın erken saatlerindeki temmuz güneşi çoktan tepelerine vurmaya başlamıştı ve Becca tembeler tembeler önünde uzanan günü düşünüyordu. Bugün için dört müşteri ayarlamıştı ve hepsini dört gözle bekliyordu. Salonda Jia Li, Carlos ve Dana da olacaktı. Yani tüm ekip tamamdı. Noah uyandıkla-

rında bugün hasta olduğunu söyleyip işi asabileceği konusunda şaka yaptı ve bunu önerdiği sırada hâlâ Becca'nın içinde olduğu düşünülürse Becca neredeyse kabul edecekti. Ama öyle biri değildi. Evet, bütün gün onunla keyifle yatakta kalabilirdi tabii ama bunu Trim pahasına yapamazdı.

Yani sonuç olarak evden çıkmaları bir hayli zor olmuştu.

Clemants'ı görüldüğünde Becca, "Ben bizimkilere şuradan kahve almaya gidiyorum," dedi.

"Tamam," deyip başını salladı Noah ve kapıya ulaşmaya çalıştıklarının farkında olmayan bir adamın arkasına geçtiler. Adamın labrador cinsi köpeği kaldırırmda bir tasmayı çekiştiriyordu ve adam da AirPods'undan yüksek sesle bir yerin günlük ücreti ve müsaitlik durumu hakkında konuşmaktaydı.

"Affedersiniz," dedi Becca cık cıklayarak ama adam onu duymuyordu. Kendi küçük dünyasında meşguldü...

Sırada beklerken Becca şu anda bu kafede sadece ikisi olsa nasıl olacağını düşündü. Noah'nın kolunun altına mükemmel bir şekilde sığmıştı ve sanki tam oraya aitmiş gibi eliyle Noah'nın pantolonunun arka cebine kolayca uzanabiliyordu. Tezgâhın arkasındaki panoya yazılmış menüye bakarlarken Noah çenesini onun başının üstüne koydu ve dalgın bir şekilde başparmağını onun kolunda gezdirdi. Önlerindeki kişi verdiği siparişleri teslim alırken Becca kafasını kaldırıp adama baktı ve bir an için onu nereden tanıdığını çıkaramadı.

"Selam," dedi adam ona bakıp Avustralyalı aksanıyla. "Nasil gidiyor?" Ama bu soruyu sorarken adam yürümeyi bırakmamıştı. Sanki cevabı merak etmiyor gibiydi. Sadece dostça bir selamlamaya benziyordu. Acaba onu tanıyor muydu? Müşterisi miydi? Belki de daha önce çıktığı birinin arkadaşıydı?

“Selam,” diye cevap verdi Becca da. Hâlâ onun kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu.

Noah da bir adım öne çıkmış, tezgâhın arkasındaki kadına büyük boy bir *americano* istediğini söylüyordu. Noah, Becca’ya dönerken Becca baristanın Noah’ı süzdüğünü fark etti. Noah elinde Apple Pay’i kullanılmaya hazır iPhone’uyla, “Sen ne istiyorsun?” diye sordu. Becca başka birinin de Noah’nın çekici olduğunu düşünmesinden heyecan duymuştu. *Ama o benim!* Becca mudu bir şekilde sırtarak elini tekrar onun kumaş pantolonunun cebine soktu.

Sonra hızlıca arkasına baktı. Nereden çıkardığını bir türlü hatırlayamadığı bu adam onu rahatsız etmişti. Burada herkes herkesi tanırdı ve Becca da normalde yüzleri tanımakta çok iyiydi. Adamın dışarıdaki başka bir adama kahve uzatmasını izledi. Diğer adam şimdi arkasını dönmüştü ve Becca onu gün gibi net bir şekilde görebiliyordu. Bu kişi Mike’tı.

Vücudu bir anda buz kesti.

Açık kahve dükkânının kapısından Avustralyalı adamın, “Barbara’yı geri götüreceğim,” dediğini duydu.

Bir yandan Noah beklentiyle ona bakıyordu. “Ne istiyorsun bebeğim?”

Becca dikkatini tekrar toplamaya çalıştı. “Ah, bebeğim mi dedin sen?” dedi ve hissettiği hafif korkuyu şakaya vurarak kurtulmaya çalıştı. Mike onu görmüş müydü? Eğer gördüyse onu görmezden gelmeyi seçmişti ki bu da Becca onun mesajını görmezden geldiği için yeterince adildi. Ama yine de...

“Evet,” dedi Noah çekingen bir tavırla karşılarında bekleyen baristaya bakarak. “Bebeğim, dedim. Hadi ama sıra oluyor.”

“Ben öderim,” diye ısrar etti Becca, kendisi ve salondaki herkes için dört farklı içecek siparişinin yanı sıra Noah’nın kahvesini de kastederek.

“Hayır,” diye ısrar etti Noah ve Becca kartını okuyucuya tutmaya çalışırken de onun bileğine hafifçe vurarak uzaklaştırdı. “Onlara benim ısmarladığımı söylersin.”

“Onları şimdiden tarafına çekiyorsun ha?” Becca’nın sesi çok şakacı ve neşeliydi ama zihni Mike’la ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu. Onu geçen gün de gördüğünü sanmış ama hemen sonra unutmuştu. Kasabada ne işi vardı? Sadece ailesini ziyaret etmek için mi dönmüştü?

“Evet,” diye karşılık verdi Noah. “İşimi şansa bırakmayacağım.”

Kafeden çıktıklarında Becca onların hâlâ buralarda olup olmadıklarını anlamak için kendini yolda bir aşağı bir yukarı bakarken buldu ve sonra kafasına dank etti. Tanıdığı Avustralyalı adam, Mike ve Becca’nın ayrıldığı zamanlarda Mike’ın kız kardeşi Jessie’yle çıkıyordu. Hah! Kendisi artık bunun bir parçası olmasa bile başkalarının hayatının devam ettiğini düşünmek ona komik geldi. Kötü bir his değildi. Hatta hüznünlü bile değildi, sadece... Bir bakıma acı tatlı denebilirdi.

“Seni burada bırakacağım,” dedi Noah köşeye geldiklerinde. “Eğer sorun olmazsa tabii. Vajinan gibi kokuyorum ve tıraş olmadım. Bu yüzden kahveleri teslim eden sen olmalısın.”

Becca gözlerini kısarak kuaför salonuna doğru baktı, midesi bulanıyordu. Ona veda etmek istemiyordu. Elini şu an olduğu yerde tutmak ve onun elini de sırtında hissetmek harikaydı. Paylaştıkları geceden sonra şimdi ayrılmaları hiç doğru gelmiyordu. Ayrıca bu, ona bir şekilde korunma hissi veriyordu. Mike’tan ve olabileceklerden korunma hissi... Sonunda birlikte düzgün bir gelecek hayal edebileceği birini bulmuştu.

“Tamam,” dedi Becca isteksizce ve Noah’nın yüzündeki ifadeden onun da gitmek istemediğini anladı ve sırtıttı.

“Tamam,” diye tekrarladı Noah da ama ikisi de kıpırdamadı.

“Tamam o zaman.”

“Hı hı.”

“O zaman... Görüşürüz.”

“Tamam.”

“Belki... Yarın akşam?”

“Yarın akşam. Bende mi buluşuruz?”

“Seni dışarı çıkarayım,” dedi Noah. “Yedi nasıl?”

“Yedi olur,” diye başını salladı Becca da ve bu kez beklendiği gibi dudaktan bir veda öpücüğü vermeye çekinmedi. Çünkü sevgiliyle yapılacak şey buydu. Özgürce öpmek ve öpülmek. Yalnızca birkaç kapı ötedeki salona doğru yürürken Noah’nın onu izlediğini hissedince içeri girmeden önce dönüp el salladı. Noah ona bir öpücük gönderdi. Bir yandan da Mike onu görseydi ne düşünürdü diye düşünmeden edemiyordu.

15

Mesaja Cevap Verirse

“Hayır, çok ciddiym,” dedi Becca fırınlanmış bir patatesi tabağındaki sosa batırırken. “*Breaking Bad*’i daha yeni keşfetti ama çok fazla sezon olduğunu söylediğim için yani toplamda altmış bölümden fazla olduğu için bir gecede üç bölüm izlemeye çalıştı. Böyle yaparsa kendi deyimiyle ‘başına bir şey gelmeden’ önce Walter White’in sonunu görebilecekmış.”

Becca babasının adanmışlık seviyesini anlatırken Mike, “Bu çok fena,” dedi.

“Asıl fena olan şu, annem gittikten sonra vasiyetini yeniden yazdı ve bir gece beni davet ederek vasiyeti nerede bulacağımı, kiminle irtibata geçeceğimi ve kendi cenaze masraflarını çoktan ödediğini söyledi. Tek yapmam gereken çekmecesinde benim için sakladığı paketteki kartta yazan numarayı aramakmış.”

“Olamaz!” Mike gülerek başını salladı.

“Evet.” Becca bunları anlatırken gülüyordu. “Sonrasında bir hafta boyunca uyumadım. Aniden anne babamın ölümlülüğü-

le yüzleşmiştim. Annem ve babam ayrıldıklarında sanki bir şey çatlamış da ebeveynlerin aslında tüm cevaplara *sahip olmadıkları* gerçeğine erişmişim gibi hissettim.”

“Ah, yalan söylüyorsun.”

“Bunu sana açık ettiğim için üzgünüm.”

Yemeklerini karşılıklı oturarak yediler, ara sıra durup birbirlerine bakıyor ve bu ânın önemini kavıyorlardı. Becca ve Mike, ikinci kez ilk randevularına çıkmışlardı. Bu hafta her gece bazen sabahın ikisine ya da üçüne kadar telefonda konuşmuşlardı. Gençlikleri hakkında anılarını tazelediler, geçmişteki hataları hakkında birbirlerine takıldılar, ayrı kaldıkları zamandan beri özledikleri şeylerin boşluklarını doldurdular. Mike ona şu anda bir işi olmadığı için ne kadar boşlukta hissettiğini anlattı. Becca da onu dinledi ama çok fazla tavsiye vermemeye çalıştı. Onun kendi yolunu bulmasını istiyordu, böylece mutlu olduğu bir hayat yaşadığından emin olabilirdi. Sonuçta kimse onun yerine bu işi yapamazdı.

Mike iç çekti. “Annemle babamın yanımda olmadığını hayal bile edemiyorum. Bunu düşünmek beni üzüyor.”

“Anne ve babalarımız daha çok genç, sanırım hâlâ zamanımız var,” dedi Becca. “Yine de...” Derin bir nefes alıp iç geçirdi, düşündüklerini yüksek sesle söylemeyi kaldırıp kaldıramayacağını tartıyordu.

“Ne?”

“Kendimizi böyle kandırabilmemiz komik değil mi? Onlarla daha çok zamanım olmasını umuyorum, sonuçta sadece altmışlı yaşlarındalar. Aynı zamanda o aptal biyolojik saatimin tik taklarını da hissediyorum ve bu bana her günün her saniyesinde zamanın tükenmekte olduğunu söylüyor. Bilemiyorum. Belki de bu sadece kızlara özgü bir şeydir.”

Mike boş kola kutusuyla oynuyordu. “Öyledir herhalde,” dedi ama bilerek anlamıyormuş gibi davranıyordu.

“Seni pislik,” dedi Becca.

“Ne bekliyordun ki?” diyerek Mike kıkırdadı. “Varoluşsal sıkıntılar bunlar! Tanrım. Sanki benim yeterince yokmuş gibi.”

“*Duygularım*la ilgili bir şeyi paylaştığım için kusura bakma,” diye şaka yaptı Becca ama aslında alınmamıştı. “Ama doğru. Seni anlıyorum. Evrenin işleyişini düşünmenin bir yeri ve zamanı vardır ve belki de bu ikinci ilk buluşmamızın sohbet konusu değildir.”

“Yani MI6¹⁷ teröristlere işkence etmek için yeni yollar arıyorsa olabilir...” diyen Mike omuz silkti. “Bir insanı perişan etmek için güzel bir yol olabilir.”

“Tamam bayım, şansını zorlama.”

“Sen ciddi miydin? Yakın zamanda çocuk istiyor musun?”

Becca omuz silkti. Telefon görüşmelerinde bu konuya üstten bir değinmişlerdi, yani birdenbire ortaya çıkmış bir fikir değildi. “Evet,” diye itiraf etti Becca. “Sanırım hazırım. Jia Li’nin hamile olması beni gerçekten... Şey bu kulağa korkunç gelecek çünkü hayatın bir yarış olmadığını biliyorum ama bu beni geride kalmış hissettiriyor.”

Mike bu sözleri sindirerek başını salladı. “Jessie’nin bebeği de bana böyle hissettiriyor olabilir,” dedi. “Anlıyorum.”

Becca şimdi onunla göz göze gelmeye cesaret edemiyordu.

Mike saatine baktı. “Saat sekiz olmuş Bec! Altı saattir buradayız!”

“Eh, konuşmak konusunda hep iyiydik,” diyen Becca gülmüsedti. “Ama bu kadar kırmızı şaraptan sonra artık yatmaya hazır sayılırım.”

“Bir zamanlar akşam sekize, hatta bazen dokuza kadar evden çıkmazdık.”

“Evet, düşünsene!” Becca kahkaha attı. “Şehirdeki o pis barlarda dandik grupları dinlediğimiz geceler...”

“Ama ben o gecelere bayılıyordum!” diye karşı çıktı Mike.

“Siyah *eyelinera* da bayılıyordun!” dedi Becca.

“Russell Brand’in bu konuda cevaplaması gereken çok şey var! Dar kot pantolon koleksiyonumu hatırlıyor musun? Yirmili yaşlarım boyunca kalçalarım pek fazla kan gittiğini sanmıyorum.”

Becca iç çekerek onaylarcasına başını salladı. “Sanki daha dünmüş gibi...”

“Zaman çabuk geçiyor, değil mi?”

“Öyle. Zaman var ya? Asla durmuyor.”

“Kaçış yok.”

Bu gerçeği göz önünde bulundurdular.

“Pandemi de birkaç yılımızı çaldı gerçi. Herkesin kafasını karıştırdı.”

“O süre boyunca ne yaptın? Yani karantina zamanlarında?”

Mike bir kahkaha attı. “Covid kaptım. Kimse ne olduğunu bilmeden ya da düzgün testler yapılmadan önce de Covid geçirmişim hatta. Kız arkadaşım da aynı şekilde.

Kız arkadaş, diye geçirdi Becca içinden. Sormalı mıyım yoksa peşini bırakmalı mıyım?

“Yeni ayrıldığım eski sevgilimden bahsetmiyorum, bu daha önceydi. Rashida. O yaz ayrıldık ve sonra Priya’yla tanıştım. İlişki geçmişimi sormadın ve bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum. Sadece bilmeni istiyorum, sanırım. Telefonda çok şey konuştuk ama kimlerle birlikte olduğumuzu konuşmadık.”

Becca başını onaylarcasına salladı. “Sanırım anlıyorum. **Hala** üzerinden geçmemiz gereken pek çok hatıra var.”

“Ve birlikte deneyimleyeceğimiz yepyeni hatıralar da,” dedi Mike gözlerini kısarak ama sonra utançla yanakları kızardı. “Bunu söylediğime inanamıyorum. *Yepyeni hatıralar* ha?”

“Hadi ama abartma. Bazen diline hâkim olamadığının farkındayım. Birkaç yıl boyunca bu özelliğini yakından ve tüm ihtişamıyla görme ayrıcalığına sahip oldum.”

“Eh, şimdi kim pislik oluyor?”

Becca ona göz kırptı. “Sadece gerçekleri söylüyorum.”

“Beni gerçekten böyle mi hatırlıyorsun? Bir ahmak gibi mi?” Sesinin tonu birden değişmişti. Sanki bu lafa oldukça incinmiş gibiydi.

“Hayır,” dedi Becca. “Tanrım, sen gittikten sonra yıkılmıştım. Salon olmasaydı, yani her gün gidebileceğim ve odaklanabileceğim bir şey olmasaydı...”

“Özür dilerim,” dedi Mike alçak sesle. “Alınganlık etmek istemedim.”

“Hayır, ben de duyarsızlık etmek istemedim... Carlos bazen çizgiyi aşmak konusunda sınır tanımadığımı söylüyor. Erkeklerin bir şekilde bunu kaldırabileceğini düşünmek gibi bir alışkanlığım var ama bu huyum üzerinde çalışıyorum.”

Mike ayaklarını karşısındaki sandalyeye uzattı, rahat etmek için de arkasına koymak üzere fazladan bir minder aldı. “Şu Carlos iyi birine benziyor. Yani söylediklerinden anladığım kadarıyla.”

“Evet, öyledir. Anlarsın ya sanki hep vardı. Hep hayatımdaymış gibi hissediyorum.”

“Facebook’ta mı tanışmıştınız?”

Becca başını onaylarcasına sallayıp omuz silkti. *Evet*, çılgınca değil mi, der gibiydi. “Bir kuaför grubundaydık. Bir yer aradığı-

nı yazmıştı ve ben de her gün aynı şey için kasabaya gitmekten sıkılmıştım. Bilmem hatırlıyor musun, bir şekilde hep kendi işimi kurmayı düşünüyordum?”

“Hatırlıyorum.”

Becca ona baktı. İç çektiği an her şey tekrar kafasına dank etmişti. *Mike... Burada Mike'la oturuyorum.*

“Ona mesaj attım ve buluştuk. Hemen kaynaştık ve on gün sonra Trim’in anahtarlarını aldık. Sanki ilahi bir müdahale var gibiydi.”

“Vay be. O eş cinsel, değil mi?”

“Carlos mu?” diye sordu Becca.

“Evet.”

“Hayır, kadınlarla çıkıyor.”

“Ah,” dedi Mike. “Yani, tabii olabilir. Sonuçta cinsellik değişken bir şey vesaire, vesaire. Ben sadece düşündüm ki-”

“Kuaförlük yapan dövmeli ve bronz tenli bir adamın heteroseksüel olamayacağını mı?”

“Ön yargılı olduğuma dikkat çekerek çok iyi bir iş çıkarıyorsun.”

“Hayır, hayır,” dedi Becca melodik bir tonda. “Sen bunu tamamen kendi başına yapıyorsun.” Burnunu kııştırdı. *Sorun değil, pek çok insan aynı şeyi düşünüyor, der gibi Mike’a bakıyordu.*

“Neyse, bu harika. Belli ki ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz ve salon harika gidiyor. İş büyötmeyi düşünüyor musunuz?”

“Bilmem. Belki. Bunun hakkında konuştuk ama o zaman ikimizin de en azından bir süreliğine farklı yerlerde çalışması gerekir. Ama Trim’i bu kadar harika yapan şeylerden biri de ekip olmamız... Hepimiz her gün birlikte çalışıyoruz. Tamam, diğer türlü belki daha büyük bir yerimiz olur ama burada bulunduğumuz yer de çok havalı, King’s Heath’in merkezindeyiz...”

“Yani aslında mutlusun.”

Becca gülümsedi. "Aslında," dedi. "Evet."

"Mutluluk iyidir. Mutlu olmana sevindim."

"Teşekkür ederim. Ve... Senin de birçok şeyi çözmeye çalıştığını biliyorum ama yakında sen de böyle hissedeceksin. Sana inanıyorum."

"Evet, teşekkürler. Pazartesi günü bir adamla işi için sekiz haftalık bir kontrat hakkında konuşacağım. Londra'ya gitmem gerekecek ama sanırım bunu yapacağım. Biraz para kazanmak, kendime aslında para kazanmaya değer becerilerim olduğunu hatırlatmak için."

"Ah," dedi Becca ve Mike'ın geçici de olsa tekrar gidecek olmasının kendisini hayal kırıklığına uğratmış olmasına, üstüne bir de bunu belli ettiği için kendine kızdı.

"Ama geri döneceğim," dedi Mike hemen.

"Tabii. Evet." Becca sakinliğini korumaya çalışıyordu. Evet, soğukkanlı kalmalıydı.

"Belki gelip ziyaret edebilirsin."

Becca ona baktı. "Belki," dedi. Gerçi sesi huysuz çıkıyordu. *Güvenli değil*, diye düşündü birden. *Onun yanında rahatlamak, hislerini doyusya yaşamak güvenli değildi çünkü gidecekti.* Ancak şu ana, şu saniyeye kadar böyle hissettiğini fark etmemişti. Mike Henry asla büyüdüğü yere tekrar temelli yerleşmeyecekti. Tabii ki Londra'da çoktan iş bulmuştu.

"İstemezsen gelmezsin tabii," diye ekledi Mike çabucak.

"Bak yanlış anlaşılın istemiyorum ama... Sanırım burada olmana fazla alışmak istemiyorum. Evet, temelli dönebileceğini söylediğini biliyorum ama..."

"Bir saniye," dedi Mike elini Becca'nın koluna uzatarak. Becca da onun dokunduğu yere baktı, avucunun sıcaklığını teninde hissediyordu ve bu da kalbinin iki kat daha hızlı atmasına neden

oldu. Mike'ın da ona baktığını hissetti. Nedense onunla tekrar göz göze gelmekten korktu. "Seni kesinlikle oyalamayacağım."

"Eğer devam edeceksek belki de geçen sefer hakkında doğru dürüst konuşmamız gerekiyordur."

"Ahh. Evet," dedi Mike. "Bir zamanlayıcı kuralım mı? Bu işe on dakika ayıralım."

"Anlaştık," dedi Becca ve Mike da bunca zamandır el sürmediği telefonunu almak üzere kot ceketinin cebine uzandı. Aslında Becca, Mike'ı birkaç sefer dışında nadiren telefonuyla gördüğünü fark etti. Tüm dikkatini Becca'ya veriyordu.

"Bir saniye," dedi Mike ekrana kaşlarını çatarak bakarken. "Jessie mesaj atmış. Babamla hiç konuşup konuşmadığımı soruyor."

"Ne konuda? Bu hafta golf oynamaya gitmek gibi bir şey mi yoksa ailevi bir acil durum mu?"

"Jessie'ye bir sorayım," dedi Mike ama dikkati dağılmıştı, kelimeler olması gerekenden daha kesik kesik duyuluyordu. "Üzgünüm," diye ekledi hemen, "riske atmayalım değil mi?"

"Tabii sen devam et," dedi Becca ona.

"Tamam, gönderildi." Sonra kafasını kaldırıp telefonunu masanın üzerine koydu, ekran açıldı. Böylece cevap geldiğinde görebileceklerdi ki cevap hemen geldi.

"Acil bir şey olduğunu söylüyor," diye okudu Mike mesajı ve Becca onun ne yapacağını bilemediğini, kafasının karıştığını anladı. "Onu bir arayayım," dedi Mike.

Jessie'nin telefonu açmasını beklerken Becca onu izliyordu. "Hey, neler oluyor? Beni korkutuyorsun," dedi Mike telefona.

Becca onun ifadesini anlayamıyordu. Mike gözlerini indirmiş masaya bakıyordu, kaşları çatıktı. Jessie konuşurken o alışıldık onaylayan sesleri bile çıkaramadı. Becca, Jessie'nin hattın

diğer ucunda ne dediğini tam olarak anlayamıyordu. Sadece kızın nefes almak için bile duraksamadığını fark etti.

Mike'ın tek söylediği, "Tamam," oldu.

Becca ona bakarak bekledi ve gözlerinin önünde yüzündeki rengin solmasını izledi.

"Babam prostat kanseri," dedi Mike. "Cuma günü öğrenmişler. Annem az önce Jessie'ye söylemiş. Görünüşe göre son birkaç aydır yaşananlardan sonra bana söyleyip söylememeyi düşünüyorlarmış."

Sesi titremeye başladı.

"Pardon," dedi Mike. "Bir şeyler olduğunu biliyordum, bana söylemedikleri bir şeyler olduğunun farkındaydım ama bencil bir hıyar olduğum için üstelemedim." Boğuk bir hıçkırık döküldü dudaklarından.

"Sen bencil bir hıyar falan değilsin," dedi Becca. "Hem de hiç. Büyük bir yük taşıyorsun ve onları daha fazla zorlamadığın için anneni ya da babanı daha az seviyor falan değilsin. Sonuçta onlar birbirine destek oluyor. Çocuklarını endişelendirmekten de gerçekten gerekmedikçe endişe verici şeyler söylemekten de nefret ediyorlar."

Mike anlar gibi başını salladı.

"Bir yıl biz Fransa'nın güneyindeyken babamın diz kapağı ameliyatı olduğunu hatırlıyor musun? Her şey ayarlanmış ama bana söylemediler, olanları anlatmadılar. Biz dönene ve onun evde bastonla yürüdüğünü görene kadar gerçekten hiçbir şey anlatmadılar."

"Hatırlıyorum, evet."

Becca elini ona uzattı. "Jessie sana herhangi bir detay verdi mi? Eve gitmek istiyor musun?"

Mike onaylayarak başını salladı. "Sakıncası olur mu? Jessie'nin söylediği tek şey PSA değerinin yüksek olduğuydu. Şu yaptıkları

kan testi değeri... İşte bu yüzden daha fazla tarama yapılması için babam hastaneye gitmiş ve taramada durum ortaya çıkmış.”

“Erken evrede mi yakalamışlar?”

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ödeyelim ve gidelim. Bunun için çok üzgünüm.”

“Ah, saçmalama!” dedi Becca. “Tanrım! Tek istediğim Paul’un iyi olması! Hadi gidip detayları öğrenelim, tamam mı?”

“Aslında,” dedi Mike, “yalnız gitmemin bir sakıncası var mı? Sana sonra mesaj atarım, olur mu?”

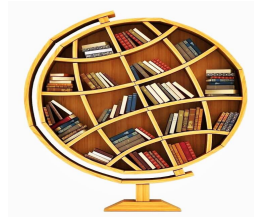
“Ah,” dedi Becca. “Evet, tabii ki. Kusura bakma. Neden öyle düşündüm bilmiyorum. Sen git hadi.”

“Teşekkür ederim,” dedi Mike.

“Sorun yok,” diyerek Becca onu rahatlatmıştı. “Ama daha fazlasını öğrendiğinde bana mesaj at, olur mu?”

“Atarım.”

Daha ne olduğunu anlayamadan Mike gitmiş, Becca da kirli tabakların arasında yapayalnız kalmıştı.

16

Mesaja Cevap Vermezse

“Günaydın,” diye mırıldandı Becca kuaför salonuna girerken. Temmuz sonuydu ve Noah’yla bir dizi rüya gibi gece geçirdiğinden keyfi yerindeydi. “Kahve!” dediği sırada Jia Li arka odadan başını uzatıp baktı.

“Bir saniye!” Jia Li tekrar ortaya çıktığında Becca ne olduğunu anlayamadı ama arkadaşı bir şekilde farklı görünüyordu.

“Dinle,” dedi Jia Li. “Sana söylemem gereken bir şey var ve bu gelecekteki kahve siparişlerini etkileyebilir. Bu yüzden dikkatini vermeni istiyorum.”

“Yine yağsız süte mi geçiyorsun?” diye tahmin yürüttü Becca ve çantasını bırakmak için personel odasına doğru ilerleyip biraz havalandırmak için arka kapıyı açtı. “Daha kimse gelmedi mi?”

“Carlos daha gelmedi ama zaten konuyu biliyor.”

Bu cümle Becca’nın dikkatini çekti. Carlos hangi bilgiyi Becca’dan önce biliyor olabilirdi ki? Ne büyük kabalıktı!

“Bir süre kafeinsiz kahve içeceğim,” dedi Jia Li kelimeleri bastırarak. Yüüyen Becca’yı takip ediyordu. “Çünkü hamileyim.”

Becca olduğu yerde durup can alıcı noktayı duymayı bekledi.

“Dün gece Carlos’a söyledim ve onun bilip senin bilmemen hoşuma gitmiyor. Sen gittikten sonra burada biraz dertleştik ve birden konu ortaya çıktı... Gerçi zaten tahmin ettiğini söylüyor.”

“Ne!” diye bağırdı Becca, biri gelir diye sesini alçak tutmaya dikkat ediyordu. “Kimden hamilesin?”

“Eğer sorun olmazsa *bu* konuşmayı başka bir zamana saklamak istiyorum.”

Becca onu süzdü. “Tamam,” dedi yavaşça. “Bu tamamen senin seçimin. Ben tamamen arkadayım...”

Jia Li eğlenir gibi bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Sadece bana zaman ver,” dedi. “O kişiye söylemem için yani. Buna alışması için zamana ihtiyacı olacakmış gibi hissediyorum. Ben de iki hafta önce öğrendim ki bu çok önemli bir şey. Regl dönemi mi kaçırdığımı bile fark etmemiştim, bazen ne kadar düzensiz olduğunu biliyorsun. Geciktiğinin farkına çok geç vardım. Pantolonumun dar geldiğini de biliyordum ama bunun üzerine pek düşünmemiştim. Yani... Bu fikre hâlâ alışamadım, eminim bir noktada bu konuda konuşmam gerekecek ama şimdi değil. Ne demek istediğimi anlıyorsundur. Carlos da öyle.”

“Siz ikiniz orada benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?” Resepsiyondan bir ses yükseldi. Becca kafasını uzatıp Carlos’un çoktan kahvesini aldığını gördü.

“Noah selam söyledi,” dedi Becca eliyle kahve bardağını işaret ederek. “O ısmarladı. Yine!”

“Yalaka herif hepimizi tarafına çekmeye çalışmaya devam ediyor, değil mi?” Carlos, doğru kahveyi alıp almadığını kontrol etmek için kapağını açarak baktı. Doğruydu.

“İşe yarıyor mu peki?” diye sordu Becca.

Carlos kahveden büyük bir yudum aldı.

“Bir dahaki sefere kek göndermesini de söyle,” diye karşılık verdi Carlos. Becca kaşlarını kaldırıncaya ekledi, “Ama evet, şerefe.”

Jia Li, Becca’nın arkasından çıktı ve Carlos’a, “Az önce Bec’e söyledim,” dedi.

Carlos iki kadına baktı. “Şu mesele hakkında mı? Yani şey...” dedi anlaşılıp anlaşılmadığından emin olamayarak.

“Evet.”

Carlos ıslık çalar gibi bir ses çıkardı. “Delice bir olay değil mi?” Kahvesini bırakıp yanlarına gelince her ikisinin de omzuna elini koydu. “Bizim Jia Li’nin karnı şişecek!”

Becca’nın hâlâ bunu sindirecek zamanı olmamıştı. Evet burada, salondaydı ama beyninin bir parçası Noah’da, bir parçası da Mike’da kalmıştı ve bu da konsantre olmasını zorlaştırıyordu.

“Bizden yapmamızı istediğin bir şey varsa söyle lütfen.” Becca duvardaki saate bakınca ilk müşterilerinin gelmesine en fazla beş dakika kaldığını fark etti. “Ve tebrikler bu arada.” Aniden duraksadı. “Tebrik ederim!”

“Teşekkür ederim. Ve... hiçbir şey istemiyorum gerçekten,” diyen Jia Li omuz silkti. “İlk üç aylık dönemde kusabiliyor ya da hasta gibi hissedebiliyormuşsun ama ben anlamadım bile. Şimdi de iyiden öte, harika hissediyorum!”

“Tanrım, buraya gel,” dedi Becca arkadaşına bakarak. “Gerçekten tebrik ederim, hayatım. Bu inanılmaz bir şey. Senin adına çok mutluyum.” Gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu.

“Ağlıyor musun?” diye sordu Jia Li. “Ağlama! Dün gece Carlos’tan yeterince çektim zaten!”

Becca yakındaki kutudan bir mendil aldı ve gözyaşlarını sil-di. “Ağladın mı gerçekten?” diye sordu Carlos’a.

Carlos çalışacağı masayı hazırlamaya başlamıştı bile. “Elbette ağladım,” dedi. “Bu bir sihir, değil mi? Bunca zamandır sadece kendi hayatımızı yaşıyorduk ama şimdi orada gerçek bir insan büyüyor.” Jia Li’nin karnını işaret etti.

“Yine de bir uyarıda bulunmama izin ver,” dedi Jia Li, Becca’ya. “Doğum kontrol hapını bırakmış ama henüz spiral taktırmamıştım. Umarım seninki dikkatli davranıyordur.”

Carlos’un bakışları Becca’nunkilere kaydı. “İyi gidiyor, değil mi?” diye sordu. Becca onun sesindeki yargılayıcı tonu duyabiliyordu.

“O iyi biri,” dedi Becca. “Sana kahve aldı!”

Carlos tekerlekli servis arabasını yerleştirip folyoları ayırmaya başladı. “Eminim öyledir. Yine de polo tişört giydiğini belirtmek isterim. Bunu hepimiz gördük, değil mi? Yani seni almaya geldiğinde...”

Becca, Noah’ı savunmak adına yüksek sesle ve öfkeyle, “Polo tişörtün nesi varmış?” diye sordu.

“Polo tişörtün nesi olduğunu çok iyi biliyorsun,” diye karşılık verdi Carlos.

O sırada Dana elini sallayarak ve gülümseyerek içeri girdi. Resepsiyon masasının arkasındaki yerini alarak kahvesine gömüldü. “Herkes günaydın!”

Herkes ona karşılık verdi.

“Demek ondan hoşlanmıyorsun. Yoksa düğün günü de meşgul falan mı olacaksın?”

“Olabilir aslında,” dedi Carlos ama sonra Becca kaşlarını çat-tı ve bu onun geri adım atmasına yetti. Carlos hemen yardımse-ver bir gülümsemeyle Becca’nın tam olarak ne anlama geldiğini

çıkaramadığı bir tonda, “Elbette düğününe gelirim. Ama bilgin olsun Becca... Bence biraz ağırdan almalısın. İşler senin için normalden daha hızlı ilerliyor gibi görünüyor. Ondan gerçekten hoşlandığını biliyorum ama o senden daha genç, değil mi? Şu anda sevgili olsanız bile muhtemelen ciddi bir şey aramıyordur.”

“Onu tanıımıyorsun. Onu tanımadığın halde bunu nasıl söylersin?”

Carlos omuz silkti. “Çünkü seni tanıyorum, o yüzden bunu söyleyebilirim. Ayrıca şu anda saçların seks yaptığını gösteriyor.”

Becca elini başının arkasına götürünce kocaman bir düğüm hissetti. “Kahretsin,” dedi Carlos ve Jia Li de ona güldü.

Sonra tiz bir ses araya girdi. “İşte benim çiçeği burnunda âşık kızım!”

Becca resepsiyon masasının arkasından başını kaldırdığında annesini yüzünde delirmiş gibi bir gülümsemeyle buldu. Betty’ye hemen onun omzunun dibinde, arkasındaydı.

“Anne!” dedi sanki onları beklemiyormuş gibi. Oysa birkaç saniye önce Dana’ya annesi ve Betty’nin sonraki hafta sonu Brighton’a gitmeden önce Onur Yüyürüşü makyajları için geleceklerini söylemişti.

Herkes kucaklaştı ve Betty hemen söze girdi. “Erkek arkadaşının fotoğraflarını gördüm Becca. Çok hoş biri olduğunu söylemeliyim! Gelecek hafta akşam yemeğimiz için sabırsızlanıyorum.”

Becca buna biraz kızmıştı. “Anne!” dedi. “O fotoğrafı sana kişisel olarak gönderdim! Paylaşman hiç hoş değil!”

Shelley omuz silkti. “Biz ikimiz bir sayılıyoruz. Carlos, merhaba!”

Carlos salonun öbür ucundan kollarını açıp sarılmak için öpüşmeye hazır halde onlara doğru yürüdü.

“Shelley!” dedi önce sağa sonra sola yaklaşarak. “Ve Betty!” diye bağırdı. Kadınlar ona bayılıyordu.

Carlos onları yan yana iki sandalyeye oturttu, üzerlerine önlüklerini geçirdi, kahve siparişlerini aldı ve ikisinin çene hatları ile elmacık kemikleri hakkında iltifatlar yağdırdı. Hem annesi hem de Betty, bu dünyadaki herkes gibi Carlos’un büyüüne kapılmış durumdaydı. Becca’ysa yanlarında durmuş annesinin sarı saçlarına kalıcı olmayan pembe bir renk vermekten ve Betty’nin kırpılmış saçlarını platin rengine boyamaktan bahsederken Carlos’un onlarla kurduğu rahat iletişime hayranlık duyuyordu.

“Ve biliyor musunuz, beğenmezseniz gelecek hafta ya da gelecek ay değiştirebiliriz. Onur Yürüyüşü için de deneysel bir şeyler yapmayacaksak ne için yapacağız?”

“Ah, benim son denediğim şey pizzamın üzerine acı biber yağı sürmekti ve dürüst olmalıyım ki pek de iyi sonuç vermedi,” dedi Betty ve tam kendine özgü bir havayla suratını astı.

“Paylaştığın için teşekkürler,” dedi Carlos da aynı şekilde suratını asarak. “Senin travman benim kurtuluşum olabilir. Pizzanın üzerine biber yağı dökme demek... Tamamdır. Şimdi Bec’in kesim için sana bir göz atmasına izin vereceğim ve Shelley, hemen seninle başlayacağım. Becca, sen Betty’nin kesimine rötuş yaparsan ben de yeni saçlar üzerinde çalışabilirim...”

“Tabii,” dedi Becca ve ikisini de aynadan görmek için ikilinin arkasına geçti. “Tamam anne, bu uzunluğu ön tarafta tutmaya ne dersin? Ama yüzünü çerçevelemek için biraz daha şekillendireceğim ve modern biçimi korumak için de arkadan biraz daha kısaltacağım? Şık olsun ama çok da *keskin* bir modeli olmasın.”

Annesi elini şöyle bir savurarak, “Bu konuda sana güveniyorum,” dedi. Sonra da sesini alçaltarak ekledi, “Yani en azından güvendiğimi düşünüyorum.”

Ardından annesinin bakışları aynada Betty'ninkilerle buluştu ve gülümsediler. Belli ki Betty bu esprili ortamda bir hayli eğleniyordu.

"Ve ben de komple üç numara istiyorum," dedi Betty. "Kısa tatalım, kolay olsun. Benim sloganım bu."

"Ben halledebilirim," dedi Carlos.

Böylece herkes işe koyuldu. Dana kahve ve suları servis etti, Carlos boyaları hazırladı, Becca da Betty'nin saçında çalışmaya koyuldu. Onur Yürüyüşü etkinliklerine yaşlı lezbiyenlerin katılmasının önemini, Betty'nin daha önce hiç Brighton'a gitmediğini ve eylül ayında gerçekleşecek Birmingham Onur Yürüyüşü'ne hep birlikte katılmaları gerektiğini konuşuyorlardı. Becca, salonda bir Onur Gecesi etkinliği yapma fikrini yüksek sesle düşünürken bir teslimatçı kadın kocaman bir demet çiçekle dükkânın kapısından içeri girdi ve herkes şaşırtacak bir açıklama gerçekleşmeden hemen önce zamanın durduğu ve ortamdaki havanın değiştiği bir tür sessizliğe büründürdü.

"Becca Calloway?" diye sordu kadın salondakilere hitaben.

"Benim, teşekkür ederim," dedi Becca şaşkınlıkla. Beyninin bir tarafı çığlık çığlıyordu. *BANA ÇİÇEK Mİ GELDİ? AMA KİMDEN?!* Beyninin diğer tarafıysa bunun tam olarak kimden olduğunu biliyordu. Bu çocuk gerçekten çok düşünceliydi. Bazen kendisinden yedi yaş küçük Noah'nın, tanıdığı otuzlu kırklı yaşlarındaki çoğu erkekten daha görgülü ve romantik olmasına inanamıyordu. Onu tanıdıkça daha da çok âşık oluyor, onun yanında kendini daha da güvende hissediyordu. Onunla sevgili olmak gerçekten özel bir histi. Üstelik artık ailesiyle de tanışmak üzereydi.

Becca küçük sarı gül demetinden oluşan kutuyu alıp teşekkür etti. Salonda ailesi olduğu için hemen orada notu açmadan

önce birkaç saniyelğine tereddüt etmişti. Aslında başka biri olsa daha profesyonel davranırdı ama kendine engel de olamıyordu. Küçük zarfı açtı ve içinden kartı çıkardı. Teşekkür mesajını zihninde oluşturmaya başlamıştı bile.

Sadece eve temelli geri taşındığımı söylemek istedim. Erken uyarı erken önlem getirir! Sevgiler (hiçbir beklenti olmadan.) Mike.

“Becca? Ne oldu?” diye sordu annesi.

Becca başını kaldırıp baktı. “Mike’tan,” dedi kafası karışmış bir şekilde.

“Eski sevgilin olan Mike mı?” diye sordu Betty. “Yani yeni olan değil mi? Noah?”

Becca başını iki yana salladı, kartı çiçeklerin yanına geri koydu ve resepsiyonda boş bir sandalyeye tünedi. “Evet, Mike’tan,” dedi.

“Tekrar bir araya gelmek mi istiyor?” diye sordu annesi.

“Anne! Tanrım! Sana *Spliffy* demeye başlayacağım artık, lanet olsun! Bana bir dakika ver. Bu çok garip.”

“*Spliffy* mi?” diye sordu annesi daha çok Betty’ye.

“Sanırım kafanın güzel olması gibi bir şeyi kastediyor canım, ot gibi.”

Shelley anlamayarak başını iki yana salladı.

“Marijuana demek istiyor Shelley,” diye açıkladı Betty. “Uyuşturucu olan!”

Shelley cık cıkladı. “Açıklamak zorunda kalınca hiç komik olmuyor,” deyince Carlos da kıkırdadı. Ardından Becca’nın bakışlarını yakalayınca başka tarafa baktı. Mike’ın ona çiçek göndermesinin ne kadar korkunç olduğunu neden kimse anlamıyordu? Becca mutluydu, hayatına devam ediyordu! Mesajına cevap vermemiş olması zaten başlı başına bir cevaptı!

“Bunları önünden almamı ister misin?” diye sordu Dana alçak sesle. Cevabını tartarken de herkes Becca’ya baktı.

“Hımm, hayır, sorun değil,” diye karar verdi Becca. Nasıl hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama muhtemelen onlardan kurtulmak çözüm değildi. “Çiçekleri bekleme alanına koy, lütfen. Yine de kartı çıkarabilir misin?” Bir anda Noah ve kendisine bir rakibi olup olmadığını sorması aklına geldi. “Teşekkür ederim.”

17

Mesaja Cevap Vermezse

Mike'ın çiçekleri ve geri döndüğüne, temelli döndüğüne dair beraberindeki not Becca'yı korkutmuştu.

“Onun şu anda sahip olduğum her şey için bir tehdit olduğunu düşündüğümünden değil,” diye açıklamaya çalıştı Carlos’a. Bir gece salonu kapatıp konuşmaya başlamışlardı. Becca çiçeklerin sonunda çöpe gidebileceğine karar verdiğinde beş gün geçmişti.

“Ama bir seçeneğim olsaydı, onu düşünmek zorunda kalmamayı tercih ederdim.”

“Çiçek gönderdiği için ona kızgın mısın?” diye sordu Carlos ve vazounun içindekileri siyah bir çöp kovasına atmasına yardım etti, vazoyu da arka odaya götürmek için aldı.

Döndüğünde Becca ona cevap verdi. “Hayır. Numarasını *engelledim* ve en azından şimdi bir şeyler görmüyorum. Geçen gün arabada ve kafede gördüğüm kişi oydu. Yollarımız kaçınılmaz olarak kesişiyor. Bu konuda haklı. Ama belli ki bu iş artık bit-

miş. Tabii ki bitecekti! Bazen gidip Noah'ya onu çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Bunun biraz-

“Sevdiğini mi?” diye sordu Carlos netleştirmek için.

“Ah biliyorum,” dedi Becca gülümseyerek. “Tam bir ahmağım.”

“Shelley ve Betty'nin onun hakkında ne düşüneceklerini duymak için sabırsızlanıyorum,” dedi Carlos. Ardından kendilerini dışarı atıp ön kapıyı kilitlediler. Sonra Becca metal kepenklere uzandı.

“Sana haber vereceğimden emin olabilirsin,” dedi Becca. “Bana şans dile!”

“Benim şansuma kesinlikle ihtiyacın yok,” deyip el salladı Carlos, Becca'nın gidişini izlerken. “Ama umarım eğlenirsin.”

Noah elinde bir bira ve küçük bir kâse fıstıkla Betty ve Shelley'nin oturma odasına yerleşmişti bile. Onlara daha yakın oturduğu için burada buluşmak üzere plan yapmışlardı. Ancak Becca onun önce geleceğini düşünmemiştir.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı Becca ona öpmek için yaklaşırken. “İyi misin? İspanyol Engizisyonu'na mı verildin?”

Noah boştaki eliyle Becca'yı belinden kendine doğru çekti. Böylece aralarında sadece bir parça kâğıdın geçebileceği kadar mesafe kaldı. “Ben iyiyim Bec. Selam.”

“Becca, hayatım!” diye mırıldanarak mutfaktan içeri geldi annesi. “Bu akşam limonlu makarna var canım. Çok sıra dışı, değil mi? Bu fikri senin salondaki dergilerden birinden aldım.”

Betty de Becca için beyaz şarap koymuştu ve hemen onun arkasından geliyordu. “Sossuz bir makarna olabileceğini hiç

düşünmezdim ama ben ne bilirim ki?” dedi ve şarabı uzattı. “Limonlar cin içindir, sos ise makarna için. Yani ben hep böyle düşünmüşümdür. Anlaşılan bu bakış açısı beni maceracı olmaya yanaşmayan bir yabancı yapıyor, o yüzden...” Dudaklarını fermuarlayıp anahtarı da fırlatır gibi yaptı.

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Noah. “Alışılmadık,” diye de ekledi ve Betty’nin hassasiyetlerini yatıştırarak, “ama yıllarca tuzlu karamel için de bunu söylediler, değil mi?” diye yorum yaptı.

Betty onun ne demek istediğini anlamış gibi başını salladı. “Tuzlu karameli gerçekten severim.” Sonra teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. “Buna uyum sağlayacağım,” dedi ve Shelley’nin eline uzandı. “Senin için her şeyi denerim güzelim.”

Becca ile Noah, Shelley ile Betty’nin birbirlerine bakışlarını izlediler. Sevgi, sıcaklık ve şefkat dolu bir bakıştı. Bu da onların dikkatlerini birbirlerine çevirmesine neden oldu. İkisi de ebeveynlerle tanışmanın büyük bir adım olduğunu biliyordu.

“Masaya oturmak ister misiniz?” diye sordu Shelley. “Her şey hazır.”

Sonra kimin nereye oturacağı konusunda bir telaş yaşadılar. Peçeteleri açıp suları doldurdular ve Shelley dumanı tüten, sulu sulu bir makarnanın ardından sırayla tabaklarının üzerine serpmeleri için bir parça parmesan getirdi.

“Afiyet olsun,” dedi Noah sırtarak. “Sizinle tanıştığım için çok mutluyum.”

“Ben de seninle tanıştığım için çok memnun oldum,” dedi Shelley yüksek sesle. “Bu kız eve bir erkek arkadaşını getirmeyeli uzun zaman olmuştu.” Eliyle Becca’yı işaret etti.

“Anne-” diyerek araya girmeye çalıştı Becca ama annesi sözünü kesti.

“Çok heyecan verici,” diyerek kendini savundu Shelley kadehini doldururken. “Birlikte çok mutlu görünüyorsunuz, birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Zaten arkadaşın arkadaş partisinde çok eğlenceli bir şekilde tanışmışsınız. Gerçekten çok zekice bir fikir.”

“Çok garipti,” dedi Noah bir yandan yemeğe devam ederken. “Ama tanıdığım bir kitapçı aracılığıyla davet edildiğim anda içime bir his doğmuştu.”

“His mi?” diye sordu Betty makarna sosu çenesinden aşağı damlarken. Shelley ona masanın üzerinden ağzını silmesini işaret etti ama Betty bunu anlamadı. Shelley de sevgiyle gülümseyip söylenmeye başladı.

“Evet,” dedi Noah. “Aslında bunu sana hiç söylememiştim, değil mi Becca?”

“Öncesinde içinde bir his olduğunu hiç anlatmamıştın ama gerçekten heyecan verici...”

“Yani önemli biriyle tanışacağımı biliyordum. Tecrübeliyim, daha önce de âşık oldum ve tabii ki benim de kalbim kırıldı ama sahalara geri döndüm... Herkesin başına gelen şeyler işte. Ama daha önce hiçbir zaman özel biriyle tanışacağımı bilerek bir partiye gittiğim olmamıştı. Bu normalde sadece umut ettiğiniz bir şeydir, değil mi?”

“Sen *öncesinde* biliyor muydun yani?” Shelley bu fikre bayılmıştı, tam ona göre bir şeydi. Eh, ne de olsa Becca’nın romantik yanı ailede birinden gelmek zorundaydı. “Sen biliyor muydun?” diye sordu ardından Becca’ya.

Becca bunu bir düşündü. “*Emin* olduğumu söyleyemem ama Carlos’a sevgilimin çoktan barda olabileceğini, içkisini içip öylece takılıyor olabileceğini düşünüyor olmamın tuhaf olduğunu

söylediğimi hatırlıyorum. Tüm bunları konuşurken tanışmamıza beş dakika kalmıştı ve...”

Noah’ya baktı. Bu konuşma çok anlamlı, dürüst ve açıktı. Noah ona gülümsedi ve Becca da dürüst davranmakta bir sorun olmayacağını gördü. Noah da bunu gerçekten hissediyordu.

“Ve bir anda her şey farklı bir anlam kazandı,” dedi Betty. “O hissi bilirim.”

Becca bir yandan Betty ile annesi arasındaki bakışmayı izliyor ve daha önce fark etmediği ya da bilmediği bir şeye tanıklık ettiğini hissediyordu. Yanlarında başka bir çift varken onlar da şimdi çift gibi görünmeye mi başlamışlardı? Becca öyleyse de buna aldırmadı. Çift olarak yemeğe katılmak hoşuna gitmişti. Sevgilisi, annesi ve üvey annesiyle birlikte olmayı sevmişti.

Yemeklerini yemeye devam ettiler. Limonlu makarna çok lezzetliydi. Becca tabağını kısa sürede bitirdi ve çok geçmeden Shelley ile Betty, Becca’yı bir kenara bırakıp Noah’yı daha iyi tanımak üzere sorular sormaya başladılar.

“Sen buralarda mı büyüdün Noah? Aksanın bana pek de Birmingham’danmışsın gibi gelmedi,” dedi Shelley ve Noah gülümseyerek başını salladı.

“Leicester yakınlarında büyüdüm. Sadece babamlaydım. En yakın arkadaşım Nate evlendikten sonra buraya taşındığı için ben de bu taraflara geldim ve şu anda ailemden geriye sadece o kaldı. Yani...”

“Ah canım, bunu duyduğuma üzüldüm. Baban vefat mı etti?”

“Evet.” Noah başını salladı ve bir yudum şarap içmek üzere kadehe uzandı. “Yıllar önceydi.”

Betty hemen destek gösterdi. “Yine de işler kolaylaşmıyor, değil mi?”

Noah gözlerini kırptırdı ve minnettarlıkla Betty'ye baktı. "Evet," diye itiraf etti ve Becca da onun dizini okşamak için elini uzattı. Noah onun elini sevecenlikle tuttu ve öylece oturdular. Parmakları masanın altında birbirine dolandı. Becca başparmağını onun parmakları üzerinde güven verici bir şekilde gezdirdiyordu. "Onu her gün özlüyorum," dedi Noah. "Gerçekten iyi bir adamdı."

"Ah tabii, anlayabiliyorum," dedi Shelley ve ardından hiç düşünmeden, "Peki ya annen?" diye sordu.

"Anne!" diye uyardı Becca onu. Basit sohbetlerinin bu yöne gitmesine kızmıştı. Sohbet topyekûn bir sorgulama halini almaya doğru ilerliyordu.

"Sorun değil," diyen Noah gülümsedi ama Becca o kadar rahat olmadığını biliyordu. Aslında Becca da onun annesi hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordu çünkü bu henüz özüne inemediğini hissettiği birkaç konudan biriydi. Ancak Noah'nın omuzlarının nasıl gerildiğine, genel olarak anneden konu açılınca çenesinin nasıl kilitlendiğine bakılırsa bu meselenin onun için kolay olmadığını anlayabiliyordu. "Bizi terk etti," diye açıkladı. "Sekiz yaşımdayken bir gün beni okula bıraktı ve bir daha geri dönmedi. Hem de hiç. Kaçıp gitti."

"Ah, hayır!" dedi Betty nefesi kesilirken. Tepkisini kontrol edemiyor gibiydi.

"İnsanlara bunu söylemekten pek hoşlanmıyorum çünkü acımaya başlıyorlar," dedi Noah. "Sonuçta bu onun kaybı."

"Kesinlikle onun için büyük bir kayıp," diye onayladı Shelley. "Sorduğum için özür dilerim canım, burnumu sokmak istememiştim."

Becca annesinin küçük bir öz farkındalık pırıltısı göstermesiyle biraz rahatlamıştı.

Noah tabağındaki son limon ve parmesan kalıntılarını silmek için küçük bir parça ekmek aldı. “Becca’nın ailesi olarak size karşı dürüst olmak isterim. Aramızda sır olmasın,” dedi Becca’ya gülümseyerek bakarken. “Sonuçta,” dedi Becca’yı işaret ederek, “sırlarımı saklayan birisi var.”

“Biz de öyle düşünüyoruz,” diye onayladı annesi. Becca’nın övülmesi onu heyecanlandırıyordu.

“Peki,” dedi Betty. “Annen bir gün çekip gitti ve sen o zamandan beri ondan hiç haber almadın mı?”

“Hayır,” dedi Noah. “Olaydan birkaç yıl sonra babam, kardeşinin eski karısı aracılığıyla bir adres bulduğunu söyledi ama sonra babamı kaybettiğimde onun izini sürmek istemediğimi fark ettim. Sonuçta kimsesiz kaldığımda bile bana ulaşmamıştı. Ondan nefret etmiyorum ama onunla bir şey yapmak da istemiyorum. O beni istemediğinden değil. Belki de sadece... Kendimi korumaya çalışıyorumdur, kim bilebilir ki?”

“En iyi arkadaşını aileden biri gibi görüyorsun, değil mi?”

“Nate, evet. Onu çocukluğumdan beri tanırım. Babam çalışırken ailesi bana baktı ve şimdi bile Noel’de beni davet ederler. Herkesle birlikte şöminenin yanında benim için de bir çorap olur.”

“Ah, ne kadar tatlı!”

“Bu bana kesinlikle insanın kendisine bir aile yaratabileceğini öğretti. Ah Tanrım, sanki terapidymişim gibi gevezelik ediyorum! Özür dilerim. Konuyu değiştirelim. Siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

Böylece Shelley ve Betty kendi aşk hikâyeleri hakkında konuşmaya başladılar ama Becca onları duyamıyordu. Yanında sevgilisi olarak oturan ve ailesini büyüleyen empati sahibi, nazik ve harika bir arkadaş olan bu adama bakmakla meşguldü ve

Becca'nın kalbi basit bir gerçeğe tutuşmaya başladı. Onu seviyordu. Olan olmuştu, ona âşıktı.

Betty ve Shelley masayı toplayıp puding için çilek ve krema ayarlamaya çalışırken Noah ona, "Bana bakıp duruyorsun," dedi. "Çok mu konuşuyorum?"

Becca başını iki yana salladı. "Hayır," diyerek cevap verdi. "Aslında mükemmel gidiyorsun. Burada olduğun için çok mutluyum. Seni gerçekten sevdiler."

"Güzel," deyip sırtıttı Noah. "Ben de onları çok sevdim."

"Güzel," diyerek onu tekrar etti Becca. "Yani herkes herkesi seviyor."

"Öyle bir şey, evet," diye fısıldadı Noah. Sonra başka bir şey söyleyecek gibi oldu ama iki kadın ellerinde meyve ve kâselerle muzaffer bir edayla geri döndüler. Yine de Becca, Noah'nın ne söylemek üzere olduğunu dolaylı olarak biliyordu. *Seni seviyorum.*

Eve utangaç bir tavırla sakince yürüdükleri sırada konuşmayı onlar yerine vücutları yapıyordu. Eve geldiklerinde Becca kapıyı kapatıp kilitledi ve Noah'yı sessizce merdivenlere yönlendirdi. Odada birbirlerinin kıyafetlerini çıkarırken tüm bu süre boyunca bakiştılar. Bazı seksler sadece seksti ama bazıları gerçek anlamda *sevişmeye* dönüşürdü. Ve o iki küçük kelimenin ilk kez söylendiği gece, her ikisinin nefis bir karışımını yakalamak mümkündü.

"Seni seviyorum," dedi Noah en yalın haliyle. Üzerindeki Becca onu içine, daha ve daha derinlere aldı.

Becca'nın kalbinde sanki binlerce havai fişek ateşe verilmişti.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Becca da kalçalarını hareket ettirirken.

Becca genelde sadece içine girildiğinde boşalmazdı. Karşısındaki kişinin ellerine ya da ağzına, hatta bir vibratöre ihtiyaç duyardı. Ancak çarşafın arasında Noah’yla birbirlerine karışmışken, onu içinde hissederken ve kulağında sıcak, içten, anlam yüklü o sözleri duyarken sadece bu gece değil, onunla tanıştığı ilk andan beri biriken her şeyin sonucunda büyük bir orgazma ulaşmak üzere olduğunu hissetti. Kalçalarını daha hızlı hareket ettirirken Noah da ona çılgınca karşılık veriyordu. Becca’nın üzerinde bıraktığı etkinin farkındaydı.

“Seni seviyorum,” diye tekrarladı Noah. “Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum,” diye karşılık verdi Becca da. “Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

Ve sonra Becca enfes dalgalar halinde yayılan sert ve hızlı bir orgazma ulaştı. Noah’yı kendine doğru çekti, böylece daha da yakınlaştılar. Noah da boşaldı. Tüm bunların zamanlaması ilahi bir his gibiydi. Aşık olmak, bunu yüksek sesle dile getirmek ve birlikte orgazm olmak... Tıpkı bir Boys II Men şarkısı gibiydi.

“Birbirimizi bulduğumuza inanamıyorum,” dedi Noah nefes nefese. “Sen gerçekten harikasın.”

“Tanrım,” diye cevap verdi Becca. “Sırf bunun için bile yanında kalmaya devam edebilirim.” Becca gülerek onun çıplak kalçasını okşadı.

“Ben kalmaya tamamen niyetliyim,” dedi Noah ve sonra tekrar yaptılar.

“Tamam,” dedi Carlos. Kuaför salonunun ofis alanındalardı. Burada dosyaların titizlikle dizildiği raflar ve iki deri sandalyesi olan iki masa vardı. Ofisleri de salonun kendisi kadar şık ve moderndi ancak çok daha küçüktü. “Oflayıp puflayıp burayı havaya uçurmaya çalışıyormuş gibi iç çekiyorsun ama ne zaman iyi olup olmadığını sorsam iyi olduğunu söyleyip geçiştiriyorsun. Oysa iyi olduğunu hiç sanmıyorum. Yalan mı?”

Becca ona sadece bakmakla yetindi.

“Eğer konu Mike’sa bana söyleyebilirsin, biliyorsun. Sana zorluk çıkarıyor olabilirim ama aslında mutlu olmanı istiyorum. Tabii onun yüzünden mutsuz değilsen. Eğer öyleyse bu durumda bana onun adresini vermen lazım çünkü sorgusuz sualsiz canına okurum.”

“Sakin ol Rambo,” dedi Becca. “Mike’ın kucığını tekmelemene gerek yok. Babasının durumu kötü.”

“Ne kadar kötü?”

“Kanser. Prostat.”

Carlos yüzünü buruşturdu. “Of, olamaz,” dedi. “Çok mu kötü?”

“Tedavi edilebilir seviyedeymiş ama belli ki herkes çok endişeli. Kimse de durumu Mike’a söylemek bile istememiş çünkü onun da başında yeteri kadar sorun var. Tabii şu anda mükemmel bir evlat gibi davranarak herkesin yanıldığını kanıtıyor.”

“Ne açıdan?”

“İyi bir açıdan sanırım. Onunla ilgilenerek, olası tedavi planlarının üzerinden geçerek, sadece yanında olarak...”

Carlos başını salladı. “Ağabeyim prostat kanseriydi. Yani babamın ilk evliliğinden olan üvey ağabeyim Gio, biliyorsun.”

“Evet,” dedi Becca başını sallayarak. “Gerçi prostat kanseri olduğunu bilmiyordum. Şimdi iyi mi?”

“Artık erekte olamıyor,” dedi Carlos yüzünü buruşturarak. “Ve akıntıları oluyor. Bu yüzden de pantolonunu ıslatmamak için içine bez gibi bir şey giymek zorunda. Bunlar çok kişisel şeyler farkındayım ama ona kalsa paylaşmamı isterdi. Gio teşhis konulduğunda bunların hiçbirini bilmiyordu. Ama sonuç olarak hayatta ve buna çok minnettar. Mike’ın babasının ameliyat ya da radyoterapi falan olup olmadığını biliyor musun?”

“Mike tam da bu söylediklerin yüzünden radyoterapiye yönlendiklerini söyledi. Sanırım ameliyatın cinsel fonksiyona ve idrar kaçırmaya sebep olan sinirlere yakın olmasıyla ilgili bir şey... Babası çiş gibi kokan yaşlı bir adam olmak istemiyor. Paul böyle söylüyormuş.”

“Bunu anlayabiliyorum,” dedi Carlos. “Gio’nun da bu seçimi yaptığı zamanlardan hatırlıyorum. Doktor, hasta ne kadar gençse ameliyat olma olasılığının o kadar yüksek olduğunu söylemişti. Diğer yönlerden pahalıya mal olsa bile o lanet şeyin oradan alınması gerekiyordu. Gio’nun üç çocuğu vardı ve kesin-

likle onların ortaokula gittiğini, mezun olduğunu ve evlendiğini görece kadar yaşamak istiyordu. Yani şey pek umurunda değildi...” Carlos elini havaya kaldırırken hafif bir ıslık çaldı ve Becca bunun cinsel işlev anlamına geldiğini anladı. “Yetişkin bezi de umurunda değildi tabii. Sadece kanserden kurtulmak ve hayatta kalmak istiyordu. Tabii her ameliyat böyle sonuçlar doğurmuyormuş ama ne yazık ki Gio için öyle oldu.”

“Böyle şeyler yaşadığınızı hiç bilmiyordum Carlos. Tüm bunlar ne zaman oldu?”

Carlos elini salladı. “Seninle tanışmadan önceydi. O benden çok daha yaşlı... Yani... O zamanlar elli yaşlarında falandı.”

“İyi olmasına sevindim,” dedi Becca. “Böyle mutlu sonlu hikâyeleri severim.”

“Eminim Paul da iyi olacaktır. Artık prostat kanseri teşhisi konduğunda hayatta kalma olasılığı yüksek. Yüzde doksan sekiz hayatta kalma oranı gibi bir şey vardı. Yine de sürecin zor olduğunu biliyorum. Gio’nun bu konuda diğer erkeklerle konuştukça iyi hissettiğini görüyordum. Yanında bir ailen olsa da sonuçta bu özel bir durum, değil mi? Bazen bu tür şeyleri konuşacak başka bir erkeğe ihtiyaç duyuyorsun. Eğer Paul onun numarasını almak isterse eminim Gio sohbet etmekten memnuniyet duyacaktır.”

“Çok nazıksın,” dedi Becca gülümseyerek. “Teşekkür ederim. Bunu ileteceğim.”

“Her zaman,” dedi Carlos. Kalemmini birkaç kez tıklattı ve sonra ekleyecek başka bir şeyi olmadığına karar vererek sandalyesinde dönüp defterleri incelemeye koyuldu.

Birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde çalıştılar. “Peki Mike’la işler nasıl?” diye sordu Carlos ardından. “Her şey yolunda mı?”

Becca sandalyesinde dönerek Carlos'a baktı. "Evet? En azından ben öyle düşünüyorum."

"Düşünüyorsun, öyle mi?"

"Şey, gerçekten çaba gösteriyor ve duygularını çok açık yüreklilikle ifade ediyor ki bu çok hoş. Güven verici."

"Elbette," dedi Carlos. "Sen de parmağında bir yüzük olsun istiyorsun ve bu yüzden zaman kaybetmemek gerek, değil mi?"

"Sanki teklif eden ilk kişiyle evlenecekmişim gibi konuşuyorsun!" dedi Becca. "Ben sadece mutlu olmak istiyorum, hepsi bu. Bir hayat arkadaşımın olması beni mutlu ediyor. *Love Life* dizisini izledin mi hiç?"

"Anna Kendrick'in oynadığı mı?"

"Hayır. İkinci sezonda William Jackson Harper'ın oynadığı... Bir adamın otuzlu yaşlarında boşanmanın üstesinden nasıl geldiği ve en başından beri olması gereken konuma nasıl ulaştığı anlatılıyor."

Carlos başını anladığını gösterircesine salladı. "Tamam, şimdi hatırladım. Hatırlarsan o diziyi birlikte izlemiştik sanki?"

Becca gözlerini kısarak baktı. "Akşamdan kalmayken bir günde... Evet, hatırlıyorum."

"Ve şimdi bana hangi bölümden alıntı yapacağını çok iyi biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun."

"Biliyorum! Çünkü sonrasında haftalarca bunun hakkında konuştun. Dizideki dış sesin, erkek olmanın sadece elini taşın altına koymak değil; elini taşın altında sürekli tutmak olduğunu söylediği bir bölüm var. Ve sonra adam diyor ki, *Aslında yaşamın anlamı, elini altına koyabileceğin böyle bir taşın sahip olmaktır.*"

"Peki, tamam," dedi Becca gülerek. "Ben de bunu alıntıluyacaktım. Son zamanlarda bu konuyu tekrar düşünmeye başladım. Bu aslında *erkeklerle* özgü bir durum değil, tüm insanlar

için böyle. Başıma bela olduğu kadar hayatımın aşkı da olacak bir adamla aile kurmak istiyorum.”

“Sana iyi davrandığı sürece neden olmasın?”

Becca tereddüt etti.

“Becca? Mike sana iyi davranıyor mu?”

Becca iç çekti. “Teknik olarak evet... Ama babasıyla ilgili telefonlu alıp bardan ayrılmadan hemen önce bana Londra’da danışmanlık işi yapmak için iki aylık bir kontrat yapmayı düşün-
düğünü söyledi. Bu bana hiç de iyi hissettirmedi. Terk edilme anılarımı tetikledi. Tabii iki ay sonsuza dek sürmez, sonuçta şu an burada ve bu hoşuma gidiyor ama sonra yine gidecek ve bu beni... Kötü hissettiriyor.”

Carlos üzerinde çalıştığı dosyayı kapattı ve Becca da bu hareketin artık işlerinin bittiği anlamına geldiğini fark etti.

“Aç mısın?” diye sordu Carlos.

“Evet, şimdi sen söyleyince fark ettim.”

“Pizzeria Giacomo’ya ne dersin? Ben ısmarlıyorum.”

Becca ıslık çaldı. “Tanrım... Sen ısmarladığına göre benimle gerçekten ciddi bir konuşma yapacaksın.”

Carlos gözlerini kısarak ona bakıyordu. “Teklifimi geri çekebilirim,” dedi ama Becca hemen suratını astı.

“Ah, yoksa sevgili Carlos şaka kaldıramıyor muymuş?” dedi Becca bir bebekle konuşuyormuş gibi. “Ayyyyy!”

“Hadi,” dedi Carlos. “Fikrimi değiştirmeden acele etsen iyi edersin.”

Dışarısı serindi ve hava yağmur yağacağını gösterircesine ağırlaşmıştı.

“Bu yaz sıcaklardan şikâyet ettiğime inanamıyorum,” dedi Becca. Carlos salonun kapısını kilitliyordu. Umutsuzca bulutlara baktı. “Yağmur yağacak.”

“O zaman en iyisi hızlı yürümek,” diyen Carlos sanki ebelemece oynuyormuş gibi onun karnına hafifçe vurdu ve yolun yarısına kadar koştu.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdı Becca, Carlos’un arkasından. “Carlos! CARLOS!”

Carlos köşeyi dönüp kaybolduğunda Becca onun tekrar ortaya çıkmasını bekledi. Kafasını uzatıp seslenmesini bekliyordu. Ses gelmeyince biraz daha hızlı yürüdü. Onun döndüğü köşeyi dönüp Carlos’u göremeyince kafası karışmıştı.

“Carlos?” dedi boşluğa doğru. Ama Carlos çoktan gitmişti. Ne salak ama! Becca saatine baktı. Daha akşam altıydı. Geri dönüp barda kimse var mı diye bakabilir ya da annesiyle Betty’ye uğrayabilirdi. Carlos’un neden ortadan kaybolduğundan emin olamadan yoluna devam ederken pizzacıya tek başına gitmeyi bile düşündü. Artık tamamen acıkmıştı ve yemek yeme fikrinin cazibesi kafasında dönüp duruyordu.

“ELLER YUKARI!” diye bir ses yüzüne doğru gürlediğinde o kadar yüksek ve nereden geldiği belli olmayan bir sesteki Becca bu ses karşısında tiz ve dramatik bir çığlık attı ve telefonu yere düştü.

“Ah!” diye bağırp geriye doğru bir adım attı ve gözlerini sımsıkı kapattı.

Ardından duyduğu şeyse kahkaha oldu.

“Ah! Aman! Tanrım! Benim korkma, seni aptal şey!”

Becca gözlerini açtı. “Carlos! Neler oluyor sana? Ödüm koptu!”

Ama Carlos ona bakmıyordu. Gözlerini kapatmış, iki büküm olmuş, gülüyor ve karnını rutuyordu.

“Seni domuz!”

“Özür dilerim,” dedi Carlos nefes nefese. “Gerçekten bu kadar korkacağını tahmin edemedim.” Doğrulup hâlâ kahkahalara boğulacakmış gibi dururken Becca’ya baktı. “Gerçekten,” dedi Becca’nın öfkesini fark etmiş gibi. Kaç yaşındaydı bu adam, on iki mi? “Özür dilerim, tamam mı?”

Carlos, Becca’nın telefonunu almak için eğildi. Neyse ki kırılmamıştı. Becca telefonu alıp çantasına koydu ve sonra Carlos’un koluna bir yumruk attı. “Bu birinci sınıf bir pislik olduğun için,” dedi Becca ona gürleyerek ve Carlos da onun vurduğu yere bakıp, “Hey, acıdı!” dedi.

Becca ona baktı. Şimdi daha iyi hissediyordu. Carlos da ona bakıyordu. Nedense Becca uzanıp ona bir kez daha vurdu.

“Ah.”

Daha da yaklaşıp bir kez daha yumruğu indirdi ama temas kuramadan Carlos onun elini tuttu, kendine doğru çekti ve aşağı doğru eğilip onu gıdıklamaya başladı.

“Hayır!” diye bağırdı Becca ilerledikleri ara sokakta. Sonra boynuna ıslak bir şeyin çarptığını hissetti ve aynı şey tekrar oldu. “Carlos!” diye bağırdı ve o da Carlos’u gıdıklamak için geri çekildi. İki okul çocuğu gibi davranıyorlardı.

Sonra ıslak bir şey daha çarptı. Yağmur.

“Carlos!”

Becca onun sırtından uzanıp baksırını sertçe yukarı doğru çekmeye çalışarak bir sayı daha almayı denedi. Tanrı aşkına, bunu yapmayalı yıllar oluyordu.

“Hiç sanmıyorum,” diyerek homurdandı Carlos ve çevik bir harekede yanından geçerken Becca’yı da döndürdü. Becca tekrar harekete geçti ama sonra her nasılsa sadece kolları iki yana sıkıştırılmakla kalmamış, aynı zamanda sırtı da tuğla duvara yapıştı.

rılmıştı ve artık basbayağı yağmur yağıyordu. Carlos'un yüzüne düşen büyük damlaları fark etti. Carlos da ona bakıyor, derin nefesler alıyordu.

İkisi de konuşmuyordu. Dahası Carlos, Becca'yı tuttuğu ellerini gevşetmemişti de. İşte Becca o zaman neye tutunduğunu fark etti. Carlos'un kalın, erkeksi, kaslı kollarına tutunuyordu. Aslında Becca'nın tutuşu da Carlos'un ki kadar güçlüydü, hatta daha güçlüydü.

Zaman durmuş gibiydi.

Becca'nın bazı cevaplara ihtiyacı vardı. Sorularının cevaplanması gerekiyordu. *Neden bana bu şekilde bakıyor? Neden kimse konuşmuyor? Neden bu farklı bir şeymiş gibi hissediyorum?* Carlos'la birbirlerine baktılar ve Becca istese de ağzını açıp kelimeleri bir araya getiremedi. Karşısındaki kişi Carlos'tu! Tüm bunların Carlos'la olması çok tuhaftı!

Carlos'un kaslarını elinin altında hissetmesi ya da göz bebeklerinin irileşmesi hoşuna gidiyor olamazdı. Yağmur Carlos'un saçlarının önüne ağırlık yapınca saçları alnına dökülmüştü. Becca uzanıp saçlarını geriye atma, bir sevgili gibi saçını düzeltme isteğine direndi. Bu Carlos'tu. Ve salondaki ortaklıkları Becca'nın hayatındaki en iyi şeydi. Çok fazla şey ifade ediyordu. Karşısındaki adam onun *iş ortağıydı*. Ellerini serbest bıraktı.

Ardından büyü bozuldu. Nefes alış verişleri yavaşladı. Carlos onun yüzüne bakıyordu, ifadesinde birçok soru gizliydi ama konuya giremeden Becca çantasını tekrar kolunun altına sıkıştırdı.

"Oraya kadar yarışalım," dedi Becca ve köşeden koşmaya başladı. Sonra ara sokaktan, ondan ve her şeyden uzaklaşıp restorana kadar koştu. Öyle hızlıydı ki nefesi kesilecek gibi oldu.

19

Mesaja Cevap Vermezse

“Minnettar hissetmediğimden değil,” dedi Carlos ve takside otururlarken gömleğinin kumaşını gergin karın kaslarının üzerinde düzeltti ve göğsünü tavus kuşu gibi öne doğru itti. “Ama bu kayınvalidelerle kayınpederleri tanıştırmak gibi hissettirmiyor mu sana? Sen en iyi arkadaşlarını getiriyorsun, o da kendi en iyi arkadaşlarını... Yani iki hanedanın birleşmesi gibi.”

“Hayır öyle değil,” dedi Becca gözlerini devirerek. “Birbirleri hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek isteyen iki insanın buluşması sadece ki bu çok romantik ve normal. Ayrıca herkes o kadar meşgul ki bir gece Sarah ve Nate’le buluşmak, sonra da başka bir gece Noah’nın seninle ve Jia Li’yle buluşması yerine hepimizin bir araya gelmesi eğlenceli bir fikir gibi geldi. İki ay oldu ve onunla neredeyse her gece birlikteyiz. Onu seviyorum! Onu doğru dürüst tanımanı istiyorum!”

“Hımm,” dedi Jia Li taksileri Warstone Yolu’na yanaşırken. Restoranın kırmızı tuğlalı şık girişini ışıklarla süslenmiş yapraklı dallar ve iki tabela çevreliyordu. Birinde restoranın adı olan Wilderness, diğesinde ise Michelin yıldızı statüsü belirtilmişti.

Carlos bulundukları yerin ne kadar şık olduğuna baktı. “Bir adam Çin’deki ya da her neresiyse oradaki satışlarını kutlamak için yüz kâğıtlık bir yemeğin hesabını ödemek istediğini söylüyorsa ben kim oluyorum ki onu geri çevireceğim?”

“Bütün kitaplarının haklarını İsveç satın almış,” diye düzeltti Becca ve Jia Li’nin inmesine yardım etmek için taksiye doğru eğildi. “İyi misin annecik?”

“Harikayım,” diye yanıtladı Jia Li. Kasabadaki Budist tapınağı temalı bir mağazadan aldığı siyah cüppesi ve bir şenlik havası katmak için başına taktığı çiçekli tacıyla göz kamaştırıcı görünüyordu. Artık neredeyse altı aylık hamile olan Jia Li’nin karnı büyümüştü ve memeleri de göğüs dekoltesinden muhteşem görünüyordu.

Restoranın iç tasarımı harikaydı. Kömür karası tema ve hafif müzik, Becca’nın Beyoncé biletlerinden daha fazla talep gören masalara sahip bir yerde olmasını beklediğinden bir hayli farklıydı ama her nasılsa mekânın havalı ve rahat görünmesini sağlamıştı. Siyah tuğlalar ve tepedeki ışıklar, odanın iki tarafını boydan boya kaplayan devasa banket koltuklar ve onların karşısındaki yüzyıl ortasından kalma siyah deri ve ceviz bacaklı sandalyeler arkadaki masalarına doğru giderken sanki podyumda yürüyorlarmış gibi bir his uyandırmıştı.

Noah, Becca ve beraberindekileri görünce gözleri parladı. Masada en yakın arkadaşı ve eşiyle birlikte bekliyordu. Becca da onları tanımak ve birlikte vakit geçirmek için sabırsızlanıyordu. Nate ve Sarah gerçekten de bir insanın eşi için isteyebileceği

rürden arkadaşlar gibi görünüyordu. Uzun süredir birliktelerdi ve bir evliliğin ne kadar emek gerektirdiği konusunda dürüst olmakla birlikte herkesi evlendirmek için de uğraşmıyorlardı. Noah daha öncesinde Becca'ya ikisinin birlikte çok eğlendiklerini ve on yıl geçmesine rağmen birbirlerine âşık olduklarını söylemişti. Şimdiyse Noah ve Becca da kendi küçük aşk balonlarının dışına çıkıp diğer insanları aşklarına davet etmeye hazırlardı.

“Merhaba!” Becca önce Sarah'ya sonra da Nate'e sarılmak için kollarını açtı. “İşte geldik, eminim arkadaşlarım hakkında korkunç şeyler duymuşsunuzdur.”

Carlos gözlerini devirdi. “Ha ha,” dedi elini uzatarak.

“Sen Carlos olmalısın,” diye atıldı Sarah.

Ardından Becca onu da grupla tanıştırmak için Jia Li'yi öne doğru çıkardı. “Ve bu da Jia Li, kadim dostum.”

Herkes tanıştırdıktan sonra Becca nihayet dikkatini Noah'ya verdi. Parlak gözleri ve geniş gülümsemesiyle Noah ona bakıyordu. Aşk dolu bir öpücükle selamlaştılar.

“Hımm,” diye mırıldandı Noah dudaklarını ondan ayırmadan. Becca onun elini kalçasından çekerken de, “Hey, ön sevişmeye ne oldu?” diye bir espri yaptı kendi kendine. Noah bu espriye beklendiğinden daha yüksek sesle gülünce mekândaki diğer insanların birkaçı dönüp onlara baktı.

“Nasılsın bakalım? Bugün biraz tuhaf gibisin... İşle ilgili her şey yolunda mı?”

“İş mi?” diye sordu Noah. Sanki bir an için kafası karışmıştı. Sonra başını onaylarcasına salladı. “Ah, iş. Evet, her şey yolunda. Şu an sadece güzel bir gece geçirelim istiyorum, anlıyor musun? Herkesin iyi anlaşmasını umuyorum.”

Becca hemen telefondaki bir yemek tarifi üzerine eğilip sohbet eden Carlos ve Sarah'ya sonra da Jia Li ile Nate'e baktı. On-

lar da *Killing Eve*'in uyarlandığı kitap hakkında bir şeyler konuşuyorlardı.

“Bence her şey gayet iyi gidiyor. Etrafına baksana! Burası harika!” Becca etraftaki loş ışıklandırmayı ve lüks iç mekânı işaret etti. “Bizi buraya getirmen çok hoş. Gerçekten harika. *Sen* harikasın.”

Tekrar öpüştüler ve bu kez Becca, Noah'nın kalçasında ellerini gezdirmesinin tadını çıkardı.

Ardından Noah garsona her bir yemek için barmen hangi şarabı önerirse onu alacaklarını söyledi. Jia Li ise babasıyla bar gitmiş bir çocuk gibi portakallı limonata içiyordu. Süslenip püslenip böyle lüks bir yere gelmiş olmaları harikaydı ve bu gece Noah'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde ortama hâkim olması Becca'ya heyecan veriyordu. Çok kibardı ama bir yandan da masaya ne sipariş edildiği ve bunun nasıl yaptığı konusunda son derece titiz davranıyordu.

Karidesli çörek ve kerevizli tart; yengeç, morina balığı ve havyarlı füme salata yediler. Bir de güvercin vardı ki bu Becca'nın pek seveceği bir şey değildi ama gecenin ve yemeklerin büyüsnü bozmamak için ses etmedi. Herkes neşeyle hikâyelerini paylaşıyor, gülüyor ve kadeh kaldırıyor.

Becca, Noah'nın kulağına, “Her şey çok güzel,” diye fısıldadı ve son leziz tabaklar da kaldırılırken garson tatlıdan önce kısa bir ara vereceklerini söyledi.

“Duraksayacaksak ben de sigara içmek için dışarı çıkacağım,” diye atıldı Carlos, Noah'ya bakarak. “Sanırım bu hayatımın en iyi yemek deneyimiydi ve henüz bitmedi bile.” Sonra bir parmağını salladı. İçkinin ve muhabbetinin etkisiyle biraz sarhoş olmuştu. “Senin hakkında hiç emin değildim dostum ama bu...” Sonra parmağıyla Becca'yı işaret etti. “Emin ellerdesin,” diye

ekledi ve Becca'yı bir zafer telaşı sardı. Carlos'un sonunda polo tişörtleri görmezden geleceğini biliyordu.

Carlos ayağa kalkmak için sandalyesini geri iterken Noah araya girerek bir dakika beklemesinin sakıncası olup olmadığını sordu.

"Sadece," diye konuşmaya başladı. Masadakilere hitap edişinde herkesin hemen susmasına neden olan bir şeyler vardı. *Ağlayacak mıydı yoksa?* Becca meraklandı. Oldukça duygusal görünüyordu. Tanrım... Arkadaşlarını "işle ilgili bir şeyi" kutlamak için bir araya getiren erkeklerin işle ilgili haberleri her zaman seyahat, ayrılık ya da taşınma gibi anlamlara gelirdi. Becca şimdi gerçekten de başına geleceklerden korkmaya başlamıştı.

"Söylemek istediğim bir şey var," diye devam etti Noah ve Carlos koltuğuna tekrar oturana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Carlos'un da ifadesi artık kuşkuluydu, kolu Jia Li'nin sandalyesinin üzerine doğru sarkmıştı. Becca, Noah'yı izleyen Jia Li'ye baktı. Sarah ise Becca'ya bakıyordu. Gözleri buğulu, şaşkın, olacakları biliyormuş gibiydi.

Noah ayağa kalktı. "Bu gece hepinizi burada istedim çünkü kutlamak istediğim bir şey var. İş konusunda sizi biraz yanlış yönlendirdim. Konu İsveççe kitap anlaşması değil. Yani o da var tabii ama burada olmamızın nedeni bu değil. Buradayız çünkü... Becca, seni seviyorum ve bunun için bize en yakın insanların burada olmasını istedim..."

Ve sonra ceketinin cebinden bir yüzük kutusu çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi Jia Li. Becca'nın ağzı açık kalmıştı.

"Becca." Becca oturuyordu ve gözlerini Noah'ya dikmişti. "Hayatım boyunca yalnızdım. Sonra seninle tanıştım. Sen benim Peter Parker'ımın MJ'isin, ne demek istediğimi *anlıyorsun*. Ben de seni *anlıyorum*. Seni sevmem çok hızlı ve doğal bir şekil-

de gerçekleşti ve hayatımın geri kalanında da süreceğinden emin olduğum bir şey bu. Çünkü sen ve ben birlikte mükemmeliz. Seninle tanışalı uzun zaman olmamış olabilir ama Jay-Z'nin söylediği gibi, *Destedeki kız zaten elindeyse kartlarını tekrar kar-mazsın.*"

Becca gülümsemesine engel olamıyordu. Ona evlenme teklif ediliyordu! Buna inanamadı. Bu mükemmel, muhteşem, güzel adam ona evlenme teklif ediyordu. Sadece iki ay olmuştu ama bu aşktı... Tabii ki bu işi ağırdan alması için muhtemelen milyonlarca neden vardı ama bunu yapmak istemiyordu. İçinde bir his vardı ve bu his ona şöyle söylüyordu...

"Evet!" diye bağırdı Becca ve herkesi güldürdü.

"Bir saniye, daha bitmedi," diye karşılık verdi Noah.

"Acele et!" dedi Becca elini hafifçe masaya vurarak. Gözleri yaşlarla dolmuştu, ağlamak üzereydi. "Noah, aman Tanrım!" Başını iki yana sallayarak gözlerini ovuşturdu, görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırptırıyordu. Sarah ona bir mendil uzattı.

"Becca Calloway, bayanlar ve baylar," dedi Noah onu işaret ederek. Restoranın yarısı dönüp Becca'nın hayatının en büyük ânını izlemek için konuşmasına ara verdi. "Becca, kızım olma onurunu bana bahşeder misin? Benimle evlenir misin?"

Becca ona baktı ve bu ânı sonsuza dek hafızasına kazımaya çalıştı. Yüzüğü tutuş şeklini, gözlerindeki umudu, karnındaki mutluluk hissini... Baş döndürücü ve sersemleticiydi.

"Nutkum tutuldu," diyerek elini uzattı Becca. Böylece o narin yüzük artık parmağındaydı. Herkesin görebileceği şekilde elini kaldırdı. "Evet, sizinle evlenirim Noah Brooks!"

Bütün restoran alkışlara boğuldu ve Becca az önce vücuduna isabet eden yirmi bin voltluk şoktan, aşktan ve saf sevinçten par-

layabileceğini düşündü. Sarılıp öpüştüler ve Becca onu sevdiğini söyledi. Ve dönüp arkadaşlarına sarılmak için geri çekildiği sırada zamanın yavaşladığı ve Carlos'un onun gözleriyle buluşup gözlerini kırptığı bir an vardı. Aklına tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir düşünce geldi. Carlos'ta gördüğü bir şey ona farklı gelmişti ama sonra Carlos da kendini toparlayıp yüz ifadesini düzeltti ve gülümseyerek herkes gibi onu tebrik etti. Ve böylece gece devam etti. Artık nişanlıydı.

Ertesi sabah kuaför salonuna giren Becca, Jia Li ile Carlos'un çoktan orada bekleme salonunda oturduklarını, yüzlerinin asık ve solgun olduğunu görünce şaşırdı.

"Ah!" dedi Becca gülümseyerek. "Günaydın!"

İkili hiçbir şey söylemiyordu ve Becca çantasını çıkarıp saçlarını düzeltmekle uğraşırken ortamdaki hava yavaş yavaş ağırlaşmaya başladı.

"Ne?" diye sordu ikisi de konuşmayınca. "Ne oldu?"

Jia Li, Carlos'a baktı. O da Becca'ya baktı ve sonra omuz silkerek Jia Li'ye döndü. Jia Li dudaklarını araladı. "İyi. Söyleyeceğim..." Bir nefes aldı ve iç çekti. "Sadece birkaç haftadır tanıdığın bir adamla gerçekten nişanlanıyor musun?"

Becca bir nefes alarak dudaklarını yaladı. "Böyle mi düşünüyorsunuz? Gerçekten mi?"

"Çok hızlı oldu," diye açıkladı Carlos. "Acelen ne?"

"Bunu söyleyen de Bay Hayat Kısa'nın ta kendisi."

Jia Li araya girdi. "Bu onun tek gecelik bir ilişkiden bahsederken kullandığı bir bahane Becca, hayatının geri kalanında değil."

“Senin de sürpriz bir bebeğin olacak! Bu da aynı şey değil mi?”

Jia Li iç çekti ve gülümseyerek ellerini kaldırdı. “Evet,” diye itiraf etti. “Muhtemelen daha kötü. Çocuğunu boşayamazsın.”

Becca çantasından dudak kremi almak için arkasını döndü. Evlilik teklifinden sonra geçirdiği gece dudaklarını çatlatmıştı.

“Yüzünün her yerinde sevişme festivali falan yazıyor,” dedi Jia Li. “Şu haline bak! Yine de dostum, iyi seks evlenmek için bir neden değil. Özellikle de yirmi sekiz yaşındaki biriyle.”

Becca refleks olarak salonun aynalarından birine baktı. Başının üzerinde bütün gece korkunç yaramazlıklar yaptığını gösteren bir neon tabela yoktu ama kesinlikle yorgun görünüyordu. Nişanlandıktan sonra bütün gece ayakta kalmaktan başka ne yapabiliirdi ki yani?

“Hadi ama. Yirmi sekiz yaşında bir sürü genç evleniyor. Bu o kadar da sıra dışı değil.”

“Sen yirmi sekiz yaşında evlenmeye hazır mıydın?” diye sordu Carlos.

Becca bunu bir düşündü. “Ben Noah değilim, değil mi? Belki bu seni ilgilendirmez ama onun ailevi durumu çok çabuk büyümek zorunda kalmasına neden olmuş. İkinizden de daha olgun.”

Jia Li kaşlarını kaldırdı.

“Ya da,” diye düzeltti Becca, “en azından hepimiz kadar olgun. Ayrıca onun arkadaşlarıyla tanıştınız... Nate ve Sarah din-darlar ve yıllardır birlikteler. Dürüst olmak gerekirse yaş farkının bir sorun olduğunu sanmıyorum. Hızlı hareket etme olayını anlıyorum ama yirmi sekiz yaşında olması bence bir sorun değil. Evlenmek için yeterince büyük bir yaş.”

“Tamam o zaman,” dedi Carlos başını sallayarak. “Yani bunun çılgınca bir hızda ve dürtüsel olarak geliştiğini kabul ediyorsun?”

“Evet,” dedi Becca alçak gönüllülükle. “Elbette kabul ediyorum. Ama aynı zamanda şöyle düşünüyorum... Bazen doğru kişiyi hissedersiniz.”

“Ahh,” diye homurdandı Jia Li. “Yapma ama.”

“Tanıştığımız gecedan beri birbirimizle uyumluyuz, bunu biliyorsun.”

“Ama bu kimyayla ilgili,” dedi Jia Li. “Ben gerçeklerden bahsediyorum. *Bilimsel* olarak konuşuyorum. Çılgınca bir şehvete karşı değilim tabii ki.” Bunu söylerken karnını okşuyordu. “Ama âşık olmak zihinsel ve hormonlarla beslenen bir şey gibi! Söylediği her şey sana komik gelir! Tüm küçük alışkanlıkları sevimli görünür! Durmadan sevişilir!”

Becca bunu duyunca sırtıttı. “Mükemmel sevişilir hem de,” dedi arsızca.

“En azından uzun bir nişanlılık dönemi olacaktır herhalde?” dedi Carlos. “Jia Li haklı, cicim ayları geçene kadar beklemek faydalı olur. Böylece gerçekleri görebilirsin.”

“İkiniz de çok patronluk taslıyorsunuz,” dedi Becca.

“Patronluk taslamıyorum,” dedi Carlos. “İhtiyatlıyım.”

“İhtiyatlı mı?”

“Evet, ihtiyatlı.”

“Ne zamandan beri *böyle* kelimeler kullanıyorsun sen?”

“En iyi arkadaşlarımdan biri çok az tanıdığı bir adamla nişanlandığından beri.”

“Onu tanıyorum Carlos.”

“Güzel,” dedi Carlos. “Yani... Senin adına sevindik. Sadece iyi olmanı istiyoruz, tamam mı?”

Becca'nın müşterisi o sırada kapıdan içeri girerek yaşanan müdahaleyi sona erdirdi.

“Onu tanıyorum,” diye tekrarladı Becca hemen Kiran’ı karşılayıp onu koltuğuna oturtmadan önce. “Ne yaptığımı biliyorum.” Fakat Becca yine de garip bir şekilde aynada kendi gözlerine bakamadığının farkına vardı.

20

Mesaja Cevap Verirse

“Lanet olsun Bec... Bira fabrikası gibi kokuyorsun. Bugün duş aldın mı? Ya da en azından... Bu aralar aldın mı?”

Becca'nın burada babasının evinde, onun ve dramatik bir tavırla kırıştırdığı burnunun karşısında durması bir mucizeydi. Şarap ve tekila içmişti ve tüm bunlarla birlikte doğru dürüst bir akşam yemeği yememişti bile. Dün gece bara gitmeden önce bir şeyler yese kesinlikle daha iyi olurdu. Carlos olayını sisteminden atmaya çalışıyordu. Ara sokakta olan *şeyden* sonra onu iş yerinde görmeyi, ikisinin de çok normal davranmasını... Hatta fazla normaldi. Tüm bunlar çok garipti. İşten sonra Dana'yla bara gitmiş ve onunla biraz vakit geçirmişti. Ama sonra o da Becca'yı Fox and Hound müdavimlerinden bazılarıyla bırakıp çıkmıştı. Eve döndüğünde Becca bu olayı tekrar ele almaya, zihninde ikiye katlamaya, sonra bir kez daha ikiye katlamaya ve sonra tekrar ikiye katlamaya karar vermişti. Ardından da bu katlanmış anıyı

zihinsel olarak bir kutuya koymuş, kutuyu zincirlerle sarmış ve zihninin en karanlık ve en az ziyaret edilen köşesine yerleştirmişti. Yatmadan önce aklından geçen son düşünce bu anıyı bir daha asla incelemek için dışarı çıkarmayacağına dair kendine verdiği sözdü. Buna hiç gerek yoktu. Üstelik son iki aydan beri yatmadan önce Mike’a mesaj atmadığı ilk geceyi geçirmişti.

Ve evet, içmişti. Şimdiyse bunun bedelini ödüyordu. Sabah yediği dört dilim tereyağlı ekmeğin hiç faydası olmamıştı. Kafası zonkluyordu. Ama sonuçta buradaydı ve söz verdiği gibi babasının bahçesine bir çardak kuracaklardı. Tabii kahvesini ve bir de portakal suyunu içer içmez. Duygusal olarak parçalanmış benliğini bir araya getirmek için bir ya da iki saat geçmesi gerekiyordu çünkü akşamdan kalmalığın ona yaptığı şey buydu.

“Ah baba, acı bana,” diye suratını astı Becca. Şakaklarının korkunç derecede zonkladığını gösterircesine tek gözü kapalıydı. “Brendan amcanın altmışıncı yaş gününden sonra ben sana böyle acımasız davranmamıştım. Bugün de sen bana iyi davranmalısın.”

“*Bu* benim iyi davranan halim,” diye ısrar etti Gary sevecenlikle. Ailesinin eski evinde birlikteledir ve bunun verdiği bir rahatlık vardı. Her zaman olduğu gibi. Süslü gümüş aynalar ve kalp şeklindeki biblolar, ortası hafifçe çökmüş büyük kanepe ve dünyadaki tüm zaman ve parayla bile yakalanamayacak o koku. Becca’ya göre evde *aşk kokusu* vardı. Gerçi şimdi bir düşününce *aşk kokusu* demek de kulağa bir seks gösterisinin ismi gibi geliyordu.

Ayakkabılarını çıkarıp kanepeye uzandı, ayaklarını kıvrırdı ve başını eski yastıklara yasladı.

“Çay mı kahve mi?” diye sordu babası mutfığa geçerken saçlarını karıştırarak. Alaycı denebilecek kadar yumuşak bir ses tonu kullandığı Becca’nın gözünden kaçmamıştı. Yine de bu

muameleyi kabul ediyordu. Şu anda alaycı bir kibarlığı diğer her şeye tercih ederdi, hem de çok mutlu bir şekilde.

“İkisi de,” diye yanıtladı Becca. “Başlangıç olarak makineden double espresso ve dört şekerli bir çay lütfen.”

“Vay vay,” diye bağırdı Gary. Lavazza marka kahve makinesinin yanındaydı. Becca, Gary’nin makineyi açtığını ve makinenin ısınırken çıkardığı alçak uğultuyu duydu. Ardından su ısıtıcısına mutfak musluğundan su doldururken babası, “Bugünümüzün hakkını nasıl vereceğimizi iyi biliyoruz, değil mi?” dedi. Ama Becca onun mutfak kapısının camındaki yansımasını seçebiliyor ve bunu söylerken gülümsediğini görüyordu. Bu laf aralarında bir şakaya dönüşmüştü. Çünkü Becca’nın annesi onu Betty için terk ettiğinde Gary onunla hayatının, doğrularının ve isteklerinin hakkını vermesi gerektiği hakkında bir konuşma yapmıştı. O zamandan beri herkes, hatta o zamanki samimiyetine rağmen bunun kulağa nasıl geldiğini anlayan Shelley’nin kendisi bile bu lafı kullanarak espri yapmaya başlamıştı. *Bu akşam biftek yeme ihtiyacımın hakkını vermeliyim. Yeni bir saç kesimi arzumun hakkını vermem gerekiyor. Az önce söylediklerini görmezden gelme isteğimin hakkını vermem gerekiyor.*

“Kendimin ve benden önce gelen tüm kadınların hakkını veriyorum,” diye karşılık verdi Becca ve kahvesi de alına kondu- rulan bir öpücükle kendisine teslim edildi.

“Kabalık etmek istemem,” diye yineledi babası, “ama *gerçek- ten* duş aldın mı?”

“Hayır, almadım aslında,” diye itiraf etti Becca. “Belki gitmeden önce burada alırım. Eğer durum o kadar kötüyse yani? Zaten bugün sıcaktan terleyip dururuz diye düşündüm.”

“Öyle olur muhtemelen. Ama senden gelen bu kokuları soludukça sanırım ben de sarhoş olacağım. Dolu dolu bir gece geçirdin galiba?”

Becca ona baktı. Gary yargılamıyor, sadece soruyordu. Ve doğrusu (a) yıkanmadan bir yere gitmesi ve (b) bu kadar akşamdan kalma olması oldukça sıra dışıydı. Becca burnunu kınıştırdı ve bakışlarını bir o yana bir bu yana çevirerek nasıl yanıt vereceğine karar vermeye çalıştı. Babası da onun önündeki sehpa doğru eğilip oturdu ve göz göze geldiler. Bekliyordu.

“Ben...” Becca kelimelerini dikkatle seçiyordu. Ne de olsa babası Carlos’u tanıyordu. “Carlos’un bana kızgın olduğunu hissediyorum,” dedi sakince. “Ve bir de Mike Londra’da bir işe başladı ve çoğu hafta sonu buraya dönse de uzakta olmasından nefret ediyorum. Sanki geçen sefer yaptığı gibi başka bir yeri ya da başka bir işi tercih edebilirmiş gibi. Ve biz... Teknik olarak arkadaş olsak da sadece arkadaş değiliz. Bilmiyorum. Bir sürü şey işte... Bir de Jia Li hamile,” dedi Becca. Birden kendine acımının hâkim olduğu o duygu yüklü ifadeye ısınmıştı. “Bunu biraz kısıkanıyorum ki bu utanç verici. Kendimi sanki...”

“Buruk mu hissediyorsun?” diye sordu babası. Becca da başını onaylarcasına salladı. “Böyle hissetmen normal.”

“Ergen gibi de hissediyorum.”

Babası ona anlayışlı bir ifadeyle baktı. “Sen benim için her zaman ergen Becca olacaksın. Zaten tam bir ergen olarak doğdun. Bağımsız, kararlı ve çok huysuz. Yine de yaşlı babana ayıracak zamanı hep buldun... Peki annen? Ah, senin tüm varoluşsal sıkıntılarının yükünü o çekti. Her nasılsa bana karşı her zaman daha sakindin.”

Becca espressosuna uzandı. Tadı sert ve acıydı ama diline değerek değmez Becca’yı canlandırdı, damarlarından enerji fişkırdı gibi oldu ve beyni uyandı. Kahvesini iki yudumda bitirdikten sonra babasına minnetle gülümsedi.

“Mike’ı sen de seviyorsun, değil mi?” diye sordu Becca. Şu anda başka birinin ona ne yapması gerektiğini söylemesini, iyi olacağına dair güvence vermesini ne kadar çok istediğini fark ettikçe şaşıırıyordu. Coco ona arzuladığı her şeyi elde edeceğini söylemişti ama Mike’ın hafta içi Londra’daki işi ve babasının hastalığı olduğu için son zamanlarda ondan sadece geriye kalan kırıntıları alabiliyormuş gibi hissediyordu. Oysa istediği şey onsuz yaşayamayacağı, her şeyi kapsayan ve tüketen bir aşktı. Ancak şu anda hayatında pek çok şey olup biterken bunun için Mike’a kızamazdı ki!

“Hımm,” diye düşündü Gary. “Hâlâ arsız bir haylaz gibi davranıyor mu?”

“Evet,” dedi Bec gülümseyerek. “Her zamanki gibi arsız, haylaz ve iyi bir arkadaş. Kasım başında onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu. Ailesinin Lakeland’da bir rezervasyonu varmış ama Paul’un tedavisi nedeniyle gidemiyorlar. Hastane randevuları yüzünden zamanlamayı ayarlayamamışlar ve geri ödemesiz olduğu için bizim gitmemizi istediler.”

“Peki kabul ettin mi?”

“Evet.”

“Peki,” dedi babası. “Bana sorarsan iyi bir arkadaş olmak yeterince hakkı verilmeyen bir özellik. İnsanın içinde havai fişeklerin patlaması tabii ki harikadır. Büyük kahkahalar atmak, büyük rutkular tatmak... Yine de gün içinde ve sonrasında biriyle rahatça vakit geçirmek de çok güzeldir. Sonuçta insanın hayatının büyük bir kısmı bir başkasının yanında oturarak geçiyor. Kanepe, uçakta, arabada bir yere giderken...”

“Kulağa iç karartıcı geliyor.”

“Hayır! İç karartıcı olmanın tam tersi. İyi bir arkadaş hırdavatçıya gitmeyi bile maceraya dönüştürür.”

“Ah, kesinlikle günümü tekrar güzelleştirdin baba.” Becca gülümseyerek başını salladı.

Babası da saatine baktı ve göz kırparak, “Saat on buçuk olmuş *bile*,” dedi. Ardından ayağa kalkıp mutfığa gitti ve elinde iki beyaz ilaç ve bir bardak suyla geri döndü. “Al bunları. Ve gidip bir duş al. İyi bir gün geçirme konusunda da kararlı ol. İpleri eline almalısın. Saatlerce konuşabiliriz ama sonunda eyleme geçmek gerekir.”

Becca hapları aldı ve suyu içti.

“Tamam Napolyon. Sen nasıl dersin.”

“Önce B&Q’ya¹⁸ gidelim. Sonra dünyaya açılırız.”

“Bu çardak planıyla ilgili hırsların baş döndürücü,” diye yanıtladı Becca da kaşlarını kaldırarak.

B&Q, hepsi de Becca’nın babasına ürkütücü bir şekilde benzeyen erkeklerle dolu bir labirente benziyordu. Hemen hepsi cepli kargo şortlar ve yaşlarına meydan okuyan soluk, yuvarlak yakalı tişörtler giymişti. Becca babasının bugün giydiği tişörtle geçirdiği çocukluk tatillerini hatırlıyordu ki bu da tişörtü neredeyse yirmi beş yıllık yapıyordu. *İhtiyaç* babalar, yavaş moda anlayışının orijinal öncüleriydi. Becca alçak el arabasını beceriksizce yönlendirip orta koridorda iterken kimsenin ayağını ezmemeye çalıştı ve babasını tüm bahçe ve inşaat malzemelerinin olduğu yere kadar takip etti.

18 İngiltere’de hizmet veren büyük bir yapı market çn.

“Ah, bak,” diye işaret etti Becca bir reyonun önünden geçerken. “Kendimiz inşa etmek yerine bir çardak seti satın alabiliriz. Neden böyle yapmıyoruz?” Becca’nın babası arkasını bile dönüp bakmadı. Aslında Becca da onu biraz kızdırmaya çalışıyordu. Çünkü ihtiyar babalar hazırda konmazdı. Bunu yaparlarsa erkek olduklarını nasıl kanıtlayabilirlerdi ki? Hayır, kesinlikle mümkün değildi. Bunun yerine Gary’nin elinde bir zarfın arkasına Bic marka kalemle çizdiği ölçüler vardı. Turuncu ve siyah tişört giymiş, üzerinde yardım etmekten mutluluk duyacağını belirten bir isim etiketi olan Michael adındaki genç bir adama doğru havalı adımlarla yürüyordu.

Michael, diye tekrar etti Becca içinden ve hemen Mike’ı düşündü.

Ardından sanki bu bir işaretmiş gibi telefonu şortunun arka cebinde titredi ve Mike’ın adının ekranda belirmesi onu heyecanlandırdı. *Bu anlamlı bir tesadüf*, diye düşündü kendi kendine. *Onunla ilgili, bizimle ilgili mutlu hissediyorum*. Telefona cevap vermek için babasından ve onun ölçülerle dolu kâğıdından uzaklaştı. “Şu anda B&Q’da Michael adında birinden yardım alıyorum ve tam da bu yüzden aklımdaydın.”

Mike’ın hattın öteki ucunda gülümsediğini hissedebiliyordu.

“Beni düşünüyor olmana bayıldım,” dedi Mike. “Ama ondan öte... B&Q mu? Kurtarılmaya ihtiyacın varsa üç kez göz kırp.”

Becca güldü. “Ama beni göremiyorsun ki!”

“Doğru, evet,” dedi Mike. “İşte bu yüzden süper kahramanlık işine hiç girmedim.”

Gülümseme sırası Becca’daydı. Mike başka bir şey söylemeyince Becca konuşmaya devam etti. “Babam bahçeye yeni bir çardak yapıyor. Eskisi Paskalya’daki büyük fırtınada yıkıldı. Sanırım akşamdan kalma olmama da kızgın...”

“Ah, evet,” diye onayladı Mike. “Senden aldığım son mesaj akşam yedi civarındaydı. ‘Evet bebeğim! Neden olmasın?’ diyordun.”

“Korkarım ne demek istediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Londra’dan döndün mü?”

“Evet buradayım! Dört hafta geçti ve şimdi önümde dört hafta daha var... İlk ayın faturasını da az önce kestim, yani sonunda finansal olarak bir şeyler yoluna giriyor!”

“Sesin iyi geliyor,” dedi Becca ona. “Yani daha da... Bilemiyorum. Mutlu gibisin.”

“Evet, neredeyse diyelim. Küçük adımlarla.”

“Güzel.”

“Demek bir çardak peşindesiniz ha...” dedi Mike ve Becca daha o söylemeden yardım teklif edeceğini anladı. Yaptıkları tüm bu telefon görüşmeleri Becca’ya, Mike’ın Amerika’ya gitmek üzere King’s Heath’ten ayrılmadan önceki hallerini hatırlıyordu. Birbirlerini her anlamıyla tanıyarak geçirdikleri yılları... Aradan geçen yıllara rağmen bu tanıma evresinden kalan bilgilerin hâlâ aklında olduğunu fark ediyordu. Tıpkı All Saints’in “Never Ever” parçasını asırlardır dinlememiş olmasına rağmen hâlâ aklında tutması ya da Roald Dahl’ın *Matilda*’sından satırları hatırlaması gibi. “Eğer yardım istersen...”

Becca babasına baktı. Kollarını sallayarak destek görevlisine talimatlar veriyor, odunların kesilmesini kontrol ediyor, zarfının arkasındaki ölçülerin üzerinden geçiyordu.

“Babam bu sabah senden övgüyle bahsetti,” diye itirafta bulundu Becca ve Gary de başını kaldırıp *Kim o?* der gibi baktı.

Becca telefonu bir saniyeliğine eliyle kapatıp arayanın Mike olduğunu söyledi. “Ona yaşlı bir adamın hayallerindeki çardak kurmasına yardım etmek isteyip istemediğini sor,” diye şaka

yaptı babası ve sonra biraz daha yüksek sesle konuşmak için eğildi. “Öğle yemeği de getir!”

“Bunu duydun mu?” diyen Becca, babasına başını iki yana sallayarak baktı. İçten içe halinden memnundu. Böylece babasının Mike hakkındaki diğer düşüncelerini de öğrenebilirdi. Dahası, Mike orada olursa çekiçle ve diğer aletlerle çok fazla uğraşmak zorunda kalmazdı.

“Saat bir gibi orada olurum o halde,” dedi Mike. “Öğle yemeğiyle birlikte.”

“Haaayır,” diye ısrar etti Becca. “Bak bunu yapmak zorunda değilsin, ikimiz de şaka yapıyoruz. Daha sonra kahve içmek için de görüşebiliriz?”

“Başka bir işim yok,” dedi Mike. “Babanla hasret gidermek isterim ve ayrıca hatırlarsan oldukça becerikliyimdir. Zaten babam da bu hafta sonu yalnız kalmak istiyor. Hepimizin telaşlanmasından ve endişelenmesinden bıkmış. Gerçi birden damlayıp sizi rahatsız etmek istemem tabii,” diye ekledi.

“Ha,” dedi Becca. “Yani...” Mike’ın bu sözlerini bir düşündü. “Ortama damlaman beni mutlu eder. Ama sadece gerçekten gelmek istiyorsan.”

“İstiyorum.”

Becca gülümsedi. “Ah, şimdi benim mi yoksa babamın mı kurtarıcısı oluyorsun bilemiyorum.”

“İkisine de razıyım,” dedi Mike kıkırdayarak. “Görüşürüz.”

“İşte, adamım burada,” diye bir ses yükseldi bahçenin yan kapısı açılırken. “Bu kargo şortu nerede görsem tanırım!”

Becca çömeldiği yerden başını kaldırıp baktı. Yeniden kurmaya çalıştıkları ahşap yapının bir tarafı için gerekli parçaların yerleştirilmesine yardım ediyordu. Fırtınadan sonra sağlam kalan eski çardağın tabanını kullanıyorlardı ve böylece hemen montaja başlayabilmişlerdi neyse ki.

“Mike Henry,” diye selam verdi Becca’nın babası. “Kimleri görüyorum.”

İkisi kucaklaştı. Savaştan sonra yeniden bir araya gelen uzun süredir kayıp kardeşler gibi birbirlerinin sırtına dostça vurdular. Sonra Carlos da arkalarında belirdi.

“Carlos! Merhaba!”

Gary ile Mike ayrıldı ve Mike bir adım geri çekilip Carlos’a gülümseyerek resmî olarak tanıştırmayı bekledi.

“Salonda tanışmıştık aslında,” dedi Carlos. “Ama tekrar merhaba, ben Carlos.”

Carlos ile Mike el sıkıştılar ve Becca da babasına şöyle bir baktı. O da hemen kızına dönüp, “Ah, sana söylemeyi unuttum tatlım,” dedi. “Sen tuvaletteyken Carlos aradı, ben de yanıtlayıp onu da davet ettim. Ne kadar çok destek o kadar iyi, değil mi? Umarım sorun olmaz.”

“Tabii, çok iyi olmuş,” dedi Becca ve sonra gülerek ekledi, “Ama tabii bir ara mahremiyet hakkımla ilgili de konuşmamız gerekebilir. Telefonumu açtığından haberim bile yoktu.”

“Daha sonra bu konuşmayı yapmayı dört gözle bekliyorum!” Gary böyle şakacı ve komik bir kız yetiştirdiği için keyifle güldü.

“Bira ve Soleros dondurma getirdim,” diye araya girdi Carlos üzerinde *Saç HER ŞEYDİR* yazan bez çantasını kaldırarak.

Üzerinde *Kitaplar Hazinedir* yazan bez çantasıyla Mike da, “Sandviç ve limonlu Fanta da var,” diyerek katkıda bulundu.

“Mükemmel,” dedi Gary. “Carlos, şef rolünü üstlenip tabakları hazırlar mısın? Mike, sen de gelip şuna bir bak, olur mu?”

Böylece Mike ve Gary, direkler arasındaki mesafeyi ölçmek için iki kereste makasıyla ilgilenmeye başladılar, tepeye bir giriş döşemedenden önce aynı uzunlukta olduklarından emin olmaları gerekiyordu.

“Her iki tarafta da yaklaşık iki metre mi?” diye sordu Mike gözlerini kısarak.

“Sanırım öyle, evet.” Becca’nın babası kırmızı ya da mavi kablo arasında seçim yapan bir bomba imha ekibininkini andıran bir ciddiyetle başını salladı.

Carlos elinde sandviç ve cips tabaklarıyla onlara yaklaşıırken, “Bu dev bir Tetris’e benziyor,” dedi ve diğer ikisi de onun söylediğini onaylar gibi başparmaklarını kaldırdılar.

Carlos yiyecekleri bahçe masasının üzerine koydu, ardından bahçe mobilyalarının yastıklarının henüz her zamanki gibi dışarı çıkarılmamış olduğunu fark etti. Carlos gerçekten de Becca’yla Trim’i işletmeye başladığından beri aileden biri gibi görülüyor, onlarla birlikte pazar öğle yemeklerinin tadını çıkarıyor ve Becca da uğrayacaksa gelip işten sonra bahçede bira içiyordu.

Carlos’un annesi ve babası o henüz on dokuz yaşındayken Büyük Kanarya’ya taşınmıştı ve Carlos da artık *İngiliz bir anne babaya sahipmiş gibi* hissetmenin çok güzel olduğunu söylüyordu. Aslında ilk başta Becca’nın anne babasının boşanmasını ondan çok daha sert karşılamıştı, ta ki Betty ve Shelley’nin hayatlarında hiçbir şeyi eksiltmeyeceğini, aksine çoğaltacağını anlayana kadar. Gerçekten de herkesin bu kadar dostane davranabilmesine inanamamıştı.

Becca, Carlos’un arka duvardaki gri bahçe koltuklarının kutusunu açmasını izledi ve Mike ile babasını da birbirlerine

yardım etmeleri için yalnız bıraktı. Carlos yastukları çıkarırken Becca da doğru minderi doğru koltukla eşleştiriyordu. İşlerini bitirdiklerinde yemek masasına yerleştiler ve kâselerin birinden biraz cips aldılar.

“Demek Mike geldi ha,” dedi Carlos ona sessizce. Çizgili bir minderi kabartırken tek kaşını kaldırmış bakıyordu.

“Sanırım babam benim pek de yardımcı olamayacağımı düşündü,” dedi Becca. “Bugün herkesi işin içine katıyor baksana. Ben de akşamdan kalmayım. Dün gece Fox’ta Dana’yla takıldık.”

“Biraz eğlenmenin kötü bir yanı yok,” diye cevap verdi Carlos. Sonra biraz daha cips aldı.

“Sen ne yaptın peki?”

İkisinin arasında bir resmiyet vardı. Normal olmak için çabalıyor gibilerdi.

“Amy’yi gördüm. Takıldık.”

Becca buna biraz şaşırdı. “Ne yani onunla yatıyor musunuz?”

Carlos omuz silkti. “Bir centilmen asla sır vermez,” dedi ve tam da Becca onun bir ajan olmadığı şakasını yapacakken Carlos Fanta almak için içeri kaçtı. Becca ipucunu yakalamıştı. Amy konusu tartışmaya açık değildi. Ancak sonra Carlos’un onu arasokakta nasıl sıkıca tuttuğunu hatırladı. Hatırlamamak için çaba gösteriyordu.

“Bardaklara yardım edeceğim,” diyen Becca da içeri geçti ve mutfakta Carlos’u takip ederek havalandırma boşluğunun yanındaki dolaptan dört tane bardak çıkardı.

“Mike ve baban oldukça yakın görünüyorlar.” Carlos’un sesinde neredeyse kiskançlık benzeri bir ton vardı. Becca bardakları tezgâhın üzerine bıraktı ve Carlos’un pencereden bahçedeki ikiliye baktığını gördü. Mike ve babası ahşap iskeletin üzerine eğilmiş bir şeyleri işaret ediyor ve gözlerini kısarak bakıyorlardı.

“Aslında eskiden daha yakınlardı.” Tam espri yapmak üzereyken durdu. Carlos ona ne söylemişti? Onun da hisleri vardı. Bazı konularda yapılan *esprilere dahil* edilmek istemiyordu. “Tabii ki ayrı olduğumuz sürede birbirlerini görmediler.”

“Londra’daki işi nasıl gidiyor?”

“Harika. Bence onun için iyi oldu. Daha mutlu görünüyor.”

“Güzel.”

Becca bunun üzerine ne söyleyeceğini bilemedi.

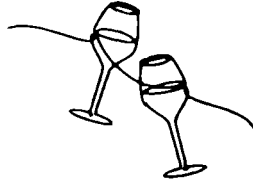
Carlos da kaşlarını kaldırıp ona baktı. Başını salladı. Parmaklarıyla bulaşık altığında ritim tutuyordu.

“Yoksa bana uygun olup olmadığını mı tartıyorsun?” diye sordu Becca sonunda ve Carlos’un omzuna hafif bir yumruk attı.

Carlos ona baktı. “Tabii ki,” diye cevap verdi ve ardından dışarı süzüldü. Becca üçünü birlikte çardağın yanında sohbet ederken izlemeye başladı. Babası, tekrar bir araya geldiği eski sevgilisi ve bu işi onaylamadığı çok açık olan arkadaşı yan yanaydı. Becca her ne kadar bu anıyı zihninden çıkarmaya çalışsa da Carlos’un dokunuşunu hâlâ teninde hissedebiliyordu.

21

Mesaja Cevap Vermezse

Noah bir aydan daha kısa süredir birlikte olduğu nişanlısına, onunla birlikte Miami'ye gelmek isteyip istemediğini sorduğunda Eylül ortasıydı.

“Orada bir bilim kurgu konferansı var. *SF Author Con Miami* diyorlar ve ben her yıl gidiyorum. Bazı panellere katılıp kitaplarımı falan imzalıyorum. Bir hafta boyunca senden uzak kalmayı da hiç istemem. Ne dersin?”

Birlikte yataktalardı, dışarıdaki yaz fırtınası şiddetlenmiş ve son birkaç haftadır neredeyse dayanılmaz hale gelen sıcaklığı kırmaya başlamıştı. Becca mumları yakmış, seksi geceliğini giymiş ve Noah masaj yağına biraz bulandıktan sonra bir havluyla temizlenmişti. Ve tüm bunlar... Noah'nın gerçekten de çok hoşuna gitmiş gibiydi. Birlikte deneysel takılıyor, Jia Li'nin çıplak oyun dediği şeyin tadını çıkarıyorlardı. Hem seks hem de beraberinde getirdiği şeyleri birlikte deneyimliyorlardı. Dokunma-

yı, okşamayı, *birlikteliği*... Tam da Spice Girls'ün *2 Become 1* şarkısında söylediği gibiydi. Becca mutluydu. Son zamanlarda neşesi katlanmıştı. Renkler daha parlak, kokular daha tatlı, aşk şarkıları sadece onun için yazılmış gibi geliyordu.

Aşkın pençesine gitgide daha da *düşüyordu*. Daha önce de âşık olduğunu düşündüğü olmuştu ama nişanlandıklarından beri sanki duyguları daha da yoğunlaşmıştı ve daha fazla şey hissediyordu.

"Bilmem ki," dedi Becca, Noah'nın göbek deliğinin etrafını hafifçe gıdıklamakla meşguldü. Mum alevlerinin gölgeleri Noah'nın parlayan vücuduna yayılmıştı. "*Hep Miami*'ye gitmek istemişimdir..."

Aslında zıplamak ve tabii ki onunla gideceğini haykırmak istiyordu. Bu tam da hayal ettiği şeydi. İlişkide güvende hissetmek, birlikte olmak, seyahatlere çıkmak ve birbirine ihtiyaç duymaktan çekinmemek.

"Ne zamandı?"

"İki hafta sonra," dedi Noah. "Amerikalı yayıncım galiba beni Fontainebleau diye bir yerde konaklatıyor. Gerçekten güzel bir yer. Yani birinci katta kutu gibi bir oda ama havuzları ve restoranları var. Mid-Beach'te ki bence orası Miami'nin en güzel yeri. Birkaç yıldır gidiyorum."

"Bir dakika," dedi Becca elini kaldırıp. "Fontainebleau mu? Sanırım Whitney Houston'ın *The Bodyguard* filminde kaldığı otel orasıydı." Hemen telefonuna uzanmasına rağmen yatağın başucunda şarja taktığı yerde telefonu bulamayınca kaşlarını çattı ve sonra daha önce düşürdüğünü, Noah'nın yerdeki baksırının üzerinde durduğunu fark etti.

"Olabilir," dedi Noah, Becca Google'da aratırken. "Birkaç yıl önce gittiğimde orada bir televizyon programı çekiyorlardı. Lobi

bir film seti gibiydi ve etrafı da oldukça kalabalıktı. Eskiden Frank Sinatra da oraya gidermiş. Tanrım... Rastgele bir Amerikan oteli hakkında bu kadar ıvır zıvır bilgiye sahip olacağımı hiç düşünmezdim ama biliyormuşum işte..." Noah omzunun üzerinden telefonun ekranına bakmak için eğildiğinde Becca onun vücudunu hissedip keyiflendi.

"Her neyse," diye devam etti Noah ve Becca da onun bu bilgisini doğrulamak için ekrana dokundu. "Orada katılacağım paneller için para almıyorum ama anlaşılmaya göre eğlenmek için bolca vaktim oluyor. Yani bunu bir çalışma tatili haline getiriyorum. Güzel geçiyor gerçekten."

"Buldum!" Becca ona hemen *The Bodyguard*'ın film lokasyonlarını sıralayan bir internet sayfasını gösterdi. "İşte burası! Tanrım... Filmi izledin, değil mi?" Tepkisini görmek için Becca ona baktı. "Büyük balo salonunda taktığı o kristal küpeler ve o muhteşem gümüş rengi şal... Performansı öyle çabasızcıca muhteşemdi ki! Kevin Costner da oldukça ağırbaşlı ve karizmatikti. Sonra müzik tam can alıcı yere gelirken birden *puf!* Gökyüzünde Rachel'in adı havai fişeklerle ve emin değilim ama galiba ışıklarla parlıyordu ve her yer ışıltı ışıltı aydınlanıyordu. Çok büyüleyiciydi."

Noah başını iki yana salladı. "İtiraf etmeliyim ki *The Bodyguard*'ın BBC'de yayınlanan bir dizi olduğunu sanıyordum."

Becca onu anlayamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Noah da omuz silkti.

"Bu da senin takıntılı olduğun ve şimdi eğitim almam için ısrar edeceğin şeylerden biri mi yoksa?"

"Eğer kocam olacaksan, evet. Şarkısını biliyor musun bari?" diye ısrar etti Becca. Noah'nın sorusunun cevabı açıktı. Sonuçta *The Bodyguard* modern bir klasikti! "Bahsettiğim sahnede *I Have*

Nothing'i söylüyor. Aşk hakkında bu kadar gerçekçi bir şarkı olduğunu sanmıyorum. Bak şarkı şöyle başlıyor, 'Aşkım senin olsun, fazlasını istemem. Sadece senin olduğun ve yaptığın her şeyi isterim.' Dâhice değil mi? *Sadece senin olduğun ve yaptığın her şeyi*. Aslında hepimiz aşkta çok havalı ve soğukkanlıymışız gibi davranıyoruz ama işin aslına indiğimizde bence istediğimiz bir bakıma *bu*. Yani şey üzerinde yük hissetme ama ben de senin olduğun ve yaptığın her şeyi isterim. Şarkı gerçekten sımsıcak. Sen filmi gerçekten hiç izlemedin mi?"

Noah başını iki yana salladı. Becca'yı o kadar yakından izliyordu ki Becca içgüdüsel olarak bir anda utanıp elini yüzüne götürdü.

"Hayır," dedi Noah ona bakarak. "Üzgünüm, hiçbir sorun yok. Ben sadece... Bu kadar heyecanlanmanı izliyordum. Sevdiğin şeyler seni hep böyle coşturuyor. Bu yönüne bayılıyorum."

"Bu konularda tam bir ineğim..." diyerek Becca söze başlayınca Noah bir kolunu onun omuzlarına doladı ve boynunu öpmek için onu kendine çekti. Arka arkaya bir sürü öpücük kondurdu. Bir tane daha, sonra bir tane daha... Sanki küçük kelebekler Becca'nın vücudunda dolaşıyordu. Öpücükler göğüslerine gelene kadar durmadı. Ardından Noah onun geceliğini kaldırdı ve sonra bacaklarının arasına doğru daha, daha ve daha aşağı indi. Becca artık Whitney Houston'ı ya da filmi düşünmüyordu... Artık sadece Noah'nın onun için ne kadar doğru olduğuna, sadece erkek arkadaşı değil *nişanlısı* olan bu adamın bacaklarının arasını böyle öpmesinin ne kadar harika hissettirdiğine odaklanmıştı. Üstelik yakında kocası olacaktı. Bu önemli bilgi onunla yaptığı şeyi daha da ateşli kılıyordu.

22

Mesaja Cevap Vermezse

Miami Uluslararası Havaalanı'ndan doğrudan Miami Plajı'na doğru giden Becca etrafını en iyi şekilde görebilmek için güneş gözlüklerini çıkardı. Son dakika dahil olduğu için uçakta Noah'nın yanına oturamamış ve onu çok özlemişti. Bunun üzerine Noah da aralarındaki yedi sıra boyunca ona bir not uzatmış, diğer yolcular da bir aşk hikâyesinin parçası olduklarını fark ettiklerinde gülümsemiş ve Becca'nın notu açmasını izlemek için kafalarını eğip bakmışlardı. Sadece iki kelime yazıyordu, *Seni özledim!* Bu aynı zamanda Becca'nın hislerinin de bir yansımasıydı. Otele gidip sıcak bir duş aldıktan sonra bir daha *giyinmek* istiyordu.

"Şu ortama bak. Vay be. Otel burası mı?" diye sordu Becca otoyoldan çıkıp kalacakları yere geldiklerinde. Otel kocaman ve gösterişliydi, binlerce küçük penceresi olan yapı devasa, beyaz bir virgül misali kıvrılıyordu.

“Ben de aynı tepkiyi vermiştim,” dedi Noah gülümseyerek ve o, taksi şoförüne bahşiş verirken Becca hayretler içinde etrafına bakmaya devam etti. O sırada bir görevli küçük, sert kapaklı bavulları için bir bagaj arabası getiriyordu.

“Daha önce bu kadar göz alıcı bir yerde bulunduğumu sanmıyorum,” dedi Becca ona beyaz mermer lobide. Mermerlerin aralardaki siyah detaylarla birlikte lobi sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünüyordu. Işıltılı avizeler tepede parıldıyordu ama insanlar o kadar göz alıcı sayılmazdı. Herkes tatilde olmanın rahatlığı içindeydi ve havuza ya da denize doğru ilerliyorlardı.

“Şurayı görüyor musun?” Noah ilerideki dönen merdiveni işaret ediyordu. “O merdiven hiçbir yere çıkmıyor. Eskiden vestiyerin olduğu yermiş. Böylece kadınlar paltolarını giyip aşağıya inerken herkese elbiselerini gösterebiliyorlarmış.”

“Feminist duygularım bu tür fikirlere karşı tetikte *olmalı*,” dedi Becca, “ama ben de dar bir elbiseyle lobide hayranlıkla izlenmek isterdim.”

Otele giriş işlemleri için bekliyorlardı. Noah eğilip şöyle fısıldadı, “Hiçbir şey giymesen ve yatak odamızda hayranlıkla izlensen nasıl olur?”

Becca sanki bu fikre karşı koyabilirmiş gibi şakacı bir şekilde Noah’nın koluna vurdu.

Miami’de hava oldukça nemliydi ve bu tenlerinin üzerinde bir baskı hissi yaratıyordu ama havuz kenarındaki küçük çardaklarının altında birkaç saat geçirip yemek ve içki sipariş ettikten sonra uyukladıkları için bunun pek bir önemi yoktu.

“Evet, şimdi planımız nedir?” Becca akşam yemeğinde nereye gideceklerini, haftanın onlar için nasıl geçeceğini düşünmeye başlamıştı.

“Sana programımı gönderebilirim,” dedi Noah. “Her ne kadar kızacağımı bilsem de söylemem gerekiyor. Benim burada gidilecek yerler ve yapılacak şeylerle ilgili bir Excel dokümanım var.”

“Gittiğin yerlerin bir çizelgesini mi tutuyorsun yani?” Becca son kalan soğuk patates kızartmasını ağzına attı. Açlıktan ölüyordu. Aslında tekrar düşününce bir sepet daha patates sipariş edebilirdi.

“Sadece iş için yaptığım seyahaderde. Bu durumlarda zaman çok değerli oluyor ve insan bir gecelik özgürlüğünü berbat bir deneyim için boşa harcamak istemiyor. Tabii ki diğer seyahatlerimde bunu yapmıyorum.”

“Tamam,” dedi Becca ellerini kaldırarak. “Seni yargılamıyorum! Çizelgeyi dikkate alacağım, elbette. Sonuçta *benimle* nişanlısın, o yüzden *deneyimler* konusunda harika bir zevkin olması normal.”

Noah ikili şezlonglarından küçük bir minderi alıp Becca’ya doğru şakayla fırlattı.

“Peki ya panel? Ben de gelmeli miyim? Ortam nasıl olacak?”

“Panelde bilim kurguyla ilgili her şey var... Benim gibi kitaplarından bahseden yazarlar, aynı zamanda aklına gelebilecek her konuda konferanslar, bilim kurgu hayranları için tanışma etkinliği ve hatta bir parti... Yani oldukça yoğun. Senden *her* şeye yüzde yüz katılmanı bekleyemem. Onca yoldan böyle bir yere gelip tüm zamanını doğal ışık almayan bir yerde geçirmek suç sayılır.”

“Eh, en azından bir ara uğramak isterim. Sonuçta buraya kadar gelmişken seni de *iş başında* görmemek olmaz. Ne de olsa işle ilgili pek konuşmuyorsun ve ben de bu dünyada nasıl bir ortamın olduğunu hiç bilemiyorum. Aslında galiba birçok insan partnerini iş yerindeyken görmez ama senin yaptığın şey bu kadar kamuya mal olmuşken...”

“Aslında işin tanıtım kısmı kamuya mal oluyor,” dedi Noah.

“Bak,” dedi Becca gülümseyerek. “İşte bu detayları bile pek bilmiyordum. Bana çok şey öğretiyorsun,” dedi Becca samimiyetini yansıtmak isteyen bir tonda.

“Senin bana öğrettiklerinin yanında bu hiçbir şey.”

“Ah, gel bakayım sen şöyle!”

Sonunda Becca’nın Noah’ya etkinliğin açılışında eşlik etmesi konusunda anlaşmışlardı. Böylelikle Noah bilim kurgu yazarlarının panelinde yer alabilecek ve Becca da etkinlik hakkında bir fikir edinebilecekti. Mekâna gittiklerinde Becca uzun bir sıranın ucundaki koltuğuna yerleşti. Üzerinde sıcak havalara çok uygun olsa da salonun güçlü klimasının altında pek de iyi bir seçim değilmiş gibi gelen kısa yazlık elbisesiyle oturuyordu. Ancak bir süre sonra aslında elbisenin iyi olduğuna karar verdi çünkü salon hızla ağzına kadar dolarken vücut ısıları ortamı ılıklaştırmaya başlamıştı.

Becca önceden bilim kurgunun belirli bir insan tipine karşılık geldiğini düşündüyse de bunun yanlış bir fikir olduğunu hemen anladı. Burada her tarzdan insanı görmek mümkündü ve hepsinin de boynunda birbirine benzeyen kartlar vardı. Dahası, bir dakika önce birbirine yabancı olduklarından emin olduğu insanlar şimdi keyifle sohbet etmeye koyulmuşlardı. Sonra ışıklar söndü, herkes alkışladı ve bir sunucu çıkıp geldiği yönün en

uzağında bulunan sandalyeye oturdu. Becca diğer dört sandalyenin konuklar için boş bırakıldığını tahmin ediyordu.

“İyi akşamlar,” dedi sahnedeki kadın. “Bu yıl yirmi dördüncüsü gerçekleştirilen *SFAuthorCon* Miami açılış gecesi, ‘Bilim kurgu diğer türlerin yapamadığı neyi yapabilir?’ konulu yuvarlak masa etkinliğimize hoş geldiniz. Ben sunucunuz Jenny Chen ve şimdi sahneye Deepti Kaur’u davet etmekten gurur duyuyorum!”

Seyircilerden büyük bir alkış koptu.

“Charles Wachowski!”

Alkışlar devam etti.

“Rachel White! Ve Noah Brooks!”

Bu bir hayal miydi yoksa alkışlar Noah için daha mı yüksek çıkmıştı? İnsanlar *çığlık* bile atıyorlardı. Becca etrafına baktı. İstisnasız tüm seyirciler pür dikkat sahneye bakıyordu. Kimsenin elinde telefon yoktu ya da kendisi hariç kimse sağa sola bakmıyordu.

“Hazırsanız başlayalım mı?” Jenny bu soruyu konuşmacılar için olduğu kadar seyirciler için de soruyordu. “Hepinizi tanıtmak ve biyograflerinizi okumak için on dakika harcayabilirim ama sanırım hiçbirinizin tanıtıma ihtiyacı *olmadığını* söylemek yanlış olmaz.”

Seyircilerden daha fazla alkış yükseldi. Becca kendini ağzı kulaklarında buldu. Kendisinin insanları harika bir saç kesimiyle çok iyi hissettirebileceğini biliyordu ama bu bambaşka bir seviyeydi. Noah’nın edebî bir rock yıldızı olduğunu bilmiyordu.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Jenny kalabalığa doğru. “Ben de aynı şekilde hissediyorum.”

Noah da dâhil salondaki herkes gülüyordu. Becca onu izledi. Sandalyesinde nasıl hareket ettiğini, kendisine verilen mikrofon-

la nasıl oynadığını... Biraz terliyor ve çok fazla yere bakıyordu ama bu utangaçlıktan değil gibiydi. Sanki söylenenlere odaklanmak için yere bakıyordu. Çok tatlıydı. Orada çok güzel görünüyordu. Becca onunla gurur duydu.

“Programımıza uygun hareket etmek isterim,” dedi Jenny yazarlara, “o yüzden hemen işe koyuluyoruz. Bilim kurgu diğer türlerin yapamadığı neyi yapabilir? Deepti?”

Deepti’nin beline kadar uzanan büyüleyici siyah saçları o kadar parlaktı ki Becca yeterince yaklaşırsa kendi yüzünün yansımalarını görebileceğini düşündü. İri iri, kahverengi gözleri ve parlak kırmızı dudakları vardı. Gülümsediğinde ortam adeta ısındı.

“Eh,” dedi Deepti, “kişisel olarak aşk temasını seviyorum. Açıkçası bu benim başladığım alan, klasik romantik komedi. Ama geleneksel bir aşk hikâyesinde bir yazar olarak kendimi erkek kızla tanışır, erkek kızı kaybeder gibi konularla sınırlanmış hissettim. Sonra erkek kızı geri alır vesaire... Tamam, bunun kesinlikle bir değeri var ve hâlâ ben de bu hikâyeleri okuyorum ama artık daha spekülatif kurgularla da uğraşmaya başladım. Zamanla ya da daha distopik atmosferlerle deneyler yapıyorum ve bunun bana kendi hikâye anlatımımı keşfetmek için çok daha fazla alan sağladığını fark ettim. Erkek kızla tanışıyor, erkek kızı kaybediyor. Kız ölüyor ve sonra kız vampir, robot, tanrıça ya da *başka* bir şey olarak geri dönüyor. Bu çok özgürleştirici.”

Kısa boylu, zayıf, sakallı olan adam yani Charles onun yanında başını onaylarcasına salladı. “Bu çok ilginç,” dedi, Amerikan aksanı su gibiydi. “Ben de aynı şekilde hissediyorum. Bilim kurgu yeni düşünceler ortaya çıkarıyor, değil mi? Eğer dediğin gibi bir vampir, robot ya da her neyse o olarak geri dönerse ilişkileri gerçekten yürüyecek mi mesela? Adamı hâlâ sevebilir mi? Eğer kadın sonsuza kadar yaşarsa ve adam da bir ölümlüyse bu ne an-

lama gelir? Kızın bir vampir olması adamın umurunda mı? Tabii ki bilim kurgu ve fantastik türleri arasında geçiş yapıyorum ve bu sayede daha özgür davranabiliyorum.”

“Kesinlikle!” Deepti başını sallayarak onayladı. “Tüm bu söylediklerim yazmakla ilgili ölçülebilir bir gelişme yaşanacağı anlamına gelmiyor. Sadece bize... Yani en azından bana, hepimiz adına konuşmak istemem ama üzerinde çalışacak çok daha fazla şey sağlıyor.”

“Harika,” dedi Jenny. “Sanırım hayal gücünüzü diğer türlerde mümkün olduğundan daha uç noktalara götürüyor olmalı, öyle mi Rachel?”

Rachel başını sallayarak kalın, siyah çerçeveli gözlüklerini burnunun daha da gerisine itti ve sonra bir eliyle kızıl saçlarını düzeltti. “Evet,” dedi, sesi son derece tizdi. “Bence bilim kurgu, günümüz toplumunu bir tür maskenin arkasından yorumlamamıza olanak sağlıyor. Gelecekteki toplumun ya da belki alternatif bir evrenin maskesinin arkasından mesela.” Rachel cesaretini toplayıp kalabalığa baktı. Minyon, utangaç bir kızdı.

“Seni seviyoruz Rachel!” diye bağırdı kalabalıktan biri ve kahkahalar yükseldi.

“Ben de seni seviyorum,” diye yanıtladı hemen Rachel. “Her kimsen.”

Sonra Rachel, Noah’ya baktı. O da bu bakışı hissetmiş olacak ki hızla bir anlığına kıza baktı ancak bakışları sonra tekrar kucağına yöneldi.

“Kesinlikle,” dedi Noah hâlâ önüne bakarken. “Bence bu tür, yeni ufukları ve yeni bir dünya olasılığını mümkün kılıyor.”

“Evet,” diyerek onayladı Rachel. “Ve bence bilim kurgu daha edebî türler arasında biraz kötü bir şöhrete sahip ama günün

sonunda iyi kitap iyi kitaptır ve hemen hepsi insanlarla ilgilidir, yani insan olma durumuyla.”

“Ayrıca,” dedi Charles cümlesinin bir sonraki kısmını söylemeden önce bir saniye kadar duraksayarak, “bilim kurgu bence çok havalı.”

Sunucu kıkırdadı. “Haklısın,” dedi. “Mükemmel bir yorum.”

Deepti tekrar söze girdi. “Şaka bir yana Charles, ben de aynı şeyi hissediyorum. Tek istediğim karanlık bir dünyaya ışık getirmek. Nasıl olacağı kimin umurunda? Sonuçta bu eğlence, değil mi?”

“Peki işe nasıl başlıyorsun?” diye sordu Jenny. “Boş sayfanın başına oturduğunda tüm hikâyeyi zaten planlamış oluyor musun yoksa okuyucuların öğrenmek için sayfaları çevirdiği gibi sen de neler olacağını görmek üzere mi yazmaya başlıyorsun?”

“Elbette önce kendimi eğlendirerek başlıyorum,” dedi Charles. “İyi bir iş çıkarıp çıkarmadığımı böyle anlıyorum. Eğer ben eğleniyorsam okuyucularımın da eğleneceğini biliyorum.”

Noah sonunda başını kaldırdı. “Ben o kısmı çok seviyorum,” dedi. Sonra duraksadı. “Özür dilerim,” dedi ortaya. “Bu sahne ışıkları çok parlak ve sahneyi çok ısıtıyor, resmen eriyorum.” Kahkahalar yükseldi. “Ne diyecektim? Ah, evet. Ya olursa kısmı. Ben gerçekten bunun için yazıyorum. Kendime *ya şöyle olursa ya böyle olursa*, diye sormayı ve oradan yola çıkmayı seviyorum.”

“Bu noktayı biraz daha açıklayabilir misin?” diye sordu Jenny. “Ve ayrıca evet, ışıklar konusunda hemfikirim. Sanki güneşte söyleşi yapmak gibi!”

Seyirciler buna bayılmıştı.

“Yazdığınız şey inandırıcı olduğu sürece *eğer* sorusunun bir sınırı yok. *Bu kadarını uydurmuş olamazsın*, denir ya hani? Çılgınca şeyler olduğunda ve bize hiç mantıklı gelmediğinde söyle-

riz bunu. Kurguda inandırıcı olmak için yazdığınız şey çılgın bir senaryo, bir olay ya da başka bir dünya olsa bile mantıklı olmalıdır. Mesela *troller tarafından yönetilen bir dünya* yaratabileceğimi düşünüyorum ama bu dünyada kendi içinde herkesin davranış ve hareketlerinin de inandırıcı olması gerekir.”

“Tüm hikâyelerin insani olması konusunda söylediğimiz gibi,” diye ekledi Rachel. “Örneğin ya karakterimiz erkek arkadaşından ayrılırsa ne olacak? Ya bundan pişmanlık duyarsa? Özür dileme şansı olsa ne olurdu?”

Becca bir an için eski sevgilisi Mike’ı düşündü. Başkaları da olmuştu ama Mike içlerinde en önemlisiydi. Ya her şeye rağmen onunla New York’a gitmiş olsaydı? Ya *haziranda kendisine ulaşmaya çalıştığı*nda onun mesajına cevap verseydi? Ya onunla burada ya da yaşadığı yerde karşılaşsaydı? Garip bir *dejavu* hissi-ne kapıldı. Belki de başka bir evrende Mike’la bir partide şarap içiyordu ve Mike’ın ailesi de etraflarındaydı. Ama hayır, doğru olanı yapmıştı. Nişanlısı sahnede harikalar yaratıyordu. Her şeyin böyle olması gerekiyordu.

Sonra Noah tekrar Rachel’a baktı ve birden Becca, altıncı hissinin omzuna dokunduğunu hissetti.

Bu bakışın bir anlamı var, diye düşündü kendi kendine.

“Ve bu insani çıkmaz; bir zombi kıyametine, orta çağ ejderhalarına ya da *herhangi* bir şeye karşı yaratılabilir.”

Noah önce konuşmak için mikrofonunu kaldırdı ama sonra vazgeçti. Yüzündeki o ifade de neydi? Kızıyor muydu? Yoksa telaşlı mıydı? Becca o sırada Rachel’ı izledi. Salonun gürültüsü azalırken Becca kızın yüz ifadesini, beden dilini ve minyon vücuduna rağmen salonda varoluşunun bıraktığı büyük etkiyi inceledi. Çok çekici biri sayılmazdı ama kendine özgü bir havası vardı.

Noah, fark ettirmeden Rachel'a bir kez daha baktı ve Becca onun yanaklarının kızardığından emin oldu.

Sonra herkes ayağa kalkıp alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Sonra etkinlik sona erdi. Haliyle Becca da daha fazla gözlem yapma şansı bulamadı. *Bu onun eski sevgilisi, dedi içinden. Neden bana onun 'da burada olacağını önceden söylemedi?*

Becca çılgına dönmüş gibiydi. Noah'nın eski sevgilisiyle olan açılış etkinliğinden sonra ondan bir açıklama yapmasını bekliyordu. Becca, kızın burada olacağını bilip bilmediğini ve eğer biliyorsa neden onu uyarmadığını kesinlikle öğrenmeliydi. Rachel'ın orada müstakbel kocasına göz kırpmasını izlerken kendini aptal gibi hissetmişti. Rachel, Noah'nın nişanlı olduğunu biliyor muydu? Noah daha sonra onu bulmaya geldiğinde o kadar gergindi ki Becca'nın içinde bulunduğu ruh halini fark etmedi bile. Becca onun iş gezisini mahvetmek istemiyordu ve aslında onu neyle suçlayacağından da tam olarak emin değildi ama Noah geç saatte bir öğle yemeği yemeyi önerdiğinde Becca onun bu durumu açıklamak niyetinde olduğunu anladı.

Fakat şimdi burada, körfezin karşısındaki Mandolin adlı küçük bir Yunan tavernasında otururken Noah hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ediyordu.

Burası gerçekten harika bir yerdi. Dışarıdan bakıldığında deniz mavisi panjurlu, tek katlı, beyaz kutu gibi bir ev olarak görünüyordu ama arkadaki gölgeli avlu misafirler için ferah ve

davetkârdı. Oturdukları yerde üzerlerine yeşil dallar sarkıyordu ve ağaçlar açık hava restoranının tam ortasında yükselmekteydi. Etraflarına ahşap masalar ve banklar dizilmişti.

Bronz tenli ve kaşları Becca'nın nerede aldığını sormayı düşündüğü kadar etkileyici olan yakışıklı bir adam, "Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu. "Yoksa birkaç dakika daha beklemek ister misiniz?"

Noah menüyü masaya bıraktı. "Her şeyden biraz biraz alalım mı, ne dersin?"

"Harika olur," dedi Becca ve Noah da yemeklerin birkaçını saydı. Halep biberli sarımsaklı yoğurt soslu fırın karnabahar, beyaz şarap ve sarımsaklı midye, pazı yaprağından horta, ızgara ahtapot.

"Ve küçük bir şişe de Retsina lütfen." Ardından Becca'ya baktı. "Tabii büyük şişe istiyorsan onu da söyleyebiliriz?"

"Hayır, hayır. Küçük bir şişeyi paylaşmak harika olur. Teşekkür ederim."

"Sen iyi misin?" diye sordu Noah. O sırada garson şaraplarını getirip ikisine de birer kadeh doldurdu. "Yoksa *jet-lag* mi oldun?" diye ekledi.

"Hayır, ben iyiyim," dedi Becca tam da kadınların genellikle *bir şey* olduğunda yaptıkları gibi. "Sadece açım," diye ekledi ve daha neşeli görünmek için elinden geleni yaptı. "Yemekler kulağa çok hoş geliyor."

Noah elbette Rachel'dan bahsedecektir. Her an konuyu açabilir... Kesin.

"Burayı seviyorum," dedi Noah. "Geçen yıl grup halinde geldik, ondan önceki yıl da. Rahat bir ortam, basit malzemelerle *harika* yemekler yapıyorlar."

Becca sorusunu sorma fırsatını yakalamıştı. Bu işin aslını öğrenmek istediği için kendisiyle o kadar da gurur duymuyordu ama içinde bir his vardı. En ilkel, en kıskanç yanı bir güvenceye ihtiyaç duyuyordu.

“Öyle mi?” diye sordu, şarabından bir yudum aldı ve kendini umursamaz görünmek için zorladı. “Kimlerle geldin?”

“Geçen yıl mı?” diye sordu Noah ve Becca da tehditkâr olmayacak şekilde gülümseyerek başını salladı. Tanrım. Neden böyle yapıyordu? Neden doğrudan sormuyordu? Büyütülecek bir şey değildi oysa. Sonuçta kendisinin de eski sevgilileri vardı, değil mi? Ama sonra yine o *his* üzerine çöktü...

“Aslında etkinlikte bazılarıyla tanıştın. Deepti, Charles ve diğerleri.”

Becca, orada olmasma rağmen Rachel’in adını yüksek sesle söylemediğini fark etti.

“Geçen yıl menajerim de gelmişti çünkü birkaçımızı temsil ediyordu ve burada havadan sudan sohbet etmek harikaydı. Genelde her yıl aynı kitle oluyor. Bu işi seviyorum. Otel parasını şirketin karşılaması da harika bir neden.”

“Doğru evet,” diye onayladı Becca. Biraz daha şarap içti. “Rachel da iyi birine benziyor,” dedi ağzından çıkan bu sözler karşısında hafifçe ürpererek. “Söyledikleri hoşuma gitti.”

“Evet, iyi biri.” Noah ekmek sepeti ve zeytinler getirildiğinde başını salladı. Masadaki yağa ekmek banmakla meşguldü. İyi bir ekmek yerken aslında tereyağına ihtiyaç duyulmamasından, bu şekilde daha iyi olduğundan bahsediyordu.

Becca tekrar denemeye karar verdi. “Burası biraz yaramazlık yapmak için de harika bir yer. Yani her yıl hepiniz birden geliyorsanız... Lisedekilerle tekrar buluşmak gibi işte.”

“Bir kitap için de kıvılcımlar yaratabiliyor,” diye cevap verdi Noah. “Aynı insanların buluşması ve dinamiklerin her yıl nasıl değiştiğini izlemek falan.”

“Öyledir evet,” dedi Becca fırsatı fark ederek. “Birliktelikleriniz falan olmuştur. Sonra bir sonraki yıl karşılaştığınızda koşullar değişmiştir...”

Noah ona baktı. İşte bu cümle dikkatini çekmişti. “Sanırım,” dedi yavaşça.

“Burada senin için böyle biri var mı?”

Bunu sormaktan nefret ediyordu. Nefret, nefret, nefret.

“Eh, hepimizin bir geçmişi var, değil mi?”

Geçştiriyor, diye düşündü Becca. İlginçti. Ekmeğini yiyip şarabını içti, yemeklerinin gelip gelmediğine bakmak için etrafına bakındı. Aslında daha on dakika önce sipariş vermişlerdi.

“Rachel eski sevgilin mi?”

“*Eski sevgilim* değil, hayır...”

“Noah.”

“Bir süre... birlikte olmuştuk, evet.”

Becca şarabını bıraktı. “Ve onun da burada olacağını bana önceden haber vermenin iyi olacağını düşünmedin mi?”

Noah omuz silkti. “Burada olacağını bilmiyordum. Bilseydim seni davet ettiğimde söylerdim. Sahneye çıkmadan beş dakika önce burada olduğunu öğrendim.”

“Ama her yıl aynı insanlar geliyor demiştin.”

Noah ona baktı, ağzını açtı ve sonra kapattı.

“Burada açığını bulmaya falan çalışmıyorum,” dedi Becca. “Seni seviyorum. O yüzden bunu yapmam hoş olmaz. Ama ben sadece... Neden bana söylemedin?”

“Bilmiyorum.”

Yemekleri geldi ama sessizce otururlarken hiçbirine dokunmadılar. Becca bunu anlamıyor, Noah'nun tartışmayı kapattığını düşünüyordu. Her şey hakkında konuşan adam bu konuda konuşmak istemiyordu. *Bu da bir şeyler anlatıyor aslında,* diye düşündü Becca. *Bu önemli bir detay.*

Noah iç çekti. Becca onun sinirlendiğini anlayabiliyordu. Yüz hatlarma yayılan kara buluttan, kaşlarının hafifçe çatılmasından, omuzlarının çökmesinden anlayabiliyordu. Peki Becca neden bu işin peşini bırakmıyordu? Yatma vakti geldiğinde televizyonun başından ayrılmak istemeyen bir çocuk gibiydi.

“Ne?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedi Noah. “Sadece... Garip davranıyorsun, hepsi bu.”

“Ben de senin garip davrandığını düşünüyorum, hepsi bu. Anlaşılmayacak bir şey sorduğumu sanmıyorum.”

“Tamam... Yoksa geldiğine pişman mı oldun?”

“Hayır!” diye karşı çıktı Becca. “Peki sen beni davet ettiğine pişman mısın?”

“Pişman *değildim,*” dedi Noah ve Becca onun belki de şaka yapıyor olabileceğini düşündü. Çünkü bu mevzu onu incitmeye başlamıştı. Şu anda çok hassastı. “Ama bunun eğlenceli olması gerekiyordu Bec. Dürüst olmak gerekirse sen hiç de eğleniyor gibi durmuyorsun.”

Becca içinden, *O halde beni biraz rahatlat,* diye geçirdi. *Seni sevmemin güvenli olduğunu göster!* Ama ağzundan farklı kelimeler çıktı.

“Eğleniyorum.” Ses tonu da bu sözcükle uyuşabilseydi inandırıcı olabilirdi ama sesi öfkeli çıkıyordu. Yumuşatarak tekrar denedi. “Eğleniyorum Noah. Özür dilerim. Belki de sadece

yorgunum, hepsi bu. Eğer onun burada olacağından gerçekten haberin yoksa...”

“Ben de yorgunum,” dedi Noah. “Hadi, yemeğimizi yiye-
lim.”

Neredeyse tüm yemeği sessizlik içinde yediler. Sadece arada sırada yemek ya da yakındaki bir dala tünemiş güzel bir kuş hakkında yorum yapmışlardı.

“Tamam o zaman,” dedi Noah bitirdiklerinde. “Bu öğleden sonra tek başına iyi hissedecek misin? Ben buradan sonra kongre salonuna gideceğim ya?”

Becca bir ürperti hissetse de bu hava yüzünden değildi. Aslında ona uzanmak, sarılmak, gittiğinde onu özleyeceğini ve harika vakit geçireceğini, onu düşüneceğini söylemek istiyordu. Belki otelde, havuz kenarında eğlenir belki de sahilde yürüyüşe çıkar ya da güzel bir yerde bir şeyler içerdi... Ama böyle yapamadı. Bunun yerine hesabı işaret etti ve garsona kartını vererek, “Ah, ben yetişkin bir kadını. Başımın çaresine bakabilirim,” dedi.

“Bir tur rehberine ihtiyacın olduğunu söylemedim zaten,” dedi Noah. “Sadece sordum.”

“Biliyorum,” dedi Becca ama ses tonu neden böyle çıkmıştı ki? Hem... Noah’nın ses tonu neden böyleydi? “Ben de sadece cevap verdim zaten. Gidip imza gününün tadını çıkar, istersen geç saate kadar kal. Ben muhtemelen erkenden yatarım, o yüzden acele etmene gerek yok.”

Noah’ı kendinden itiyordu. Var gücüyle ona geri çekilmesini söylüyordu.

“Ah,” dedi Noah kaşlarını çatarak. “O zaman sana mesaj atarım, nerede olduğuna göre yanına gelirim. Ya da istersen seni biraz yalnız bırakabilirim.”

Becca ayağa kalkıp güneş gözlüklerini taktı.

“Nasıl istersen,” dedi cennet gibi bu yerin kaldırımında yürümeye başladıklarında. Yanında çekici nişanlısı ve zihninden geçen milyonlarca düşünceyle birlikte taksiye işaret ettikten sonra Noah’ya döndü. “Aslında taksiye sen binebilirsin. Ben yürüyeceğim.”

Ve Noah binip gittiğinde ağlamaya başladı. Nedenini bilmiyordu ama ağlıyordu.

23

Mesaja Cevap Vermezse

Bu bizim ilk kavgamız mıydı? Noah aradan vakit geçince bu mesajı atmıştı. O gittikten sonra Becca biraz yürüyüş yapmış, durup bu yaşadıklarının *tam olarak* ne olduğunu kendine sormadan önce tam bir buçuk dakika boyunca gözyaşı dökmüştü.

Kesinlikle ona yakın bir şeydi, diyerek cevap yazdı ve üzgün suratlı bir emoji de gönderdi. Aslında buna ne söyleyeceğini bilemiyordu. Her şeyi mesajla çözmeye çalışmamanın en iyisi olduğunu bilecek kadar akıllıydı ve büyümüştü. Bu yüzden başka bir şey söylememeye karar verdi. Söyleyebileceği herhangi bir şey, sesi ve yüzü olmadan yanlış anlaşılabilirdi. Ne söyleyeceğine karar verdikten sonra yüz yüze görüşüp anlaşmak daha iyiydi.

Saat daha bir buçuktu ve Noah'nın programında en az akşam sekize kadar dolu olduğu yazıyordu. Bu yüzden iki seçeneği vardı. Otele geri dönüp masaj yaptırmak ve yeşil meyve suyunu içerken üzölmek ya da günün gidişatını tersine çevirmek. Muh-

temelen yürüyüş ve belki biraz alışveriş yapmak, sakinleşene ve kendine yalan söylemek için harcadığı enerji tükenene kadar kaldırırmda düşüncelere dalmak ona daha çok yardımcı olacaktı. Böylece geriye kalan tek şey gerçekten nasıl hissettiği ve neye ihtiyaç duyduğu olurdu.

Tamam o zaman, diye karar verdi. B planı.

Telefonunun haritası ona Miami'deki Design District'in hemen yakınında olduğunu gösterince o da Google'da buralarda takılmaya değip değmeyeceğini araştırdı. Her zaman danışabileceği Noah'nın çizelgesi de vardı tabii ama inatçı yanı kendi Miami versiyonunu keşfetmek istiyordu. Okuduğu birkaç yazı buranın üst düzey bir yer olduğunu doğruladığı için restorana geri döndü ve tuvalette yüzünü yıkayıp ağzına bir nane şekeri attı. Sonra derin bir nefes aldı. Üzerinde önü ve arkası derin V şeklinde olmasına rağmen aşırı dekolte yerine daha şirin durmasını sağlayan fırfırlara sahip mavi ve beyaz çizgili pamuklu bir elbise vardı. Kombini kırmızı ruj ve hoş deri sandaletlerle tamamlanmıştı. Şık çantası ve su dalgası saçlarıyla aynaya baktığında ağlamış olmasına rağmen görüntüsü karşısında irkilmedi. Hoş görünüyordu. Günün geri kalanını da kendisiyle geçirecekti. İşte bu kadar.

Yürüyerek devam etmeye karar vererek önce Çağdaş Sanat Enstitüsü'ne gitti. Yıllardır bir galeri ya da müze gezmemişti. Gezmemek için de her zaman bir nedeni vardı. Çoğunlukla barda takılırdı. Ancak bir başkasının yaptıklarını görmenin onu büyük resimde ne kadar küçük hissettirdiğini ve aynı zamanda sanki bir kuyuyu (ruhunda çoğu zaman doldurulması gerektiğini fark etmediği bir kuyuyu) doldurur gibi bir etki yarattığını görmekten her zaman keyif almıştı.

Bu gerçekten de harika bir koleksiyondur ve yürürken dünyanın öteki ucunda yalnız ama iyi hissettiğini fark etti. Etrafındaki insanlar tarafından herhangi biri gibi görülebilirdi ki bu heyecan vericiydi. King's Heath'i ve ona kattığı "bir topluluğa ait olma" duygusunu seviyordu ama bu yalnızlık duygusu ona aynı zamanda bir umut hissi de katıyordu. Etrafındaki tuvaler, cesareti varsa bu hayatta her şeyi yapabileceğine inanması için onu cesaretlendiriyordu.

Clifford Prince King'in *Just the Two of Us* adlı, küçük bir mutfakta siyahi iki erkeğin aşkını tasvir eden fotoğrafı ve Ewa Juszkiewicz'in ipek turkuaz bir şalla örtülmüş, hafif dekoltesi görünen, yüz yerine kırmızı bukleleri olan bir kadını resmettiği tablosu favorileri arasına girdi. Tablonun ismi *Ginger Locks*'tu. Bu tablo tam olarak içindeki saç stilistine sesleniyordu, doğru saçlar insanı başka biri gibi hissettirebilirdi. Bunun sığ bir fikir olup olmadığından emin değildi ama eski sevgilisi sanat eğitimi almış ve bir keresinde ona bu konuda konuşmanın tek doğru yolunun dürüstlük olduğunu söylemişti.

Vojtěch Kovařík'in bir eseri ise aniden durup kalmasına sebep oldu. Bu bir akrilik tabloydu. Cinsiyetsiz bir beden mavi tonlarında bir çerçevenin içine kıvrılmıştı. Bacakları ve kolları köşeli görünüyordu. Yüzün vurdumduymaz bir ifadesi vardı ve ona uzun süre baktıkça ilk başta gördüğü gibi hüznü, düşünceli değil aslında memnun bir halde gülümser olduğunu fark etti. Sonra eserin adına baktı. *Struck in Place of His Youth*.¹⁹ Anında şunu fark etti, *Bu konuda çocukça davranmam*. Aklına Noah gelmişti. Sanat gerçekten de yapması gerekeni yapmıştı. Artık daha sakin, daha mantıklı düşünüyordu. Eski yaralarının

19 İng. *Gençliğine Sıkıyıp Kalmış* -çn.

yeni ilişkisinde nasıl tepki vereceğini belirlemesine izin vermemeliydi. Noah'nın da onu Mike'ın terk ettiği gibi terk edeceğinden endişeleniyordu. Zaten tam da bu yüzden o zamandan beri kimseyle doğru dürüst birlikte olamamıştı, değil mi? Şimdi Noah'ya evlenecek kadar güvenecekse her şeyini ona emanet etmesi gerekiyordu. Sonuçta Noah, Mike değildi. Aslında çok farklılardı. Noah birlikte olmak istediği kişiydi ama teslim olma fikri gerçekten onu savunmasız hissettiriyordu çünkü bazen iki insan birbirini sevse de ve hiçbir sorun yokmuş gibi görünse de işler yolunda gitmezdi.

Onu test ediyor olabilir miyim, diye merak etti Becca. İçten içe öyle olduğunu biliyordu.

Google'dan nerede bir kokteyl içebileceğini araştırdı. Şu anda ihtiyacı olan tek şey buydu. Acımtırak, soğuk bir içkiyle insanları seyredeceği bir mekânda nefes alma imkânı bulabilirdi. Telefonu ona Miami Mia Market'a gitmesini söyleyince o da bu öneriye uydu.

Galeriden çıkarken hediyelik eşya dükkânından üzerinde en sevdiği eserlerin olduğu birkaç kartpostal satın aldı ve ardından açık hava pazarının ortasındaki kokteyl barı buldu. Biraz cips ve bir mojito ile başladıktan sonra FaceTime'dan Jia Li'yi aradı. Bazen insan tatilde bile olsa evinden bir parçaya ihtiyaç duyabiliyordu.

"Selam!" dedi Jia Li ve Becca hemen onun kuaförde olduğunu fark etti. Geç saatlere kadar çalışıyordu. "Seni cesur gezgin!"

"Selam dostum," dedi Becca ve Jia Li hemen kaşlarını çatı. "Sen iyi misin?"

Becca ekranın küçük köşesinden onun Trim'in arka odasında, meraklı kulaklardan ve gözlerden uzakta olduğunu anlayabilmişti.

“Olay çıkardım,” dedi Becca. “Kavga başlattım.”

“Anladım,” dedi Jia Li başını sallayarak. “Pekâlâ. Bunun aslında normal olduğunu söyleyebilirim. Sanki her şey biraz fazla düz bir seyir izliyordu, değil mi? Dürüst olmak gerekirse kavga etmeseydiniz daha garip olurdu.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Böyle olduğuna inanıyorum. Aşk sadece kalpler, çiçekler ve sırtnaşmadan ibaret değildir. Yüzeysel bir aşksa belki öyle olur. Ama gerçek aşkın, gerçek hayatta var olması gerekir ve gerçek hayatta da sürtüşmeler vardır. O yüzden bu kadar üzgün görünme tatlım. Aslında kavga etmeniz beni mutlu etti. Baş döndürücü romantizme biraz gerçekçilik katmış oldu.”

“Bu kadar tatlı olman beni rahatsız ediyor.”

“Anaç tarafımı ön plana çıkarıyorum,” dedi Jia Li sınıtarak. “Oluyor mu?”

“Korkunç derecede hem de.” Bir süre duraksadıktan sonra, “Onu seviyorum Jia Li,” dedi. “Hızlı geliştiğini ve kimsenin onaylamadığını biliyorum ama seviyorum işte.”

Jia Li bu bilgiyi sindirmeye çalışır gibi başını sallıyordu. “Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi sonunda şakayla.

“Biliyorum.” Becca yüzünü buruşturdu. “Korkunç, değil mi?”

“Nedir korkunç olan? Başka birinin kalbini, avucunun içinde ezebilme yeteneğine sahip olduğunu fark etmek mi? Hem de kolayca, bir saniye içinde. Hayır... Bahse girerim o da bir yerlerde en yakın arkadaşıyla FaceTime yapıyor ve o da aynı şeyleri hissettiğini nasıl anlatacağını düşünüp biraz korkuyordur. Bir yerde okumuştum. İlişkiler aslında iki insanın birbirini yıkması ve sonra birlikte yeniden inşa etmesidir diyordu. Kulağa korkunç gelse de bu tür şeyler ilgini çektiği için romantik sayılabilir.”

Becca derin bir nefes verdi. Jia Li hayatında olduğu için çok şanslıydı.

“Kiminle konuşuyorsun bakayım?” Becca o sırada arkadan Carlos’un sesini duydu. Jia Li, Becca’yla konuştuğunu söyleyince de Carlos hemen kadraya girdi.

“Şimdiden burayı arayacak kadar sıkıldın mı?” diye sordu Carlos. Bir yandan da bir saç boyasını karıştırıyordu.

“Moral konuşması için aramıştım aslında.”

“Öyle mi?”

“Gerçi şimdi tamamen düzelmiş durumdayım. Jia Li meseleyi çözdü.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Carlos. “İyi vakit geçiyor musun bari? Miami’ye bayılıyorum. Design District’e git, oradaki sanat galerilerine bayılacaksın.”

Becca gülümsedi. “Oradan yeni geldim.”

“Umarım bana bir kartpostal almışsındır.”

“Aldım tabii ki!”

Carlos da gülümsüyordu. “Peki,” dedi. “O halde telefonda bizimle daha fazla zaman kaybetme. Git hadi! Keyfini çıkar! Benim de bir müşterim boya için bekliyor ve gerçekten bir Bernese dağ köpeğinden daha fazla saç var.”

“Tamam, tamam!” dedi Becca gülerек. “Gidiyorum! Sizi seviyorum!”

“Biz de seni seviyoruz,” dedi Carlos ve sonra Becca’yı yine Jia Li ile yalnız bıraktı.

“Sadece şunu söylemek istiyorum Bec. Eğer aşk bu kadar korkutucu olmasaydı herkes bunu yapıyor olurdu, anlıyor musun? Git ve kavga çıkardığın için özür dile, inşa etmen gereken samimiyetin bir katmanını daha oluştur. Sen bir tanrıçasın. Seni affedecektir.”

Geri döndüğünde Noah'yı otelin lobisinde buldu. Uzaktan bakınca telefonunu çıkardığını, gözlerini kısarak bir şeyler yazdığını gördü ve sonra kendi telefonu titredi.

Ben döndüm, yazmıştı Noah.

Biliyorum, diye mesaj attı Becca da. Seni görebiliyorum.

Noah mermer zeminde dönüp etrafına bakındı ve Becca'yı gördüğünde gülümsedi. O da gülümseyip el salladı ve sonra Noah'nın tekrar telefonuna bakmasını izledi. Kendi telefonu tekrar titredi. Mesaj gelmişti.

Seni özledim. Ve tekrar titredi. Kavgaya etmek hiç hoşuma gitmedi.

Becca başını kaldırıp baktı. Noah onun mesajı okumasını bekliyordu. İnsanlar akşam için şık kıyafetleriyle etraflarında dolaşıyor, otele giriş çıkış işlemlerini hallediyor, restoranlardan birine gidiyor ya da dışarıda bekleyen arabalara biniyorlardı. Orada önemli olansa yalnızca ikisiydi.

Sanırım biraz yoldan çıktım, diye mesaj attı Becca ve Noah mesajı okuduğunda kıkırdayıp omuz silkerek ona doğru döndü. Becca da bu hareketi "olur öyle şeyler" gibi bir anlama yordu.

Bunu sormaktan nefret ediyorum ama, yazdı Becca. Şu Rachel işi bitti mi? Cevabı duymaya ihtiyacım var.

Bunun üzerine Noah yüzünü buruşturdu ve bu kez lobinin öbür ucundan ona bakmadı. Gözlerini yere dikmişti. Becca bir an için onu izlerken kendini çok gergin ve kötü hissetti. İstemediği bir cevap almak üzereydi. Bunu hissedebiliyordu.

Evet, cevabı geldi. Burada olacağını bilmiyordum. Gerçekten. Ama ona senden bahsettim ve mutlu olduğumu söyledim. Onun da bir erkek arkadaşı var.

Sonra Noah ona tekrar bakmaya cesaret etti ve Becca da uzaktan onaylarcasına başını salladı. Gülümsüyordu.

Şimdi buraya gelebilir misin? Bundan sonra söylemek istediklerimi yazamam.

Becca bir nefes aldı, kendini toparladı. Jia Li haklıydı. Şimdiye kadar her şey fazla mükemmel ve hızlı yaşanmıştı. Bugün ise bu durum değişmişti. Bundan sonra daha da yakın olacaklardı.

“Selam,” dedi Becca ona ulaştığında ve Noah da onun bileğini parmaklarının arasına aldı. Mükemmel derecede sahiplenici bir histi bu. Ona ait olmak istiyordu. Noah’nın ona sahip çıkmasını istiyordu.

“Selam,” dedi Noah da. Becca onun gülümsemesinin gergin olduğunu görebiliyordu. “Seni seviyorum,” diyerek dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Ben de seni seviyorum,” diye yanıtladı Becca.

“Lütfen kavga etmeyelim. Rachel’in burada olup olmayacağını menajerime sormalıydım ve seni uyarmalıydım, özür dilerim. Bütün öğleden sonra kendimi çok gergin hissettim. Kavga etmekten nefret ediyorum. Seninle ilk tanıştığımız günü ve sonra dondurma yediğimizi hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum,” dedi Becca ve uzanıp onun yanağına dokundu.

“İlk günden anlamıştım. Benim için önemli olacağını kesinlikle, kesinlikle biliyordum ve öyle de oldu Becca. Bunu mahvetmeyeceğim. Birlikte bir hayatımız olacak ve muhtemelen milyonlarca küçük tartışma yaşayacağız ama asla kavga etmeyelim ve birimiz taksiye binmeden ya da çekip gitmeden önce meseleyi halledelim, tamam mı? Aksi halde baş edemiyorum. Annem-”

“Ben seni bırakıp gitmeyeceğim Noah. Tamam mı?”

Noah yutkundu, gözleri yaşlarla doluydu. “Çok korkuyorum,” dedi ona. “İşler yolunda gitmezse bununla başa çıkamam.

Sana ihtiyacım var. İçimde bir his var. Yani hayatımdaki kadınların çekip gitmesiyle ilgili. Sen benim için bir ilksin...”

Noah, Becca’nın kolunu bıraktı ve omuz silkti. Tüm bunları söylediğine, böyle hissettiğine inanamıyormuş gibi bir hali vardı. Ama Becca’nın hayatında gördüğü en tatlı, en savunmasız konuşmaydı bu ve yüreği ezilir gibi oldu.

“Seni asla terk etmeyeceğim,” dedi Noah’ya. “Tamam mı? Sana söz veriyorum. Seni asla terk etmeyeceğim.”

24

Mesaja Cevap Verirse

Becca, Mike araba kullanırken yolcu koltuğunda olmaktan her zaman hoşlanmıştı ve bugün de durum farklı değildi. Mike onu sabahın köründe almıştı, böylece öğle yemeği için Lakeland'e gidebileceklerdi. Kalacakları yerin barında önceden rezervasyon yaptırmışlardı. Burası arka tarafında göle bakan kulübeleri olan güzel, salaş bir yerdi. Bütün bir hafta sonu baş başa olacaklardı. Ne aileleri, ne arkadaşları ne de dikkatlerini dağıtacak başka bir şey vardı.

"Yaşadığınız şey *mariage blanc*²⁰ gibi," demişti Jia Li, Becca gitmeden önce. "Her gece konuşuyorsunuz, Londra'dan döndüğünü her hafta sonu birlikte planlar yapıyorsunuz ama hâlâ öpüşmediniz bile, öyle mi?"

“Bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum,” demişti Carlos. “Becca, Mike’ın gerçekten burada temelli kalacağına ikna olmadığını söyledi.”

Becca, Mike’la birbirleri için ne ifade ettiklerini açıklayamıyor, sadece aralarında bir şeyler olduğunu söyleyebiliyordu. Mike’ın babasının hastalığı, seyahatleri ve Becca’nın tekrar bir araya gelmenin doğru şey olduğundan kesinlikle emin olmak istemesi arasında bu ağır ağır ilerleyen yeniden tanışma dönemi ruhaf ama önemliydi.

Bununla birlikte Becca yolculuktan önce bacaklarını tıraş edip güzel bir iç çamaşırı giydi. Çünkü sonunda baş başa kalacak olmaları bir anlam ifade ediyordu.

Planları güzel manzaralara sahip bir araba yolculuğu, öğle yemeği, göl etrafında bir yürüyüş ve bir noktada Beatrix Potter Müzesi’ne yapacakları geziydi. Tüm bunların yanı sıra odalarının arka tarafında bir jakuzi vardı ve akşam yemeğinin parası içkiler dâhil çoktan ödenmişti.

“Ah çok güzel!” dedi Becca otoyoldan çıkıp kırsal alana girdiklerinde. Ön pencereden görünen manzarada karamsar bir gökyüzü, dalgalar halinde akıp giden bulutlar, grinin beş yüz tonu ve ileride yükselen yeşil, yosunlu ve engebeli tepeler vardı. Yol gittikçe kıvrılmaya başlıyor ve bu da Mike’ın, Becca’nın hoşuna gidecek şekilde yavaşlamasına neden oluyordu. Ne de olsa yolculuğa çıkmanın amacı buydu. Yavaşlamak, her şeyin tadını çıkarmak...

“Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim,” dedi Mike. Zarif parmakları kız kardeşinin yeni elektrikli BMW’sinin deri direksiyonuna sarılmıştı.

“Uzaklaşmaya mı?” diye sordu Becca.

“Evet. Yani açıkçası babamın yaşadıklarının hiçbirinin yaşamamasını ve kendi planladıkları bu küçük tatile çıkabilmelerini isterdim. Ama üzümü yiyip bağıni sormayacağım... Aile evi ya da berbat bir Londra otelinin dışında bir yerde birkaç gece geçirmek harika olacak. İş kontratının uzatılmasına sevinmediğimden değil elbette.”

Becca anlayışla mırıldanırken bir yandan da kalacakları odayı ve yatağı düşünüyordu. Jia Li'nin merak edip yüksek sesle dile getirdiği bir şey daha vardı. Ya bu işe giriştiklerinde eskiden sahip oldukları büyüü kaybettiklerini fark ederlerse?

“Ya berbat olursa?” diye sormuştu Jia Li.

“Berbat olmayacak,” diye ısrar etmişti Becca da. “Hiçbir zaman olmadı.”

Becca şimdi zihninde bu konuşmanın üzerinden geçiyordu. Mike'ın ellerini, hafif ayırık duran bacaklarını ve koltuğunun üzerindeki duruşunu çekingenlikle izledi.

“Ayrılmadan önce moraller nasıldı peki?” diye sordu Becca daha engebeli bir araziye yaklaştıklarında. Önlerindeki tepeler şimdi onları iki yandan sarıyordu. “Yoksa bu bahsetmek istemediğin bir konu mu?”

“Hiç de değil,” diye yanıtladı meyveli sakızını çiğneyen Mike. Yanında bu çilekli sakızlardan ve Dolly Mix şekerlemelerinden de getirmişti. Hepsini de ana caddedeki eski moda şekerleme dükkânından almıştı. “Aslında olanlar düşünülürse herkes oldukça neşeliydi. Sanırım işin zor kısmı tüm tedavi seçeneklerini gözden geçirmek, artıları ve eksileri tartmaktı. Çünkü o zaman gerçekten ölümle burun buruna gelmiş gibi oluyorsun.”

“Carlos, erkek ne kadar gençse ameliyat seçeneğine gidilme olasılığının o kadar yüksek olduğunu söylüyor.”

“Bunu ben de duydum, evet,” diyerek başını salladı Mike. Bir elini direksiyondan çekip parmağını ağzına götürdü ve şeker yapışan dişini yokladı. “Ama babam radyoterapi ya da onun gibi bir şey yerine ameliyat olacak. Görünüşe göre tümör yuvarlakmış ve çıkarılması kolay olacaktı. Bu yüzden doktor iyileşme sürecinin çok da kötü olmayacağını söylüyor.”

“Tıp bilimi için Tanrı’ya şükürler olsun!” dedi Becca.

“Kesinlikle... Kanser deyince aklımıza ölüm geliyor. En azından ben böyle düşünüyorum. Aklım hemen oraya gitti ama bu çok yaygın. Çoğu zaman kayda değer düzeyde bile gelişmiyor, bu yüzden erkekler prostat kanserinden ölmüyor ama birçoğu onunla *birlikte* ölüyor.”

“Bu kadar yaygın mı yani?”

“Evet, kesinlikle öyle.”

“Çok ilginç,” dedi Becca, Dolly şekerlemelerine uzanırken. Sonra aklına bir fikir geldi. “Peki bu durumda senin yakalanma ihtimalin de yüksek mi? Kalıtsal olarak yani...”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Mike. “Ama sanırım artık pek çok erkek, tarama programının bir parçası olarak kan tahlili yapıyor. Bilirsin işte, belli bir yaşa gelindiğinde. Elliymi sanırım.”

“Smear testi²¹ gibi bir şey o halde.”

“Olabilir.”

Becca’nın telefonunu navigasyon olarak kullanıyorlardı ve navigasyon sola dönmelerini söylemişti, yol daha da daralıyordu.

“New York’ta her şeyin ters gitmesine olumlu tarafından bakıyorum. En azından tüm bunlar yaşanırken senin yanında olabildim. Geri döndüğümde hafta sonları geç saatlere kadar oturduk ve hayat hakkında, daha pek çok şey hakkında sohbet

21 Rahım ağzı kanserini tetkik etmek için yapılan bir test -ed.n.

ettik. Bu güzel bir şey. Sanırım Amerika'da olduğum için duygusal olarak aramızda bir mesafe oluşmuştu. Belki bu da gerçek mesafeyle başa çıkabilmek içindi."

Navigasyon onlara bir kez daha sola dönmelerini ve sonra üç kilometre daha gitmelerini söyledi. Sol taraflarında gölü görmeye başladılar, mürekkep kadar koyu bir renkle arazinin brokoli-lere benzeyen tepelik kısımlarından uzanıyordu.

"Hiç aklına bunun ilahi bir müdahale de olabileceği geliyor mu?" diye sordu Becca.

"Her şeyin bir nedeni olması gibi mi?"

"Evet. Yani tabii ki buraya dönmek için dibe vurman gerekmiyordu ama dediğin gibi her şey gerçekten önemli olana, yani ailene odaklanabileceğin bir şekilde gelişti."

Sonra damlalar düşmeye başladı. Küçük yağmur taneleri gelişigüzel şekilde rüzgârla birlikte cama çarpıyordu. Mike daha da yavaşladı. "Tedbirli olup yavaş gitmek daha iyi," diye mırıldandı sanki bunu kendine hatırlatıyormuş gibi.

Böylece ilerlemeye devam ettiler. Gökyüzü öğle vakti bile karanlıktı, dramatik bir etki yaratan tepeler artık daha uğursuz görünüyordu. Becca'nın aklına araba bozulursa ne olacağı hakkında ufak bir düşünce geldi ama sonra bu düşünceyi kafasından silip attı. Bir şey olmayacaktı.

"Bana cevap yazmasaydın ne *olurdu* diye düşünüyordum," diye itiraf etti Mike birkaç dakika sonra. İfadesinde bu gerçeği dile getirmek istediğinden emin olmadığını gösteren bir korku vardı. "Yine de yollarımızın kesişip kesişmeyeceğini düşünüyordum."

Becca elini Mike'ın dizine uzattı ve ona gülümsedi.

"Hiç sormadım ama," dedi Becca. "*Neden mesaj attın?*"

Mike sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Bana seni hatırlatan o sanat eserini gördüm. Geri döneceğimi biliyordum ve sanırım her zaman aramızdaki şey bitmemiş gibi hissettim. Kimse yanlış bir şey yapmadı, kimse kırıcı olmadı. Sadece senin yolun bir yöne, benimki başka bir yöne gitti. Artık birlikte olmasak da seni sevmekten hiç vazgeçmemiştim.”

“Mike,” dedi Becca, duygulanmıştı. “Çok romantiksin.”

“Mesajımı cevaplayacağından bile emin değildim.”

“Eminim cevap yazmadığım bir dünyada, şu anda burada seninle olduğum kadar mutlu olamazdım,” dedi Becca.

Mike sinyal verirken gülümsedi ve Becca da üzerinde *Hope and Anchor*, hemen altındaysa *Bar ve Kalacak Oda* yazan küçük bir ahşap tabela gördü.

“Benimle dalga geçiyor olsan bile,” dedi Mike. “Bütün gün boyunca duyduğum en güzel şey bu.”

“Seninle dalga geçmiyorum!” dedi Becca. “Son iki ayda yeniden yakınlaştığımız için mutluyum. Demek istediğim, zaten henüz pek bir şey olmuş değil...”

Mike şaşırarak bir kahkaha attı. “Bunu ben de düşündüm.”

“Yanlış anlama, bir mesaj vermeye falan çalışmıyorum.”

“Tabii ki,” dedi Mike tekrar gülerek. “Peki nasıldı?” diye sordu ardından ve su şişesine uzanıp büyük bir yudum aldı. “O gün telefonunda adımı görünce ne hissettin? Seni mutlu etti mi?”

“Beni biraz korkuttu,” dedi Becca ona açıkça. “Ve kafam karıştı. Ama... Sana şu manifest ritüelinden bahsetmedim sanırım?”

“Tanrım, Bec,” dedi Mike. “Senin şu enerji işlerin yok mu...”

“Jia Li de öyle söylüyor.”

“Eh, haklı.”

Becca ona parmağını salladı. “Bırak da hikâyeyi bitireyim,” dedi. “Çünkü devamını duyduğunda dalga geçeceğini sanmıyorum.”

Mike kaşları çatık, dudakları büzülmüş ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Yani salonda benzer etkinlikler yapıyorduk zaten. Kitap kulüpleri, dövme partileri gibi mesai saatleri dışında insanları içeri çekmek için havalı şeyler işte. Sonra bir yerde yaz gün dönümü için planların olduğu bir makale okudum.”

“Yılın en uzun günü mü yani?”

“Aynen. Hayattan ne istediğini dile getirmek ve onu elde edebilmenin yollarını bulmak için gerçekten en uygun ve en güçlü tarih. Biz de salonda ada çayı yaktık ve evrene bu yıldan ne istediğimizi söyledik. Ben de evlenmek istediğimi söyledim. Yani bunu seni korkutmak için söylemiyorum kesinlikle ama bilirsin, sonunda birlikte olmak istediğim kişiyi bulmak istediğimi dile getirdim. Ritüel bittikten beş dakika sonra bana mesaj attın.”

Mike bu bilgiye nasıl bir anlam yükleyeceğinden emin değilmiş gibi gözlerini kıstı.

“Tabii yaşadığım bu şey evrenin geçmişime geri dönmemem için bana yaptığı bir uyarı da olabilirdi Bay Doğru’nun hayatıma girmesi için ilahi bir müdahale de.”

“Yani benim.”

“Yani olabilir. Salonda sadece yirmi beş yaşında olan ama yaşının ötesinde bilgelik sergileyen kişi Dana’ydı. İnsanların dinlenilmeyi hak ettiğini, sırf geçmişte kaldığı için kapıyı kapatmanın aptalca olduğunu söyledi. Sanki sana cevap vermem için bana izin vermiş gibiydi. Prens William ve Kate’in de ayrıldıktan sonra tekrar bir araya geldiklerini biliyorum ama başka kim eski

sevgilisiyle tekrar bir araya gelir ve bu da işe yarar ki? Ortak fikir, seni tekrar görmemin bir bakıma aptalca olacağı yönündeydi. Ayrı kaldığımız süre zarfında iletişimde değildik. Barda ya da parkta karşılaşmamıştık. Hiçbir şey olmamıştı. Sıfır. Ve sonra birden mesaj gelince... *Hey, uyanık mısın?*

“*Hey, uyanık mısın* demedim!” Mike güldü. “Bu öyle erotik bir çağrı değildi. Sadece bir...”

“Biliyorum,” dedi Becca. Açıklamasına gerek yoktu. “Yani durum bu. İstersen dalga geç ama soruna cevap vermek gerekirse yaz dönümü ritülindeki bir manifest sebebiyle mesaj attım.”

“Pekâlâ,” dedi Mike iç geçirip. “Sözlerimi geri alıyorum. Enerji işleri için Tanrı’ya şükürler olsun. Yine de kayıtlara geçsin,” dedi ve ikisi de aynı anda ilerideki köhne, sarmaşık kaplı barı gördüler, “cevap vermemiş olsaydın bile bunun benim için son olacağını sanmıyorum.”

Araba yolundaki çakıllar tatmin edici bir sesle lastiklerin altında çıtırdadı. Becca daha iyi görebilmek için camı indirdi. “Burası çok güzel,” dedi.

Mike yolun kenarındaki gibi yine ahşap bir tabelanın üzerinde *Otopark* yazan bir alana girdi ve motoru kapattı.

“Sence,” dedi Mike bir eli incekmiş gibi kapıdaydı ama ayakları hiçbir yere gitmiyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu. “Bu sefer oluyor mu dersin? Fazla hızlı davranmak istemem ama biliyorsun... Babam bile sordu. Seninle ikinci bir şans elde etmek çok güzel bir duygu Becca.”

“Ben de seninle aynı şeyi düşünüyorum,” dedi Becca

İkisi de arabadan inmek için harekete geçmedi. Mike, Becca’nın yüzüne uzanarak saçlarını kulağının arkasına itti. Göğsü inip kalkarken yarı gülümsüyordu. Bir an için Becca ne-redeyse ağlayacak gibi oldu. Her şey o kadar doğru, o kadar mü-

kemmel geliyordu ki! Mike'ın Londra'da geçirdiği haftalar bile sorun yaratmamış, telefon görüşmelerini FaceTime'dan yapmış, yeniden bağ kurma işini gerçekten başarmışlardı. Artık zamanı gelmişti. Becca dudağını ısırdı. Mike ona doğru eğildi.

Sonra öpüşüler.

Dudaklarının son temasından bu yana beş buçuk yıl geçmesinin ardından tekrar birbirlerini bulmuşlardı. Alınları birbirine değdi, sonra burunları. Dudakları buluşurken Becca'nın eli Mike'ın gömleğinin yakasındaydı ve onu daha da yakınına çekiyordu.

"Kafeden beri bunu yapmak istiyordum," dedi Mike sonunda ayrıldıklarında. Becca parmağıyla dudaklarının kenarını sildi ve utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Açık konuşmak gerekirse *benim de* aklımdan geçmişti."

"Miknatus gibiyiz. Tekrar birbirimize çekiliyoruz," dedi Mike.

"Çok şiirsel."

"Ama ciddiym," dedi Mike ve bunu ifade edişindeki bir şey, sesindeki ağırbaşlılık Becca'nın bir kez daha ona dikkatle bakmasını sağladı.

"Sana evlenme teklif etsem ne derdin?"

Becca emniyet kemeriyle oynamayı bıraktı. "Ne? Sen ne dedin?"

"Birbirimizi tanıyoruz sonuçta, değil mi? O kadar da çılgınca değil. Seninle olmak istediğimi biliyorum ve sanırım sen de benimle olmak istediğini biliyorsun. Tüm bunların bir sebebi olmalı? Ne düşünüyorsun?"

"Bana evlenme teklif etseydin mi?"

"Evet. Manifest ritüelinde istediğin buydu, değil mi?"

Becca sanki cevap orada olabilirmiş gibi gökyüzüne baktı.

“Eğer sorsaydın...” Zihnini yokladı. Durup dururken bir öpücükten sonra nişanlanacak değillerdi herhalde. Elbette romantik olurdu ama daha doksan saniye önce öpüşmüşlerdi.

“Öncesinde yemek yiyebilir miyiz, derdim. Açlıktan ölüyorum. Kalçamın sol tarafı uyuşmuşken hayatımın geri kalanı hakkında düşünemiyorum sanırım.”

“Tamam o zaman.” Mike başını salladı ve Becca da gülümseyerek ona baktı. Tüm bunların lafta olduğunu, sadece şakalaştıklarını düşünüyordu. Arabadan indiklerinde barın ön kapısından çıkan bir kadın tarafından karşılandılar.

“Hoş geldiniz!” dedi kadın. “Bay ve Bayan Henry, değil mi?”

Mike, Becca’ya bir bakış attı ve muzip bir sırıtışla, “Evet, Bay Henry benim. Ama o *henüz* bir Henry değil. Benimle evlenmeyi kabul etmeden önce öğle yemeğine ihtiyacı olduğunu söyledi de.”

Kadın ne diyeceğini bilemez bir halde ikisine baktı. “Peki, o halde size bir masa bulalım, olur mu?”

Becca, masalarına Aperol Spritz ve bir ekmek sepeti geldiğinde Mike’ın onunla dalga geçtiğini düşündü. Şakasını çok uzatmıştı. Sırtarak ona bakıyordu.

“Sana manifest olayını bana evlenme teklif etmeni istediğim için anlatmadım,” dedi Becca menüsünün üstünden bakarken. Yaz sonunda yakılmamış odunlarla dolu şöminenin üzerindeki menüde paylaşılabilecek bir *surf and turf* tabağı olduğu yazıyordu. Bu tabakta deniz tarağı, istakoz, balık köftesi, antrikot yanında salata ve patates kızartmasıyla servis ediliyordu.

Mike, Becca'nın bakışlarını takip etti. "İstersen ondan alıp paylaşabiliriz," diye önerdi.

"Biraz pahalı," dedi Becca.

"Söylediğim gibi," diye ısrar etti Mike, "neredeyse her şey için önceden ödeme yaptılar. Dürüst olmak gerekirse sanırım beni evden çıkardıkları için de rahatlamış olabilirler. Düzenlerini bozuyorum sanırım."

"Ama iş anlaşman bitince Jessie'lere gideceksin, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Mike içkisinden bir yudum alıp. "Böylesi daha mantıklı. Muhtemelen başından beri orada kalmalıydım ama sonra bebekleri olunca..."

"Tanrım, her yerde ayak bağı oluyorsun değil mi?" diye espri yaptı Becca ona göz kırparak.

"Oo sert oynuyoruz," dedi Mike. "Hemen bana bir öpücük ver."

Becca gülümseyerek eğildi ve dudaklarını buluşturamadan önce dişleri birbirine çarpınca ikisi de kıkırdadı.

"Ahh," dedi Mike. "Beni incitme, olur mu?"

"Evet, sen de *beni!*" dedi Becca ve tekrar öpüştükten sonra garson siparişlerini almaya gelince *surf and turf* tabağını paylaşmaya karar verip bir Spritz daha sipariş etmişlerdi.

"Bir de," dedi Mike garson gittikten sonra. "O gün barda Londra'daki iş hakkında ilk konuştuğumda..."

"Evet?" dedi Becca ama bu konu artık geride kalmıştı, sonunda iş anlaşması yakında bitecekti.

"Konuyu açtığımda bana kızmış gibiydin."

Becca bunu bir düşündü. "İstediyini yapabilirsin tabii ki," diye söze başladı ama Mike bir elini kaldırdı.

"Bir saniye," diye araya girdi. "Şunu belirtmek istiyorum ki bu işe ihtiyacım vardı ve kabul ettiğim için mutluyum. Paraya ihtiyacım vardı. Dürüst olmak gerekirse kendimi işe yarar his-

setmek, *bir şeylerin* kontrolünü elimde tutabildiğimi görmek istiyordum. Daha önce kendimi çaresiz hissediyordum. Ardından burada işsiz geçirdiğim birkaç haftadan sonra kendimi... aciz hissettim.”

Becca başını salladı. Bu çaresizlik hissini anlayabiliyordu.

“Ama sonuçta bu sadece bir iş. Seni daha önce terk ettiğimin farkındayım. Eğer bunu tekrar yapacağımdan endişeleniyorsan elimden geldiğince açık bir şekilde söyleyeyim. Yapmayacağım. Asla. Bu geçici bir durum, böylece kendi ayaklarımın üzerinde durabilmem mümkün olacak.”

Becca onun sözünü bitirdiğinden ya da söylenecek başka bir şey olup olmadığından emin olmak için bekledi.

“Tamam,” dedi sonunda kısık sesle. Ne de olsa daha ötesinde bir şey söylenemezdi.

“Tamam mı?”

“Sana güvenmeyi seçiyorum,” dedi Becca. “Ama bu güveni korumak da sana bağlı. Eğer bunu yapmazsan, her ne şekilde ya da her ne sebeple olursa olsun bu benim suçum olmayacak. Sana inanıyorum.”

Mike gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “O zaman harika...”

Becca güldü. “Evet,” dedi parmaklarını masaya vurarak. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Birbirlerine bakıp güldüler ve sonra öpüşmeye devam ettiler. Leziz, uzun zamandır bekledikleri mükemmel, mükemmel, mükemmel öpüşmelerine...

25

Mesaja Cevap Verirse

Mike’la aceleye getirmeden keyifle, uzun süren bir öğle yemeği yediler. Bir yere gitmeleri ya da bir şey yapmaları gerekmiyordu ve bar bütün gün açıktı. Bu yüzden yiyeceklerin tadını çıkardılar ve ikinci Spritz’in ardından kafaları kadar büyük kadehlerde servis edilen soğuk beyaz şaraplarını içtiler. Ana yemekten sonra tatlıya karar vermeleri otuz dakikalarını aldı. Becca için çikolatalı turta, Mike için de crème brûlée. Tabii birbirlerinin tatlılarından da birer kaşık aldılar. Öpüşmeye de devam ediyorlardı.

“Gerçekten çok seksisin,” dedi Mike ona kahvelerini içerlerken. İki tane şekersiz duble espresso almışlardı. Becca’nın ayağı masanın altından Mike’in bacağına sürtünüyordu. Mike’in eli de Becca’nın beline dolanıyor ve onu başparmağıyla hafifçe okşuyordu.

Becca kıkırdadı. “Ah, kapa çeneni!” Masaya oturduğundan beri kendini daha iyi hissediyordu. Omuzları gevşemişti, daha

derin nefesler alıp veriyordu. Eğer Mike pencerenin diğer tarafındaki yağmurla parlayan göller gibiyse Becca da Taylor Swift'in "Cardigan" şarkısında söylediği gibi yatağın altından çıkarılan bir hırka misali onu sarmalıyordu. Üstelik "hırka" gerçekten de hâlâ üzerine uyuyordu. Bu yeni bakış açısıyla her şey eskisi kadar iyi olmaya başlamıştı...

Kulübelerinin anahtarını aldılar ve Mike çantalarını arabadan getirmek için yağmurda dışarı çıkarken Becca da ona ön kapıyı açmaya gitti. Mike içeriden bir şemsiye ödünç almıştı ama çantalarla birlikte şemsiyeyi tutmakta zorlanıyordu, bu yüzden kapıya gelene kadar sıırıslıklam olmuştu. Yüzünden aşağı damlalar akıyor, ayakkabılarının altından su sızıyordu.

Becca ona espriyle takılabilir ya da ıslak kıyafetlerini çıkarması gerektiğini söyleyebilirdi ama yapmadı. Mike ona bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağır ağır nefes alıp veriyordu. Çantaları bir gümbürtüyle yere bıraktı ve dönüp ön kapıyı kapattı.

"Buraya gel," dedi Becca hemen ve Mike da onun söylediğini yapıp ıslak ayakkabıları ve kıyafetleriyle onu açık plan mutfak buzdolabına doğru itti. Becca'nın elleri Mike'in daha önce dokunmadığı yerlerinde geziyordu. Göğüslerinde, kalçalarında, bacaklarının arasında. Ona dokunmayı daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Öyle ki bu neredeyse canını yakıyordu.

Mike'in elleri Becca'nın elbisesinin eteklerinin altında dolaşmaya başlamıştı ve iç çamaşırını çekiştiriyordu. Becca da onun pantolonunun düğmesini çözdü ve sonra baksırını çıkardı.

“Seni içimde istiyorum,” dedi Becca ve istediği oldu.

Gölün kenarındaki küçük kulübenin tamamında; her bir noktanın üzerinde, karşısında ya da önünde, seks yapılabilecek her yüzeyde seks yapmışlardı. Yağmur dindiğinde ve gökyüzü açtığında arka verandada sabahlıklarıyla oturdular. Hava durulmuştu, birbirlerinin nefesinin ötesinde duyulan tek ses kuşlara aitti ve Mike’ın beraberinde getirmeyi akıl ettiği otu tüttürdüler.

Mike bunu evde asla içmeyeceğini, bunun ailesine saygısızlık olacağını söylüyordu. Ancak bu gece her şey serbestti, bunun hoşlarına gidebileceğini düşünmüştü.

“Jia Li bana bu işi nasıl yapacağımızı unutmuş bile olabileceğimizi söylemişti.” Becca uzun bir nefes çekip otun kan dolaşımına nüfuz etmesine izin verirken sıırttı.

“Bec, bu konuda ne kadar iyi olduğumuzu ben *hiç* unutmamıştım,” dedi Mike. “Gerçekten de *çok* iyiyiz, değil mi?”

Becca sıırttı. “Çok iyiyiz,” dedi. “Ayrıca kondisyonun da etkileyici.”

“Teşekkür ederim,” dedi Mike gülerek. “Öyle sanırım.”

Sonraki kırk sekiz saatlerini de böyle geçirdiler. Kulübeden pek ayrılmayıp arka verandalarında gölü izlediler ve barda daha fazla deniz ürünü ile biftek yediler. Eve dönerken otoyola çıkmadan önce son bir kez manzarayı seyretmek için kenara çekip arabada seviştiler. Mike, bunu duysa Jessie’nin onu öldüreceğini ama yine de buna değdiğini söyledi.

Sonrasında biraz soluklanmak için dışarı çıkıp kaputun üzerinde oturdular. Aylaklık etmeye devam ediyorlardı çünkü birlikteyken aralarındaki bu his adeta sihirliydi.

“Becca,” dedi Mike bulutlara bakarken. “Daha önce ciddiye dim. Sen ve ben... Oyalanmak istemiyorum. Bunu yapmak istiyorum.”

Becca ona baktı. “Ben de bunu yapmak istiyorum,” dedi ve elini uzattı. Mike da onun parmak eklemlerini öptü.

“Öyle mi?” diye sordu Mike.

Becca burnunu kırıstırarak başını salladı ve “Evet,” dedi.

Mike gülümseyip bir nefes aldı. Aniden sırtını dikleştirdi.

“O halde,” dedi Mike ve ayağa kalkıp onu takip etmesi için elini uzattı. Becca’yı park ettikleri ormanlık alanda açık bir kısma, küçük dere manzaralı ve yemyeşil ağaçların gölgesinde serin bir yere götürdü. Böceklerden hafif bir vızıltı geliyordu. Mike tek dizinin üzerine çökerek Becca’nın elini tuttu ve ona baktı.

“New York’a gittiğimden beri her ânımı hiçbir şeyin ve hiç kimsenin seninle olduğumda hissettiğim duyguya yaklaşılamayacağına bilerek geçirdim. Bir ânı daha boşa harcamak istemiyorum. Bu hayatta her zaman yaşadığım ve yaşayacağım bu duygu dışında hiçbir şey kesin ya da garanti değil. Seninle her gece yaptığımız konuşmalar var ya... Bunu çok seviyorum Bec. Bunu sonsuza dek istiyorum, seninle.”

“Ben de seni istiyorum,” dedi Becca çünkü bu doğrudu. Evet korkuyordu, zaten aşk korkutucu bir şeydi. Ama Mike’ı sevmekten asla vazgeçmemişti.

Becca doğruldu ve ellerini Mike’ın göğsünde birleştirdi. Mike ona baktı. “Benimle evlenir misin?” diye sordu Becca kısık sesle.

“Bunu ben sormak istiyordum,” dedi Mike.

Becca bir kahkaha attı. “Sor o zaman.”

Mike gözyaşlarını tutamayarak başını salladı. “Benimle evlenir misin?”

“Evet,” dedi Becca ve sonra ikisi birden ağlamaya başladı. Uzun uzun öpüştüler ve sonra Mike bir şey almak için arabaya doğru koştu. Döndüğünde elinde, içinde antika bir yüzük olan kadife bir kutu vardı.

“Büyükannemindi,” dedi Becca’ya. “Babamın annesinin. Bu durup dururken ya da aceleyle verilmiş bir karar değil Becca. Bu hafta sonu sana evlenme teklif etmeyi planlıyordum. Sadece senin de bunun doğru olduğunu hissettiğinden emin olmak istedim.”

Becca şaşkınlık içinde minik pırlantalarla çevrili yakut yüzüğe bakıyordu.

“Denemek ister misin?” diye sordu Mike ve Becca konuşmayacak kadar şaşkın bir şekilde başını salladı.

“Herkes deli olduğumuzu düşünecek,” dedi Mike’a. “Değil mi?”

“Sanmıyorum. Bence herkes bu işin nereye varacağını biliyordu.”

“Bizden önce bile mi?”

“Bence biz de her zaman biliyorduk, değil mi?”

Becca, Mike’ın mesaj attığı gece üzerinde hissettiği baskıyı düşündü. Evet, aslında biliyordu. Cevap verirse öyle ya da böyle, er ya da geç bunun olacağını biliyordu.

“Evet,” diye kabul etti. “Sanırım biliyorduk.”

26

Mesaja Cevap Verirse

Lakeland'a yaptıkları geziden sonra Mike'ın anne ve babasının yanına vardıklarında evde kimse yoktu. Başlangıçta Mike'ın eşyalarını Jessie'nin evine taşımayı planlamışlardı ama eve yaklaşık bir saat yolları kala Becca ona dönüp, "Eşyalarını benim evime taşıyacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Ah," diye sırtıarak cevap verdi Mike, nişanlandıklarına göre *elbette* kız kardeşinin değil onun evine taşınacaktı. "Bunu yapmamı istiyor musun?" diye sordu. Belli ki Becca'nın ağzından bir teklif duymak istiyordu.

"İstemek değil, buna *ihtiyacım* var," diye cevap verdi Becca ve elini Mike'ın dizinin üzerinde durduğu yerden alıp şakayla kalçasına doğru kaydırıldı.

"Mesaj alındı patron."

Becca, Regina ve Paul'un evindeki boş odada egzersiz bisikletinin üzerine örtülen kıyafetlerin toplanmasına yardım etti ve

Mike'ın Londra'ya giderken de kullandığı bavul hazırlama tekniğine hayranlık duymadan edemedi.

“Beş gün için birer kıyafet ayarlayıp işi kurtarabileceğimi çabucak öğrendim,” diye itiraf etti Mike ve tıraş takımlarını hafta sonu çantasından iş çantasına aktardı. “Spor salonu için de bir şort ile spor ayakkabı ve diş fırçası da ekleyince tamamdır.”

“Off!” diye homurdandı Becca abartıyla. “Bir hafta daha uzaklara gitmek için sabahın köründe yola çıkmak zorunda olman hiç adil değil. Gerçi geceleri yaptığımız telefon görüşmeleri bir baştan çıkarma tekniği olarak iyiydi.”

“Baştan çıkarma tekniği mi?” diye sordu Mike. “O telefon görüşmelerinde baştan çıkarma tekniğini kim uyguluyordu sorabilir miyim? Çünkü *benim* niyetim çok saftı.”

Becca masum masum gözlerini kırıştırdı. “Mike Henry. Bütün o geceler boyunca, sabahın ilk ışıklarına kadar yaptığın bütün o aramalarda elinin pantolonunun içinde olmadığını mı söylüyorsun? Ya da beni yatakta, elim bacaklarımın *arasında* hayal etmedin mi?”

Mike bir anda durup giysileri katlamayı bıraktı ve ona doğru bir adım attı. Sesini alçaltarak, “Madem konusunu açtın...” dedi.

Parmağını Becca'nın yanağında gezdirdi ve sonra boynunu kavradı. Becca'ya bakıyor, çenesini yukarı kaldırarak dudaklarını onunkine yaklaştırıyor ve boştaki eliyle bacaklarının arasında gezinerek onu kendinden geçiriyordu.

“Tanrım. Ellerini çok iyi kullanıyorsun,” dedi Becca. Mike'ın, onun üzerinde böyle bir etki yaratmasının ve nihayet istedikleri zaman, istedikleri şekilde birbirlerine dokunabilmelerinin tadını çıkarıyordu.

“Öyle mi?” diye fısıldadı Mike. Dokunuşu daha da sertleşirken parmakları Becca'nın iç çamaşırını çekiştiriyordu.

“Öyle...”

Sonrasında evden çıkabilmeleri için bir yarım saat daha geçmesi gerekti.

Becca'nın evine dönerken Jessie'lere uğradılar ve böylelikle Regina ile Paul'un nerede olduğunun gizemi de çözülmüş oldu. Çünkü arabaları, Becca'nın babasının Peugeot'su ve Betty'nin Mini'siyle birlikte garaj yolundaydı.

“Ee, neden herkes...” diye Becca söze girdi ama sonra durdu. *Elbette* herkes burada olacaktı. Eğer Regina Henry'nin, oğlunun evlenme teklif edeceğine dair bir önsezisi varsa *belli ki* bunu kutlamak için aileleri bir araya getirmişti.

“Telefonda benden öğrendiler,” dedi Mike otomatik kapılar arkalarından kapanırken. “Ama ne olursa olsun, baban herkesten önce bunun olacağını biliyordu. Çünkü geçen hafta sonu ondan müsaade istedim.”

“Öyle mi?” Becca hayretle evin ön pencerelerinde birini görüp göremeyeceğine baktı. Göremiyordu.

“Eski moda bir şey olduğunu biliyorum ama ona saygı duyuyorum. Bu yüzden önceden söylemek istedim.”

“Hayır deseydi ne yapacaktın?”

Mike başını eğip kaşlarını kaldırarak ona baktı. “Becca... Baban beni seviyor.”

Becca geçen hafta çardağı inşa ettikleri zamanı, babasının Mike'ı gördüğüne ne kadar sevindiğini düşündü. “Seni herkes seviyor.”

İçeri girdiklerinde Jessie evi gümüş balonlarla süslemişti ve bir tepsi içinde şampanyayı hazır bekletiyordu.

“Tebrikler!” diye bağırdı iki aile de içeri girip koridorda yürüdükleri sırada.

“Ah tatlım!” Becca’nın annesi onunla kucaklaşmak için kollarını açmıştı. “Mutluluktan ölüyorum!”

“Teşekkürler anneciğim,” dedi Becca. Shelly o sırada Mike’a döndü, “Bu kişinin sen olacağını hep biliyordum,” dedi. “Gel bakalım buraya, yakışıklı damat!”

Herkes tezahürat yapıyordu. Becca nişan yüzüğünü gösterirken birilerinin her şeyin biraz hızlı ilerleyip ilerlemediğini sormasını bekledi çünkü gerçekten öyleydi ve o da bunu biliyordu. Ancak kimse böyle bir şey söylemedi.

Regina her ikisinin de sonunda akıllarını başlarına toplayacaklarını daima bildiğini söylüyor, Paul ise hayatın kısa olduğunu ve ona iki elle sarılmalarından memnun olduğunu belirtiyordu. Jessie ile Niall ise bir tarih belirleyip belirlemediklerini sordu.

“Daha bugün evlenme teklif etti,” dedi Becca yüzüğüne bir kez daha hayranlıkla bakarken.

“Düğünü burada yapabilirsiniz...” diye önerdi Jessie ve Becca da tepkisini görmek için Mike’a baktı.

“Eh, ekonomik olacaktır tabii,” dedi Mike kıkırdayarak. Becca da güldü.

“Çoğu etkinlik salonundan daha güzel,” diye ekledi Becca ama bu tam olarak bir evet ya da hayır değildi.

Yine de Regina bu fikri şimdiden benimsemişti. “Ne muhteşem!” diye haykırdı, ellerini Water World’deki bir fok balığı gibi çırpıyordu. “Dışarıda güzel bir tente, bir müzik grubu, daha sonrası için de bir DJ.”

Sonra Becca, tek çocuğunun düğün günü hakkında sayısız fikri olacağından emin olduğu annesine baktı.

“Efsane,” diyordu. “Efsane! Regina, gelecek hafta planlama yapmak için buluşmaya ne dersin? Salı ya da çarşamba olmaz ama perşembe günü öğle yemeği için müsaitsen...”

“Cuma günü olur mu?” diye sordu Regina.

“Tamam, cuma olsun. İtalyan restoranının bahçesinde yer ayırtacağım. Son yaz güneşinin tadını çıkarınız. Tanrım, önceden hep öğle yemeği yerdik değil mi? Ara verdiğimiz için çok üzgünüm. Sabırsızlanıyorum Regina.”

“Ben de, Shelley. Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak.”

Becca’nın babası, Becca ile Mike’in arasına girdi. İkisinin de omzuna birer kolunu sardı, şampanyadan yanakları kızarmıştı.

Becca babasına, “Annem saf değiştirdi,” deyince Mike ona şok olmuş gibi baktı.

“Pardon? Bugünden önce bana karşı mıydı yani?”

Ardından Becca ile babasının arasındaki boşluğa baktı. “Tam da bir anneden beklendiği gibi,” dedi Gary. Sonra Mike’a göz kırparak her şeyin artık geride kaldığını anlamasını sağladı.

“Artık kendi aranızda işler de çevirmeye başlamışsınız,” diye bir dokundurma yaptı Becca o an. Babası şimdi kollarını onlardan ayırıp kanepenin arkasına yaslanmıştı.

“Öncesinde bana gelmesi hoş bir davranıştı,” diye yanıtladı Gary. Mike o esnada Betty’ye tuvaletin nerede olduğunu gösteriyordu.

Becca o sırada Betty’nin, “Öğle yemeğinde sarımsaklı taze fasulye yemek gibi büyük bir hata yaptım,” dediğini duydu. “Büyük hata.”

Gary ve Becca eğlenir gibi bir ifadeyle gözlerini devirdiler. Annesinin Betty gibi birçok yönden zıttı olan birine âşık olacağı kimin aklına gelirdi?

“Bu hafta sonu teklif edeceğini bilmiyordum,” dedi babası Becca’ya. “Bana sadece büyükannesinin yüzüğünün onda olduğunu ve bağlılığını kanıtlamak istediğini söylemişti.”

“Hızlı olduğunu biliyorum,” diye söze başladı Becca ama babası öyle olmadığım göstermek ister gibi elini savurdu.

“Hem öyle hem değil. Eve geleli birkaç ay oldu ama sen onu yıllardır tanıyorsun. Annen ve ben evlenmeden önce birbirimizi beş aydır tanıyorduk.”

“Ama boşandınız,” diye belirtti Becca.

“Sence bu, öncesinde yaşadıklarımızı daha az gerçek yapar mı? Onu hâlâ seviyorum. Sadece artık evli değiliz. Birlikte geçirdiğimiz otuz dört yıl da yabana atılamaz evlat.”

Becca annesine baktı. Regina, Jessie ve Niall’la sohbet ediyordu. Paul da hemen arkasında elinde bir şişecyle kadehini yeniden doldurmayı teklif ediyordu. İşte yeni geniş ailesi...

“Paul’un keyfi yerinde görünüyor,” dedi Becca. “Ameliyatı haftaya olacak.”

“Aileden gelen iyi haberler insanın neşesini nasıl da yerine getiriyor. Mike bana geldiğinde bundan bahsetmişti aslında. Babası kansere yakalandığında bunun evde olmanın önemini, olmak istediği ve yerleşmek istediği yerin burası olduğunu fark etmesini sağladığını söyledi.”

“Bu harika... Şu Londra işinin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum, böylece burada bir hayat kurabilecek.”

Babası konuşmak için dudaklarını araladı, Becca onun ne söyleyeceğini bekliyordu. Ama sonra hiçbir şey söylemedi ve sanki önemli değilmiş gibi başını iki yana salladı.

“Ne?” diye sordu Becca.

“Sadece...”

“Baba, lütfen lafı dolandırma.”

“Beni ilgilendirmez ama sen benim küçük kızımsın, o yüzden ilgilendirebilir de.”

“İşte bu yüzden ağzını bir alabalık gibi açıp kapamak yerine bana ne düşündüğünü söylemeni istiyorum.”

“Tek tavsiyem, evlenmeden önce onun tamamen yerleştiğinden emin olman. Bunu söylemek bana düşmese de gerçekleri değiştirmiyor. Bir erkeğin işe ihtiyacı vardır tatlım, işe yarar hissedebileceği ve kendi ayakları üzerinde durabileceği düzgün bir işe. Kısa süreli bir iş olduğunu biliyorum ama kalıcı ve istikrarlı bir iş yaparak hayatını kazanana kadar tam anlamıyla her şeyi yoluna koymuş gibi hissetmeyecektir. O henüz kendi hayatında ne yapmak istediğinden emin değilken sen daima ne istediğini biliyordun ve bu onun gölgede hissetmesine yol açmış olabilir... Sanırım evliliğinizi mutlu kılmak için onun da kendi yolunu bulması gerekiyor.” Babası saklayacak bir şeyi olmadığını göstermek için ellerini kaldırdı. “İşte benim naçizane fikrim,” diye ekledi sonra. “Dikkate alıp almamak senin kararın.”

27

Mesaja Cevap Vermezse

Becca ve Noah Miami'den döndükten sonra her şey hem aynı hem de farklıydı. Noah'nın eski sevgilisiyle ilgili kavgadan ve Becca'nın onu asla terk etmeyeceğine dair verdiği sözden bu yana Noah, Becca'yı eskisinden çok daha fazla sevgi ve ilgiye boğuyordu. Noah hâlâ şehre yakın bir evde otursa da çoğunlukla Becca'nın evinde kalıyordu. Ne de olsa dizüstü bilgisayarının olduğu her yerden çalışabiliyor ve Becca'nın ise kuaföre yakın olması gerekiyordu. Noah sabahları ona kahve yapıyor, işe kadar onunla yürüyor sonra da köpek barınağına gidiyordu. Ardından öğle yemeğinde buluşuyorlardı.

Yemekten sonra Noah tüm ekip için girişe rastgele hamur işleri, makaronlar ve taze sıkılmış meyve suları bırakıyordu. Herkese hızlıca selam verip veda ediyordu. Becca'nın en çok sevdiği şey ise eve geldiğinde neredeyse her zaman akşam yemeğinin hazır olmasıydı. Noah ona soğuk bir kadeh içki ya da buharı tüten

bir tabak yemek uzattığında kendi kendine *Bu hayal ettiğimden de iyi*, diye düşünüyordu.

Noah yemek yapıyordu, Becca da sonrasında bulaşıkları yıkıyordu. Mike evi süpürürken Becca toz alıyordu. Noah onun için güzel randevular planlıyordu, Becca da en seksi iç çamaşırlarını giyiyordu. Yatakta da bir restoran masasında da daima diz dize-lerdi. Fırsat buldukça barınaktan aldıkları köpekleriyle birlikte sonbahar güneşi altında ormanda gezintiye çıkıyorlardı. Normalde denemeyecekleri şeyleri denemek için aşklarından cesaret alarak bölgelerindeki bir tırmanma duvarına bile gitmişlerdi. Ayrıca barajda deniz bisikletine de biniyorlardı. Tıpkı ilk buluşmalarında yaptıkları gibi külah külah dondurma yiyorlardı, bu onların favori etkinliğiydi. Ve geceleri gökyüzü karardığında, akşam yemeklerini yediklerinde ve kanepede, mutfak zemininde ya da bir keresinde (ne yazık ki) halı kaplı merdivenlerde seks yaptıklarında dünya üzerinde sanki sadece ikisi varmış gibiydi. Halı deneyimlerinin ardından Becca'nın sırtının alt kısmında hâlâ geçen haftadan kalma, sürtünmeden kaynaklı bir yanık vardı ve Noah'nın dizleri de hâlâ kabuk bağlamış haldeydi.

Haftalar bu şekilde geçti, zaman akıp gitti ve anılar birikti. İşte bu yüzden Becca, bu gece Noah'nın Trim'deki yıllık dövme partisine gelmesi için ısrar ediyordu. Becca uzun süredir Carlos ve Jia Li'yi iş dışında neredeyse hiç görmemiş, her uygun anında yine Noah'yla bir şeyler yapmayı tercih etmişti. Bu ona bahşedilmiş kısa bir süreydi, bunu biliyordu ve tüm arkadaşlar da içlerinden biri âşık olduklarında bu süreci kabullenmek zorundaydı. Ancak son zamanlarda hiç ortalıkta olmadığına dair tuhaf yorumlar yerini iki arkadaşından gelen açık tehdidere bırakmıştı. Yani onlara zaman ayırmaya başlasa iyi olacaktı, aksi takdirde...

“Bec, bara uğrayabilir miyiz? Çok üzgünüm ama altımı doldurmadan önce tuvalete girmem lazım.”

Parkın hemen kenarında, ana caddeden aşağı dönmek üzere-lerdi. Trim az ilerideydi. “Daha önce bana kaka yapmakla ilgili herhangi bir şey söylediğini hiç hatırlamıyorum,” dedi Becca. Bu açık sözlülük karşısında ne hissettiğine karar vermeye çalışıyordu.

“Hiçbir sihir sonsuza dek süremez,” deyip omuz silkti Noah ve Becca’nın başının üstüne bir öpücük kondurdu. “Ya da belki sürebilir... Sadece insani bir özellik olan huzursuz bağırsakları da kapsaması gerekiyor. Dürüst olmak gerekirse sen çişini yaparken canım yandığı için nefes nefese kaldığında bunu duyup problem etmiyorsam sen de sıçacak bir yer bulmamda bana yardımcı olabilirsin.”

Becca elini kaldırdı. “*Sıçmak* kelimesiyle sınırı çiziyorum. Ve...” diye ekledi onu köşedeki Fox and Hound’a doğru görürken, “o nefes nefese kalma hali çok fazla seks yapmaktan kaynaklanan bir idrar yolu enfeksiyonuydu, yani bir bakıma zaten senin hatandı.”

Noah onu kendine çekti ve tam barın girişinde kendisine doğru bastırdı. Sesini alçaltarak kulağına fısıldadığı sırada dudakları o kadar yakındaydı ki nefesi Becca’nın boynundaki rüyelerin zevkten ürpermesine yol açtı. “Eğer bu kadar çok seks yapmak istemiyorsan bu kadar ateşli de olmamalısın, değil mi Becca?”

Adını söyleyişini duyduğunda Becca tahrik olduğunu hissetti. Sanki boynuna bir hafta iliştirilmiş ve tamamen Noah’ya ait olduğu işaretlenmiş gibi hissediyordu. Noah’nın gözü ondan başkasını görmüyordu ve Becca bundan çok hoşlanıyordu.

“Şu anda altına yapmak üzere olduğunu bilmeseydim muhtemelen dizlerimin bağı çözülmüş olurdu.”

Noah neşeyle başını sallayarak, “Hemen döneceğim,” dedi. “Bana bir viski alır mısın? Bu gece için biraz gergin hissediyorum, biliyorsun. Sadece tek bir kadeh.”

Becca bara doğru ilerledi, Lizzie’nin servis yaptığı adamla işini bitirip onunla ilgilenmesini bekliyordu.

“Çok yakışıklı,” dedi Lizzie, barın öteki ucunda Becca’nın yanına geldiğinde. “İkinizi her gördüğümde bunu düşünüyorum. Turnayı gözünden vurmak diye buna derim.”

Becca sıırttı. “O tam da vurulmuş gibi değil mi?” diye sordu ve Lizzie kahkaha attı.

“Elbette,” dedi. “Demek istediğim şu, böylesine iyi görünen bir çift olduğunuz için tebrikler.”

“Ah peki, bu durumda... teşekkür ederim,” dedi Becca ve Clemants’taki ilk günlerinde görevli kadının Noah’ı süzdüğü sırada hissettiklerini tekrar yaşadı. Ateşli birini yakaladığı için feministliğe hiç de yakışmayacak bir gururdu bu. Tabii ki Noah’nın şu anda bağırsaklarını klozete boşalttığını söylemekten kaçınmıştı, mükemmel çift izlenimlerini bozmamalıydı.

Becca viski ile bir kadeh şarabın ödemesini yaptıktan sonra Noah da barda Becca’ya katıldı. “Sen bir harikası,” dedi Noah. “Teşekkür ederim. Fazla açık konuştuğum için de özür dilerim. Bilmiyorum. Bu bana şey gibi hissettiriyor... Genelde gergin biri değilimdir ama herkesin deli olduğumuzu düşündüğünü biliyorum. Yani bunun çok hızlı olduğunu düşündüklerini...”

“Noah, bunu sana daha önce söylemememin sebebi seni enişelendirmemektir. Mutdu olduğumu biliyorlar. Ailem bizim için mutlu, Carlos ve Jia Li mutlu...”

“Evet. Senin yanında o kadar çok insan var ki! Benim hayatımda sadece Nate ve Sarah var, hepsi bu.”

“Biliyorum,” diye onu yatıştırdı Becca. “Babanla tanışmayı çok isterdim.”

“Evet, seni çok severdi. Yani gelini olarak.”

Böylece Noah'nın babasının anısına kadeh tokuşturdular ve Noah barın pürüzsüz ahşap tezgâhına yaslanırken viskisinden bir yudum aldı. Koyu renk gözlerinde ciddi ve biraz hüzünlü bir ifade vardı.

“Arkadaşlarım senin harika olduğunu düşünüyor çünkü *ben* senin harika olduğunu düşünüyorum,” dedi Becca ve Noah'nın boştaki elinin parmaklarını bulup şakacı bir şekilde kendi parmaklarına doladı. “Ama ben sana kefil olmasam bile sen zaten yoluna çıkan herkesi etkiliyorsun. Tırmanış eğitmenlerini, şarküterinin sahiplerini ve aklına kim gelirse. Bu gece de sadece kendin ol. Senden hoşlanmaya meyilliler zaten. Sadece seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorlar.”

“Hımm,” dedi Noah, çoktan kadehinin sonuna gelmişti. “Sen öyle diyorsan.”

“Evet. Tuvalet ve içkiden sonra şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?”

“Neredeyse yeniden doğmuş gibiyim,” diyen Noah artık gitme vaktinin geldiğini anlamıştı. “Hadi partiye!” dedi ve kolunu bir kez daha Becca'nın omzuna attı.

Becca ve Noah salona girdiğinde diğer konuklardan bazıları için şampanya dolduran Jia Li onları görüp, “Vay, vay, vay,” dedi. “Bakın kedicik ne getirmiş!”

Jia Li dolu kadehleri onlara uzattı ve kollarını açarak önce Becca'ya sarıldı sonra da Noah'yı iki yanağından öptü.

“Sanki seni bir saat önce görmemişim gibi konuşuyorsun. Oysa son sözlerimi aynen aktarıyorum, *Altı buçukta görüşürüz Jia Li.*”

Jia Li dudaklarını büzdü. “Hâlâ balayı dönemindesin,” dedi ve sonra Noah'ya döndü. “Şu aşk balonunun içindeyken daha fazla üzerine gelmeyeceğim.”

Noah gülümsedi. “Onu sizden çaldıysam özür dilerim. Ama yine de suçun yarı yarıya olduğunu söyleyebilirim.”

“Keyfini çıkar,” dedi Jia Li gülümseyerek. “Seni evrenden özellikle istedi biliyorsun.”

Noah, Becca'ya baktı. “Yoksa beni bulmak için dua mı ettin? Dualarının karşılığı ben miyim?” Tamam, Noah şaka yapıyordu ama Becca bu konuyu açtığı için Jia Li'yi öldürebilirdi. Becca, Noah'yla konuşurken hiçbir noktada “manifest ritüeli” sözcüklerinin dudaklarından çıkmasına izin vermemişti. Evrenden bir adamı istediğini bir bilim kurgu yazarı olsa bile Noah'nın bilmesini istediği bir şey değildi. Ona gerçekten utanç verici geliyordu.

“Ah,” dedi Jia Li, belli ki bu şekilde dalga geçmemesi gerektiğini hissetmişti. “Yok bir şey. Saçma sapan konuşuyorum işte. Hem ayrıca sen benim hamile olduğumu ve babasının da kim olduğunu bilmediğimi biliyor muydun?”

Jia Li, Becca'ya hemen, *Senin için yaptığım şeyleri görüyor musun*, der gibi bir bakış attı. *Haddimi aştığımı nasıl anladığımı görüyor musun?*

Noah'nın gözleri kocaman açıldı ve sonra Jia Li'nin büyüyen karnına baktı. Şu anda sekiz aylık hamileydi ve en hafif tabirle karnı burnundaydı.

“Ben... Bunu bilmiyordum, hayır,” dedi Noah yavaşça. Nani devam edeceğini anlayabilmek için Becca’ya bakıyordu. “Becca da bana bir şey söylememişti.”

“Sen izin vermeden başkalarına söylemek istemedim tabii,” dedi Becca, Jia Li’ye. “Artık söyleyebiliyor muyuz yani?”

Jia Li karnını ovuşturdu ve Noah’ya baktı. “Eh, bu ayrıcalıklı bir bilgi. Bu gizli bilgiyle seni de ayrıcalıklılar arasına alıyorum.”

“Dudaklarım mühürlü,” dedi Noah ona. “Tebrikler.”

“Çocuğun var mı?” diye sordu Jia Li.

“Benim mi? Hayır. Bildiğim kadarıyla yok.”

“Peki istiyor musun?”

“Sanırım evet.”

“Erkek veya kız kardeşin var mı?”

“Tek çocuğum.”

“Yaşadığın en utanç verici an?”

“Kesinlikle bu an, şu anda senin tarafından sorgulanıyor olmam.”

Bu Jia Li’yi güldürdü. “Özür dilerim. Sen sadece... Çok gizemlisin. Gelip Becca’yı alıyorsun, birlikte ortadan kayboluyorsunuz falan. Becca’dan tek öğrendiğimiz Noah’nın domatesi sevdiği, onun tanrıların meyvesi olduğunu iddia ettiği ya da bir filmin herkesin izlenmesi gerekenler listesinde olması gerektiğini söylediği... Ama somut gerçekler? Becca bize bunlardan hiçbirini anlatmıyor. Ah, bir de... Hayatındaki en iyi seksi seninle yapmış, bunu bana söylemişti.”

Noah, Jia Li’yi çok iyi idare ediyordu ki Becca sadece on beş dakika önce ne kadar gergin hissettiğini düşünürse bu etkileiyiciydi.

“Gerçekten mi?” deyip güldü Noah. Becca arkadaşının kolu-na şakacı bir şekilde vurdu.

“Ben bunu sana zaten söylemiştim,” dedi Becca, “o yüzden yeni bir şeymiş gibi davranma.”

“Ah ama bunu duymak hoşuma gidiyor. Tekrar ve tekrar.”

“Ben de birisi için böyle olsam bunu muhakkak bilmek isterdim.” Jia Li omuz silkti. “Gerçek bir ego tatmini olurdu.”

Üçü de bu konunun ardından ne konuşacaklarını bilemeden ayakta durmaya devam ettiler. Sohbet şimdiden kesilmişti ve saat daha 18.35’ti.

“Pekâlâ,” diye lafa girdi Noah, “kişisel biyografimdeki boşlukları doldurmaya kesinlikle hazırım. Çünkü benim hakkımda hiçbir şey bilmemen çok garip. Oysa ben seni ve Carlos’u yakından tanıyormuşum gibi hissediyorum. Becca ikinizden de çilekli dondurma ile Buda’nın reenkarnasyonu arasında bir şeymişsiniz gibi bahsediyor. Üç silahşorlar.”

Jia Li, Becca’ya keyifle gülümsedi. “Tamam o zaman,” dedi Noah’nın koluna girerek. “Gidip dövmelere bakalım ve biraz kızımızı çekiştirelim. Becca on dakikalığına şampanya servisini devralabilirsin, değil mi?”

Becca, en iyi arkadaşının Noah’ya eşlik etmesini, konuşurken elini kolunu durmadan savurmasını ve Noah’nın başını sallayarak Jia Li’yi güldüren bir şeyler söylemesini çaresizce izledi. Bu onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Ama sonuçta anlaşıyor gibilerdi. Arkadaşının bir adım atıp Noah’yla yakınlaşmak için çaba göstermesiyle gurur duymuştu.

“Pis herif amma da uzun, değil mi?”

Becca, Carlos’a baktı. “İyi akşamlar,” dedi ve arkadaşının yanaklarına birer öpücük kondurdu.

“Ne kadar da Avrupalı bir karşılama,” dedi Carlos *öpücük* sesleri çıkararak. “Artık böyle mi yapıyoruz?”

Becca, Carlos'un koluna dokundu. "Sadece resmi bir şekilde selamlaşmak istedim. Sana ve Jia Li'ye göre yazdan beri ortalıkta yokmuşum, o yüzden bu benim çaba gösterme şeklim."

Carlos *dikkate alındı* dercesine başını salladı ama Becca onun yüzündeki ifadeyi anlayamıyordu.

"Evet, arayı açmış olabilirim," diye devam etti Becca. "Bunu biliyorum ama sonuçta nişanlanmak her gün olan bir şey değil. Üstelik Noah bana çok iyi geliyor. Birlikte çok gülüyoruz."

Carlos şampanyasından bir yudum alırken bunu düşünüyormuş gibi göründü.

"Evet," diye cevap verdi Carlos. "Anlıyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum. Güzel olan her şeyi hak ediyorsun ama sırf sen serotoninle uyuşturulduğun diye ona özellikle yumuşak davranmayacağım. Arkadaşın olarak benim görevim sana göz kulak olmak. Bir kocan olsun ya da olmasın bu her zaman böyle olacak."

Becca teknik anlamda arkadaşı olarak zaten Carlos'un her koşulda yanında olması gerektiğini açıklamak için ağzını açtı. Tabii her türlü başarıda ya da olası hatada da yanında olmalıydı... Ama aslında konu Carlos olunca böyle hissettiğinden emin olamıyordu. Carlos son birkaç yıldır onun koruyucusu olmuştu. Salonda birlikte çok yakın çalışmış, şakalaşmış ve anlattıkları hikâyeler kadar birbirlerine çokça nasihat de vermişlerdi. Belki de herkesin böyle alaycı olmayan, mantıklı davranan, gözünü dört açan bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Becca ve Carlos da onu onaylar gibi başını salladı.

Tam o sırada konuşmaları inanılmaz uzun boylu, Amazonlara benzeyen, küllü sarı saçları beline kadar uzanan bir kadın tarafından kesildi. Parlak mavi gözlere, alnının ortasında Hindu kadınlarınıninki gibi bir noktaya ve çiçekten bir taca sahipti.

Dişleri, Becca'nın en az filmlerdeki aktrislerde ya da modellerde gördüğü kadar parlaktı. Aslında bu kadın da bir model olabilirdi. Trim'in sıradan bir müşterisi olmadığı kesindi.

"Bebğim!" diye seslendi kadın ve yüzü bir gülümsemeyle güneş gibi aydınlandı. "Seni kaybettiğimi sandım! Gel buraya!"

Becca tam da onun kiminle konuştuğunu merak ederken kadın uzanıp Carlos'un dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu. Burnunu Carlos'un burnuna bastırdı ve şok edici olsa da Carlos'un kızarmasına neden olan bir şeyler fısıldadı.

"Seni özledim," dedi Carlos ona ve Becca ağzı beş karış açık halde Carlos'un bir parmağını kadının vücudunun üst kısmında gezdirmesini ve sonra da burnuna (evet, BURNUNA) hafifçe vurmasını izledi.

"Benim küçük aşk böceğim," diye mırıldandı kadın.

"Benim seksi senyoritam," diye karşılık verdi Carlos da.

Becca onların ayrılmasını bekliyordu ama saniyeler geçtikçe kendini bir trençkot ve gözlükle, gözünün önünde sergilenen bu samimi davranışa fazla yakın duran bir sapık gibi hissetmeye başladı. Gitmeli miydi yoksa en azından başka tarafa mı bakmalıydı?

"Özür dilerim," dedi Carlos bir anda kendine gelerek. Konuşurken kadına bakmaya devam ediyordu. Kadın kıkırdadı. Ardından Carlos burnunu kırıştırdı. Tavşan gibi görünüyordu ve gerçekten çok korkutucuydu. "Bu Anoushka," dedi ve sonunda gözlerini Becca'ya çevirdi. Becca onlara sanki bir zebranın dilimlenmiş muzlu sandviç hazırladığını görmüş gibi bakıyordu. "Noosh, Becca'yla tanış."

"Aman Tanrım," diye ciyakladı Noosh. "Becca!" Becca kendini kemikli bir kucaklaşmanın içinde buldu. "Carlos senden övgüyle bahsediyor. Hem de ne övgü! Senden bahsederken *Başka*

anneden kız kardeşim, diyor ama dürüst olmak gerekirse senden sanki onun... Ah Tanrım, bilemiyorum sanki onun için bir Oprah'yımsın gibi konuşuyor! Sonunda seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım! Salona daha yeni gelebildiğime inanamıyorum. Muhteşem. İkinizin burada yarattığı şey çok güzel. Aslında buraya gelen arkadaşlarım var. Muhtemelen bunu biliyordur, eminim Carlos sana her şeyi anlatmıştır!”

Becca gülümsedi, tüm bu yeni bilgiler karşısında nazik olmaya çalışıyordu. Belli ki Noosh, Carlos'tan *çok* hoşlanıyordu ama sonuçta Becca onu ilk kez duymuştu ve varlığından bile haberdar olmadığınız biriyle tanıştığınız için inanılmaz derecede mudu görünmeye çalışmak son derece sıkıcıydı.

“Ah, anlattığından da güzelsin,” diye idare etti Becca. Noosh'a olabildiğince sıcak bir şekilde gülümsedi ve sonra durumu fark etmemiş gibi görünen Carlos'u işaret etti. “Ben, şey...” Becca o anda Noah'nın odanın diğer ucunda, dövmecinin koltuğunda oturduğunu fark etti ve kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Hemen ortama ayak uydurmuş gibiydi!

“Üzgünüm,” dedi Becca. “Nişanlım... Noah dövme yaptırıyor gibi görünüyor. İzninizi rica ediyorum, hemen döneceğim.”

“Tarzımı düzeltmeye çalışıyorum,” dedi Noah, Becca ona doğru yaklaşırken. “Beni Jia Li ikna etti ama nerelere gittiğini göremedim. Bebeğinin babasının kim olduğunu gerçekten bilmiyor mu?”

Kalın parmakları ve Becca'nın fark etmemesinin imkânsız olduğu, inanılmaz büyüklükte ayakları olan dövmeci adam başını kaldırıp Noah'dan sonra Becca'ya baktı ve sonra tekrar işine döndü.

“Özür dilerim,” dedi Noah patavatsızlık ettiğinin farkına vararak. “Başka sorum yok, Sayın Yargıç.”

Becca onun yanında olduğu için rahatlamıştı. “Sana içecek bir şeyler getireyim mi?” diye sordu. İğneden dolayı yüzünü buruştursa da Noah çok çekici görünüyordu. Nedense bu Noosh denen kadının aniden ortaya çıkması Becca’nın canını sıkmıştı ama Carlos’u da hayatında hiç bu kadar muhtuş görmemişti.

“Acıyor mu?”

“Hayır,” dedi Noah tek gözünü kısıp yüzünü buruşturarak. Sonrasında ise tiz bir sesle, “İyiymi!” diye ekledi.

Becca güldü. “İşte benim maço erkeğim.” Noah işini bitirip içkisini kafasına diktikten sonra tuvalete giderken Becca etkinliğe gelen birkaç önemli müşteriye selam verdi. Dışarı çıktığında ise Noah’nın bir kenarda durmuş Carlos, Noosh ve Jia Li ile konuştuğunu gördü. Bir an durup onlara baktı, bir noktada karşılaşması gerektiğini bildiği dünyalar gülüşüyor ve birbirlerini dinliyorlardı. Noah onun bakışlarını hissetmiş olmalıydı; âşıkların geliştirdiği özel bir yetenektir bu çünkü ona doğru bakıyordu. Hemen ardından da Carlos onu gördü. Becca gülümseyip yanlarına gitti.

Noosh hemen tişörtünü kaldırıp dümdüz karnı ve minik yıldız dövmesini gösterirken Becca ortaya, “Ne var ne yok?” diye sordu.

“Daha çok acıtacağını düşünmüştüm,” diye açıkladı Noosh. “Beğendin mi?”

Becca başını salladı. “Çok şirin. Ben yeterince cesur olduğumu sanmıyorum.”

“Saçmalık,” diye karşı çıktı Carlos. “Tanıdığım en cesur insan sensin.”

“Dikkatli ol. Yoksa bunu iltifat olarak algılayacağım.”

“Öyle ama,” dedi Carlos. “Bazen böyle kibar davranabiliyorum, biliyorsun.”

Noosh sırtarak Carlos'u öpmek için kendine çekti. "Sen her zaman çok kibarsın bebeğim."

Jia Li, Becca'yla göz göze geldi ve Becca da gülmemek için yere baktı. Jia Li'nin bu sevgi gösterisini garipseyip garipsemediğini merak ediyordu.

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Noah sessizliği doldurarak.

"Bir barda." Noosh çekingenlikle gülümseyerek Carlos'a baktı, o da başıyla onayladı. Becca gerçekten de onu daha önce hiç böyle görmemişti. Utangaç, nazlı, oyunbaz ve sevecendi. Carlos'u daha önce kadınlarla görmüştü elbette ama her zaman sanki bir karaktere girmiş de rol yapıyormuş gibi görünürdü. "Üniseks tuvaletlerin olduğu bir yere arkadaşımın doğum günü için gitmiştik, Carlos'la birlikte sıradaydık ve o kadar uzun sürdü ki sohbet etmeye başladık ve o da şey... Bilirsiniz işte." Jia Li ve Becca'yı işaret ederek gülümsedi. "O..." Cümlesini tamamlamadan Carlos'la birbirlerine sırtıtmaya başladılar. Diğer herkes bu özel ânın arka planında kaybolmuş gibiydi.

"Ahhh," dedi Noah. "Bu çok hoş. Uzun zaman önce miydi, yoksa..."

"Yaklaşık bir ay önce," dedi Noosh onay almak için Carlos'a bakarken.

Becca, Carlos'un biriyle görüşüğünü neden paylaşmadığıyla ilgili tam şikâyet etmeye başlayacakken kendini tuttu. Sonuçta Noosh, Carlos'un ondan kimseye bahsetmediğini bilmiyordu.

Daha sonra oradan uzaklaştıklarında, "Sen biliyor muydun?" dedi Jia Li'ye.

"Hayır. Sanırım son birkaç ay biraz çılgınca geçti. Ben içimde bir bebek büyütüyordum, sen de güzel saçlı Noah'yla hayal

âlemindeydin. Ve Carlos da görünüşe göre kendi hayatını yaşıyordu.”

“Kız gerçekten...”

“Evet. Ama mutlu görünüyor?”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Becca. “Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.”

“Siz ikiniz neyin peşindesiniz?” Noah yanlarına gelmişti. “Yoksa sormamam mı gerekiyor?”

“Ah, bir şey yok...” Becca gülümseyerek Noah’nın kolunu beline dolmasına izin verdi ve bu hissin tadını çıkardı. Bu gece kendini özel hissediyordu. Noah’yla birlikte akıp gidiyor, birbirlerinden biraz uzaklaşıyor ve sonra kalabalığın içinde tekrar birbirlerini buluyorlardı. “Sadece... Carlos’un yeni kız arkadaşından bahsediyorduk. Ciddi bir şey mi bilmiyorum. Biriyle görüştüğünü bile bilmiyorduk.”

“Aslında bunu anlayabiliyorum. Eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsa aralarındaki şeyi korumak istiyor olmalı.”

Üçü de içgüdüsel olarak Carlos ile Noosh’un durduğu yere baktılar. Carlos onun boynuna gömülmüş fısıldarken kız kırdıyor ve şakacı bir şekilde Carlos’un koluna vuruyordu. Carlos başını kaldırıp kadehini onlara doğru kaldırdı ve sonra devam etti.

“Evet,” dedi Becca başını sallayarak. “Öyle olmalı.”

“Bu değişiklik benim için sorun değil,” dedi Jia Li. “Bence hepimiz birlikte bir gün oturup bir şeyler yapmalıyız. Görünüşe göre Noosh kalıcı olacak ve benim de bununla savaştığım enerjim yok. Üçlü randevu falan olacaksa da bebeğimi partnerim olarak sayabilirsiniz. Gerçi şunu söylemek zorundayım ve... Bunu duymak zorunda olduğun için üzgünüm Noah ama...”

Noah bir elini savurarak ona sorun olmadığını gösterdi.

“Hiç olmadığım kadar azgınam. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. En iyi vibratörüm bile yetmiyor. Benimle art arda sevişebilecek düzgün, sert bir adama ihtiyacım var. Ama bilirsin...”

Noah onu anlıyormuş gibi başını salladı. Becca gözlerini kocaman açmış, tüm bunları Noah’nın önünde anlattığına inanmadığını söylemeye çalışıyordu. Onun yanında kızsal konulardan konuşmaya başladığına göre bu ondan hoşlandığı anlamına geliyor olmalıydı.

“Hamile kadınlarla seks yapmayı özellikle hayal eden erkekler yok mu?” diye sordu Noah. “Böyle bir şey duyduğuma eminim.”

“Tanıdığın biri var mı?” diye sordu Jia Li homurdanarak.

“Bir sonraki yazar bültenimde bir çağrı yapabilirim,” dedi Noah son derece normal bir sesle.

“Olamaz,” dedi Jia Li. “Hamilelik fetişi tamam da bilim kurgu hayranlığı biraz fazla olur!”

“Harika. O halde tüm okur kitlemden tiksiniyorsun. Gerçekten bu bana biraz ağır geldi...”

Jia Li, Becca’ya bakıp gülümsedi. “Nişanlımdan gerçekten hoşlandım.”

Sonra Noah ve Becca birbirlerine baktılar.

“Ah, sanırım ben de ondan hoşlanıyorum.” Becca gülümseyince Noah da onun alına bir öpücük kondururken gülümsedi.

“Yalan söylemeyeceğim,” dedi Jia Li. “Aranızdaki ilişkinin hızlı gittiğinden şüpheleniyordum ama... Şimdi onaylıyorum. Gerçekten. Belki de bebek beni böyle yumuşatıyor ama aranızdaki aşkı görmeyi seviyorum. Benden size tam puan.”

Becca arkadaşının elini tutmak için uzandı, onun da nihayet kendisiyle aynı fikirde olmasından çok memnundu. “Harika,” dedi Becca. “Çünkü sadece birkaç hafta sonra işlemlere başlıyoruz. Kasım ayının otuzunda, Belediye Sarayı’nda.”

Jia Li bunun doğru olup olmadığını anlamaya çalışarak onlara baktı.

“Birbirimizi tam beş aydır tanıyor olacağız evet,” diye önden açıkladı Becca. “Baş.nedimem olur musun?”

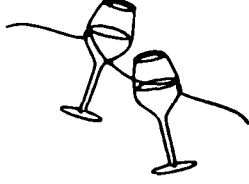
“Aman Tanrım, Becca!” Jia Li ağlamaya başlamıştı ki bu, hayatta yalnızca bir kez görülen bir gökyüzü olayıyla eş değer bir durumdu. “Evet!” diye ciyaktı. “Evet!”

Carlos dönüp bu ani duygu patlamasına baksa da yanlarına gelmedi. Becca da kendini Jia Li ile kocaman olmuş karnının kucaklamasına bıraktı. Noah mutlulukla onları izliyordu.

Yine de... Bu işte doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Ama neydi?

28

Mesaja Cevap Vermezse

Dövme partisinden sonra Becca, Noah, Jia Li hep birlikte Carlos ve birden Carlos'a soğuk davranmaya başlayan Noosh'la birlikte Fox and Hound'a gittiler.

“Kız arkadaşın sana kızmış gibi görünüyor,” dedi Becca barda toplanmış sırayla içki siparişi verdikleri sırada.

“Şfff,” dedi Carlos başını iki yana sallayarak. “Kapa çeneni.”

Becca gözlerini Dave'le hangi cini tercih ettiğiyile ilgili konuşan Noosh'tan ayırmıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu ağzının kenarından.

“Bu konuyu kapat,” diye cevapladı Carlos, ardından Dave'e el salladı ve Dave de dudaklarını oynatarak *Her zamankinden mi*, diye sorunca başparmağını kaldırıp onu onayladı. “Hepsini benim hesabıma yaz,” dedi Carlos küçük gruplarını işaret ederek.

“Kendimize bir masa bulalım,” dedi Becca. Noah'ya içkisini uzattı ve Carlos'u dirseğinden tutup köşedeki deri koltukların

olduğu masaya yönlendirdi. “Sakin bunu da berbat etme,” dedi Becca otururlarken. “Bize Noosh’tan neden bahsetmediğini bilmiyorum ama belli ki senden çok hoşlanıyor. Bu yüzden... Kızın gönlünü al.”

Carlos iç geçirdi. “Senden romantik tavsiyeler almaya ihtiyacım yok, çok teşekkürler.”

“Görünüşe göre var ama...” Becca başını kaldırdığında Noosh’un onların durduğu masayı işaret ettiğini ve başını eğmiş, söylenenleri kaşlarını çatarak dinleyen Noah’yla sohbet ettiğini gördü. Noosh ona bakarken Noah yine kaşlarını çatı ve sonra Noosh’un ifadesi zayıf bir gülümsemeye dönüştü.

“Ne konuşuyorsunuz bakalım?” diye sordu o esnada Jia Li Tuvaletten çıkıp Carlos ile Becca’nın yanına gelmişti. Ardından doğruca Becca ile Carlos’un baktığı yere, yani Noah ve Noosh’a doğru bara baktı.

Jia Li, “Biliyor musun, sanırım ben artık gideceğim,” der demez Becca şaşkınlıkla ayağa kalktı.

“Ne? Hayır, gidemezsin! Ne zamandır birlikte bara gelmiştik!”

Jia Li omuz silkti. “Çünkü uzun zamandır hamileyim,” diye yanıtladı. “Annecik yorgun. Kalçalarım, sırtım ve dürist olmak gerekirse her yerimde bir tuhaflık hissediyorum ve bu...” Carlos ve Becca’ya Noosh ile Noah’ı işaret etti. “Gittikçe toksik bir hal alıyor.”

“Toksik mi?” diye sordu Becca ve Carlos anlamıyormuş gibi başını salladı.

“Jia Li...” diye lafa girdi Carlos.

Becca ellerini havaya kaldırarak, “Tanrı aşkına artık biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?” diye sordu.

Ama henüz kimse cevap veremedi kalbi durup nefesi kesilir gibi oldu çünkü Mike Henry tam o esnada Fox and Hound'ın kapısından içeri girmişti.

Birbirlerini gördüler ve Mike şok olduysa bile bunu belli etmedi.

“Becca!” Mike barın öbür ucundan onların masasına doğru yaklaşırken göz bebeklerinin büyüklüğünden ve örtbas etmek için uğraştığı dengesiz yürüyüşünden Becca onun sarhoş olduğunu anlamıştı. “Kimleri görüyorum,” diye mırıldandı Mike masalarına geldiğinde. Hemen arkasında da bir adam vardı. Niall.

Becca onu aylar önce gittiği kafeden tanımişti. “Hadi dostum,” dedi Niall, “gerçekten eve gitmeliyiz...”

Mike onu dinlemedi.

“Selam,” diyen Becca sarılmak için ayağa kalktı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Her zaman yolları kesiştiğinde bunun kibar ve kısa bir an olacağını düşünmüştü ama Mike şu anda sarhoş ve üzgün görünüyordu. Becca bu durumu nasıl karşılaması gerektiğini bilmiyordu. “Seni burada görmek ne güzel!”

O sırada Noah ve Noosh yanlarına gelmişti.

“Selam dostum,” dedi Noah, gözleri Becca ve Mike arasında gidip geliyordu.

“Selam,” dedi Mike da ve Noah'nın kolunu Becca'nın beline dolamamasını izledi.

“Çiçeklerimi aldın mı?” diye sordu Mike.

Becca başını salladı. “Aldım. Temelli mi döndün?”

“Evet,” dedi Mike hafifçe sallanarak. “Londra'da birkaç iş yapıyorum, hafta sonları da yeğenimi görmek için dönüyorum. Niall'ı hatırlarsın.” Onu işaret etti. “Niall ve Jessie evlendiler!”

“Merhaba,” diyerek el salladı Niall. “Akşam yemeğine çıktık ve sanırım içtiğimiz şarap onun ilaçlarıyla reaksiyona girmiş

olabilir... Sonuçta ben de onun kadar şarap içmeme rağmen iyiyim."

"Valium²²," diyerek omuz silktili Mike. "Herkes söylediğin için teşekkürler Niall."

"Hangi ilaç olduğunu söylemedim dostum, üzgünüm. Sadece... Hadi gidelim, tamam mı? Biraz uyumaya ihtiyacın var."

Bir süre kimse bir şey söylemedi ve bu, Becca'nın teninin ruhaf bir hisle karıncalanmasına neden oldu. Bu onun tanıdığı Mike olamazdı. Bu Mike'ı tanıyamıyordu. Gözleri cam gibiydi, bakışları odaklanamıyordu. Tıraş olmamış ve çıkan sakalları da şekillendirilmemişti; dağınık görünmekten de öte kendini salmış gibiydi. Genel olarak son derece kederli bir hali vardı.

"Bana öyle bakma," dedi Mike. "Tanrım, Becca bana öyle bakma. New York işi battıysa ne olmuş? Ne olmuş yani! En azından babam için buradayım, kansere yakalandı ama iyileşecek. Ben de onun yanında olabildim, anlıyor musun? Mutlaka başka bir iş de bulacağım... Herkes benim için çok endişeleniyormuş gibi davranıyor ama ben ne zaman iyi olmadım ki?"

"Baban için üzgünüm..."

"Hayır değilsin." Mike küskün bir şekilde başını iki yana salladı. "Çiçekler için teşekkür bile etmedin."

Becca çiçeklerden bahsedilince Noah'nın biraz daha gerildiğini, merakının arttığını hissetti.

"Ben..." diye söze başladı Becca ama artık telefonunda onun numarasının bile olmadığını nasıl söyleyeceğini bilememiştii.

"Neyse, kim bu kalas?" Mike, Noah'yı işaret ediyordu.

"Nişanlım," dedi Becca. "Noah."

"Nişanlın mı? Sen ciddi misin?"

Becca ona yüzüğünü gösterdi.

“Hımm,” dedi Mike.

Becca ne beklediğini tam olarak kestiremiyordu ama beklediği kesinlikle bu değildi. Onun sevdiği Mike iyi kalpli, eğlenmeli, şakacı ve tadı biriydi. Burada karşısında duran Mike’ta rahatsız edici, berbat bir hal vardı. Onun için üzölmek ile yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak arasında gidip geliyordu.

“Hadi dostum,” dedi Carlos aniden ayağı kalkıp. “Seni bir taksiye bindirelim. Valium ve içki gerçekten çılgın bir karışım olmuş. Daha önce antibiyotiklerle karıştırmıştım ben de, biliyorum. Hadi.”

Becca, birinin araya girip kendini içinde bulduğu bu garip, tuhaf, rahatsız edici sahneyi sona erdirmesine yardım ettiği için minnettardı. İçinden ağlamak geldi. Mike’ı bu şekilde görmek gerçekten yürek parçalayıcıydı. Denizde kaybolmuş gibi görünüyordu, ne yaptığıının farkında değildi. Evet, Becca onun şu anda sarhoş olduğunu biliyordu ama içindeki umutsuzluğun ve kasvetin içkiden kaynaklanmadığı belliydi. Bu sadece yüzeye çıkan gerçektir.

Carlos onun koluna uzanırken Mike tükürür gibi, “Çek elini,” dedi ve bir yumruk savurmak için hamle yaptı. Ancak uzuvlarını kontrol edemediği için bunun yerine dengesini kaybedip olduğu yerde döndü ve sonra tökezledi. Niall dehşet içinde ona bakarken Carlos eğilip ağırlığını Mike’ın altına aldı ve itfaiyeci manevrasıyla onu doğrulttu.

“Ah Tanrım!” dedi Mike. “Midem çok fena, galiba kusacağım.”

Ve sonra gittiler. Carlos, Mike’ı barın kapısından çıkarmaya yardım ederken Becca, Noah, Jia Li ve Noosh onların arkasından baktılar. Niall hepsine belli belirsiz selam verdi ve ikisini takip etmeden önce bir kez daha özür diledi.

“İlaçlardan oldu,” diye tekrarladı dışarı çıkmadan önce.

“Eski sevgilim,” diye açıkladı Becca gruba. Hepsi gözlerini kırptırıp az önce olanları düşünüyordu. “İşte oydu.”

Noosh başını iki yana salladı. “Seni unutamamış, değil mi?” dedi Carlos’un az önce onu taşıdığı kapıya bakarak. “Her halinden belli oluyor.”

Becca ona baktı. Buna nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

29

Mesaja Cevap Verirse

“Selamlar, selamlar,” dedi Becca, Jia Li ön kapıyı açarken. Hafta sonunun ardından karnı daha da büyümüş gibi görünüyordu. Şu anda sekiz aylık hamileydi ve Becca nasıl olup da hâlâ altı haftasının kaldığını anlayamıyordu.

“Biliyorum,” dedi Jia Li. “Evlere sığmaz hale geldim. Brooke Shields gibi saçların bedeli görünüşe göre vücudumun her tarafına yayılmış yirmi bebeğin ağırlığıymış. Bilim hiç mantıklı değil. İçimdeki bebek şu anda iki kilodan daha ağır değilken ben neden küre gibi oluyorum? Tanrı’nın bir erkek olduğunu işte buradan anlayabiliyorum.”

“Gel buraya,” dedi Becca. “Daha az laf, daha çok sarılma lütfen.”

Kucaklaştılar ve Becca, Jia Li’nin kanepedeki yerine dönmesi için ısrar etti. Çayı ve bisküvileri o hazırlayacaktı.

“Bana Lakeland’dan bir şey getirdin mi bakalım?” Jia Li mutfğa doğru seslenince Becca duraksadı. Haberleri yüz yüze paylaşmak istemişti.

“Aslında,” diye başladı Becca, fincanları ve bir tabak Hobnobs’u tepsiye diziyordu. Sonra tepsiyi bıraktı ve parmağında yüzük olan sol elini gösterdi.

Jia Li bir çığlık attı. “Ciddi misin? Becca! Nişanlanmışsın!”

“Evet.”

“İnanmıyorum!”

“Biliyorum. Çılgınca, değil mi?”

“Mike’la mı nişanlandın yani?”

Becca başını salladı ve Jia Li daha çok çığlık attı. Sarılmak için ayağa kalkmaya çalışıyordu ama pek başaramayınca Becca eğilip onu bu zahmetten kurtardı.

“Nasıl? Ne zaman oldu bu?” diye sordu Jia Li. Gözleri irileşmişti ve yanakları kızarmıştı. “Aman Tanrım!”

“Hafta sonu gittiğimizde,” dedi Becca omuz silkerek. “Sanırım böyle bir şey olacağı belliydi. Birbirimize evlenme teklif ettik aslında. Romantikti ama büyük bir akşam yemeği ya da futbol stadyumu gibi bir şey yoktu. Sadece baş başa sohbet ettik ve aynı anda aynı sonuca vardık. Birlikte olmamız gerekiyordu ve bunu fark ettiğimizde devam etmemek aptalca geldi.”

“Vay be,” dedi Jia Li. “Yani ben ve Carlos yanıldık.”

Becca başını yana eğip ona baktı, bunun ne anlama geldiğini hemen öğrenmeliydi.

“Yazın attığı şu mesaj hakkında yani... Eski sevgilinle tekrar iletişime geçme demiştik ama işte buradasın, evleniyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Becca. “Bu bana çok doğru geliyor. Biliyorsun, bütün hayatımı onsuz geçirdim... Salonu açtım, seninle ve Carlos’la tanıştım, evimi satın aldım. Ve o gittiğinde yollarımızın tamamen iki farklı yöne ayrıldığını düşünmüştüm ama hiç de öyle değilmiş. Sadece biraz ayrı düştüler ama birbirlerine

paralel ilerlediler. Bu paralel yolculuklarda yaşadıklarımız sayesinde şimdi tekrar bir araya gelebiliyoruz.”

“Hımm,” dedi Jia Li. “Ya öyle... Ya da her şey tesadüfi ve biz elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. “

“Bilemiyorum, ne olursa olsun artık bir nişanlım var. Sanırım çiçeğimi taşıyacak ufaklıkla baş nedimem şimdiden belli!” Becca, Jia Li’nin karnına bakarken Jia Li yerinde rahatsızlıkla kıpırdandı.

“Ah, yani bu uzun bir nişanlılık mı olacak? Bu fasulye yürüme çağına gelene kadar mı yani?”

“Aslında bilmiyorum,” diye itiraf etti Becca. “Belki de öyle olmaz. Çok fazla beklemenin anlamı yok...”

“Carlos biliyor mu?” Jia Li yine rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

“Biraz sırtını ovمامı ister misin?” diye sordu Becca. Ama Jia Li sanki acı çektiğini kabul etmek yenilgiyi kabul etmekmiş gibi davranıyordu. “İnatçılık etme, hadi. Yere geç ve arkanı dön.”

“Bu belaya da böyle karışmıştım zaten,” diyerek ona takıldı Jia Li.

Becca bir kahkaha patlattı. “Böyle bir zamanda bir tek sen kelime oyunu yapabilirsin zaten.”

Becca ellerini Jia Li’nin sırtında gezdirip ovuşturdu ve çıkardığı seslerin iyi bir iş çıkardığı anlamına geldiğini varsaydı.

“Doğumla ilgili hâlâ bir plan yapmadık,” dedi Becca.

“Bir planım yok,” dedi Jia Li. “Doğum sancuları başlar, hastaneye giderim, ilaç verirler ve doğum olup biter. Olması gerekenden daha karmaşık bir şey olmayacak.”

“Peki... Bir şeyler aldın mı?” Becca etrafına bakındı, birden evde bebeğe ait hiçbir şey göremediğini fark etmişti. Ne giysi ne de oyuncak... Bir insanın anne adayından bekleyebileceği hiçbir şey yoktu.

“Bir beşik aldım,” dedi Jia Li. Artık daha kesik nefesler alıp veriyordu. Becca gerçekten iyi bir iş çıkarıyor olmalıydı çünkü

Jia Li zar zor konuşabiliyordu. “Üst katta. Neyin önemli neyin... şey olduğunu anladığımda gerekli şeyleri hemen satın alabilirim... Ah Tanrım, evet tam orası, teşekkür ederim...” Becca sırtının alt kısmına daha da sert bastırınca Jia Li rahatlayarak gevşedi. “Yani neyin gereksiz olduğu...”

“Evet, çok mantıklı,” dedi Becca. Ancak bir yandan John Lewis’in çocuk bölümünün neden altım üstüne getirmediğini sorma dürtüsüne direniyordu. Sonunda bir sürü gereksiz şey almış olsa ne olurdu ki? Bebek geliyordu! Becca, Jia Li’nin ondan farklı düşündüğünü, biraz daha pratik yaklaştığını anlıyordu ama nasıl yani? Bir tulum bile yok muydu? Minik patikler ya da biberonlar da mı yoktu?

“Şey,” diye devam etti Becca, “neye ihtiyacın varsa almamız için bizi her zaman gönderebileceğini biliyorsun.”

“Sen ve Carlos’u mu?”

“Ben ve Mike’ı kastetmiştim ama elbette Carlos da olur.”

“Becca?”

“Evet?”

“Ağrı daha da kötüleşiyor.”

Becca korku içinde ellerini hemen Jia Li’nin sırtından çekti. “Canını mı acıttım?” diye sordu. “Çok üzgünüm, iyi misin?”

“Aaahhh,” diye inledi Jia Li. Yerde kıvranıp duruyordu, sırtı kanepeye dayalıydı. Becca onu inceledi. Ambulans mı çağırmalıydı? Braxton Hicks kasılmaları dedikleri şey bu muydu?

“Bana ıslak bir bez getirebilir misin?” diye sordu Jia Li. “Bu biraz iyi gelecektir. Üst kattaki banyo dolabında. Musluğun soğuk kısmını açıp bezi ıslat. Gerçekten en soğuk tarafı aç.”

“Anlaşıldı.” Becca kapıda duraksadı ve merdivenlerden hızla çıkmadan önce arkasına baktı. Soğuk muslukları açarken Jia Li’nin ağladığını duydu. Daha önce bir insanın çıkardığını hiç

duymadığı alçak, gırtlaktan gelen bir uluma sesi gibiydi bu. Musluğu kapattı ve neden olduğunu bilmese de bezi aldığı raftan üç tane kalın, beyaz havlu da çıkardı. Aşağı koştuğunda Jia Li'yi ellerinin ve dizlerinin üzerinde, nefes nefese buldu.

“Tanrım,” dedi Becca. “Neler oluyor?”

“Bilmiyorum...” Jia Li oflayıp pufluyordu. “Külotumu çıkar. Şey gibi hissediyordum... AAAH!”

Becca, Jia Li'nin ciddi olup olmadığını anlayamadı. Külotunu mu çıkaracaktı? Peki neden?

“Suyumun gelip gelmediğini kontrol et. Az önce küçük bir ıslaklık hissettim, belki ondandır. Hemşire her zaman filmlerdeki gibi akmadığını söylemişti. Lütfen Becca. Çıkarıp kontrol et!”

Becca söyleneni yaptı ve Jia Li'nin külotundaki ıslaklık ne olursa olsun, arkadaşının çömelme şekli ona bebeğin şu anda, tam şu anda yolda olduğunu gösteriyordu.

“Kafası mı o?” Jia Li nefes nefese ve ter içindeydi.

“Yakında gelecekmiş gibi görünüyor,” dedi Becca donmuş bir halde. Bu gerçekten dehşet vericiydi. Bir kadının vücudunun bu şekilde esnemesi elbette doğal olamazdı. “Sanki şey...” Arkadaşına doğru yaklaştı. Bu kadar özel bir şeye bakması gerekip gerekmediğinden emin değildi, korkuyordu.

“Becca, lütfen. Şu an çekingenlik edemezsin,” deyip inledi Jia Li.

Becca dizlerinin üzerine çöktü. Jia Li'ye soğuk bezi uzatı ve elini kaldırıp başparmağı ile işaret parmağını bir cetvel gibi kullandı. “Vajina şu kadar açık. Genişlemiş mi? Bu kadar genişlemişsin.” Becca parmaklarını yedi santimetre kadar aralamıştı.

“Kahretsin,” dedi Jia Li. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Tamam.”

Tekrar inledi. Becca kendini işe yaramaz hissediyordu.

“Ambulans çağırmalıyız!” dedi Jia Li. “Alexa!” Jia Li’nin konsolunda sesle etkinleştirilebilen bir hoparlör vardı. “999’u ara!”

Alexa acil servisi aradı ve Becca da arkadaşının doğum sancısı çektiğini söyledi. Telefonun ucundaki adam Becca’ya harika bir iş çıkardığını söylese de bu doğru değildi ama şimdi tartışacak vakit yoktu. Bir ambulansın yola çıktığını, ancak A yolunda çalışma ve şehrin hemen dışında bir kaza olduğunu, bu yüzden ne kadar sürede varacağını kestiremediğini söyledi.

“Anneyi rahatlatmak için havluya ihtiyacınız var. Rahat edeceği bir şekilde durmasına yardımcı olun. Elleri ve dizlerinin üzerinde durması en iyisi olabilir. Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız.”

“Bu kadar mı?” diye sordu Becca panikle.

“Korkarım öyle,” dedi adam. “Geliyoruz. Bana ihtiyacınız olursa diye hatta kalacağım.”

Jia Li ve Becca birbirlerine baktılar.

“Tamam o zaman,” dedi Becca, içini aniden bir sakinlik duygusu kaplamıştı. Bunu yapabiliirdi. Başka seçeneği yoktu. Jia Li ve bu bebek şu anda ona emanetti. “Hadi bebeğine kavuşalım.”

“Bec,” dedi Jia Li, Becca’nın eline uzanarak. “Korkuyorum.”

“Ben yanımdayım, tamam mı?”

“Tamam.”

“Hadi yine ellerinin ve dizlerinin üzerinde dur.”

Becca daha fazla havlu almak için yukarı koşarken Apple saatinde Carlos’u aramasını istedi.

“Saat çok erken,” dedi Carlos uykulu bir sesle. “Bay bay.”

“Carlos, sakın kapatma,” dedi Becca hemen ve onun kapamadığını duyunca rahatladı. Jia Li’nin yatağından birkaç yastık ve daha fazla bez aldı. Bebek karyolası çoktan kurulmuştu. Ahşap çerçeve üzerine dokuma kumaşlar ve beyaz firfırlar serilmişti. İçinde tek bir oyuncak ayı vardı. “Jia Li’ye gel,” dedi Becca beşiğe bakarak. “Doğum sancısı çekiyor, kafayı yemek üzereyim. Ambulans yolda ama yolu kapatan bir kaza varmış. Hemen gelebilir misin Carlos? Sana ihtiyacım var.”

“Hemen çıkıyorum,” dedi Carlos ve sonra hat kesildi.

Aşağıda Jia Li dizleri ve dirsekleri üzerindeydi. Başı yere değecek ve kalçası havada olacak şekilde bir yoga pozisyonunda duruyordu.

“Tatlım,” dedi Becca yatıştırıcı bir sesle Jia Li’nin sırtını sıvazlayarak. “Carlos geliyor, tamam mı? Her şey yolunda mı? Geldiğinde dışarıda, koridorda ya da mutfakta durabilir.”

“Umurumda değil,” dedi Jia Li. “Dave’i de ara. Bebeğin ondan olduğunu söyle.”

“Ne?” dedi Becca şaşkınlıkla. “Öyle mi?”

Jia Li tekrar inledi. Kesik kesik nefesler almaya devam ediyordu. “En başından beri biliyordum. Sadece korkuyordum.”

O sırada kapı çaldı. Carlos’tu. Tanrı’ya şükür ki sadece iki sokak ötede oturuyordu.

“Az önce bana Dave’i aramamı söyledi,” dedi Becca. Carlos’un üzerinden dün geceki alkolün kokusunu alabiliyordu. “Her zaman bildiğini, sadece korktuğunu söyledi.”

Carlos başını salladı. “Evet. Böyle bir ortak noktamız var.”

“Ne?” Becca bileğinde bir lastik toka olduğunu hatırlayıp saçlarını topladı.

“Yok bir şey,” dedi Carlos paltosunu çıkararak. O da terlemiş, nefes nefese kalmıştı.

İçeride Jia Li inerken Carlos o tarafa doğru baktı.

“Evet,” dedi Becca ona. “Git ve ellerini yıka, sonra da içeri gel.”

30

Mesaja Cevap Verirse

Carlos inanılmazdı. Becca'dan çok daha sakindi.

“Tamam o zaman,” dedi odaya girerken ellerini birbirine sürterek. Sanki bir oturma odasında hiçbir bilgiye sahip olmadan bir bebeği doğurtmak üzere değilmiş de öğle yemeği için sardığı ot onu heyecanlandırıyormuş gibiydi. “Jia Li, merhaba tatlım. İşte, hepimize önünde diz çöktürtmeyi başardın.”

Jia Li ona bir bakış atsa da hiçbir şey söylemedi. Becca'nın talimatıyla derin derin nefes alıyordu.

“Bakabilir miyim?” diye sordu Carlos ve Jia Li başını salladı.

“Evet,” dedi Carlos şöyle bir bakarak. “Tamam, gerçekten bir bebeğin oluyor. Bu işi Google'da araştıran oldu mu?”

“Evet,” dedi Becca alayla. “Bir YouTube videosu izledik ve sonra düşündük ki tabii, neden biz kendimiz denemiyoruz?”

Carlos ona ters ters baktı. “Alaycılığına bayıldım. Kusura bakmayın ama bu hiç yardımcı olmuyor. Aslında ben ciddiylim.

Bu şeyin ne kadar esnemesi gerektiğini bilmiyorum. Bir bebeği nasıl çıkaracağımızı bilmiyorum, ya siz?”

O sırada hâlâ açık olan hoparlörden bir ses geldi. “Annemiz iyi mi?”

Carlos, Becca’ya sanki, *Bu Tanrı mı yoksa*, der gibi baktı.

“Alexa açık,” dedi Becca ve sonra görevliye cevap verdi. “Evet, iyi!”

Becca şu anda gözlerini kapatmış, derin nefesler alıp veren Jia Li’ye bakıyordu. Bir fısıltıyla, “Hey. Panik yapma. Bebeği biz doğurtmayacağız. Ambulans geliyor,” dedi.

O sırada Alexa’dan yükselen tanrısal ses, “Ambulansın gelmesine daha on bir ila on dört dakika var,” dedi.

Carlos telefonunu çıkarıp iki parmağıyla ekrana vurdu ve başını iki yana salladı. “Burada yedi santimetreden sonra oyunun başlayacağı söyleniyor ve bu,” başıyla Jia Li’yi işaret etti, “yediden fazla.”

“Peki ne yapacağız?” diye sordu Becca, Carlos’un komutalarını takip etmeye hazırmış gibiydi. Şu anda Carlos onun İsa’sı, Jay-Z’si, yolu ve kutsal ışığı gibiydi.

Carlos başını salladı, internetteki bilgileri kafasına yerleştirmeye çalışıyordu.

Alexa’dan tekrar ses yükseldi. “Kapı kilitli mi?”

“Hayır ama şimdi açabilirim,” diye seslendi Becca, zaten koridordaydı.

“Daha fazla çarşaf ve havlu getirelim derim, evde ne kadar varsa,” diye önerdi Carlos. “Jia Li, nasıl hissediyorsun bebeğim? Sana bir şeyler getirelim mi?”

Jia Li homurdandı. “Ahhh! Hayır,” derken pantolonunu indirdi. Sesi şu anki durumuna rağmen beyaz şarap kadar sertti. “Çok iyiyim.”

“Belki sana biraz su verebiliriz,” dedi ve Becca’ya işaret etti. “Deviremeyeceği bir şeyin içinde. Olur mu Jia Li? Ve sanırım... Yiyecek bir şey isteyip istemediğini sormanın bir anlamı yok.”

Jia Li derin bir nefes aldı ve Becca geri dönüşümden eski bir su şişesi çıkarırken ondan bir dolu küfür duymaya hazırdı. Hiç beklemediği şey ise Jia Li’nin bir enerji barı istemesi oldu.

Ama sonra ona barı verdiklerinde, “Hayır, yapamayacağım,” dedi Jia Li önünden iterek. “Yapamayacağım.”

“Yapabilirsin ve zaten yapıyorsun. Bana bak, tamam mı? Ben buradayım. Sen ve ben bu işi halledeceğiz. Bu kadar. Seni seviyorum ve hiçbir şey ters gitmeyecek.”

Jia Li onaylarcasın başını salladı, alt dudağı titriyordu. Becca onun elini tuttu. “Ah, çarşaf,” diye hatırladı ve sonra hemen yukarı koştu.

“İşte,” dedi geri döndüğünde. “Bir yatak alezi de buldum. Düşündüm de...” Becca yünlü halıyı işaret etti.

“Harika,” dedi Carlos ve Becca da evi Jia Li’nin vücut sıvılarından mümkün olduğunca korumak için her şeyi yere sermeye başladı. Carlos uzanıp Becca’nın elini tuttu. “Becca. Sen de harika gidiyorsun,” dedi tadı, şefkatli bir sesle. Bu söz Becca’nın derin bir nefes almasını sağlamıştı, biraz olsun kendine gelmişti.

O esnada Jia Li bir çığlık attı ve Alexa’dan tekrar bir ses geldi. “Tamam Jia Li, her şey çok hızlı ilerliyor gibi. İtmemeye çalış. Sadece nefes al, tamam mı?”

“Bebegin başını görebiliyorum,” dedi Carlos. “Sanırım çok yakında doğuracak!”

“O zaman onu yönlendirmeniz gerekecek, tamam mı?” diyen talimatlar geldi hattan. Carlos, Becca’ya bakıp yutkundu.

Cevap olarak Jia Li yine bir çığlık attı.

Becca onun alnını silerken Jia Lia, “Yatmam lazım,” diye inledi.

“O zaman seni kaldıralım,” dedi Becca ve birlikte Jia Li’yi Becca’nın bacaklarının arasına oturtular. Şimdi Becca onun sırtını kendi göğsüne çekmişti ve iki elini de tutuyordu.

Jia Li ve Becca birlikte nefes alıp vermeye devam ettiler ve Becca, Carlos’un yüzüne odaklandı. Çenesinin köşeli hatına, bir günlük kirli sakalına, çatık kaşları aşağı bakarken neredeyse elmacık kemiklerine değen uzun ve gür kirpiklerine...

Jia Li dişlerini sıkarak hafif bir inilti çıkardığında Carlos bağırdı. “Geliyor Jia Li! Aferin sana! Nefes almaya devam et!”

Jia Li derin bir nefes aldı, gözlerini kapatıp nefes verdi. O esnada kapı tıklatıldı ve sonra acı bir ses duyuldu, “Merhaba?” Gelen Dave’di.

Odanın girişine gelip neler olduğunu görünce durdu. “Lanet olsun.”

“Baba olmak üzeresin,” dedi Becca ona ve Jia Li şimdiye kadar ki en büyük nefesini verdi. Tam o anda Dave sertçe ve gürültüyle yere yığılırken Carlos bebeği dışarı çıkardı. Dave’in ise şimdi yalnızca odanın hemen girişinde ayakları görünüyordu.

Becca bebeğin ağlamasını bekledi. Ama hiçbir şey olmadı.

“Carlos?”

“Becca.”

Carlos’un sesindeki ton, Becca’nın bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamasını sağladı. Uzanıp yorgunluktan gözleri kapanan Jia Li’nin altından sıyrıldı ve göbek bağının, bebeğin boynuna dolanmış olduğunu gördü.

“Hâlâ hatta mısınız?” Becca hemen Alexa’nın olduğu yöne doğru bağırdı. “Göbek bağı bebeğin boynundaysa ne yapma-

lıyız?” Becca bunun Jia Li için ne kadar ürkütücü olabileceğini anlayamadan kelimeler ağzından dökülmüştü.

Jia Li anında gözlerini açtı ve acil servisin sesini dinlerken bakışlarını Becca’nın kılere kilitledi. “Eğer bebeğin boynundaymış kordonu bağlamaya ya da kesmeye çalışmayın. Biz gelene kadar kordon kalsın. Sadece kordonu bebeğin başının üzerinden yavaşça geçirmeye çalışın ya da vücudunun geçebileceği bir halka oluşturacak kadar gevşetin.”

Hoparlördeki kişi talimatını verdikten sonra Becca, “Bunu yapabilirsin Carlos,” dedi. Carlos ona bakıp başını salladı ve kanla kaplı minik bebeği öyle sevgiyle tuttu ki Becca’nın nefesi boğazında düğümlendi. Becca bir havlu aldı. Carlos kordonu çıkarana kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti bile.

“Tamam. Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadı Carlos. Becca’ya bakıyordu, gözlerinde yaşlar vardı.

“Tamam mı?” Jia Li cevap olarak bebeğin ilk nefesini aldığını ve bir çığlık attığını duydu ve hepsi garip bir rahatlamayla gülmeye başladılar.

“Hadi ufaklığı saralım,” dedi Carlos, “ve kordona dikkat edelim. Jia Li, senin de plasentayı çıkarman gerekiyor. Ee... Placenta doğumdan ne kadar sonra gelir?”

Minik bebek bile şu anda başkomutanları gibi olan sese doğru dönmüş gibi görünüyordu. “Bebek doğduktan sonra otuz ila altmış dakika içinde gelmelidir.”

“Anladım,” dedi Carlos. Plasentanın ne kadar önemli olduğunu bilse de aynı zamanda odaklanması gereken daha önemli bir şey olduğunun da farkındaydı. Jia Li’ye bebeğin içinde olduğu havluyu nazikçe uzattı ve Jia Li sevgi dolu bir sesle, “Bir oğlan,” dedi.

Carlos başını salladı. “Bu gördüğüm en küçük pipi ama evet, bir oğlan.”

“Merhaba...” O esnada koridordan bir kadın sesi geldi. “Ambulans servisi. Doğum yapan kişi burada mı?”

“Buradayız!” Carlos ve Becca’nın bir ağızdan söyledikleri bu kelime Dave’in kendine gelmesine yetmişti.

“Siz iyi misiniz efendim?” diye sordu sağlık görevlisi içeri girerken ona.

“Evet,” dedi Dave halsiz bir şekilde. “Sanırım bayıldım.”

“Başını çarptınız mı?”

“Bilemiyorum...”

“Tamam,” dedi sağlık görevlisi. “Sizi kontrol edeceğiz efendim, tamam mı?”

Ardından kadın oturma odasına geldi. Jia Li’ye, bebeğe, havlu ve çarşaf yığınınına baktı ve başını salladı. “Geç olsun güç olmasın,” dedi. “Biraz açılır mısınız lütfen?”

Becca, Jia Li’nin başını öptü. “Seninle gurur duyuyorum. Tebrikler annecik.”

Ve sonra Carlos’la birlikte evin girişine doğru ilerlediler. İkisi de ön duvara oturduklarında hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorlardı.

Mesaja Cevap Vermezse

“Carlos!” diye bağırdı Becca kuaföre girerken. Carlos, Becca’nın daha sonra saçlarını şekillendireceği bir müşteriyle birlikte salonda duruyordu ve telaşla dönüp baktı. “Jia Li doğurdu! Bebek erken geldi!”

Carlos sanki yaptığı bu şaka komik değilmiş gibi yüzünü buruşturdu.

“Şaka yapmıyorum,” dedi Becca. “Annesi beş dakika kadar önce beni aradı. Dün gece barda yaşadığı o tuhaf şey meğer doğum sancılarının başlangıcıymış.” Becca olanlara inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı. “Gülebiliyorum çünkü ikisinin de durumu iyi. Ama bana bir baksana, titriyorum!” Titreyen ellerini uzattı.

“Ne?” diye sordu Carlos. “İkisi de iyi mi?”

“Annesi kesinlikle çok iyi olduklarını söyledi. Birkaç gün hastanede kalmaları gerekiyor ama... Bu gerçek bir mucize. Görü-

nüçe göre Jia Li yatmadan önce annesini aramış, o da bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmiş. Sonra onu acil servise götürmüş ve... *Bum.*"

Carlos duraksadı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Ama iyiler mi?" diye tekrar etti inanamayarak. Onun böyle endişelendiğini görmek Becca'nın kalbini eritmişti. Carlos gergin bir yüz ifadesiyle gözlerini kocaman açmıştı.

"İyiler!" dedi yeniden Becca da. "Bir oğlan! İsmi Haoyu. Küçük, iki kilo üç yüz gram."

Carlos gözyaşlarına boğuldu, müşterisi de çaresizce onu izliyordu ve Becca birden kendini ona sarılırken, sırtını okşarken ve her şeyin yoluna gireceğini söylerken buldu.

"Annesi *gerçekten* her şeyin olabildiğince iyi olduğunu söyledi Carlos. O iyi! Bebek iyi!"

"Biliyorum." Carlos hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu, gözlerinden akan yaşları kalın parmaklarıyla sildi. "Sadece... Bu inanılmaz. Dün akşam sadece Jia Li'ydi ve şimdiyse bir anne mi oldu?"

Becca dudağını ısırdı ve yüzünü sempatiyle buruşturdu. "Biliyorum, çılgınca. Ama her şey yolunda. Bak, tekrar ediyorum. O iyi. Ve bir de... Onun müşterilerini iptal etmemiz gerekiyor ama herkese ne için olduğunu da anlatmalıyız."

Carlos başını salladı. "Tamam, evet. Ahh! Tamam. Carol, bana biraz izin ver lütfen. Yüzüme bir su çarpmam gerekiyor. Bana ne oldu bilmiyorum, inanamıyorum! Hemen dönerim, tamam mı?"

Carlos banyoya doğru giderken Becca da eşyalarını personel odasına koydu. Tekrar içeri geçtiğinde Carlos'un sesini duydu. "Ah, üzgünüm Carol. Lütfen devam et... Yani seks kulübü, kriterlerin bir parçası olarak senden tam boy bir fotoğraf göndermeni istedi, değil mi? Seni dinliyorum."

Becca, Carlos'u yalnız bıraktı ve günü organize etmeye karar verdi. Programının yoğunluğunu görmek için Dana'nın yanına gitti ve Jia Li'nin müşterilerini gözden geçirerek kimin erteleyebileceğini ve kimin iptal edilmesi gerektiğini belirlediler. Ardından Becca birkaç kuaför arkadaşına ulaşarak bir süreliğine Trim'de bir sandalye kiralamak isteyip istemediklerini sordu. Jia Li doğumdan sonra birkaç aylığına haftada iki gün çalışacak ama Becca şimdi olanlardan sonra onun biraz ara vermek isteyebileceğini hissediyordu. Sonuçta erken doğum kolay bir iş değildi.

Dana, bebek hediyesi için bir araya gelmelerini önerdi. Carlos, Carol'ın saçlarını boyamak üzere yanından ayrıldığında Becca onunla konuşmaya gitti. "Dana'nın hepimizin bir bebek sepeti ya da büyük bir hediye için bir araya gelmesi gibi hoş bir fikri var. Ya da... Onun için bir güzellik uzmanı bile ayarlayabiliriz? Bu güzel olabilir. Bebek uyurken manikür pedikür ve masaj gibi? Eve döndüklerinde yani."

"Harika olur, evet," dedi Carlos, günün geri kalan randevularına göz atarak. "Saat bir buçuktaki randevum için fazladan yirmi dakikaya ihtiyacım olacak," dedi Dana'ya, "o yüzden saat üçteki randevumu arayıp yarım saat geç gelip gelemeyeceğini sorabilir misin? Gelemezse de sorun değil, sadece onu bilgilendirmek istedim. Eğer gelemezse de biz bir çare buluruz."

"Anladım," dedi Dana. Numarayı yazmaya başlamıştı bile.

"Noah da katkı yapmak isteyecektir. Ayrıca... Noosh'un adının da kartta yer almasını ister misin? Görünüşe göre artık hepimizin uzun soluklu ilişkileri var? Bu arada kız gerçekten çok güzel ve ondan hiç bahsetmediğine inanamıyorum!"

"Noosh ve ben ayrıldık," dedi Carlos basitçe. Konuşurken gözlerini bilgisayardan ayırmıyordu.

“Ne?” diye sordu Becca. “Ne zaman?”

“Bardan sonra.”

“Dün gece mi?”

Sanki bu sabah duştan sonra nemlendirici sürmeye vakti olmadığına açıklıyormuş gibi kayıtsızca omuz silkti Carlos. Oysa Becca bunun, onun sürdürebildiği en uzun ilişkilerden biri olduğunu biliyordu.

“Peki sen... İyi misin?”

“İyiym.” Tuhaf bir şekilde yine omuz silkti. “Hayat devam ediyor.”

“Biliyorum ama... Hoş bir kızdı. Yani bir gerginlik olduğu belliydi ama belki alkoldendir diye düşündüm. Bilmiyorum. Partide mi bunaldı acaba? Bunu duyduğuma üzıldüm Carlos. Onunla gerçekten mutlu görünüyordun.”

“Evet, şey... Sanırım her şey görüldüğü gibi değil. Zaten sadece birkaç haftadır birlikteydik. Bu... Yani pek bir anlamı yoktu, o kadar ciddi değildi. Sorun değil. Yani kartta sadece benim adım yazacak. Tabii ki Noah’nın adı geçmeli.”

“Evet,” dedi Becca ve onun dönüp Carol’ın folyolarını kontrol etmeye gitmesini izledi.

Dana gittikten sonra günü kapatırken Becca, Carlos’un ayrılığı konusuna geri dönmeye kararlıydı. Artık salonda sadece ikisi vardı, ayrıntılardan bahsetmeye daha açık olacağını umuyordu. Sonuçta onlar arkadaştı. Bu olayı sadece kendine saklayamazdı. Becca onun çekingenlik etmemesini ya da itiraf etmek istemediği aptalca bir şey yapmamış olmasını umuyordu.

“Şey...” diye lafa girdi Becca ama sesi öylesine değil, sanki biraz yüklü bir cümlelin başlangıcını yapar gibi çıkmıştı. “Ayrılmanızın Mike’in ortaya çıkması ve senin yardım etmenle bir

ilgisi yoktu, değil mi? Daha önce bu konuda konuşmak istemiyor gibiydin ama ben bunu düşünmeden edemiyorum...”

Carlos bir an için ortalığı toplamayı bıraktı ve sonra işine devam etti.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum,” dedi Becca, konuşmaya karar vermesini bekliyordu.

Sonunda Carlos iç çekti. “Öyle sayılır,” dedi sonunda. “Evet.”

“Aman Tanrım, ciddi mi? Neden söylemedin? Mesajlaştığımızda Mike’ın şehrin zengin kesimindeki büyük bir eve gitmek üzere taksiye bindiğini söyledin. Neden geri dönmediğini sordum, yorulduğunu söylüyordun! Evet, Noosh sen geri dönmediğin için üzgündü ama barda biraz daha kaldı, Noah ve benimle sohbet etti.”

Carlos bunun üzerine kafasını kaldırdı. Aynalardan ona baktı. “Kalıp seninle sohbet mi etti?”

“Evet, sana seni sevdiğini söylediğini ama senin buna karşılık vermediğini anlattı... Öyle mi? Evet, senin için böyle bir adım atmanın korkutucu olduğunu biliyorum ama-”

“Sana âşık olduğum için karşılık vermediğimi düşünüyor Becca.”

Bunu söyledikten sonra Carlos arkasını döndü. Böylece aynaya değil, birbirlerine doğru bakıyorlardı.

“Bana mı?” Becca güldü, onun da bunu ciddiye almadığını gösteren bir şey söylemesini bekliyordu. Ama Carlos’un yüzündeki ifadeden öyle bir şey söylemeyeceğini anladı. “Ah,” dedi kısık sesle. “Bu...”

Cümlesini nasıl devam ettireceğini bilemiyordu.

“Ama sen benim arkadaşımsın,” dedi bir süre sonra Becca. “Biz iş ortağıyız. Ve Jia Li...”

“Jia Li ne?”

“Ben her zaman Jia Li’yle aranızda bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim.”

Becca anlamıyordu. Noosh, Carlos’la aralarında bir şey olduğunu mu düşünüyordu gerçekten? Sonuçta Noah’yla tanışmıştı! Becca onunla evlilik planları hakkında konuşmuştu!

“Peki neden onu yanıldığı konusunda ikna etmedin?”

Carlos yere bakıyordu. “Ben,” diye söze başladı ama o daha cevap veremeden Noah salonun kapısını tıklattı. Artık alışkanlık haline getirdiği o camdan el sallama hareketini yapıyordu.

“Herkes iyi akşamlar!” dedi Becca onu içeri aldığı anda ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Carlos da selamlamak üzere başını salladı. “Nasılsın dostum?”

“Ah, fena değil, teşekkürler.” Sonra Becca’ya döndü. “Köpek barınağından yeni geldim. Pitbull gibi kokmuyorum, değil mi? Bu akşam dışarıda yemek yeriz diye düşünmüştüm. Turneden önce halletmemiz gereken bazı şeyler var.”

“Ne o, Rolling Stones konserleri öncesinde sahneyi mi ısıtacaksın yoksa?” diye espri yaptı Carlos. Becca onun imalı tonunu duymuştu. Sesinde, sözcüklerinin anlamının toplamından çok daha fazlasını akla getiren ufacık da olsa farklı bir ton vardı.

“Yine Amerika’ya gidiyorum,” dedi Noah. “On dört gün içinde on altı buluşma olacak. Her yere gideceğim. Pandemi sırasında kitaplarım gerçekten çok fazla okunmaya başladı, bu yüzden okuyucularla buluşmam için beni oraya gönderiyorlar. Yani ben aslında çok kişinin geleceğini sanmıyorum ama sonuçta bana para ödüyorlar ve yayıncının da gönlünü hoş tutmak

istiyorum.” Becca’ya burnunu kırıştırarak baktı. “Tam da evleneceğim esnada turneye çıkmakta üstüme yoktur!”

Becca şakacı bir ifadeyle gözlerini devirdi ama sanki Carlos onu izliyormuş gibi hissettiği için kendini çok mahcup hissetti. Carlos’un söylemek üzere olduğu şeyi yanlış anladığını düşünmek istiyordu. Sonuçta bu Carlos’tu! Evet, tamam, arada sırada onu düşündüğü olmuştu ama sadece çok açık ve bariz seksi bir havası olduğu içindi bu. Yıllar boyunca sık sık aynı anda bekâr geçirdikleri zamanlar olmuştu. Bir düğün ya da doğum günü partisi için artı bire, barda beraber takılacak birine ihtiyaç duydukları hafta sonlarında birbirlerine eşlik ederek vakit geçirmişlerdi. Carlos çoğu zaman Becca’yı çekici bulduğunu açıkça belirtirdi. Ve Becca da aynı şekilde. Doğruya doğru. Birbirlerini beş yıldır tanıyorlardı ve bir salonu işletiyorlardı. Kardeş gibilerdi, Becca onun hakkında her şeyi biliyordu. Noosh yanlış anlamış olmalıydı. Evet, çok yakınlardı ama âşık değillerdi.

“Eh, seni affediyorum,” dedi Becca, Noah’nın ondan bir şey söylemesini beklediğini fark edince. Bu konuşmayı zaten on kez yapmışlardı. Hayır, gitmesi pek hoş değildi. Ve evet, onu özle-yecekti. Ayrıca Becca ne kadar istese de onun yanında gitmek için şu anda salonu bırakamazdı. Ama sonuçta bu durumu idare edebilirlerdi. Tabii Noah dönerken yanında Becca’nın istediği DayQuil ve NyQuil ilaçlarından getirirse... Çünkü New York’a yaptığı ilk ve tek seyahatinde keşfettiği üzere Amerikan soğuk algınlığı ilaçları gerçekten harikaydı.

“Yine de umarım bu yemekte bana mekânı ayarlayabildiğin müjdesini verirsin. Bir de çiçekçiyi... O iş de sende, biliyorsun.” Becca normalde olduğundan daha hızlı konuşuyordu. Noah bir şeylerin ters gittiğini, onun tuhaf davrandığını fark etmiş olmalıydı.

“Üzerime düşen her şeyi yaptım,” dedi ve ufak bir asker selamı verdi. “Yapması gereken tek şeyin düğüne katılmak olduğunu düşünen bir zalimle evlenmiyorsun. Asıl soru, sen pastayı ayarladın mı?”

Becca bir parmağını silah gibi ona doğrulttu. “Hayır ama yarın için listemde.”

“Harika. İtalyan restoranına gidelim mi o zaman? Bize katılmak ister misin diye soracaktım Carlos ama...”

Carlos bir elini savurdu. “Hayır, hayır,” dedi. “Görünüşe bakılırsa üstünden geçmeniz gereken bir sürü şey var.” Ardından Becca’yla konuşmak üzere döndü ama onunla göz göze gelemedi. Gözlerini yukarı dikmişti. “Sen neden hemen çıkmıyorsun? Salonu ben kapatırım.”

“Carlos iyi mi?” diye sordu sokağa çıktıklarında Noah. “Biraz şey görünüyordu... Bilemiyorum. Pek kendinde değil gibiydi.”

“Evet... Sanırım Jia Li’nin bebek haberinden sonra biraz duygusallaştı.”

“Harika bir şey bu,” diye yanıtladı Noah kolunu onun omuzlarına atarak. Becca öğle yemeğinde Noah’ya mesaj atıp haberi vermişti. “Yakında biz de öyle olacağız.”

“Öyle mi?” dedi Becca gözlerini ona dikerek. Ama rol yapıyordu. Şu anda kafası burada değildi. Müstakbel kocasıyla bebek sahibi olma fikri üzerine konuşmak için yıllardır beklemesine rağmen şimdi bundan zevk alamıyordu çünkü beyninin yarısı salonda Carlos’la kalmıştı. Çünkü Carlos onun arkadaşı, en yakın dostuydu. Üstelik Noah haklıydı, Carlos kendinde değil gibiydi. Salonda ona ne söylemek istemişti gerçekten de?

“Bence üç olsun. Üç güzel bir sayı. Ama aralıklarla, mesela on yıl içinde üç tane.”

“Kırk beş yaşına geldiğimde hâlâ doğurgan olacağımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Becca.

“Evet, haklısın. O zaman beş yıl içinde üç tane diyelim.”

“Bu sürekli hamile olmak demek!”

“Şansımıza ikiz falan çıkmazsa tabii.”

“Bir fiyatına iki tane. Bu o kadar da kötü olmazdı.”

“Bence de.” Noah gülümseyerek onu alnından öptü.

Bir ekmek sepeti ve birer kadeh şarapla başladıktan sonra *carbonara* ile *cacio e pepe* arasında karar vermeye çalıştılar. O sırada Becca'nın telefonu öttü. Carlos'tan bir mesaj gelmişti.

Netleştirmek için yazıyorum. Sana tabii ki âşık değilim. Noosh yanlış düşünüyor. Sanırım bu kadar yakın olmamızı kısıyor ve dün gecedan önce bizi hiç birlikte görmemişti. Hepsi bu. Öptüm.

Noah konuşup duruyordu ama Becca ona konsantre olamadı. Tamam, Carlos ona âşık değildi. Bu iyi bir şeydi. Gerçekten öyle olabileceğini düşünmemiştir tabii ama tüm bunlar çıktığından beri geçen yirmi dakika içinde midesi alt üst olmuş ve bir tuhaf hissetmişti. Sanki bedeni ona dar geliyordu ve yengeçlerin yaptığı gibi sürünerek kendine ferah bir yer bulmalıydı.

Noah tuvalete gitmek için izin istediğinde Becca mesaja cevap yazdı.

Tamam, güzel! O zaman onunla bu işi düzeltmenin bir yolu var mı? Ayrıca ben de sana âşık değilim. Açıklığa kavuşturmak için söyleyeyim yani! Öptüm.

Eh, bu harika! Ve hayır, buna gerek yok. Eğlenceli bir ay geçirdik ama o bana göre değil. Sorun yok. Bazen kazanırsın, bazen kaybedersin.

“Kimmiş?” diye sordu Noah tekrar masalarına otururken. Becca hemen telefonunu ters çevirdi, böylece ekran görünmüyordu.

“Ah, annem işte.” Bu yalan ağzından bir anda çıkmıştı. Kasıtlı değildi, sadece aslı astarı olmayan bir olayı gündeme getirerek kimsenin kafasını karıştırmamanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Dün geceki Mike olayından sonra Noah’nın böyle şeyler duymaya ihtiyacı yoktu. Carlos yüzünden bir üç saat daha benzer konuları konuşmak zorunda kalmak istemiyordu.

“Ne diyor?”

“Gitmeden önce seni görüp göremeyeceğini sormuş. Ona döndüğünde büyük bir pazar yemeği yiyeceğimizi ve sana düzgün bir İngiliz karşılaması yapacağımızı söyledim.”

Noah onun elini tutup avucunun çizgilerini izlemek için çevirdi. “Sensiz korkunç olacak,” dedi yine.

“Gitme o zaman,” diye şaka yaptı Becca. *Yine.*

“Bec...”

Becca ona suratını asarak baktı. “Seninle gelemediğim için bana kendimi kötü hissettirme! Ne yapabilirim ki? Senin işin oradaysa benimki de burada sonuçta!”

“Benim işim orada değil ama,” diye düzeltti Noah kaşlarını çatarak. “Böyle mi düşünüyorsun? Düğünümüze haftalar kala senden ayrı kalmak için bir bahane uydurmuyorum sonuçta. Çünkü eğer böyle düşünüyorsan...”

“Hayır, hayır,” dedi Becca asık suratla. “Dediğin gibi. Sadece kötü bir zamanlama oldu. Zaten daha önce de Amerika için terk edilmiştim, değil mi? O yüzden bu konuda biraz hassas olmam mümkün.”

“Sadece biraz mümkün yani,” diye şaka yaptı Noah. “Anladım.”

“Ah, kapa çeneni.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Böylece mutlu bir sessizlik içinde yemeklerini yediler. Karınları doyduktan sonra Noah dizüstü bilgisayarını çıkardı ve birlikte düşün planının üzerinden geçtiler.

“Bunu Google Docs²³’ta tutacağım,” dedi Noah, “böylece uzak olsak da ikimiz de üzerinde çalışabiliriz. Sana bağlantıyı e-postayla göndereceğim ama telefonun için uygulamayı da indirebilirsin, böylece dışarıdayken de notlar falan ekleyebilirsin.”

“Tamam kaptan!” diye yanıtladı Becca alaycı bir sesle. Noah ona tek kaşım kaldırarak bakınca, “Tamam, anladım, şakanın sırası değil,” dedi. “Pekâlâ, devam edelim...”

“Evet, sen yasal işlemler için başvurmuştun ve konuk listemiz de hazır...”

“Bence harika bir liste oldu. Az ve öz.”

“Kesinlikle katılıyorum. Şimdi bir bakayım...” Noah gözlerini kısarak ekrana baktı. “Sanırım davetiyelerin detaylarını belirlemeliyiz, değil mi? Herkese tarihi ilettiğimiz bir mesaj gönderelim mi?”

“Çoktan yaptım,” dedi Becca ona. “Acaba davetiye olarak da tarih bu kadar yakın olduğu için bir internet sayfası hazırlayıp herkese ayrıntıları içeren bir link mi göndersek? Yoksa biraz daha çaba göstermemiz mi gerekir?”

Noah düşünürken dudağını ısırды. “Sanmam. Bizim tarzımız böyle, değil mi? Küçük, samimi ve eğlenceli. Daha çok... *Hey millet, sizi seviyoruz, birbirimizi seviyoruz. Bu yüzden ipi resmîleştirirken sizin de orada olmanızı çok isteriz, gibi bir şey olmalı.* Sonuçta tören bir perşembe günü öğle vaktinde olacak. Belki bazı insanlar tören kısmına yetişemeyebilir, sadece sonrasında içki içmeye gelirler.”

23 Google'ın belgeleri farklı kullanıcıların düzenleyebileceği şekilde çevrimiçi platformda sakladığı metin uygulaması -ed.n.

“Restoran müdürü her şeyin halledildiğini söyledi. Ona bütçemizi söyledim ve alan tamamen bize ait olacak. Bir sürü taze çiçek, etrafta dolaşan atıştırmalık tepsileri...”

“Saat ikide yapılacak bir törenin avantajı da oluyor,” dedi Noah. “Üçte bitecek ve sonrasında öyle çok resmî olmayan bir kutlama yapacağız. İnsanlar atıştırmalıklarla karınlarını doyurup saat beşte ayrılabilir ya da...”

“Pizza nasıl olur?” diye tamamladı Becca. “Yani sanırım acıkacağız, değil mi? Belki restoran bize böyle bir servis yapabilir? Ama eğer onlara uygun değilse...”

Noah bunu tabloya ekledi ve Becca’nın sorumluluğunda olduğunu belirtmek için pembe renkle vurguladı. *Akşam 6’da pizza? Restoranla görüş.*

“Harika,” dedi Becca. “Spotify’den düğün günü için bir şarkı listesi falan çalarız. Zaten mekânda kimse tam olarak duyamayacağından özel bir çalma listesi hazırlamak için zaman harcamaya pek hevesli değilim. Henüz *bizim* diyebileceğimiz şarkımız bile yok.”

“Bekle, yok mu gerçekten?” diye sordu Noah. “*I Have Nothing* ne oluyor?”

Becca ona gülümsedi. “Biz tam giriş yaparken çalmalarını istesek olur mu?”

“Harika olur. Peki ya fotoğraf işi?”

“İşte orada bir profesyonel istiyorum, evet,” dedi Becca ona. “Herkesin telefonlarıyla fotoğraf çekeceğini biliyorum ama to-runlarımıza göstereceğimiz bazı profesyonel çekimler olması iyi olurdu, öyle değil mi?”

“Bütçede buna kesinlikle yer var,” dedi Noah. “Peki bu iş sende olsun mu? Aslında... Hayır. E-posta yoluyla görüşürsem

zaman farkının bir önemi kalmaz. Tamam, bu iş bende olsun. Ben halledeceğim.”

“O halde geriye ne giyeceğimiz ve bir parti isteyip istemediğimiz kalıyor. Sence istiyor muyuz?”

Noah yüzünü buruşturdu. “Eğer kilisede olsaydı o zaman belki yapılabilirdi. Ama belediye binasındaki bir nikah için biraz görkemli kaçmaz mı?”

Becca başını onaylarcasına salladı. “Ben de öyle hissediyorum.”

“Harika! Tanrım, insanlar neden şikâyet ediyor anlamıyorum. Düğün planlamak bence kolay bir iş!”

Becca gülümsedi. “Şipşak! İş tamam.”

“Tamam tabii,” dedi Noah sırtarak. “Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Bu gerçek olsun artık!” Sanki bu dileğini Tanrı yerine getirecekmiş gibi gökyüzüne bir yumruk salladı.

“Ben de,” dedi Becca. Onun ne kadar yakışıklı olduğunu tekrar tekrar fark ediyordu. Onu seviyordu. Gerçekten seviyordu. Evleneceği adam oydu.

32

Mesaja Cevap Verirse

Becca, biriyle birlikte bir bebeğin doğumunda yer almanın, insanın o kişiyle ayrı bir bağ geliştirmesine yol açtığını anlamıştı. Carlos'un bambaşka bir yönünü görmüştü ve sabah onun eve gelişini beklerken heyecanlandığını fark etmişti. Bebek eşyaları ve süslemeler almak için şehrin hemen dışındaki alışveriş merkezine gidecek sonra da dünkü dağınıklığın ortadan kaldırıldığını ikinci kez kontrol etmek ve anne olarak Jia Li'nin eşikten ilk kez geçişi için etrafı güzelleştirmek üzere Jia Li'nin evine döneceklerdi. Jia Li hastanede kalıyordu ve birkaç gün daha çıkamayacaktı ama yine de mucizevi bir şekilde hem kendisi hem de bebek çok iyiydi. Bu durum Carlos ve Becca'ya dönüşte işleri yoluna koymaları için biraz daha zaman kazandırıyordu. Becca, Jia Li'yi sakinleştirirken Carlos'un yüzünü, gömleğini nasıl çıkardığını ve bebeği kucığına alırken kaslarının nasıl gerildiğini düşündü. Bebeğin tene temas etmeye ihtiyacı olduğunu biliyor-

du. Sonrasında nasıl da ağlamıştı! Becca o anda Carlos'u her zamankinden daha çok sevmişti. Kendisi de gözyaşları ve binlerce duyguyla sarmalanmıştı.

O sırada Mike'ın evin ön kapısını açarken, "İşte beklenen kişi!" dediğini duydu. Ona daha önce yaşadığı deneyimin nasıl bir şey olduğunu, olayın büyüklüğünü, bir kadının doğumuna şahitlik etmenin ve bir bedenden gerçek bir bebeğin çıktığını görmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalışmıştı.

"Aynısını biz yaşarken sadece başının yanında durup asla aşağı bakmayacağım. Çünkü karının doğum yaptığı anı izlemenin, en sevdiğin barın yanıp kül olmasını izlemeye benzediğini duymuştum." Mike bu yorumu yaptığında Becca bütün gece onunla konuşmamıştı.

Becca, Carlos'u karşılamak üzere koridora çıktı. "Hey, merhaba," dedi. "Dur sana bir sarılayım. Dün harikaydın, biliyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Becca, Carlos'un hayatı boyunca utangaç görüldüğüne pek şahit olmamıştı ama işte o an öyle görünüyordu. Kulaklarının uçları kızarmıştı ve başka tarafa bakıyordu. *Seni* şu anda öpebilirim, diye geçti Becca'nın aklından birdenbire. Bunu öylesine söylüyordu elbette, sanki sevimli ve tombul bir bebeği yeme isteği gibi.

"Hadi," dedi Carlos cevap olarak yalnızca ve bu iltifatının onda etki yarattığını görmek Becca'nın yüreğini daha da ısıttı.

Becca, Mike'ı yanağından öpüp onunla vedalaştı. "Sonra görüşürüz," dedi. Artık Mike onun evine taşınmıştı. Londra'daki işi sona ermişti ve şimdi kalıcı bir iş arıyor, bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. "Ben altı gibi dönerim herhalde."

"Tamam, yemeği hazırlarım o zaman."

“Ah, çok tatlısın,” dedi Becca. “Carlos? Sen de akşam yemeğini burada yemek ister misin?”

Ancak Carlos şimdiden kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Dönüp Becca ile Mike’a baktı. “Ah, hayır, yine de teşekkürler,” dedi.

Becca, Mike’a son bir öpücük verirken onun da biraz rahatlamış görüldüğünü fark etti. Muhtemelen Carlos’un nasıl muhteşem bir kahraman olduğunu duymaktan bıkmıştı ki bu yeterince anlaşılır bir durumdu.

“Ee,” diye lafa girdi Becca. Yola çıkmışlardı ve arabay Carlos kullanıyordu.

“Ee?” diye tekrarladı Carlos da.

Becca arabanın sıcak ortamında eldivenlerini çıkardı ve nişan yüzüğü gözüne çarptığında aniden bu gelişmeyi Carlos’un henüz bilmediğini fark etti.

“Ah,” dedi yüksek sesle. Carlos’un önce ona sonra da eline baktığını fark etmişti.

“Bec, bu...”

“Evet,” dedi Becca. Sesi en az Carlos’un ki kadar şaşkıncı.

“Ne?!”

“Evet, biliyorum,” dedi tiz bir sesle.

“Tanrı aşkına! Bu dün gece mi oldu?”

“Dün gece mi?” diye sordu Becca şaşkınlıkla. Sonra neden böyle söylediğini anladı. Becca dün havlu ve bezlerle uğraşıp telefon görüşmeleri yaparken hijyen için yüzüklerinin hepsini çıkarmıştı.

“Hayır. Lakeland’de öldü. Sanırım dün aklım çok doluydu ve düşünemedim...”

“Elbette,” dedi Carlos ama Becca sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi garip bir hisse kapıldı.

“Ah, bu kadar da sevinmeseydin canım,” diye takıldı Carlos’a. Bu imasının onda nasıl bir etki yarattığını izledi. Carlos’un kolları seğirmişti ve kesik nefesler alıyordu. Sonra yüzü bir anda heyecanlı ve neşeli bir ifadeye büründü.

“Elbette çok sevindim!” dedi trafik ışıklarında yavaşlarken. “Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Daha bir arada doğru dürüst vakit bile geçiremediniz...”

“Biliyorum,” dedi Becca. Şimdi arabanın yanında kaldırımdan geçen insanları izliyordu. “Ama bazen bunun doğru karar olduğunu hissedebiliyorsun.”

“Ben de öyle duydum,” dedi Carlos.

Bir süre ikisi de konuşmadı ve Becca, Carlos haberi bu şekilde öğrendiği için ondan özür dilemesi gerektiğini düşündü. Gerçekten de böyle olsun istememişti. Sadece çok kaotik bir yirmi dört saat geçirmişti, hepsi bu.

“Tamam,” diye devam etti Carlos bir elini onun dizine uzatarak. Elinin yarattığı his sıcak ve ağırdı. Becca’nın midesinde bir şeylerin sarsılmasına yol açtı. O sırada ışıklar yeşile döndü ve Carlos elini çekip direksiyonu iki eliyle kavradı. “Bu gerçekten inanılmaz. Evlenmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Yaz gün dönümünde dilediğin şey de buydu, değil mi?”

“Evet,” dedi Becca. “Aslında çok komik... Evlenme teklif etmeden kısa bir süre önce Mike’a bundan bahsediyordum. Yani salonda bir ritüel yaptığımızdan ve sonrasında hemen onun mesaj atmasından...”

“Doğru yer, doğru zaman,” dedi Carlos.

Becca omuz silkerek, “Belki de,” dedi. “Ya da belki de aslında başından beri böyle olması gerekiyordu. Hiçbir zaman gerçekten bitmiş gibi hissetmemiştim, anlıyor musun?”

“Hı hı,” dedi Carlos kısaca ve sağdaki alışveriş merkezinin girişini işaret etti.

Becca bu kısa yanıtın ne anlama geldiğini algılayamadı. Dünden beri kafası karmakarışık ve hafta sonu da fazla şaşırtıcı geçmişti. Tüm duyguları midesinde düğüm oluyordu sanki.

“Tam bir kapalı kutusun,” dedi Becca ona park yeri bulduklarında. “İşte buradayım, nişanlıyım ama senin aşk hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şu anda hayatında özel biri var mı mesela?”

Arabadan indiler ve Carlos uzak köşedeki bebek mağazasını işaret etti. Üç katta tamamen yeni ebeveynlerin ve bebeklerin ihtiyaç duyabileceği şeyler vardı.

“Hayır. Yani sayılır,” dedi Carlos ellerini ceplerine sokarak. “Bilmiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Becca bu ketumluk karşısında ne diyeceğini bilemiyordu.

“Tamam,” dedi ve garip bir sessizlik içinde mağazaya girdiler.

İçeride satılan şeylerin çeşitliliği karşısında darmadağın olmamaya çalışarak koridor boyunca ilerlediler.

“Bu,” dedi Carlos koridorun sonundaki kurulan göstererek, “gerçekten ayaklı bir pisuar gibi görünüyor.”

Becca kahkaha attı. “Gerçekten büyükmüş!” dedi. “Bunu kim evine koyar ki?”

Carlos kutunun üzerinde yazanları okumak için gözlerini kıstı. “Görünüşe göre tuvalet eğitimini hızlandırıyor. Ama bu doğru olamaz. Geçen gece erkek çocukların oturarak işemelelerinin daha iyi olduğunu, çünkü bu şekilde mesanelerinin daha fazla boşaldığını ve kazaların önlendiğini okumuştum.”

“Tuvalet eğitimi hakkında bir şeyler mi okuyordun?”

Carlos omuz silkti ve ceketinin fermuarını açtı. “Eh, sonuçta Jia Li çocuk sahibi oldu. Ben de bir Google deliğine düştüm.”

“Bence bu çok tatlı,” diye yanıtladı Becca, gerçekten duygulanmıştı.

“Ben gerçekten soğan gibi biriyim, katman katman açılıyorum. Sana söylemiştim.”

“Öyle olduğunu biliyorum,” dedi Becca usulca elini onun koluna uzatarak. “Bak, sadece şunu söylemek istiyorum. Sana zor zamanlar yaşattığımı biliyorum. Yani...” Becca komik bir yüz ifadesi takındı ve sesi çocuksu bir tona büründü. “Bence birbirimize zor zamanlar yaşıyoruz...” Carlos’un bu sözler karşısında yumuşadığını görünce biraz rahatladı. Tamam, bu kadar da yeterliydi. “Ama dün inanılmazdın. Zaten ben senin gerçekten inanılmaz olduğunu düşünüyorum. Hep öyle düşündüm. Ve bunu göstermekte başarısız olduysam özür dilerim. Bu benim suçum. Sen hiç şüphesiz, tüm dünyada en sevdiğim soğansın.”

Carlos gözlerini kısarak ona baktı. “Doğru mu söylüyorsun?” dedi kısıp sesle.

“Kesinlikle doğru söylüyorum,” diyerek onu temin etti Becca. “Ve sana haberi vermeyi unuttuğum için özür dilerim. Bu da hiç hoş değildi.”

“Hayır. Aslında haklısın, dün gerçekten çok hareketliydi. Sanırım ben sadece...”

“Ne?” Becca elinin hâlâ Carlos’un kolunda olduğunu, bir şekilde parfümündeki sedir ağacının kokusunu alabilecek kadar ona yaklaştığını görünce birden afalladı. Carlos da onun eline bakıyordu.

“Hiçbir şey yok,” dedi. “Gerçekten. Tek istediğim senin mutlu olman. Eğer mutluysan bu harika. Kesinlikle.”

“Harika.” Becca başını salladı ve elini çekti. “Evet. Öyleyim. Mutluyum.”

İkisi de başka şeyler söylemek istese de susmayı tercih ettiler.

Becca o ara sokakta yaşadıkları ânu hatırlayıp düşünmeye başladı. Ama sonra kendine daha önce söz verdiği gibi bu olayı unutmak için zihnini zorladı. Carlos’un kollarının nasıl güçlü olduğunu ve nefesinin yanağında bıraktığı hissi daha fazla düşünmenin hiçbir yararı olmayacaktı. Dudaklarının nasıl aralandığını, sanki bir saniye daha kalsa onu öpebilecek gibi olduğunu...

Hayır.

Bunları zihninden savuşturdu.

33

Mesaja Cevap Verirse

Becca ve Mike yeni yıla evli bir çift olarak girebilmek için düğün tarihini yılbaşı günü olarak belirlemişlerdi. Jessie ve Niall ise paralarını herkesin uygun gördüğü şekilde rahatça harcama konusunda oldukça heveslilerdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde her ikisinin de annesi, Mike ve Becca'nın pek de itiraz etmediği uzun bir düğün ihtiyaçları listesi oluşturmuştu. Tüm bunlar aslında umurlarında değildi. Onlar sadece yeniden birlikte bir hayat kurmak istiyorlardı. Ancak planlamanın önemli bir maddesi için Becca'ya ihtiyaç vardı: Gelinlik.

İşte bu yüzden, salonun kapalı olduğu bir pazartesi öğleden sonrasında Becca kendini Jessie, Regina, annesi ve Betty'nin de katılımıyla gelinlik denerken buldu. Carlos da oradaydı ve boş gününün kıyafet alışverişiyle gasp edilmesinden pek de hoşnut değilmiş gibi pelüş gri koltukta şampanyasını yudumluyordu.

“Bunun için teşekkür ederim,” diye fısıldadı Becca onun kulağına. “Seni Jia Li’nin yedeği gibi göstermek istemem ama en iyi *erkek* arkadaşım olarak bana karşı dürüst olmak senin görevin, tamam mı? Bu diğer cadalozlar,” durup şakayla arkasındaki kadınları işaret etti, “zaten çok duygusallar ve konuşup duruyorlar. Sen bu gemiyi dengede tutmalısın, tamam mı kaptan?”

Carlos elini onun omzuna koydu. “Jia Li bu sabah zaten beni aradı. Burada olamadığı için çok üzgün, biliyorum. Anlaşılan ebeveyn olunca çocuğuna öncelik vermek gerekiyormuş... Neyse, aslında bugün içmeme bile izin olmadığını söyledi. Bunun bana geleneğin bir parçası olduğundan hiç bahsetmemiştin! Daha neyle karşılayacağımı bilemeden işe atıldım!”

“Güzel!” dedi Becca gülerek. “Jia Li’nin seni bilgilendirmiş olması iyi.”

“Ah, hem de ne bilgilendirme. Yirmi beş dakikasını bana talimatlar vererek geçirdi. Hatta bir noktada bana not almak isteyip istemediğimi bile sordu.”

“Aldın mı?”

“Hayır Becca, almadım tabii. Ama meselenin özeti şuydu: Herkes gibi içki içme, Becca’nın annesine onu yetiştirmekle ne kadar iyi bir iş çıkardığını söyle ve Becca’nın omuzlarıyla kalçasını dengeleyerek durduğundan emin ol. Bu konuda seni kontrol edebileceğime pek güvenmiyorum ama seksi görünüp görünmediğini söyleyebileceğimden oldukça eminim. Sanırım peşinde olduğumuz şey de bu?”

Becca şakacı bir ifadeyle gözlerini devirdi. “Evet, denediğim her gelinlik için on üzerinden seksilik puanı vereceksin. Papazın bile beni vaftiz kurnasının üzerine eğip kutsal yöntemini uygulamak isteyeceğini düşünüyorsan da baş parmağını kaldırıp işaret etmelisin. Tamam mı?”

“Anladım,” dedi Carlos gülümseyerek. “Ben hazırım.”

Becca ona baktı. Aralarında bir tuhaflık olduğundan endişelendiyse de zamanını boşa harcamıştı. Çünkü gayet iyilerdi. Her zamanki gibi arkadaş canlısı, mutlu ve normallerdi.

Zaten kadınların hepsi Carlos’a bayılırdı. *Çok yakışıklı, değil mi? Daha yeni arkadaşının doğumuna yardım etmedi mi? Ne kadar modern bir adam! Bir de iş sahibi, ne kadar görgülü! Ah birazcık şampanyanın tabii ki zararı olmaz Carlos... Hadi ama bunun eğlenceli bir iş olması lazım!*

Becca sergilenen gelinlikleri incelerken yüksek yakalı olanları daha çok beğendiğini fark etti ve bu da onu şaşırttı. Görevliye hangilerini beğendiğini söyledi ve boynunda zerafetle bağlanmış ipek bir eşarp, gözlüğünde bir dizi inci bulunan yaşlı görevli kadın da ona yukarıdan aşağıya baktıktan sonra, “Mükemmel. Ama izin verirsen, şunu da bir düşünün,” dedi.

Ardından Becca’nın üzerine tek omuzlu, boncuklu bir gelinlik tuttu.

“Biz buna tanrıça yaka diyoruz,” dedi Becca’ya, “bakışları yüzüne çekecek ve sen de canım, çok güzel bir yüze sahipsin.”

Etkilenen Becca gelinliği aldı. Ağır kadife perdenin arkasında kaybolup kıyafetlerini çıkardı ve ipek, tül ve boncuktan oluşan gelinliği giydi. Carlos bu âna dek işini kusursuz bir şekilde yapıyordu. Her öneride onun zevkini gözetiyor, annesinin, Jessie’nin, Regina’nın ve Betty’nin söylediklerine rağmen Becca’nın tam olarak ne hissettiğini yansıtmaya çalışıyordu.

Ancak tanrıça yaka gelinlik gerçekten rüya gibi olmuştu. Üzerine o kadar uygundu ki görevlinin pek bir uğraş vermesi gerekmedi. Becca’nın vücudundan daralarak iniyordu ve belinde bir bant vardı. Bu da gelinliği derli toplu tutuyor ama üzerine yapışmasına da izin vermiyordu. Gelinliğin içindeki tam

boy korse son derece sıkıydı. Dışından da ham ipekten, üzerine boncuklarla enfes süslemelerin yapıldığı çiçekli bir tül geçiyor ve omuzda büyük bir tül fiyonkla bitiyordu.

“Vay canına,” dedi Becca gelinliğin üzerinde nasıl durduğunu görünce ve perde diğerlerinin de görmesi için çekildiğinde benzer tepkilerle karşılaştı.

Önce annesine, sonra Jessie’ye baktı. Ardından da Regina ve Betty’ye. Hepsinin nutku tutulmuştu, tüm öğleden sonra ilk kez bir gelinliği bu kadar beğenmişlerdi.

“Bunu gerçekten sevdim,” dedi Becca ve kendisi emin olsa bile herkesin de aynı şeyi hissetmesine ne kadar ihtiyacı olduğunu görerek kendini şaşırttı. Annesi çoktan ağlamaya başlamıştı bile. Ağzında yumruya dönüşmüş bir mendille hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, başını sallayıp duruyordu. Betty de başını onaylar gibi salladı ve sonra kolunu Becca’nın annesine doladı. Jessie’nin de gözleri dolmuştu, eli Regina’nın bacağındaydı ve o da kendi göz yaşlarını savuşturmaya çalışırken bir elini yelpaze gibi yüzünün önünde sallıyordu. Ve Carlos ise... Şaşkındı. Becca onun bu ifadesini anlayamıyordu.

“Carlos?”

Carlos’un ağzı hafifçe aralanmıştı. Becca bir ipucu ararken Carlos’un yüzüne yayılmak üzere olan gülümsemenin ilk kıvrımlarını seçebildiğini düşündü. Carlos’un ona bakışı... Becca, Mike’ın da mihrapta yürürken ona böyle bakacağını umuyordu. Carlos sertçe yutkundu ve o kadar derin bir nefes aldı ki göğsü neredeyse gömleğinin bir düğmesini parlatacaktı. Becca gülümsedi, Carlos’un da beğendiğini söylemesini, herkesle birlikte bu gelinliğin doğru gelinlik olduğu konusunda hemfikir olmasını bekliyordu. Dahası şimdi kendi göğsünün de inip kalktığını hissedebiliyordu. Diğer herkesin kendi aralarında sohbet ettiğini, mırıldandıklarını, görev-

linin onlara bir şeyler söylediğini belli belirsiz fark ediyordu. Ama Becca yine de Carlos'a bakıyordu ve tabii Carlos da ona, ta ki görüş alanı bulanıklaşıp her şey durana kadar...

"Su içmesi lazım."

"Lütfen gelinliğe dikkat edin, olur mu?"

"Becca? Becca!"

Becca gözlerini açtı. Tepesinde altı endişeli yüz ona bakıyordu.

"Ah, şükürler olsun," dedi annesi.

Becca gözlerini kırıştırdı.

Sonra sırtında ve bacağındaki belli belirsiz acının farkına vardı.

"Bayıldın," dedi Carlos ve etrafındaki kalabalık dağılırken eğilip ona baktı. "İyi misin? Seni kaldırayım mı?"

Becca başını onaylarcasına salladı. Kendini tıpkı oyun parkında yuvarlanan bir kız çocuğu gibi çaresiz ve güçsüz hissediyordu. Carlos çömeldi ve Becca'nın kolunu yapılı omzuna aldı ve sonra da kendi kolunu Becca'nın bacaklarının altına yerleştirdi. Becca'yı boş bir çanta misali kolaylıkla kaldırdı. O da Carlos'un boynuna sokuldu. Güvende olmak adına Carlos'a mümkün olduğunca çok yaslanmak istiyordu. Gözlerini kapattı. Carlos onu berjerin sağındaki büyük deri koltuğa yerleştirdi, böylece Becca dik durabiliyordu. Neredeyse bu anın bittiğine üzülüyordu. Suyunu içip biraz soluklandığında fark etti ki Carlos'un devam etmesini istiyordu. Onu kollarında tutmaya devam etmesini, mağazadan çıkarmasını, eve ve hatta aya kadar gitmesini...

Carlos, Becca'nın bakışlarını takip etti. Annesi etrafta çırpıyor, Betty onun etrafında dolanıyor, Jessie telefonda bir bayı-

dığında ne yapılacağını araştırıyor, görevli de endişeli Regina'yla konuşurken gelinliğin zarar görüp görmediğiyle ilgili kaygısını belli etmemeye çalışıyordu.

“Buradan çıkmak istiyor musun?” diye sordu Carlos ona, sesi alçak ve temkinliydi. Becca ona baktı ve başını sallayarak bu teklifi kabul etti. Carlos da onaylarcasına başını salladı ve sonra harekete geçti, Becca'nın kahramanıydı...

“Hanımlar, müstakbel gelinle birlikte gitmemin bir sakıncası var mı? Sanırım kazanan gelinliği bulduk ve çok duygusuz görünmek istemem ama iş ortağımın bu haftaki randevularına sağlam gelmesini istiyorum... Ben hemen dışarıya park etmiştim, yani başka bir şey yoksa...”

Herkes Becca'ya bakıyordu ve o da başını salladı. Hepsi parti-nin aniden ama yeterince adil bir şekilde sona erdiğini anlamıştı. Gelinliği bulmuşlardı. Görünüşe göre o kadar muhteşemdi ki Becca sevinçten bayılmıştı (ya da herkese öyle olduğuna dair şaka yapıyordu.)

“Biz yine de öğle yemeğine gitsek olur mu canım?” diye sordu Betty. “Sadece... Açlıktan ölüyorum ve rezervasyon yaptırmak da çok zor oldu.”

Sanki şu an bunun sırası olmadığını söylemek ister gibi, “Betty!” dedi annesi kız arkadaşının koluna vurarak.

Bir süre sonra annesi de Becca'ya baktı ve şöyle ekledi, “Aslında, *sakıncası* var mı?”

Becca gelinliğini yardım alarak çıkardıktan sonra kendi kıyafetlerini giydi. Sanki hayatının merceğine vazelin sürülmüş gibi bulanık hissediyordu. İnsanlar onun için, ona karşı, onun etrafında konuşup duruyordu ama kendisinin söyleyecek bir şeyi yoktu. O sadece evinde, yatakta olmak ve tercihen uyumak istiyordu. Aklının bir köşesinde düğünle, Mike'la ve Carlos'la

ilgili düşünceler vardı. Düzgün bir yanıt veremeyeceği bulanık sorular doğmuştu zihninde. Sadece onu bitkin düşürüyorlardı. Kesinlikle tamamen bitkin.

Carlos eve dönerken arabada hiç konuşmadı. Arabayı sürerlerken sessizlik sağır edici bir hal almıştı. Carlos'un elleri direksiyondaydı ve Becca'nın gözleri de pencereden dışarı, geçip giden dünyaya odaklanmıştı. *Ne yaparsak yapalım, dünya dönmeye devam ediyor*, diye düşündü Becca kendi kendine.

"İşte geldik," dedi Carlos sokağın köşesini döndüklerinde. Arabasını Becca'nın evinin önünde durdurdu. Kasvetli bir öğleden sonraydı ve Mike oturma odasındaki lambaları çoktan yakmıştı. Işıklar içerideki hayatını, yetişkin hayatı boyunca kendisi için satın aldığı ve zevkle seçilmiş mobilyalarını aydınlatıyordu. "Evim güzel evim, değil mi?" dedi Carlos.

İkisi de eve bakıyordu. Birkaç yıl önce Becca, Manchester'da Carlos'la birlikte bir eğitim gününe katılmıştı. Sonrasında Salford Quays'de dolaşp öğrendikleri şeyler hakkında konuşup dükkânları gezmişlerdi. Carlos o tabloyu görünce, "Tam Becca tarzı," diyene kadar bir şeylere bakmak üzere hiç durmamışlardı. Şimdi evin içinde aldığı o büyük, çerçeveli baskıyı görebiliyordu.

İlk taşındığında Carlos perdelerin asılmasında ona yardım etmişti. Becca başta evdeki "kendin yap" işlerinde oldukça becerikli olduğunu düşünüyordu. Ta ki taktığı perde kornişini düşene kadar... Çünkü doğrudan sıvayı delmişti ve vidalarla birlikte dübel kullanmamıştı.

Kaç gece evde birlikte oturmuşlardı. Jia Li'yle birlikte ya da bir başlarına... Bira içmiş, pizza sipariş etmiş ve Netflix'te ne izleyeceklerini tartışmışlardı. Buzdolabının üzerinde ya da fotoğraf çerçevelerinin ve aynaların dibinde bir sürü küçük Polaroid fotoğrafları vardı. Carlos, Becca bir müşterisinin hediye ettiği

NEC'deki Foo Fighters konseri biletleriyle ona rüşvet verdikten sonra yatak odasını boyamasına yardım etmişti. Zaten Becca onu her şekilde konsere götürecekti ve Carlos'un da zaten her şekilde ona yardım edeceğini düşünüyordu.

“Carlos,” dedi Becca ama ona bakacak kadar cesur değildi.

“Biliyorum,” dedi Carlos.

“Ne yapmam gerekiyor?”

Carlos başını iki yana salladı. “Sana ne yapacağını söyleyemem,” dedi üzgün bir şekilde ve ikisi de başka bir şey söylemeden dakikalar geçti. Ardından Mike sonunda dışarı olduklarını hissetti. El sallamak için pencereden dışarı baktı ve Becca başka bir şey söylemeden arabadan indi.

34

Mesaja Cevap Verirse

“Selam!” dedi Mike ön kapıyı açarken. Salonun ışıkları yüzünden suratı karanlıkta kalmıştı. “İyi misin? Bütün gün senden haber alamadım ama Jessie bana bayıldığını söyledi. Ne oldu? İçeri gel Bec.”

Mike onu içeri almak için kolunu uzattı. Becca artık arkasını dönemezdi. Mike’ın yanağına kondurduğu öpücüğü kabul etti ve botlarını tekmeleyerek çıkarıp ceketini üzerinden attı.

“Evet,” dedi terliklerini giyerken. “Kahvaltı etmeyi unutmuşum.” Sesi bomboş ve yorgun çıkıyordu.

“Sen pek böyle olmazdın.”

“Sanırım bitkin düştüm,” dedi Becca ve dik durup Mike’ın ön kapıyı kapatmasını, ardından kilitlemesini izledi. Artık sadece onlar vardı, geceyi karşılamak üzere evdelerdi. Bu soğuk kasım akşamında baş başa kalmışlardı.

“Tanrım, sesin berbat geliyor. Sana bir çay yapayım.”

Mutfığa doğru gittiler. Becca yollarının üzerindeki panjurları ayarlamak için duraksadı.

Carlos şoför kapısının camından ona bakıyordu ve Becca o esnada Mike'ın ona bir şeyler sorduğunu ya da söylediğini fark etti. Sonunda Carlos motoru çalıştırdı, Becca'ya son bir kez baktı ve kaldırımından çekildi.

Sana ne yapacağını söyleyemem.

"Pardon, ne demiştin?" diye sordu Becca. Mutfaktaki tabureye yerleşti ve yanında bal olan nane çayını aldı.

"Dedim ki," diye tekrarladı Mike, tezgâhın diğer tarafına yaslanmıştı. Sonrasında kurulama bezlerini düzeltmeye ve kurumuş, kullanılmış çay poşetlerini temizlemeye koyuldu. "Eğer kendini yeterince iyi hissetmiyorsan sorun değil ama seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Becca iç geçirdi ve oturma odasındaki kapalı panjurlara baktı. "Daha iyiyim," dedi ona. Kendi düşüncelerinin kafa karıştırıcı karmaşasında boğulmaktansa Mike'ın düşüncelerini duymayı tercih ediyordu. Yakışıklı Mike gri eşofmanı ve vücudunu saran beyaz tişörtüyle karşısında yalın ayak duruyordu. Becca'nın her zaman istediği bu değil miydi? Sevgilisinin ona çay yapması, gününün nasıl geçtiğini sorması, onunla ilgilenmesi... "Sadece biraz yorgunum, hepsi bu. Erken yatınca toparlarım."

Mike lavabonun altındaki çöp torbalarını arayıp buldu ve dolu torbayı çıkarıp bağladıktan sonra yenisini yerleştirmek gibi zorlu bir çabaya girişti. Becca, bu gece onda farklı bir enerji olduğunu düşündü. Biraz gergin gibiydi. Becca'nın midesinde bir şeyler kıpırdandı.

"Eee," diye söze başladı Mike işini bitirdikten sonra. Sonunda kıpırdamadan duruyordu, onu ele veren tek işaret salladığı bacağıydı. "Senin için koca bir Power Point sunumum var. İkna

edici olması için her şeyi tek tek açıklayabilirim ama yüzde yetmiş beş eminim ki buna ihtiyacım olmayacak.”

Becca çayından bir yudum aldı. Sıcak ve rahatlatıcıydı, ona bu işin altından kalkabileceğini hatırlattı. Her şey iyi olacaktı.

Peki nasıl?

“Bugün resmî bir iş teklifi aldım,” dedi ve Becca’nın etkilanmesini beklerken kaşlarını kaldırdı ki Becca gerçekten etkilanmişti. Pes etmeden tekrar denemeye hazır olması harikaydı. Olanlardan sonra tekrar ayağa kalkmasıyla gurur duyuyordu.

“Vay canına!” Becca gerçekten heyecanlanmıştı. Babasının nişanlandıktan sonra söylediği şeyi düşündü, *Bir erkeğin işe ihtiyacı vardır*. Nefesini tutarak beklediği şey bu muydu? Artık bulmacanın son parçası mıydı? “Görüşmeye katıldığını bile bilmiyordum, baskı altında hissetmeni istemediğim için sormadım. Ah Mike, senin adına çok sevindim!”

“Şey...” diye başladı Mike ve bu ne söylemek istediğini aslında açıklıyordu çünkü yüzündeki ifade tanıdıktı. Becca’nın şakakları davul gibi zonklamaya başladı. Ritimsiz ama ısrarcı vuruşlardı bunlar. Becca başını ovdu.

“Bu benim için mükemmel bir pozisyon. Adam benimle ilgili her şeyi biliyor, yani işimle ilgili her şeyi... Nasıl başladığını ve nasıl bittiğini, toparlanmanın zor olduğunu. Danışmanlık işi vasıtasıyla tanışmıştım. O da kendi işini kurdu ve benim de ona katılmamı istiyor. Daha iyi olmak için başarısızlığı deneyimlemiş bir ekibe sahip olmanın iyi olacağını anlıyor ve bu da çalışma kültürü açısından harika bir şey. Ekipte şu ya da bu nedenle işleri sona ermiş iki kişi daha var ve ekip olarak bu yeni işi kurarken nasıl ve nedenlerin üzerinden geçiyorlar. Çünkü bu yeni bir girişim. Ve... Para yeterince iyi ve sonrasında daha da iyi olacak. İnsanlar da iyi, gerçekten harika bir uyum sağlanmış

gibi. Başarısız olduk ve sonra ayağa kalkmanın mümkün olduğunu kanıtlayacağız.”

“Peki işin can alıcı noktası nedir?” diye sordu Becca.

“Tamam, sadece şunu söylemek istiyorum... Bu muhtemelen alabileceğim en iyi teklif. Bir koçluk işi. Web sitesi, bir uygulama, yüz yüze ve çevrimiçi etkinlikler var. Kurucusu Jerry’nin darbe yediği bir yerden doğmuş. Hayatımızda ebeveynlerimizin ölümünden, ki babamın hastalanması beni mahvetti biliyorsun, terfi alamamaktan ya da istediğin halde ikinci çocuğu yapmama ya karar vermek gibi belki daha küçük bir kayıptan kaynaklanan üzüntüye kadar pek çok şey... Bir kenara ittiğimiz ve düzgün bir şekilde inceleyip üzerinde durmadığımız yaşam deneyimleri. Bu koçluk işi de böyle durumlar için gerçekten sağlıklı ve olumlu bir şekilde bir yas dönemi yaşanmasını teşvik ediyor ki bu aynı zamanda...” Mike yeni hazırladığı yemekten memnun bir aşçı gibi parmak uçlarını öptü. “...toksik erkeklik algısından kurtulmaya da katkı sağlıyor. İnsanların mutlu günlerin bir parçası olarak kötü günleri de kucaklamalarına yardımcı oluyor. Yani kişisel olarak bu yıl yapmaya çalıştığım her şeyi kapsıyor.”

Becca başını sallayarak Mike’m bu satış konuşmasını tamamlamasına izin verdi. Onun gözlerinde gördüğü ışıltının hep var olmasını istiyordu.

“Sorun şu ki,” dedi Becca’ya, “bu iş Londra’da ve bazen de Los Angeles’a gitmeyi gerektiriyor.”

“Anlıyorum,” dedi Becca.

“Bu kültür daha çok yüz yüze olmayı gerektiriyor. Evet, uzaktan çalışmak doğru şirket söz konusu olduğunda harika ama bu adamların bulunduğu aşamada haftada en az üç gün, muhtemelen dört gün ofiste olmaktan bahsediyoruz.”

“Hımm.”

Mike onu izlerken Becca çayının kalanını içti. Sonra da bardağını, Mike'ın dokunulmamış bardağının yanına bıraktı.

“Sana dejavu gibi geliyor, biliyorum.” Havaya kaldırdığı ellerini tutkuyla savuruyordu. “Geçen sefer de aynen böyle olmuştu. Anlıyorum. Ama sonuçta Londra, New York değil ve hafta içi uzakta olmamın nasıl bir şey olduğunu zaten denemiştik ve işe yaramıştı, değil mi?”

Becca'nın omuzları çöktü. Bardağını tekrar alıp parmağını kenarında gezdirdi, gezdirdi, gezdirdi... İkisi de konuşmuyordu ve hava, yükselen yabani otların sardığı yıkık bir ev misali etraflarında ağırlaşmaya başladı.

“Düşündüm ki,” dedi Mike sonunda.

Becca ona baktı. “Son birkaç ay işe yaradı çünkü geçiciydi Mike. Senden ne istediğimi açıkça söyledim. Böyle bir şeyle ilgilenmediğimi baştan beri açıkça söyledim...”

“Tıpkı senin gibi benim de kendi potansiyelimi gerçekleştirmemle ilgilenmediğini mi yani?”

Yazın ortasında burada bir kafede otururken Mike'ın ona ne söylediğini hatırladı. Becca'nın iş hayatında ne yapmak istediğinden emin oluşu onun kendisini kötü hissetmesine yol açıyordu. Becca ta o zamanlar, ağır çekimde bir araba kazası gibi sonunda varacakları yerin burası olduğunu biliyor muydu acaba?

“Sadece Londra'ya gideceğim Bec.”

“Los Angeles'ta ne kadar zaman geçireceksin?” diye sordu Becca.

Mike yere bakıyordu. “Yüzde elli,” diye itiraf etti.

“Teklifi kabul ettin mi?”

Mike bakışlarını ondan kaçırırken Bec gözlerini ondan hiç ayırmadı. Sonunda Mike cesaretini toplayıp kısa bir süre ona baktı ve alçak sesle, “Evet,” dedi.

Mike kaşlarını çattı, hüsrana uğramış gibi görünüyordu. Gözlerini kapatarak ellerini ensesine götürdü. Takımı bir türlü en iyi oyununu sergileyemeyen bıkkın bir koç gibiydi.

Becca bir nefes aldıktan sonra bunu şimdi söylemesi gerektiğini, bir kenara iterlerse ya da yarın konuşmaya karar verirlerse bunu söyleyecek cesareti asla bulamayacağını ve bir şekilde kendine ihanet edeceğini bilerek karar verdi. Carlos'un yüzü aklına gelir gibi oldu ama bu onunla ilgili değildi. En azından şu anda. Bu onunla ve Mike'la ilgiliydi. "Gitme demiyorum."

Mike ona baktı. "Aman Tanrım, bu bir ultimatòm mu?"

Becca başını iki yana salladı. "Hayır. Bu geçen seferkinden farklı. Bu iş için heyecanlanmana ya da bu işi kabul etmek istemene kızgın değilim. Eğer Londra'ya ya da Los Angeles'a taşınmak istersen seni durdurmayacağım. Döndüğünden beri seni hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Beni sevdiğini biliyorum ve ben de seni seviyorum..."

"Ama ne?"

"Bilmiyorum." Becca omuz silkti. "Baban hastalanmasaydı yeniden bir araya gelmemiz böyle hızlıca gelişir miydi? Çok *duygusal* koşullar altında nişanlandık ve ben de seni, bizi istedim. Ama evlenmek istediğimizden emin miyiz?"

Mike'ın ağzı açık kaldı. "Vay be... Yani şimdi evlenmek istemediğini mi söylüyorsun? Yani... Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki... Biraz ağırdan alalım. Bu konuyu konuşabilir miyiz?"

"Evlenip evlenmeyeceğimizi mi konuşalım?"

"Evet."

Mike başını iki yana salladı. "Gerçekten bana evet diyeceğini umuyordum. Yani taşınmak isteyeceğini... Karı koca oluruz ve birlikte yepyeni bir hayata başlarız diye düşünmüştüm. Senin

bensiz kurduğun bir hayata öylece uyum sağlamamı bekleyeceğimi düşünemedim...”

“Benim hayatım burada.”

“Ben olmasam bile mi?”

Becca alt dudağını ısırdı. “Mike, şuna dürüstçe cevap ver. Ben olmasam bile senin hayatın dışarıda bir yerde var olmaya devam edecek mi?”

Becca cevabın ne olduğunu biliyordu çünkü bunu Mike’ın yüzünde zaten görmüştü. Bu işi, onu istediğinden daha çok istiyordu. İşe, ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Tam da babasının dediği gibi.

Ama...

Becca *rahatlamıştı*. Nedenini tam olarak ifade edemiyordu ama konuşmanın kaçınılmaz olduğunu hissetmişti. Böyle bir şey olacağını biliyordu. Sonunda final bölümüne gelmişlerdi. Üçüncü perde. Kapanış.

“Ah, kahretsin,” dedi Mike.

“Biliyorum,” deyip ayağa kalktı Becca ve ona sarılmak için eğildi. İşte bu, onların sonuydu.

Belki de hiç başlamamaları mı gerekiyordu?

Evet, diye düşündü ona sarılırken. Bunu denemeseydim sonrasında hep ne olacağını merak ederdim.

Mutfakta durmuş, sessizce birbirlerine sarılıyorlardı. Becca ağlamaya başladı. Onu seviyor, sevdiğini biliyordu... Ama artık ona *âşık* değildi. Sadece kendilerini kaptırmışlardı. Eğer Mike kendine karşı gerçekten dürüst olursa Becca onun da aynı sonuca varacağını biliyordu. Sevgisini hissediyordu ama Mike da ona *âşık* değildi. Öyle olsaydı onsuz mutlu bir şekilde dünyanın öbür ucuna gidemezdi.

35

Mesaja Cevap Vermezse

“Evlenmene iki hafta kaldığına inanamıyorum Bec! Sadece birkaç ay içinde ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünsene bir! Haziran ayında tüm bunlar sadece bir dilek ve duadan ibaretti ve şimdi buradayız, kasımın ortasındayız ve... Evleniyorsun!”

Becca küçük İtalyan restoranında en iyi arkadaşının karşısında oturuyordu ve kıvranıp ağlamaya başlayan bebek Haoyu da kucağındaydı. Jia Li bebeği almak için uzandığında Becca ona minnet duydu. Ardından Jia Li'ye John Lewis'in kabinindeki aynadan çektiği fotoğrafları göstermeye başladı. Düğün günü için inanılmaz güzel beyaz bir Bianca Jaggeresque takım bulmuştu. Bu takımı kırmızı bir ruj, ensede topuz ve sarı mimoza bir buketle tamamlamayı planlıyordu.

“Tam senin tarzın gerçekten. Düğün gününde de nasıl olacak biliyor musun?” dedi Jia Li. “Muhteşem olacak.”

“Evet. Benim de istediğim tam olarak bu. Kendimi bir gösteri ya da performans sergiliyor gibi hissetmek istemiyorum. Her şeyin konukların da böyle hissetmemesini sağlayacak şekilde organize edilmiş olmasını istiyorum. Gittiğim çoğu düğünde yemek ve konuşmalar bitene kadar insanlar eğlenmeye başlayamıyordu bile.”

Haoyu’nun sesi yükselmeye başlamıştı ve bu, Jia Li’nin göğsünü açması için bir işaretti. Jia Li bunu ilk yaptığında Becca nereye bakacağını, oradan gitmesi gerekip gerekmediğini, neyin daha kibar olacağını bilmiyordu. Jia Li’nin memelerini daha önce de görmüştü ama emzirdiğini görmek ona çok daha özel bir şey gibi gelmişti. Ta ki Jia Li elini geçirircesine sallayıp, “Ben bu konuda çekingenlik edemeyeceğim, o yüzden sen de alışsan iyi olur,” diyene kadar.

“Bu yılın çılgınca geçtiğiyle ilgili sana katılıyorum. Ben o ritüeli yaptığımızda daha varlığından bile haberdar olmadığım bir adamla nişanlandım, sen de sürpriz bir bebeğe sahip oldun. Söylemeliyim ki bu, bebeğin Dave’e ait olmasından daha az şaşırtıcı. Birlikte olduğunuzu bana söylemediğine inanamıyorum...”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Jia Li. “Ama ne diyebilirim ki? Kimsenin bilmemesi işi daha ateşli hale getiriyor ve Tanrım... Adam yatakta çok ateşli. Barda tamamen muhafazakâr ve resmi duruyor ama onu soyduğunda *yihuu!*”

Becca, sanki bu sözcüklerin herhangi birini anlayabilirmiş gibi Haoyu’yu işaret etti.

“Daha iki haftalık Bec. Sanırım çok fazla Bombay Sapphires içtikten sonra biriyle yattığım için dünyaya geldiğini anlayamayacak kadar küçük.”

Becca güldü. “Doğru... Haklısın.”

“Yine de Dave’e karşı hemen hemen tüm bu süre boyunca bir şeyler hissettiğimi söyleyebilirim. Onu neden bir tanışma partisine götürdüğümü ve başka biriyle birlikte olmasını aktif olarak teşvik ettiğimi bilmiyorum. Kaylee’yle gittiğinde çok üzölmüşüm.”

Becca cık cıkladı. “Seni şapşal.”

“Ah, biliyorum! Benim kabahatim! Dave de öyle düşünüyor! Bu kadar iyi hissediyor olmaktan da korkuyordum. Birkaç haftada bir, sonra da her hafta birlikte olmaya başladık... Şimdi dönüp bakınca hamile kaldığım için onu bu kadar arzuladığımı düşünüyorum. Yani sanırım hamilelik hormonları yüzündendi. Google’da araştırdım ve görünüşe göre ilk üç aylık dönemde tüm o kan akışıyla klitoris-”

Becca bir elini kaldırdı. “Anladım,” dedi kıkırdarak. “Teşekkür ederim.”

Jia Li şaşırda da devam etti. “Şey... Sanırım sonrasında onu kendimden ittim ve Dave de gidip o kadınla çıktı. Aslında Kaylee’yi seviyorum, biliyor musun? Benim yüzümden değil de başka gerekçelerle ayrıldıkları için rahatlardım.”

“Dave zaten senden daima hoşlandığını söylememiş miydi?”

“Evet,” dedi Jia Li gülerek. “Benden gözü korkmuş, öyle diyor. Yesinler! FBI bile o adamın gözünü korkutamazdı.”

“Ama şimdi sen bu duygulara teslim oldun.”

“Ah çok fena, biliyorum. Sanki güneşe bakmaktan kaçınıyor gibiydim ama şimdi kör edici olsa bile gözümü alamıyorum!”

“İşte aşkın kör ediciliği...”

“Evet, kimin aklına gelirdi ki?”

Birbirlerine gülümsediler. Bebek meme emerken onlar da hamur işlerini yiyorlardı.

“Bana kızma ama...” dedi Becca ve Jia Li otomatik olarak ona bakıp *Hadi bakalım, şimdi ne yumurtlayacak, der gibi tek kaşını kaldırdı.* “Ama... Hep Carlos’a karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm.”

Bu soru bir an aralarında öylece asılı kaldı. Sonra Jia Li başını iki yana salladı. “Sen gerçekten bir aptalsın!”

“Öyle düşündüm,” diye kendini savundu Becca.

“Evet farkındayım! Seni bu kadar aptal yapan da bu!”

Becca omuz silkip ondan daha iyi bir cevap duymayı bekledi ve kruvasanının son lokmasını bardağındaki süt köpüğünü sıyırmak için kullandı. Jia Li daha fazla bilgi vermeyince, “Bak, bir şey olduğunu biliyorum. Yıllar önce,” diyerek devam etti Becca.

“Evet oldu,” dedi Jia Li. “Onu öpmeye çalıştım, o da beni bir anlığına öptü ama sonra aynı şeyleri hissetmediğini söyledi.”

“Ama ondan hoşlandın, değil mi?”

“İlk başladığımda çok kısa bir süreliğine, evet. Sanırım en çok bir şansım olup olmadığını görmek istemiştim. Olmadığını anladığımda bir belki iki hafta üzüldüm ama sonra rahatladım. Dürüst olmak gerekirse, ara sıra ona laf dokundurmak dışında bunu düşünmüyorum. Sen bunca zaman Carlos’a gizliden gizliye âşık olduğumu mu düşündün?”

Becca burnunu kırıstırarak, “Evet,” diye itiraf etti. “Sanırım öyle.”

“Yemin ederim ikinizin de kafalarınızın birbirine tokuşturulmasına ihtiyaç var.”

“Kimin? Ben ve Carlos’un mu?”

“Evet!” diye bağırdı Jia Li. “Tanrım!”

Jia Li ona göz kırpınca Becca ne söyleyeceğini bekledi.

“Bak,” dedi Jia Li farklı bir ses tonuyla. “Daha fazlasını söylememe izin yok çünkü gizlilik yemini ettim. Ama hanımefendi,

senin şu anda Carlos'tan daha büyük endişelerin var. EVLENİYORSUN."

Becca daha fazla soru sormak istiyor ama soramadı. Aklının bir köşesinde onun adı dönüp duruyordu: *CarlosCarlosCarlos-Carlos*.

"Noosh'un, Carlos'tan onun bana âşık olduğunu düşündüğü için ayrıldığını biliyor muydun?"

"Biliyordum, evet."

"Aptalca, değil mi?"

Jia Li gözlerini öyle bir devirdi ki kafası geriye düşebilirdi.

"Peki sence," diye söze başladı Becca.

"Bu konuda konuşmaya iznim olmadığını söyledim sana."

"Ne hakkında konuşmaya?" diye ısrar etti Becca.

"Bec..." dedi Jia Li uyarıcı gibi. "Eğer bu kutuyu açarsan bir daha kapatamazsın."

Becca, Jia Li'nin gözlerinde bir ipucu aradı ama sadece uyarırcasına bir ifade vardı.

"Peki," dedi Becca elini sallayarak. "Sen kazandın." Ağzını kapatıp anahtarı atar gibi yaptı çünkü bunu yaparsa her şey aynı kalabilirdi. Onları sarsacak hiçbir şeyi bilmek zorunda değildi ama sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bunun mümkün olmayabileceğini hiç düşündün mü? Yani mutlu sonun? Her şeyin yoluna gireceği konusunda her zaman çok rahat görünüyordun ve bazen bu yüzden seni kıskanıyordum. Bense onca yıl hayatımın erkeğinin nerede olduğu konusunda kendime işkence edip durdum..."

"Ve o bir barda, senin için numarasını almamı bekliyordu."

Becca sırtıttı. "Evet, evet, mutlu sona senin sayende kavuştum. Kayıt tutan birileri varsa bu kısmı kalın harflerle yazacaktır."

“Teşekkür ederim!” Becca bebeği rahatsız etmemeye diktar ederek şakacı bir şekilde arkadaşının omzuna vurdu.

“Ne olursa olsun ben de endişelendim,” dedi Jia Li. “Hep iyi bir imaj çizdim ama itiraf etmeliyim ki Dave ve bu bebek beni rahatlattı. Sanki nefes alabiliyorum. Bunu söylediğimi diğer feministlere söyleme sakın.”

“Sırrın benimle güvende.”

“Sen de aynı durumda olduğun için mutluyum. Bu yeni bir sayfa, değil mi? Daha istikrarlı bir şey.”

“Ben de öyle hissediyorum, evet. Tek istediğim buydu. Salolum, küçük arkadaş grubum, yakınımıdaki ailem, bir çocuk ve bir koca.”

“Ama senin istediğin böyle biriydi, değil mi? Herhangi bir koca değil yani.”

Becca bu cümledeki neredeyse suçlar gibi tona karşı gözlerini kıstı ve soruyu sindirirken dudaklarını büzdü.

“Herhangi biriyle evleneceğini kastetmiyorum...” dedi Jia Li. “Beni yanlış anlama.”

“Tamam...”

“Ah, hayır hayır, bunu sorduğumu bile unut aslında. Özür dilerim. Hamilelik kafası işte.”

Jia Li, Haoyu’yla uğraşırken Becca konuşmanın son doksan saniyesini zihninde evirip çevirmekle meşguldü. Tabii ki herhangi birini koca olarak istemezdi. Noah’yı istiyordu! Onunla yirmili yaşlarında, hatta daha da önce Mike’tan ayrıldığı zamanlarda tanışmış olsaydı, onu hayatının geri kalanını birlikte geçireceği biri olarak kabul eder miydi? Ama bu konu Noah’yla ilgili değildi. Kendisinin şu anda evliliği, beraber olmaya geçecek adamları ve bağlılığı düşünmek için ne kadar doğru bir yerde olduğuyla ilgiliydi. Onlar doğru zamanda doğru yerdelerdi, ilini

de buna hazırdı ve her şeyi göze almışlardı. Kendisi için her zaman istediği aşk hikâyesi buydu.

“Bana düğün planlamanızdan biraz daha bahset,” diye devam etti Jia Li. Sohbeti ilerletmek ve az önceki durumu hafifletmek için bariz bir girişimdi bu. “Yapabileceğim bir şey var mı?”

Becca meme emen bebeğe baktı. “Sanırım ellerin dolu, değil mi?”

Jia Li gözlerinde sevgiyle başını eğdi. “Evet ama belki Dave’i bu işe dâhil edebilirim?”

“Biz hallediyoruz,” diye ısrar etti Becca. “Belediye binasına sonra da nişanlandığımız restorana gideceğiz. Çok kolay olacak.”

“Güzel!” dedi Jia Li sesindeki canlılığı koruyarak. “Bu iyi! Harika. Her şey gerçekten çok iyi gidiyor.”

“Evet,” diye onayladı Becca ama arkadaşının söylemek istediği daha çok şey olduğunu biliyordu.

Jia Li, Becca açıkça talep etmedikçe gündemini daha fazla zorlamayacaktı. Ama normalde Becca, Jia Li ne düşünüyorsa hepsini bilmek isterdi. Çünkü o, Becca’yı sevdiği kadar da zorlar, ona meydan okur ve her şeyden önce Becca da ona güvenirdi. *Jia Li, sence doğru şeyi mi yapıyorum,* diye sormak çok kolay olurdu. Ama bunu sormak, derinlere hatalı ve uygunsuz bir düşünceyi gömdüğünü, içinde gerçekten de buna benzer bir düşünce olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi. *Ama sonuçta böyle bir düşünce yok, değil mi,* diye düşündü Becca saate bakıp. Böylece bu soru sorulmadan kaldı ve iki kadın da şüphe olasılığını gündeme getirmedi. İkisi de adını koyamadıkları bir biçimde bundan kaçınıyordu.

Eve dönerken Becca, Mike fark etmeden önce onu gördü. Becca'nın önünde iki seçenek vardı: Ondan saklanacaktı ya da selam verecekti. Sonra Mike ona baktı ve göz göze geldiler. Becca'nın ne yapacağından emin değilmiş gibi Mike yavaşça elini kaldırdı.

"Geçen gecedен pek bir şey hatırlamıyorum ama," dedi Mike, Becca yanına geldiğinde. "Ama senden özür dilemem gerektiğinin farkındayım."

"İki hafta önceydi," dedi Becca sanki geçmişte kalmış gibi bir elini omzuna götürüp arkasını göstererek.

"Cesaretimi toplamamın iki hafta sürdüğünü söylesem?"

Becca başını sallayarak, "Buna inanabilirim," diye yanıtladı. Mike çok içmiş ve az uyumuş gibiydi. Yüzü şiş ve yorgun görünüyordu. "Baban nasıl?"

"İyi. İyileşecek. Sadece son kan testlerinin sonuçlarını bekliyoruz."

"Peki ya Jessie?"

"Onlar da iyi, teşekkürler."

Mike ayağını öylesine yere sürttü ve kabanına daha sıkı sarıldı.

"Peki sen nasılsın?" diye sordu Becca yumuşak bir sesle.

"Dürüst olmak gerekirse oldukça kötü," dedi Mike içi boş bir kahkahayla. "Şirketim battı, Jessie'nin boş odasında yaşıyorum ve kendime gelemiyorum."

"Hımm," dedi Becca. "Bu yüzden mi geri döndün? Barışın için mi?"

Mike ona baktı. "Ne olduğunu bilmiyorum, Becca. Kayboldum," dedi hıçkırarak. "Kayboldum işte..."

"Ah, Mike."

Becca onu bu şekilde görmeye dayanamıyordu. Kafasındaki Mike hayat dolu, cesur ve kaygısız bir adamdı. Önünde ağlayan kişi bu adamın ancak bir gölgesi olabilirdi.

Becca kollarını açtı ve Mike ona yaklaştı. O da kollarını Becca'ya doladı ve sıkıca sarıldılar. Bir dakika öylece durdular. Sonra bir dakika daha. Mike'ın ağlaması daha da kötüleşti, sonra hafifledi ve kesildi. Belki on dakikadan fazla bir sürenin sonunda nihayet geri çekildi.

“Üzgünüm Bec,” dedi. “Seni üzmemek istememiştim.”

“İyi olacak mısın peki? Biriyle konuşmalısın. Aile hekimini ara ve neler olduğunu anlat.”

“Evet,” dedi Mike ceketinin koluyla yüzünü silerek. “Evet, biliyorum.”

Becca ne yapacağını düşünerek ona baktı. Onu önemsiyordu ama bunu atlatmasına yardım edecek kişi o olamazdı. Mike eğer böyle düşünüyorsa geçmişte yaşıyor demektir. Becca ise kesinlikle geçmişte değildi. En azından bir süredir. Noah ona bir gelecek vadetmiş ve o da bunu kabul etmişti.

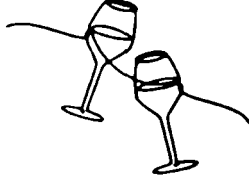
“Gitmem gerek,” dedi Becca sonunda ve Mike da üzgün bir şekilde başını salladı. “Kendine iyi bak.”

“Tamam,” dedi Mike. “Sen de.”

Yine de Becca eve döndüğünde ağladı. Bu tek bir anlama geliyordu. Annesine ihtiyacı vardı.

36

Mesaja Cevap Vermezse

Becca köpek barınağının yanından geçip yukarı çıktı. Yol boyunca dolandı ve şehrin diğer tarafına parkın içinden yürüyerek vardı. Salonun da yakınından geçmiş ama uğramamıştı. Annesinin kapısını çaldı, habersiz gelmişti. Kapıyı Betty açtı.

“Merhaba tadım!” dedi Betty gülümseyerek. “Ne güzel bir sürpriz!”

Becca, Betty’nin evde olması sebebiyle hayal kırıklığına uğradığı için kendini kötü hissediyordu. Şu anda annesiyle baş başa kalmayı, konuyu bir başkasıyla paylaşmak zorunda kalmamayı, dilediği gibi konuşabilmek için annesinin tüm dikkatini ona vermesini istiyordu.

“Selam,” dedi Becca gülümsemeye çalışarak. Sonra Betty kollarını açtı. Becca bir şey söylemeden onun kollarına atıldı. Ağlamamaya çalışıyor ama neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Sadece çok fazla duygunun içinde biriktiğini ve birkaçından

kurtulmak istediğini, böylece ağırlıklarını artık taşımayacağını fark etmişti.

Betty şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde hâlâ ona sarılıyordu, “Şu anda evde sadece ben varım evlat ama bence içeri gelmelisin,” dedi.

Becca daha önce annesi yokken Betty’yle hiç yalnız kalmamıştı. Aslında onu seviyor ama yine de çok iyi tanımıyordu. Bu yüzden şimdi eve onunla birlikte girmek, annesi yokken tuvaleti kullanmak ve elinde iki bardak *kombucha* tutan Betty’ye yardım etmek biraz garip gelmişti. Ancak Betty’nin bundan hoşlandığını biliyordu.

“Konuşmak istediğin bir şey yoksa televizyon izleyebiliriz,” diye önerdi Betty. Becca o sırada bir sandalyeye yerleşiyordu. “Ama konuşmak istersen de seni dinleyebilirim. Herhangi bir konuda yani.”

Becca bardağına bakıyordu. “Ne istediğimi bilmiyorum,” dedi. “Ben biraz... şey hissediyorum.” Kelimeler boğazında düğümleniyordu. “Biraz...” Cümlesini bitiremedi. Nasıl yapacağını bilmiyordu.

“Hımm,” dedi Betty bardağından büyük bir yudum alıp. “Tadı fena değil, değil mi?”

“Ah, evet,” diye onayladı Becca başını sallayarak. Onun önünde duygusal davranmakla hata edip etmediğinden emin olamıyordu çünkü Betty ona hiçbir zaman özellikle duygusal biri gibi gelmemişti. Sertti, dürüsttü ve açık konuşurdu. İnsan onunla nerede durduğunu her zaman bilirdi. Bir defasında annesi de onda bunu sevdiğini söylemiş, Betty’nin onun için kendisi olmayı kolaylaştırdığından bahsetmişti çünkü Betty her zaman ama her zaman kendisi olmayı başarıyordu.

“Böyle sürprizler hoş oluyor,” diye devam etti Betty. “Yani yeni bir şeyler denemek. Yetmiş yaşında denediğim şeyleri sevmeye başlayabiliyorum. Bir şeyi denemenin insana nasıl yeniden genç hissettirebileceğini anladım. İnsana daha önünde pek çok şey olduğunu hatırlatıyor.”

Becca buna nasıl cevap vereceğini bilemedi. Sonuçta bu bir içecekti, Kama Sutra için yeni icat edilmiş bir pozisyon değil. Bu yüzden gülümsemekle yetindi.

“Zaman sınırı ortadan kalkıyor, sanırım söylemek istediğim şey bu. Her şeyi belli bir yaşa, hayatının belli bir dönemine göre ayarlayan gerektiğini kim söylemiş?”

İşte o zaman Becca onun ne yaptığını anladı. Betty gözyaşlarına yandan hamlelerle yaklaşıyordu. *Kombucha* bir metaforu ama aslında o kısmı anlayamamıştı. Yine de Becca sadece *kombuchadan* bahsetmediklerinden emindi.

“Sen bu baskıyı daha önce hissettin mi?” diye sordu Becca, konuşmanın tam olarak hangi yönde ilerlemesi gerektiğini bulmaya çalışıyordu.

“Elbette,” dedi Betty. “Neden 1979’da bir erkekle evlendim sanıyorsun?”

Becca başını salladı. “Ben de yirmi birinci yaş günümünden bir gün önce saçlarımı küt kestirdim çünkü yetişkinlerin saçlarının kısa olduğunu sanıyordum,” diye itiraf etti. “Berbat görünüyordum.”

“Evet,” dedi Betty başını sallayarak. “Doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yapmak ve biraz daha yavaş gitmek, sadece bitirmiş olmak için bitiş çizgisine koşmaktan çok daha iyi.” Becca onu izledi. Gerçekten tahmin ettiği şeyi mi söylemeye çalışıyordu? “Küt saçları denemek için bolca zaman var.” Şimdi ifadesi yumuşak, gülümsemesi nazikti.

Ah. Evet, kesinlikle öyle söylemeye çalışıyordu.

“Çok mu hızlı evleniyorum?” diye sordu Becca.

Betty omuz silkti. “Kim bilebilir ki?”

“Sanırım kendimden daha da emin olmam gerekirdi. Öyle değil mi?”

Betty bunu bir düşündü. “Endişe etmek normal. Şüphe etmek de. Ama şunu söyleyebilirim, bu şüpheler hakkında konuşabiliyorsan karşıdakinin doğru kişi olduğunu anlarsın. Eğer konuşamıyorsan...”

Becca başını salladı. “Sanırım haklısın... Az önce eski sevgili mi gördüm. Durumu pek iyi değil.”

“Bu seni mutlu mu ediyor, yoksa üzüyor mu?”

“Bir şey kazanmış gibi hissetmedim, eğer kastettiğin buysa. Daha çok ona yardım etmek benim işim olmadığı için üzülüyorum. Umarım birileri yardım eder.”

“O da kendi sürecinde ilerleyecek,” dedi Betty. “İyi olacak. Hepimiz kendi kanomuzda kürek çekmeliyiz.”

Becca onu anlıyordu. “Tamam,” dedi.

Becca evine doğru yürürken uçaktan gönderdiği son mesajı bakıp Noah'nın bulunduğu Austin'de saatin kaç olduğunu Google'da arattı. Sabah yediydi. Bugün hava soğuktu ve yanında AirPods'u yoktu, bu yüzden telefonu kulağına yaslayarak onu eski usul aradı. Telefon çaldı, çaldı ve parmakları soğuktan karıncalanmaya başladı... Sesli arama altıdan daha fazla kez çaldıktan sonra Noah'nın cevap vermeyeceğini, saatin çok erken olduğunu düşündü. Ama tam telefonu kulağından çektiği anda

bağlantı kuruldu ve Becca garip bir şekilde coşkulu bir, “Merhaba!” sesi duydu.

“Ah!” dedi Becca. Onun sesini duymanın ne kadar güzel olduğunu, orada olduğu için, cevap verdiği için nasıl sevinçle dolduğunu fark etti. “Ben de tam çok erken olabileceğini düşünüyordum. Açtığına çok sevindim!”

“Evet!” dedi Noah yüksek sesle, şarkı söyler gibi konuşuyordu. “Aslında ben de tam duş almak üzereydim. Selam bebeğim!”

“Bebeğim mi?” Becca gülümsedi. “Vay canına. Beni gerçekten özlemiş olmalısın. Bana bebeğim dediğini hiç duymamıştım. Sadece bir kere söylemiştin ve ben de dalga geçmiştim.”

“Ne?!” dedi Noah yine yüksek sesle. Hâlâ şarkı söyler gibi bir tonu vardı ve bu garipti. “Hayır!” dedi. “Ben sana bunu hep söylüyorum!”

Becca yürümeyi bıraktı. *Ters giden bir şeyler vardı.*

“Tamam,” dedi Becca daha fazla itiraz etmeden. Parkın etrafına bakındı. Gri gökyüzünde tehditkâr, uğursuz bir hava vardı. Sanki yaklaşan bir tehdidi haber veriyordu. “Şey... Ben de tam seni düşünüyordum. Senden pek haber alamadım. Meşgul olduğunu biliyorum. Sadece geri dönmek için sabırsızlanıyorum, hepsi bu. Her şey yolunda gidiyor mu?”

“Evet, evet,” diye yanıtladı Noah hızlıca. “Gerçekten iyi.”

Ve sonra o sesi duydu. Bir kapının çarpma sesi. Noah konuşmadı ve Becca da kendisinin konuşamadığını fark etti. Az önce duş almak üzere olduğunu söylemişti. Böyle yüksek sesle çarpan kapı sadece otel odasının kapısı olabilirdi, banyonun değil. Duş alacaksa da otel kapısından dışarı çıkmazdı. O halde biri ya odasına girmiş ya da çıkmıştı.

“Kim o?” Becca nefesini tutmuş cevap beklüyordu ve Noah ona hiçbir şey, hiç kimse olmadığını söylemeye çalıştığında içindeki his alev aldı.

“Rachel,” dedi sonunda Noah. “Benim için bir şey bıraktı da.”

“Rachel...” Tanıtım işlerini yürüten ve turnede onunla birlikte olan kişi John adında bir adamdı. Ve sonra jeton düştü.

“Rachel White mı? Eski sevgilin mi?”

Noah uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Becca’nın tek duyduğu onun nefes alıp veriyeydi. “Çok üzgünüm Bec,” dedi sonra kısık sesle. “Her şeyi berbat ettim.”

37

Mesaja Cevap Vermezse

Becca oturma odasında volta atıyordu. İleri geri, ileri geri... Noah, Birmingham'daki havaalanında bagajını aldıktan sonra ona canlı konum göndermişti ve Becca ekrandaki küçük haritada onun M42'nin güneyine doğru dikkat çekici derecede yavaş bir hızla ilerlediğini ama sonrasında hızlanarak King's Heath'e doğru geldiğini gördü. Kavşaktan çıkmış, Portway Adası'ndan sola dönmüştü. Becca'nın ona ne söylemek istediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Henüz kimseye bir şey söylememiştii. Hissettiği acı o kadar derininde, o kadar yakıcıydı ki ağzını açarsa çığlık atacağından ve asla durmayacağından endişeleniyordu. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştii. Üç gün önce parkta durduğu yerde telefonu kapatmış, eve yürümüş, duş almış ve hava kararana kadar dört saat boyunca duvara bakmıştı. Noah onu arka arkaya aramıştı ama telefonu mutfaktaki büfenin üzerindeydi ve sessiz alınmıştı. Apple saatini de çıkarıp uzakta bırakmıştı.

Sonrasında her zamanki gibi kimseye bir şey fark ettirmeden işe gidip gelmiş ve yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi, işini yapmayı ve bir ayağını diğerinin önüne atmayı başarmıştı. Telefonuna tekrar bakması ise otuz altı saat sürmüştü. 54 mesaj, 19 cevapsız arama ve bir e-posta vardı: *Bec. Seni kaybedemem. Cuma günü eve geliyorum. Açıklayabileceğimi sanmıyorum ama hayatımızın geri kalanındaki her günü bunu telafi etmek için harcayacağıma söz verebilirim.*

Noah şimdi daha da yaklaşmıştı. Becca pencereden dışarı baktı. Kapıya bir minivan yanaşmıştı. Şoför bagajdan bavulları çıkarmaya yardım etmek için indi ve yağmurdan ıslanmış, yorgun görünen Noah evin kapısına doğru yürüdü.

“Becca,” dedi Noah kapı açıldığında.

Becca ona baktı, gerçekte kim olduğuna dair ipuçları bulmaya çalışıyordu. Tanıdığını sandığı kişi o değildi. Tanıdığını sandığı Noah dünyanın öbür ucunda başka bir kadınla birlikte olmazdı. Tanıdığını sandığı Noah onun kalbini bu kadar kırmayı düşünemezdi bile. Bu kadar pervasız olamazdı.

Onu içeri aldı. Karşılıklı kanepelere oturdular.

“Seni seviyorum,” dedi Noah. “Yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum ama *seni* istiyorum. *Seni* seviyorum.”

Becca metanetle başını salladı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Tamamen uyuşmuştu. “Beni seviyorsan, neden böyle bir şey yaptın?” diye sorarken sesi bomboş çıktı. “Peki, aslında... Tam olarak ne yaptığından emin değilim.”

Noah başını salladı. Bir okul çocuğuymuş da azarlanmış gibi duruyordu. “Oradaydı,” dedi Rachel’in adını kullanmadan. “New York’taki ilk durakta. Ve ısrarcıydı. Miami’de ne istediğini açıkça belirtti... Beni geri istediğinden değil, hiç ciddi değildik

ama aramızdaki her neyse onu devam ettirmek istediğini söyledi.”

Becca dudaklarını ısırıyor, düşünüyor. Onunla Miami’de tatil ederken de içindeki hisleri asla göz ardı etmemeliydi. Rachel’in hâlâ ondan hoşlandığını biliyordu, sözde bir erkek arkadaşı olmasıyla ilgili söyledikleri ne olursa olsun.

“Hayır, dedim. Seninle birlikte mutlu olduğumuzu söyledim. *Mutluyum* Bec. Ama sonra turun ilk randevusuna röportajcı olarak geldi ve şehir dışında biri ekipten ayrılınca o da onun yerine geçti ve... Bunun bir bahane olmadığını biliyorum ama sanırım bunun olmaması gerektiğini kanıtlamak için olmasına izin verdim, anlıyor musun? Ona ve kendime, artık hiçbir şey olmadığını kanıtlamak için ve...”

Becca gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Böyle bir şeyi neden yapmıştı ki? Neden aşklarını test etmişti? Becca onu seviyordu ya da... sevmişti. Şu anda nasıl hissettiğini bilmiyordu. Söyleyebileceği ya da sorabileceği her şey boğazında düğümleniyor ve o sustukça Noah konuşmaya devam ediyordu. Ayrıntıları bilmek de sapkın, mide bulandırıcı bir zevkti. Canını yakıyordu, ondan durmasını istedi.

“Eski sevgilinle ilgili kafamda bir şeyler vardı, sana çiçek göndermesi ve senin bana söylememiş olman... Beni onun için terk edeceğinden korktum Bec.”

“Peki hangisi?” diye sordu Becca. “Bunu Rachel’la aramızdaki ilişkinin bittiğini kanıtlamak için mi yaptın, yoksa birinin bana çiçek göndermesi ve benim de bunu söylemememden dolayı beni cezalandırmak için mi?”

“Bunu bana neden söylemedin?”

“Benimle iletişime geçmeye çalışmasını bir kenara bırak, bir eski sevgilim olması fikrinden bile nefret ediyorsun Noah. Bu

benim suçum değil. *Senin* suçun!” Becca’nın sesi giderek yükseliyordu. “Sen seçimini aldatmaktan yana kullandın. Bu SENİN suçun!”

“Tamamen benim sorumluluğumdaydı. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Bu konuda çok berbat hissediyorum. Bec?”

Noah kendi koltuğundan kalkıp onunkine geldi, yanına oturdu ve elini uzattı. Becca onun elini tutmasına izin verdi ama bunun hiçbir etkisi yoktu.

“Beni affetmene ihtiyacım var,” dedi Noah, Bec’e. Bec ona bakmaya, odaklanmaya çalışıyor ama sanki onu göremiyordu. Gözlerini onun yüzüne, vücuduna odaklayamıyordu. Onun sadece belli belirsiz farkındaydı.

“Beni bile bile nasıl incitebildiğini anlamıyorum,” dedi sonunda. “Beni kazara incitmedin. Beni incitmek için bir seçim yaptın.”

Noah onu dikkatle dinliyordu. Tavana baktı, yere baktı, kucığında tuttuğu ellerine baktı.

“Biliyorum,” dedi ardından. “Ve eğer bu yüzden seni kaybedersem hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım. Bec, dinle. Buradayım ve seni sevmeye devam etmeme izin vermeni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Seni buldum bir kere ve sensiz ne yaparım bilmiyorum... Biliyorum, bu bir bahane değil ama... Sana daha önce anlattığım gibi annem... Beni sevgiye muhtaç bir adam haline getirdi ve kendimden nefret ediyorum. Birine ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum, bu yüzden kadınlar beni *terk etmeden* önce onları kendimden uzaklaştırıyorum.”

Sonra hıçkırmaya başladı, dudaklarından gürültüyle hıçkıklar dökülüyordu ve bu sahne Becca’nın yanağına bir tokat gibi indi. Becca’nın bilinci tekrar odaya, oldukları yere çevrildi. Noah’nın yüzünün neredeyse çirkin görünecek şekilde buruşma-

sını, burnunun akmasını, gözlerinin yuvalarından fırlayacakmış gibi durmasını, yüzünün kızarmasını ve leke leke görünmesini izledi. Sadece bunu hak edecek ne yaptığını anlamıyordu. Ama sonra aklına bir fikir geldi.

Tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Onunla tanışmak, ona âşık olmak, nişanlanmak. Bu gerçek hayat değildi. Gerçek hayat sürtüşmelerden ve hatalardan ibaretti. İnsanlar yanılabilir, hata yaparlardı. Dünyada en çok sevdikleri insanları bile üzerlerdi. Bu, bir zamanlar onlara verilen sevginin geri alınması, hatalı bir ürün için para iadesi yapılması gerektiği anlamına mı geliyordu?

Becca iç çekti. Çok yorgundu. Bunu öğrendiğinden beri uyumamıştı ve şimdi yüz yıl boyunca uyuyabilirdi. Elini onun kine uzattı ve tuttu.

“Seni terk etmiyorum,” dedi usulca, şimdi kendi kendine ağlıyordu. “Ben bir söz verdim.”

Adamın rahatlayarak döktüğü gözyaşları Becca’nın omzunda ıslak lekeler bıraktı ama Becca onun gibi değildi. Metanetliydi. Kararlıydı. Bu işi sonuna kadar götürecektir cesareti arıyordu çünkü bu kadar yolu bu noktada pes etmek için kat etmemişti. Başka seçeneği yoktu. Herkes hata yapardı. Becca devam edebilirdi. Edemez miydi? Üstelik Noah da bu kadar üzgünken...

.

38

Mesaja Cevap Verirse

Mike'tan ayrılmanın en kötü yanı, bunu kayınvalidesine ve kendi annesine söylemek oldu. Herkes hayal kırıklığına uğramış ve üzülmüştü çünkü aşklarına gerçekten inanmışlardı. Shelley tamamen ayrılmak yerine düğünü ertelemelerini önerdiğinde Becca, "Artık bildiklerimi yok saymam anne," dedi.

"Ama anlamıyorum hayatım. Hafta sonları geri dönecek ve sonuçta iş sonsuza dek sürmeyecek. Biraz acımasız davranmıyormusun?"

Becca annesine bunu anlatmaya çalıştı. "Benimle iş hakkında öncesinde konuşmadı bile, anne. İş bana danışmadan kabul etmiş çünkü sorun yaratacağımı biliyordu."

Jia Li ve Carlos ise daha anlayışlı davrandılar. Becca da tescilliye salonda bulmuştu, gününü ekstra randevularla dolduruyordu. İş onun sığınağı olmuştu. İnsanlarla tatil planları ve neler yaptıkları hakkında sohbet ediyordu. Bir ara manifest ritü-

elindeki Monique gelmiş, sonunda kocasını terk ettiği haberini vermişti. Carlos da Heidi'yi gördüğünü söylemişti, o da tamamen iyileşen kız kardeşi için dua ediyordu. Becca belki beklediği Bay Doğru'yu bulamamış olabilirdi ama çevresindeki pek çok insanın hayalleri gerçekleşmiş ve bu da Becca'nın umut ateşini körüklemişti.

"Cesaretine hayranım," dedi bir gece kapanıştan sonra yanına uğrayan Jia Li. Haoyu, Dave'le birlikteydi ve böylece Jia Li de nadir görülen bir özgürlük gecesine kavuşmuştu. "İstediği şeyin peşinden gitmek gerçekten güçlü insanların işi. Ama fikrini değiştirmek ya da rotayı başka yöne döndürmek için daha da güçlü bir insan olmak gerekir."

"Teşekkür ederim," dedi Becca. "En iyisinin böyle olduğunu düşünüyorum. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa üzgünüm ama kalbim kırık değil."

"Kesinlikle ediyor," dedi Carlos.

"Bu yıl bana kesinlikle bazı şeyler öğretti. Farkında olmasam da beni tutan ve geri çekilmeme neden olan son ip de koptu."

"Keşkeleri temizledin," dedi Jia Li ve Becca bunu duyunca parmaklarını şıklattı çünkü tam isabet bir yorumdu.

"Ondansa kendimi seçtim," diye ekledi Becca. "O da artık bundan emin."

"Evet ama neredeyse onunla *evleniyordun*," diyerek Becca'ya takıldı Carlos. Becca ona baktı, gerçekler bir ton tuğla gibi yüzüne çarpmıştı.

"Zannetmiyorum, bunu yapmazdım," dedi Becca. "Gerçekleşmemesi gereken bir şeydi. Hem de hiçbir evrende."

39

Mesaja Cevap Vermezse

30 Kasım hızla yaklaşıyordu, düğüne sadece günler vardı. Noah, Becca'ya karşı tatlı, nazik ve özenli davranıyor ve Becca da onun gönlünü almasına, güvenini geri kazanmaya çalışmasına izin veriyordu. Kendine söylediği şey şuydu: Beyoncé ve Jay-Z'nin yaptığı gibi tekrar denemeyi aşka borçluydu. Belki tekrar güçlenebilirlerdi.

"Bec? Becca? Dünyadan Becca'ya?"

Gözlerini kırptırdı. Carlos yüzünün önünde elini salladı. Salonda geç saate kadar sadece ikisi kalmıştı ve ortalığı toparlıyorlardı.

"Özür dilerim," dedi Becca kendine gelerek. "Çok uzaklara dalmıştım." Kendini gülümsemeye zorladı. İşte son zamanlarda hep böyle dikkati dağılıyordu. "Bence şarap tadımı etkinlik takvimimiz için harika bir fikir, evet. Seks atölyesi konusunda o kadar emin değilim ama belki sonra ikna olabilirim. Ama şarap..."

Evet. Güzel.” Becca, Carlos’a iki baş parmağıyla onay verdi ve dürüst olmak gerekirse daha çok yüzünü buruşturmaya benzeyen bir coşku ifadesi takındı.

“Becca,” dedi Carlos. “Sen iyi misin? İyi olmadığını hissediyorum ve seni dinleyecek birine ihtiyacın olduğu ve benim de bu konuda ısrarcı olmadığım düşüncesine katlanamıyorum. Senin için daima buradayım, biliyorsun.”

Becca onun bu ses tonundan nefret ediyordu. Carlos ona karşı çok nazik ve şefkatli davranıyordu ve bu gerçekten sinir bozucuydu. Ne söyleyeceğini ya da her şey yolundaymış gibi nasıl davranacağını bilemiyor ve bu yüzden aralarındaki sessizlikler patlamaya hazır küçük bombalara dönüşüyordu. Carlos neler olup bittiğini sorduğunda Becca geçiştiriyordu ama artık konuşmak zorunda kalacağını hissetmeye başlamıştı çünkü yakında bunu birine söylemezse evlenemeyecekti.

“Hayır, iyi değilim,” dedi Becca ve sesi uzun, karanlık bir tünelin diğer ucundan geliyor gibi çıktı. Sonra kendini düzeltti. “Yani... Artık iyiyim ama hiç iyi değildim.” Gözlerine dolan yaşları bastırmak için başını kaldırdı. Bu işe yaramayıp da gözyaşları taşığında silmek için iki parmağını kullanıp hızlı hızlı göz kırptı. Tamam. İstese de istemese de döküleceklerdi. Kahretsin...

“Otur,” dedi Carlos, Becca’nın ondan duyduğu en ciddi ses tonuyla. Bir sandalyenin etrafında döndü, kapıyı kilitledi ve diz dize oturmak için başka bir sandalye çekti.

“Yavaşça, en baştan başla ve bana her şeyi anlatana kadar devam et, tamam mı?”

“Bir şişe açabilir misin?” dedi Becca personel mutfağını işaret ederek. “Herhangi bir şey olur.” Hikâyesinin başlangıcının anımsadığını, ona tam olarak neyi nasıl ifade etmek istediğini

düşündü. Carlos içeriden soğuk bir şişe şampanya ve iki kupa buldu, telefonundan pizza siparişi verdi, resepsiyondan mendil aldı ve bekleme alanından da dizlerine örtmek için bir örtü kapı.

Becca bir kere başlayınca bir daha durmadı. Ona her şeyi anlattı. O konuştukça Carlos'un ifadesi daha da kararıyordu. Ta ki yemek yiyip bir şeyler içene ve Becca, Carlos'un düşünmesi için ona biraz boşluk tanıyana kadar bu devam etti.

Carlos'un sonuca varmasını bekliyordu. Bunu atlatmasına yardımcı olacak, her şeyi zihninde uzlaştıracak özel cümleyi duymak istiyordu. Bunun yerine Carlos ayağa kalktı, bartaniye-yi nazikçe dörde katladı ve şöyle dedi, "Onu öldüreceğim."

Carlos arka kapıya, personel odasına doğru fırladı ve paltosunu alacak kadar yavaşlama zahmetine bile girmede. Becca önce bunun kötü bir şaka olduğunu düşündü ama hızı, kararlılığı... Geri dönmemesi aksini söylüyordu. Becca çantasında anahtarlarını aradı ve onu takip etmek için ayağa kalktı. Yağmur yağıyordu, kasım ayında bulanık damlalar halinde yağan ve insanı iliklerine kadar ıslatan bir yağmurdur. Arka yoldan giden birinin Becca'nın evine ulaşabileceği iki yol vardı ve Becca durup sağa sola bakarak Carlos'un hangi yöne gittiğine karar vermeye çalıştı. Önce bir tarafa baktı sonra diğer tarafa.

"Lanet olsun," dedi kararsız bir halde başını sallayarak. Ama sonra aniden sağa dönüp arka sokağın sonuna saptı.

"Carlos!" diye bağırdı onu gördüğünde. Parka doğru yürüyordu. Uzun kollu tişörtü sırtına yapışmıştı ve başı öne eğikti. Becca, her adımı yere ağır ağır vururken onun omuzlarındaki ve

sırtındaki tüm kasları seçebiliyordu. Ellerini yumruk yapmıştı. Bir video oyunu karakteri gibi kan ve intikam peşindeydi. “Tanrı aşkına! Carlos!”

Becca koşmaya başladı, ona yetişmesi hiç de zor değildi. “Carlos!” diye tekrarladı. “LÜTFEN!”

Becca ona yetişmekle kalmayıp önüne geçti, böylece onunla yüz yüze gelebilirdi. “Dur,” diye yalvardı ona ve yolunu kesmek için bir o yana bir bu yana kollarını salladı. Şimdi parkın kenarındalardı ve yağmur daha da şiddetleniyordu. İki elini Carlos’un omuzlarına uzattı. Carlos ona baktığında kirpiklerinden ve çenesinden yağmur damlaları dökülüyordu. “Bu senin kavgan değil Carlos,” dedi.

Becca da en az onun kadar ıslanmıştı. İnce trikosunun yakası sünger gibi olmuştu ve saçları yüzüne kalın şeritler halinde yapışmıştı.

“Tabii ki benimle ilgili,” dedi Carlos. Nefesi ağırlaşıyor, geniş, iddialı omuzları aldığı nefeslerle yükselip alçalıyor, burun delikleri genişliyordu. “Senin için her şeyi yaparım.”

Becca konuşmak üzere ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi.

“Anlamıyorsun, değil mi?” dedi Carlos başını öfkeyle sallayarak. “Senin için en yüksek dağa tırmanır, en derin denize dalarım. Seni mutlu edecekse hiç tanımadığın biriyle evlenmenin iyi bir fikir olduğuna bile inanabilirim. Ama onun sana, kalbine sahip olması ve bu şekilde, bu denli umursamazca davranması...”

Becca’nın görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaştı ve gözlerini kırptırdıkça gözyaşları döküldü. Carlos gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Arkadaşının yakışıklı yüzüne kaç kez bakmıştı? Ama şimdi, konuşma tarzına bakılırsa Carlos onun... arkadaşı değildi. Şu anda bir arkadaştan çok daha derinde sevdiği bir adamın yüzüne bakıyordu. Ve karşılığında onu çok seven bir adamın...

Sonunda gerçeği, çok uzun zamandır etrafta dolanan gerçeği fark etti.

“Becca... Kahretsin.” Carlos elini kaldırdı, belli ki bir şeye yenilmiş hissediyordu. Becca aniden neyin yaklaşmakta olduğunu hissetti ve bir anda buna inanamadı. Carlos mu? Carlos. Boğazında bir yumru vardı, nefesi sığ ve kesik kesikti. İşte bu. Artık geri dönüş yoktu. Gerçekleşiyordu. Ve bunu istiyordu.

Carlos devam etti. Kelimeler ağzından yağmur damlaları gibi dökülüyordu. “Seni uzun zamandır tanıyorum. Neredeyse her zaman da sevdim. Arkadaş olduğumuzu *biliyorum*. Birlikte bir iş yürüttüğümüzü *biliyorum*. Ve her zaman kendime, eğer sen de aynı şeyi hissediyorsan riske girmeye değeceğini ve eğer sen de aynı şeyi hissediyorsan bir şeyleri açık edeceğimi söyledim. Ama son zamanlarda... İstersen bunu hayal ettiğimi söyleyebilirsin, bilmiyorum ama Becca, senin de bana âşık olduğun hissinden kurtulamıyorum. Bu ne kadar korkunç bir fikir olsa da... Ama ne olursa olsun, sana bunu yapan bir adamla evlenemezsin. Beni sevmek zorunda değilsin ama onunla evlenemezsin.”

Yağmur yağmaya devam etti. Carlos durdu, nefes nefese kalmıştı. Becca ona baktı. O tanıdık, sinir bozucu, mükemmel, arkadaş canlısı, ona dünyaları ifade eden yüze... Artık yapacak tek bir şey kalmıştı. Becca ona doğru atıldı ve Carlos onu yakaladı. Vücudu sağlam, tutuşu netti. Kendini onun dudaklarında kaybetti, dilini dilinde hissediyordu. Bir sürü düşüncesi, bir sürü endişesi vardı ama orada bugüne dek asla kabul etmediği şeye teslim olurken hepsi kaybolup gitti, hiçliğe dönüştü. Sadece Carlos ve Becca vardı ve bu ona çok ama çok doğru geliyordu...

Becca zamanında pek çok erkekle öpüşmüştü ama hiçbiri, kesinlikle ama kesinlikle hiçbiri bundan daha gerçek bir ilk öpücük gibi hissettirmemişti. Carlos hem güçlü bir şekilde hem

nazikçe Becca'ya sarılıyordu. Böylece Becca da onun şefkatine boyun eğdi. Carlos kendinden emindi ancak kibirli değildi. Bunun sebebi de şu anda bulunmak isteyeceği başka bir yer olmamasıydı. Becca onun kalın boynunun arkasına uzanırken parmak uçları saç çizgisinin dibindeki dövmeyle okşadı. Carlos'un şefkatini hissetti. Carlos onun ve anın tadını çıkardı. Onun için bu kadar özel olduğunu bilmek Becca'nın içini eritiyordu. Becca hafifçe inledi.

"Sakın böyle sesler çıkarma Becca Calloway," dedi Carlos onun dudaklarına doğru. "Yoksa bundan sonra olacaklardan ben sorumlu olmam."

Becca, Carlos'u çıplak olarak düşündü. Onu içinde hissetmenin nasıl bir şey olacağını düşündü... Bu tüm vücudunun zonklamasına neden oldu, arzusu içinde çılgınca yükseliyordu. Ama bu hissettiği şey fiziksel olmanın ötesindeydi. Kalbi sanki on katı kadar kabarmıştı ve bu aşktı; gerçek ve doğrudu. Her zaman öyleydi.

"Ben de sana âşığım," dedi Becca. "Yeterince açık değilse söyleyeyim." Hafifçe güldü. Nazik, mahcup bir kıkırdamaydı bu ve Carlos da ona gülümsedi. Becca onun biraz rahatladığını hissediyordu. Carlos hamlesini yapmış, Becca da karşılık vermişti.

"Evet, bu gerçek," diye devam etti Becca. Elleri şimdi onun saçlarında, sırtında, kollarındaydı. Onu keşfediyor, hâlâ orada olup olmadığını, bunun gerçek olup olmadığını kontrol ediyordu. "Bunu hiç ama hiç düşünmek istemedim çünkü seni kaybedemem. Ama seviyorum. Seni seviyorum."

"Bunu söylediğini duymayı çok uzun zamandır istiyordum." Carlos alnını onunkine dayadı ve Becca her şeyiyle onu yüreğinde hissetti. Sonsuza dek böyle kalabilirler miydi? Şimdi bu an geldiklerine göre gitmesine izin vermek istemiyordu. Ona bakın

ve sakallı bronz yüzünü, çok iyi bildiği gülümseme çizgilerini, gözlerini, dudaklarını izledi. Tanrım, dudakları... İkisi orada öylece durdular. Birbirlerine dokundular, nefes aldılar ve bakiştılar. Becca buna dayanamıyor, daha fazlasını istiyordu. Onun içinde kaybolmuş ve kendini bulmuştu.

Kim bilir ne kadar süre bu şekilde kaldılar. Ama yeterince uzun olmadığı kesindi...

Sonunda Becca yeniden yağmurun ve dışarıda olduklarının farkına vardı. Yanlarından geçen bir motosikletin vızıltısı ikisini de daldıkları o andan çıkaracak kadar güçlüydü ve Becca endişelendiği tek şeyi yüksek sesle söylemek zorunda kaldı. Sadece onun da her şeyin yolunda gideceğini söylediğini duymak için...

“Bunu berbat etmek istemiyorum.”

Carlos keyifli bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Berbat etmeyeceğiz.”

“Emin misin?”

“Becca, başka hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Bir başka uzun, enfes öpücüğün tadını çıkardılar. Becca ona inanıyordu. Yine de yapması gereken son bir şey vardı. Noah'yla yüzleşmesi gerekiyordu.

Ve Carlos sanki onun aklını okuyabilmiş, aklına ne geldiğini tam olarak anlayabilmişti.

“Git,” dedi kısaca. Ses tonu güçlü ama bir yandan da yumuşaktı.

Becca, ne yapacağı ortada olsa bile bundan sonrasının onun için zor olacağını anladığını söyleyebilirdi. Nişanlısıyla ilişkisini düzgün bir şekilde bitirmeden önce Carlos'la bu noktaya geldiği için kısa süreli bir suçluluk hissetti. Her ne kadar önce Noah onu aldatmış olsa da...

“Git ve sana hak ettiğin gibi davranmanın ne demek olduğunu bilmeyen o aptalla ilişkini bitir. Sonra bana geri dön ve seni tam da gerektiği gibi sevmeme izin ver.”

Becca zorlukla yutkunarak başını salladı. “Bu ânın bitmesini istemiyorum,” dedi ve bu dürüstlüğü alnına kondurulan bir öpücükle ödüllendirildi. Carlos’un da ayrılmak zorunda kalmamayı dilediği sözsüz bir itiraftı bu.

Sonunda birbirlerine kavuşmuşlarken elini onunkinden ayırmak ve ondan uzaklaşabilmek için tüm gücünü kullanması gerekiyordu. Bunu yapmalıydı. Geri dönmek ne kadar güzel ve ne kadar doğal bir his olacağını bilerek uzaklaştı.

“Kalçaların o ıslak kotun içinde inanılmaz görünüyor!” diye bağırdı Carlos, neredeyse parkın kenarındayken. Becca dönüp ıslak ağaçların ve karanlık asfaltın üzerinden ona baktı. “Gerçekten olağanüstü!”

Becca şakacı bir ifadeyle gözlerini devirdi. Âşık olduğu Carlos işte buydu. Bir aptal ama onun aptalı... Onu nesneleştiren bu esprisi, içinde yükselen seksi bir kıpırtıyla telafi edildi ve Carlos tekrar ona doğru ilerlemeye başladı. Onu kolundan tutup arkasını döndürdü ve vücudunu kendi vücuduna bastırdı. Becca’yı iki eliyle kavramıştı.

“Dürüst olmak gerekirse... Bunca zamandır ellerimi senden uzak tutmayı nasıl başardım asla anlayamıyorum. Tamamen aşk denizindeyim ama bir de,” dedi dramatik şekilde bir nefes alarak. “Ahh, yemin ederim...”

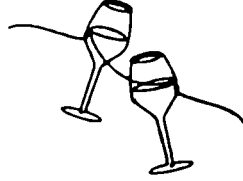
Becca sevinçle başını geriye attı ve Carlos’un öpebilmesi için boynunu ona çevirdi. Sonra onun poposuna hafifçe vurup, “Ağır ol bakalım,” dedi.

Carlos ona tekrar sarıldı. “İmkânsız,” diye yanıtladı. “Canavarı serbest bıraktın.”

“Aman Tanrım, durmalıyız artık!” diye ciyaklayarak Becca, Carlos’un elinden kurtuldu. Bu gidişle sabah olacaktı ama bir an önce gidip hayatını düzene sokması gerekiyordu. “Dikkatimi dağıtma! Bırak da gidip şu işi...”

Carlos başını salladı. “Evet.” Sonra onu bıraktı ve ellerini kaldırdı. “Uslu duracağım,” dedi gülümseyerek ama sanki onu burada, şu anda yiyip bitirebilecekmiş gibi baştan aşağı süzüyordu. Becca, Carlos’un gözbebeklerinin nasıl büyüdüğüne bakarken ondan böyle bir ilgi görmenin verdiği hisse bayıldı.

“Ama ben durmayacağım,” diye göz kırparak karşılık verdi Becca ve o sırada Carlos’un yüzünden geçen eşit ölçüde aşk ve şehvet dolu o ifade fotoğrafını çekip çerçeveletmek isteyeceği, olan ve olabilecek her şeyin mükemmel bir yansımasıydı...

Mesaja Cevap Vermezse

Noah ona kapıyı açtı. Sırılsıklam halde olsa da en azından şimdi ne yapması gerektiğine karar vermişti.

“Tanrım,” dedi Noah. “Senin için bir taksi gönderebilirdim Becca. Şu haline bak! Anahtarların nerede?”

Becca içeri girmedi. Burası onun eviydi ama yine de içeri girmek istemiyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Noah. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. Becca onun gözlerine baktı, bunun ona son kez bu şekilde bakışı olacağını biliyordu. Nişanlısına. Sevdığı adama... Ve bu gerçektir. Aşkları hakkında uydurduğu hiçbir şey yoktu; ona açık olmaktan hiç çekinmemişti. Onu tanımaktan, onunla sevişmekten ve sonrasındaki hiçbir şeyden. Ama Becca, Miami’deyken Noah’nın kalbinin tam olarak ona ait olmadığını biliyordu. Noah ona bu konuda yalan söylemişti. Noah da onu sevdiğine inanıyor olabilirdi ama sevse bile bu Becca’nın hak ettiği türden bir sevgi değildi.

Becca gerçekten onunla evlenebilecek miydi? Ya da Noah teklif ettiğinde ciddi miydi? Becca kabul ederken ciddi miydi? Öyle sanmıştı. Mutlu olabileceklerini düşünmüştü.

Şimdiyse Becca, Noah'nın ona ihanet edebileceğini biliyordu. O an hissettiği güç ona, Becca'nın kalbinin bir parçasını ondan sakladığını söylüyordu. Kendine itiraf edemese de aslında Carlos'a ait olan bir parçaydı bu. Artık Carlos'un bu parçayı gördüğünü biliyordu ama yine de ilişkiyi bitirmek zorunda olmasının nedeni bu değildi. Olay gerçekleştiğinden beri haftalardır bitik durumdaydı ve ikisi de bununla yüzleşemeyecek kadar korkak davranıyordu. Carlos ise üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir konuydu. Şimdilik sadece Becca ile Noah vardı ve on saniye sonra ise sadece Becca olacaktı, yine tek başına.

“Bitti,” dedi ona ve Noah da başını salladı.

“Öyle olduğunu biliyordum,” dedi. Ardından eşyalarını topladı ve gitti. O giderken Becca gözünü bile kırpmamıştı.

Mesaja Cevap Vermezse

“Selam,” dedi Becca ertesi sabah kuaför salonunun ön kapısından içeri süzülürken. Carlos çoktan oradaydı, Dana da gelmişti.

“Selam,” dedi Dana.

“Merhaba,” dedi Carlos da.

Becca salondan dışarı baktı. Gökyüzü bugün parlak ve masmaviydi. Dün geceki fırtına her şeyi temizlenmişti. Güneş tepede parlıyordu ve bu yüzden hava soğuk olsa bile her şey umut dolu ve mümkün görünüyordu. Noel yaklaşıyordu, yapılacak kutlamaların neşesi yayılmaya başlamıştı. Becca dün gece sonunda belki bir saat kadar uyumayı başarmış ve her şeyin nihayet olması gerektiği gibi olduğu hissiyle uyanmıştı. Noah ona bir mesaj göndermişti: **Özür dilerim.** Karşılığında Becca da üzgün olduğunu söylemişti. **Başka ne** diyebilirdi ki?

“Çantayı ve ceketini personel odasına koydum,” dedi Dana başını ön bürodaki bilgisayardan kaldırmadan. “Carlos dün gece aceleyle çıktığını söyledi. Her şey yolunda mı?”

“Evet, teşekkür ederim. Oradan alırım,” dedi Becca, Carlos’a utangaç bir bakış atarak.

Ardından arka odada Carlos’un, Dana’ya yiyecek bir şeyler alması için banka kartını uzattığını duydu.

“Bugün kendimi çok cömert hissediyorum,” dedi Carlos, Dana’ya. “Hepimiz için kahve ve yiyecek bir şeyler almak ister misin? Ne istersen al.”

Dana onların yalnız kalmak istediklerine dair bir şeylerden şüphelenmiş olsa bile bunu belli etmedi.

“Gitti,” diye fısıldadı sonra Carlos kapı aralığında belirip. Sesi kısık bir hırıltı şeklinde çıkmıştı. Kapının ahşabına yaslanmış duruyordu. Yüzü ciddi ve düşünceliydi. Becca yanağının içini ısırdı. Gülümsemek üzere olmak ona neredeyse aykırı hissettiriyordu. Carlos onun en iyi arkadaşıydı ama yine de burada, ona başka bir şekilde, daha fazlasını hissederek bakıyordu. Koyu renk saçları, düzgünce kesilmiş sakalı, spor salonunda şekillenmiş omuzları ve kasları, altında dövmelelerinin olduğunu bildiği gömleğiyle Carlos işte orada duruyordu. Becca geçmişte onun dış görünüşüne hep sataşmış, sanki Carlos onun tipi değilmiş gibi davranmıştı. *Kasabanın delikanlısı...* Evet, onu bir kol mesafesinde uzak tutmak için böyle etiketlemişti. Ancak doğru dürüst baktığında gözlerindeki yumuşaklığı, şakaklarındaki birkaç beyaz teli görebiliyordu. Carlos seksi, yakışıklı ve güzeldi. Tüm bunların bir karışımıydı. Ve dün gece Becca’ya onu istediğini söylemişti.

“Düşünüyordum da,” dedi Carlos. Ona bakarken dudaklarını yaladı. Anında Becca’nın bacaklarının arası zonklamaya başladı. Vücudunu onunkine nasıl bastırıldığını, yağmuru ve birlikte geçir-

dikleri dakikaları hatırladı. Bir gün dönüp buna gülecekler miydi? Yoksa bu nasıl bir araya geldiklerinin efsanevi hikâyesi mi olacaktı?

“Dinliyorum,” dedi Becca alçak sesle. “Ne düşünüyordun?” Becca bunu sanki onunla alay ediyormuş gibi, müstehcen bir rüya ya da yaramaz bir fikir duymaya hazırmış gibi söylemişti. Dahası onunla daha önce şaka yaptığını açıkça belli etmeden bu şekilde konuştuğu olmamıştı.

“Bence seninle bir randevuya çıkmalıyız. Bilirsin işte. Olması gerektiği gibi ilerlemeliyiz.”

“Olması gerektiği gibi zaten,” dedi Becca ona. “Birbirimizi tanıyoruz.”

“Hayır,” dedi Carlos başını iki yana sallayarak. “Tanıdığımızı sanmıyorum.”

Kendini Becca’ya sonuna kadar açarak Becca’nın ondaki savunmasız ve ürkek yanı görmesine izin veriyordu. Becca daha düşünceli olması gerektiğini fark etti. Bu iş ciddiydi.

“Tamam,” dedi ona ama başka bir tarafa bakamıyordu. Carlos’un onu tekrar öpmesini istiyordu.

Böylece o pazar gecesı kasabadaki suşı restoranında yan yana oturdular. Dizleri birbirine değiyor, kolları birbirine dolanıyor, gülerек yemek yiyip *sake* içiyorlardı. Her şey sonsuza dek değişmiş gibiydi.

“Aman TANRIM!” dedi Carlos sanki bu anı onun için sinir bozucuymuş gibi başını sallayarak. “MADE Festivali’ne getirdiğin adam mı? Tanrım, acayip dişleri vardı, küçük hamster dişleri...”

“Simon,” dedi Becca onaylayarak. “Ondan hoşlanmadığını biliyordum. Ona sürekli *dostum* diyordun, hem de her bir cümleinin sonunda! Sanki dost olmaya çalışıyormuşsun gibiydi ama bunu çok fazla söyleyerek tam tersi bir etki yaratıp hiç de dostça olmadığını belli ettin.”

“Teslim oluyorum,” dedi Carlos gülerek. “Geçen zamanın bir kısmında senin için mutlu olduğumu düşünmek istiyordum, diğer kısmındaysa, *Bu adamlarda ne buluyor*, diye düşünüyordum. Benim sahip olmadığım neye sahipler?”

Becca elini Carlos’un dizine uzatıp hafifçe sıktı. “Ama sen hiç ima bile etmedin ki,” diye hatırlattı ona. “Dürüst olmak gerekirse son birkaç yıl içinde herhangi bir noktada birisi bunun olacağını söyleseydi...”

“Evet,” diye araya girdi Carlos. “Ben de inanmazdım. İstiyordum ama çoğu zaman kendi kendime rol yapmak zorunda kalıyordum sanırım. Hoşlandığımı sandığım birkaç kızla da çıktım. Stephanie mesela, onu hatırlıyor musun?”

“Evet, Stephanie!” diye haykırdı Becca, elini dizinden kaldırıp yanlışlıkla ona vurarak. “Stephanie’den hoşlanmıştım!”

“O da senden hoşlanmıştı ama o da aynı şeyi düşündü. Tıpkı Noosh’un bizi birlikte gördükten bir saat sonra yapıtı gibi seni sevdiğimi görebildiğini söyledi.”

“Bu bana neyi hatırlatıyor biliyor musun?” diye sordu Becca. Eli şimdi onun avcundaydı, parmakları birlikte dans ediyordu. Bunun gerçekleşiyor olması Becca için tuhaf, harika ve çılgıncaydı. Başı dönüyordu sanki. Kıkırdadı. Sanki bu ona tam da doğru şeyi yapıyormuş gibi hissettiriyordu. “Bir yerde âşık olmanın iki yolu olduğunu okumuştum. Havai fişekler, anlık bir patlama. Ve bir de gün doğumu, geceden gündüze yavaşça doğan

aşk. Sen benim gün doğumumsun. Seni tanıdığım onca zaman içinde...”

İkisi de cümlelerini bitiremiyordu. Gerçek bir başlangıç böyle hissettiriyor olmalıydı. Her şey önlerinde yazılmamış halde duruyordu.

“Yine de bundan emin olduğum günü hatırlıyorum,” dedi Carlos. “Senin tam bana göre olduğunu düşünmüştüm. Doğruya doğru,” dedi Carlos gülerek. “Ama Trim’i ilk açtığımızda sakın, kendinden emindin. Sanki çözemeyeceğin hiçbir sorun yoktu, kendin çözemeyeceğin anlarda bile kime danışacağını biliyordun. Müşteriler seni sevdi, herkes sevdi. İşimizin ilk ayını kutlamak için dışarı çıkmıştık.”

“Fox and Hound’a mı? Bunu hatırlıyorum,” dedi Becca.

“Gece bire kadar kalmıştık, uzun uzun konuştuk... İş hakkında, hayatlarımız ve umutlarımız hakkında da. Bir noktada seni güldürmüştüm ve sen de bir anda gözümde daha da güzelleştin. Benimleyken attığın kahkahalar, müşterilere gülüşünden farklıydı. Çok içten bir kahkahaydı. Sanırım o zamandan beri seni böyle güldürmeye çalışıyorum.”

“Ahh!” dedi Becca gülümseyerek. “Ben de senin hiçbir şeyi ciddiye almadığını düşünüyordum.”

“Seni ciddiye aldım,” dedi Becca’ya.

Yemeklerini bitirip içkilerini yudumladılar.

Becca birdenbire gergin hissetti ve bu da onu hazırlıksız yakaladı çünkü ne zaman Carlos’un yanında gergin hissetmişti ki? “O zaman bu...”

“Sen ve ben mi?”

“Evet. Şimdi ne olacak?”

“Bir plan yapmak mı istiyorsun?”

“Evet, sanırım.”

Carlos başını iki yana salladı. Gözlerini yavaşça, dramatik bir şekilde kapatıyordu. “Ah Becca. Becca, Becca, Becca...”

“Ne?”

Carlos ona baktı. “Anlamıyor musun? Bir plan yok. Yazın hepimize o çılgın manifest ritüelini yaptırdığın ve evrene Bay Doğru’yla tanışmak istediğini ilan ettiğin zaman... ve ondan sonra yaşanan her şey sana planlarla ilgili ne anlatıyor?”

Becca onun nereye varmak istediğini anlayabiliyordu. İç çekti. “Kader için plan yapamazsın,” diyerek onun söylemek istediğini dillendirdi.

Carlos omuz silkti. “İstersen plan yapabilirsin, küçük tarihler belirleyebilirsin. Bu hayat üzerinde küçük de olsa bir kontrolün olduğunu düşünerek kendini kandırabilirsin...”

“Ama olacak olan olur,” diye ekledi Becca.

“Sanırım ikimizin de sonunda bunların gerçekleşmesi için geçen altı aya ihtiyacı vardı,” dedi Carlos. “Cesaretimi toplayabilmem için aldatılmana ihtiyacım olduğunu söylemiyorum ama bu hayatımda yaşadığım en şimdi ya da asla anıydı. Eğer sana daha önce söyleseydim, yani o müzik festivalinde ya da iş ortaklığımızın ilk ayından sonra bardaki o gecede... Bunu duymaya hazır olmayabilirdin.”

“Sanırım haklısın,” dedi Becca. “Tanrım, bu berbat bir şey. Neyin doğru olduğunu anlayamadan az daha çok büyük bir yanlış yapacaktım.”

“Ama şimdi bunun tadını çıkarıyoruz. Acele yok, zamanlarmalar yok, sınır yok.”

“Tamam,” dedi Becca. “İnsanlara söyleyecek miyiz?”

Carlos omuz silkti. “Söylemesek bile insanların bileceğini düşünüyorum. Jia Li’nin bunu anlaması için bize bakması yeterli. Hala doğum izninde olması iyi bir şey.”

“Jia Li!” diye haykırdı Becca. “Lanet olası Jia Li. Bana karşı ne hissettiğini biliyor muydu o?”

“Yıllar önceki o küçük öpüşmemizden sonra ona söylemek zorundaydım. Ona günah çıkarmıştım.”

“Tanrım,” dedi Becca bir yandan düşünürken. “Bir daha kimse kadınların ağzının sıkı olamayacağını söylemesin. Dürüst olmak gerekirse bana hiç ipucu vermedi.”

“Sanırım senin kendi doğal sürecinde anlamaman gerektiğini biliyordun.”

Becca garsondan iki içki daha istedi ve içkiler geldiğinde kadehlerini kaldırdılar.

“O halde ağırdan almaya ve olacıklara teslim olmaya...”

Carlos onu öpmek için eğildi. “Ya da benim durumumda zaten her zaman var olana artık teslim olmaya...”

42

Mesaja Cevap Verirse

Becca parkta yürürken yeni yıl daha parlak ve capcanlı mavi gökyüzüyle bahara geçiş yapıyor gibiydi. Palto ve güneş gözlüğü Becca'nın en sevdiği havaydı.

Son birkaç ayda olanları düşündü. Mike Londra'ya taşınmış, geçen yıl Becca'nın hayatındaki varlığı puslu bir anıya dönüşmüştü. Gerçek olduğundan emin olmadığı bir rüyanın parçası gibiydi. Evlenecekleri gün olan Yeni Yıl Arifesi gelip geçmişti ve Becca işteydi, meşguldü. Sevdiği şeyi yapıyordu ve bunu birlikte yapmayı sevdiği insanların arasına karışmıştı. Jia Li birkaç günlüğüne gelip gidiyor, Carlos ise Carlos olmaya devam ediyordu. Nazikti, kimi zaman rahatsız ediciydi ama hep yanındaydı. Dana işi bırakmıştı ve ilkokul öğretmeni olmak için eğitim alıyordu. Ancak yine de aylık etkinliklerinin düzenlenmesine yardımcı olmak istiyordu. Sevdiği İnsanlarla birlikte Becca'nın hayatı böyle akıp gidiyordu.

Belki bu yıl bir partiye gidecek, tanıştığı biriyle nişanlanacaktı.

Belki de önündeki on iki ayı bir şekilde hedefi ıskalayan erkeklerle tanışarak geçirecekti...

Ama belki de... Başka bir hayatta bile şu an kalbi kırıktı. Çünkü anlaşılan bu yıl, aksi yöndeki tüm iyi niyetine rağmen aşk için uygun bir zaman değildi.

Fakat her koşulda kendini mutlu sondan hiç olmadığı kadar uzakta hissediyordu ve otuz altıncı doğum gününde ağlamıştı. Hediyeler ve kartlar almıştı, Carlos da çok tatlı bir jestle ona suşi ve *sake* göndermişti. Yine de Becca duşta hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Aşkı bulmak neden onun için diğer herkesten daha zordu? Neden henüz gerçekleşmemişti? İşe giderken uzun iç monologlar yaptığı, kendini kendi kişisel romantik komedisinin baş kahramanı olarak hayal ettiği, düşüncelerini büyüleyici bir dış ses olarak kullandığı için mi?

Kendini Clemants'tan aldığı bir pastayla neşelendirmeye karar verdi ve serin klimanın altına doğru ilerledi. Tam o sırada manifest kraliçesinin ta kendisi Coco diğer yönden ona doğru geliyordu.

"Becca!" Coco onu görünce o kadar sevindi ki adeta bağırды. Becca da Coco'nun yüzüne yayılan bu hakiki sevinç karşısında kendini çok özel hissetti. "Ben de tam seni düşünüyordum!"

Kahve kuyruğunun arkasındaki adam onlara bakmak için başını çevirdiğinde Becca, *Ah, çok yakışıklı,* diye düşündü.

"Buralarda vakit geçirdiğini bilmiyordum," dedi Becca.

"Arınma ritüeli," diye açıkladı Coco ve kafenin duvarındaki saate bakarak ekledi, "Ve saate bakarsak... geç kaldım. Ama bir ara sana da uğramak istiyorum, saçımı kestirmem lazım."

“Eğer uğrarsan bizden olsun,” dedi Becca. “Sadece gelmeden önce bizi ara.”

“Anlaştık,” diyen Coco, Becca’nın konuşmasını bekledi. Sanki sadece sessizliği doldurmak için konuşacaklarmış gibi bir an sessiz kaldılar. Bir itirafta bulunmadan önce bunu yapmak daha mantıklıydı.

“Dileğim gerçekleşmedi,” dedi Becca onu bilgilendirmesi gerektiğini düşünerek. “Ama hâlâ umutluyum, yani...”

Coco kaşlarını çatı. “Öyle mi? Bu çok ruhaf çünkü auran senin biri tarafından gerçekten çok sevildiğini anlatıyor, bundan eminim. Bunu görebiliyorum.”

Becca omuz silkti. “Umarım yakında gerçekleşir,” dedi.

Coco göz kırptı. “Hiç şüphesiz.”

Vedalaştılar ve Becca, Coco’yla tüm konuşmalarını dinlediği belli olan adamın arkasında kuyruğa girdi. Adam kumaş pantolon ve bebe pembesi bir polo tişört giymişti, kolunun altında yünlü bir ceket vardı ve Becca’yı fark edince dönüp utangaç bir şekilde gülümsedi.

“Selam,” dedi Becca yabancıya. Çünkü adam onu tanımasa da tanıyormuş gibi bakıyordu.

Ardından Becca beklerken telefonunu çıkardı ve babasından gelen bir mesajı yanıtladı. Mike’ın babasıyla, yani Paul’la hâlâ görüşüp görüşemeyeceğini soruyordu. Geçen yıl yakınlaşmışlardı ve iki yaşlı adam bir arkadaşına ihtiyaç duyuyordu. *Görüş tabii ki,* diye cevap yazdı. *Eğer geçen yıldan çıkan iyi bir sonuç varsa o da bu olsun,* diye düşünüyordu.

O sırada önündeki adam arkasını döndü. “Şu tarçınlı çörekler nasıl, biliyor musun?” diye sordu vitrinin diğer tarafındaki tadıları işaret ederek. “Gerçekten karar veremiyorum da.”

Becca gülümsedi. Adam çok yakışıklıydı. Düzgün beyaz dişleri, koyu renk saçları ve köşeli çenesini çerçeveleyen hafif kur sakalları vardı. Tam onun tipiydi.

“Çok fazla seçenek olduğu için mi aklın karıştı?”

“Evet,” dedi adam başını sallayarak. “Bu konuda berbatım. Hayatımı yazı tura atarak, kaderin benim adıma karar vermesine izin vererek geçireceğim herhalde.”

“Yapabileceğin daha kötü şeyler de var,” dedi Becca. Adam güldü.

“Daha önce tanıştık mı?” diye sordu adam. “Kulağa seni tavlamaya çalışıyormuşum gibi geldiğinin farkındayım ama gerçekten öyle değil. Ben Noah.”

“Becca. Ve hayır, tanıştığımızı sanmıyorum ama yine de memnun oldum.”

“Şey,” dedi Noah. “Seçim yapmama gerçekten yardımcı olabilersen çok mutlu olurum. Pandemiden beri pek nakit taşımıyorum, bu yüzden yazı tura atmak için bozuk param da kalmadı.”

Becca ondan çok etkilendi. Çok rahat bir duruşu vardı. Becca’nın her zaman seksi bulduğu bir öz güven yayıyordu. Kendilerini ve etraflarındaki insanları sevdiği belli olan erkekler Becca’nın zayıf noktasıydı.

“Şuna ne dersin?” diye önerdi Becca. “Telefonumu arkama doğru uzatacağım ve hangi elimde olduğunu bilersen bir tarçınlı çörek alacaksın. Eğer bilemezsen de... Ahududulu tart ki bu benim favorimdir. Çıkan sonuçla ilgili hayal kırıklığına uğrarsan da en azından bilgi sahibi olmuş olursun.”

“Akıllıca,” dedi Noah, parmaklarını şıklatıp işaret parmağını göstererek. Sonra da sanki böyle ergenlere özgü bir hareket yaptığına inanamıyormuş gibi eline baktı. “Böyle bir hareketi hayatımda daha önce hiç yapmadım, yemin ederim.”

“Elbette.” Becca güldü, bu duygu hoşuna gitmişti. Karnında küçük kıpırtılar vardı ve flört etmenin anlık neşesi kanında yükseliyordu.

Kafede sıra Noah’ya gelmişti, o da hemen Becca’nın arkasındaki kişiye eliyle işaret ederek, “Dostum, öne geçmek ister misin?” diye sordu. “Burada hâlâ büyük seçimler yapılıyor da.”

“Hazır mısın?” diye sordu Becca.

Noah gözlerini kapatınca Becca onun kirpiklerinin ne kadar gür ve uzun olduğunu fark etti.

“Sol,” dedi kararlı bir baş hareketiyle Noah. “Kalbin olduğu taraf...”

Becca elini uzattı. Telefon parmaklarının arasındaydı. “Evet!” dedi Noah yumruğunu savurarak. “İşte tarçınlı çörek! Sonuçtan memnunum.”

Ardından öne geçmesine izin verdiği kişi de siparişini verdi ve Noah da tarçınlı çöreğini alırken Becca’ya dönüp, “İki olsun mu? Bana katılmak ister misin?” diye sordu.

Becca ne diyeceğini bilemedi. Baristanın ve diğer müşterilerin arasında böyle bir şey sorması çok cesurcaydı. Telefonunun ekranına baktı. Saat 08.23’tü ve sekiz buçukta randevusu vardı.

“Aslında işe gitmem gerekiyor,” dedi ama Noah’nın hakkını yememek lazımdı, bundan kötü etkilenmiş gibi görünmüyordu. Gerçeği olduğu gibi kabul ederek baristaya döndü. “Eh, yalnız yiyeceğim o zaman,” dedi ve büyük boy sade bir kahve de sipariş etti.

Becca de yağsız sütlü *latte*’sini sipariş ettikten sonra kafenin cam cephesi boyunca uzanan kahvaltı barında oturan Noah’ya yaklaştı. “Seninle tanıştığıma memnun oldum,” dedi gülümseyerek.

“Ben de,” diye başını salladı Noah. “Umarım tekrar karşılaşırız.”

“Umarım,” dedi Becca gülümseyerek. “Aslında,” diye devam etti telefonunu kaldırarak, “bana numaranı verirsen belki planlı olarak da karşılaşabiliriz? Eğer istersen tabii.”

Noah da gülümsüyordu. “Çok isterim,” dedi ve Becca da telefonunun kilidini açıp numarasını kaydedebilmesi için Noah’ya uzattı.

“Tamam o zaman,” dedikten sonra çıkmak için kapıyı açtı.

“Tamam o zaman,” diye tekrarladı Noah da.

43

Mesaja Cevap Verirse

Becca bütün gün en sevdiği gibi aralıksız çalıştı. Müşterilerinin hepsi komik ve ilgi çekiciydi. Yetenekleriyle gurur duymasını sağlayacak kesimler ve tarzlar istiyorlardı. Becca kesinlikle çok enerjik hissediyordu ve bunun bir nedeni de sabah karşılaştığı Noah denen adamdı. Hayat böyle değil miydi zaten? Bazen hüznü hissederdiniz ve bazen de mutlu olmanın ne kadar kolay olduğu bir anda ortaya çıkardı. O sabah da bir düğmeye basılmıştı ve Becca bunun tadını çıkarıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Becca. Jin Li, Dave, Carlos ve bebek arabasında uyuyan bebek Haoyu’yla birlikte Fox and Hound’da bir masanın etrafında oturuyorlardı. “Her zaman iyi olacağımı biliyordum aslında. Sadece Mike’tan sonra iyi hissedebilmek gerçekten zor gelmişti. Belki artık yeni dilekler dilemenin tam zamanıdır...”

“Tanrım,” diye inledi Carlos. “Yine mi bu? Artık dilek falan yok!”

“Neden?!” diye çıkıştı Becca. “Bu çok güzel bir şey! Tüm hayatımı değiştirmeye falan çalışmıyorum ama biraz enerji tazelemek de fena olmaz. Eğer bunu desteklemek isterseniz tabii, arkadaşlar...”

Jia Li şakacı bir ifadeyle gözlerini devirdi ve Dave’e durumu açıklamaya koyuldu. “Yaz gün dönümü,” dedi alaycı ses tonuyla. “Geçen yıl hayallerimizi gerçekleştirmek için büyük bir manifest ritüeli yapmıştık.”

“Kulağa oldukça hoş geliyor,” dedi Dave pragmatik bir tavırla. “Peki neler dilediniz?”

Nedense tüm gözler Becca’ya çevrilmişti. Becca kaşlarını kaldırarak küçük arkadaş grubuna baktı. “Ne?” diye sordu. “Nişanlanan ben olduğum için şimdi sözcülüğü de ben mi yapacağım?” Ardından Dave’e döndü. “Açıkçası işe yaramadı. Bay Doğru’yu ve mutlu sonu görmek istemiştım. Ve şey... Bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.”

Dave bu bilgiyi sindirerek başını salladı. “Ya siz ikiniz?” diye sordu Jia Li ve Carlos’a.

Jia Li hatırlamaya çalışıyordu. “Sanırım ben de aynısını söylemişim,” diye itiraf etti çekine çekine. “Yani aslında işe yaradı. O sırada zaten hamileydim, bu yüzden bu küçük adamın hayatımın aşkı olduğu söylenebilir...” Uyuyan şirinlik abidesine bakıyordu. “Ama biliyorsun. Sen de kesinlikle ikinciliğe yakınsın.”

Dave gücenmiş gibi yaptı ama uzun süre dayanamadı. Sahte şaşkın ifadesi yerini bir gülümsemeye bırakmıştı. “Ne yazık ki kendi çocuğunla evlenemiyorsun, bunun yerine benimle yetinmek zorundasın.”

Jia Li hemen Dave’in koluna vurdu ve başını sallayıp Carlos ve Becca’yı işaret etti. “Ama sürprizi bozdun!” diye bağırdı. Sonra da... *Pekâlâ! Artık biliyorsunuz, der gibi arkadaşlarına baktı.*

“Ne?” dedi Becca yüksek sesle ve Jia Li ona bebeğin uyanmaması için sessiz olmasını işaret etti. “Tebrikler!”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Dave elini savurarak. “Yaşayan en şanslı adam benim. Bütün bu mutluluk gizli saklı buluşmalarımızdan kaynaklanıyor. Kim bilebilirdi ki?”

“Bu da düğün konuşmasına dahil mi?” diye şaka yaptı Carlos ayağa kalkıp.

“Şampanya mı içsek?” Becca onun ne için kalktığını anlamıştı.

“Tabii ki,” dedi Carlos başını sallayarak. “İkiniz için de çok mutluyum, gerçekten. Aşka tutundunuz. Bu inanılmaz bir şey. Gerçekten, gerçekten inanılmaz. Birlikte çok mutlu olacaksınız. Bunu hissedebiliyorum.”

Jia Li elini kalbinin üzerine götürdü ve Dave de onun elini alıp parmaklarını öptü.

Becca ve Carlos onları izliyordu. Birbirlerini buldukları için minnettar olan iki insanın sevgisine tanıklık ediyorlardı.

“Sanırım kuskandım, biliyor musun?” dedi Carlos. O sırada ikisi içkileri almak için barda bekliyorlardı.

Becca da onun yanında bara yaslandı. “Nişanlı olmalarını mı?” diye sordu.

“Evet.” Carlos düşünceli bir şekilde başını salladı. “Cesurca bir şey. Yani özür dilerim, duyarsız olmak istemem. Mike ve olanlar hakkında...”

Becca önemli değilmiş gibi bir elini salladı. “Artık geride kaldı,” dedi omuz silkerek. “Dediğim gibi sabah karşılaştığım adam... *Latte* almaya gidip kocam olacak adamın telefon numarasıyla döndüğümü düşündüğümünden değil ama bana hayatın devam ettiğini hatırlattı. Sanırım ben de kuskandım. Jia Li bu kişiyi bulmak için hiç yaygara koparmadı, sadece hayatını yaşadı

ve olan oldu. Bunun mümkün olduğunun kanıtı olabilir. Sanırım ben de aynısını yapmayı deneyeceğim. O kadar sıkı tutunmamayı, gemiyi yönlendirmeye çalışmamayı öğrenmem lazım. Teslim oluyorum.”

Carlos güldü. “Bu seferkinin nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi ve Becca tam ona kızacakken, “Şaka yapıyorum Bec. Sadece mutlu olmanı istediğimi biliyorsun,” diye tamamladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Becca. “Ben de senin mutlu olmanı istiyorum.”

Birbirlerine gülümsediler ve Becca tam ona sarılmak için uzanacakken şampanyaları geldi.

Döndüklerinde Dave, Carlos’a, “Jia Li geçen yılki dileğinin, arkadaşlarının aşkıta istediklerini bulmaları olduğunu söylüyordu,” dedi.

“Öyle miydi?” diye sordu Carlos, şampanyanın fazla köpürmemesine dikkat ederek. “Kulağa çok nazik ve cömertçe geliyor. Yani ben de çok nazik ve cömert bir adam olduğum için mantıklı...”

“Ah, şakacı seni,” dedi Becca doldurduğu kadehleri elden ele dolaştırırken.

“Devam et,” dedi Carlos elini kaldırıp devam etmesini işaret ederken. Komplocu bir tavırla Dave ve Jia Li’ye bakıyordu. “Hadi, söyle. Bana böyle övgüler yağdırdığın pek görülmemiştir. Normalde hep, *Carlos, neden müşterilerin renk kayıtlarını tutmuyorsun? Carlos, kadeh kiralama broşürü nerede? Carlos, neden bu kadar çok tatil rezervasyonun yaptın, gibi şeyler oluyor da.*”

“Çok fazla tatil yapıyorsun gerçekten de,” dedi Dave ve Becca onunla geçirmeye başladığı akşamlardan sonra Dave’i daha da çok sevmeye başladığını fark etti.

“Hey, erkekler olarak bir olmalıyız, tamam mı? İşte yeni kural!” dedi Carlos.

Becca bardağını kaldırdı ve Jia Li ile Dave’e bakıp, “Şerefimize,” dedi. “Aşkın peşini bırakmadığınız için... Ayrıca çok fazla tatil yapan, müşteri kayıtlarını güncellemeyi unutan ama aynı zamanda komik, nazik, eğlenceli ve sadık olan Carlos’a...” Becca ona baktı, Carlos gerçekten de bu iltifatlar karşısında etkilenmiş gibiydi. *Neden olmasın ki*, diye düşündü. Arkadaşlarına onları ne kadar çok sevdiğini gösterebilirdi. Carlos’un ona bakışı... Becca’da sözlerine devam etme isteği uyandırdı. Gözleri kocaman açılmıştı, gerçekten duygulanmış gibiydi. Carlos ağlayacak mıydı yoksa? Duygusal görünüyordu. *Tamam, oyun başlasın*. Onu sınıra getirip getiremeyeceğini görmek için işi kızıştıracaktı.

“Carlos, sen hayatımdaki en olağanüstü insanlardan birisin. Gerçekten öylesin.”

Jia Li’nin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Elini Dave’in dizine koyduğunu, parmak eklemlerinin beyazlaştığını belli belirsiz fark etti.

“Sen olmasaydın geçtiğimiz yılı nasıl atlatırdım bilmiyorum. Kazandığım zaman beni neşelendiriyorsun, kaybettiğimde yanımda koşuyorsun ve bana kötü gün ile iyi gün arasında sadece iyi bir gece uykusunun olduğunu daima hatırlatıyorsun. İş ortağı olarak başladık ve yakın arkadaş olduk. Bu benim hayatımın zaferi. Salonda olmadığında seni özlüyorum. Komik bir şey duyuyorum ve sana anlatmak için sabırsızlanıyorum. Sadece kendin olarak bile günlerimi güzelleştiriyorsun, her ne kadar olduğun kişi bazen işleri biraz daha ciddiye alman gerektiği için çıldırtıcı olabilse de. Tabii sonra bana o kadar da ciddi olmamam gerektiğini hatırlatıyorsun. Sanırım bunu hepimiz için yapıyorsun. Ve

bir de... Evet, evet, bu ikisi evleniyor, yaşasın!” Becca, gözleri Becca ile Carlos, Carlos ile Becca arasında gidip gelen ve şaşkın bir sessizlik içinde oturan Jia Li ve Dave’e baktı. “Ama en çok da... Her erkeğin daha çok benzemek için çabalaması gereken bu adamın şerefine! Sen bir harikasın Carlos Raverra ve seni tanımak beni daha iyi biri yapıyor.”

Carlos kıpırdamadan duruyordu. Kaşları kalkmış, yüz hatları yumuşamıştı ve Becca başardığını, onu ağlattığını düşündü. Ta ki aslında ağlayanın kendisi olduğunu fark edene kadar. Elinin üzerine iri bir gözyaşı damlası düştü ve Becca da şaşkınlıkla eline baktı. Sonra hemen yüzünü sildi. “Ah, özür dilerim. Ne diye ağlıyorum ki?” Sonra Dave ve Jia Li’ye baktı. “Sorun siz ikisiniz. Beni duygusallaştırıyorsunuz!”

Carlos uzanıp bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. “Seni küçük pislik. Neredeyse beni ağlatıyordun,” diye fısıldadı. Becca güldü ve amacının tam da bu olduğunu açıklamak istese de yapamadı.

“Tanrım...” Çantasını karıştırıp bir mendil aradı. “Gerçekten çok üzgünüm! Neyim var bilmiyorum!”

Dave sanki gerginliği kırmaya çalışıyormuş gibi öksürdü ama gerginlik falan yoktu, değil mi? Yine de hepsi Becca’nın gözyaşlarını garipsemiş gibi duruyorlardı.

“Becca. Beni öldüreceksin burada,” dedi Carlos ve bir elini havaya kaldırdı. Ardından boş bir tepsi taşıyan garsonlardan birini yakaladı.

“Dikkat et!” diye bağırdı garson çünkü Carlos tehlikeli bir şekilde az daha bütün kadehleri devirecekti. Ama elini tam zamanında geri çekmişti.

“Senin şu kadehlerle alıp veremediğin nedir Carlos! Tanrı aşkına!”

“Ah, ânı mahvetmişim gibi hissediyorum,” derken haylazca sırıtıyordu. Becca ona bakıp başını salladı. Carlos... Tam da tanıdığı ve sevdiği gibi.

“Arkadaşlarımın ve ailemin aşkı bulmasını istedim. Bunu belirtmek için kötü bir zaman mı?” diye sordu Jia Li. “Şimdi düşünüyorum da... Belki benden sonra Carlos da bunun için hazırdır.”

“Ah, tekrar bir konuşma hazırlayamam,” diye güldü Becca. “Üzgünüm. Benden bu kadar.” Herkes onunla birlikte kahkaha attı.

“Pekâlâ,” dedi Dave parmak uçlarını masaya vurarak. “En azından siz ikiniz nihayet evlendiğiniz zaman yapabileceğiniz bir konuşman oldu,” diye şaka yaptı ve herkes tekrar kahkahalara boğuldu. Becca bu şakadan çok hoşlanan Carlos’a burnunu kırıştırarak baktı. Ancak o gece eve döndüğünde, makyajını silip pijamalarını giydikten sonra yatağında tavana bakarken bir şeyi fark etti ve bu farkındalığın netliği aniden irkilmesine yol açtı...

Mesaja Cevap Verirse

O kişi Carlos'tu...

Her zaman Carlos olmuştu.

Becca telefonunu alıp onun numarasını tuşladı.

Ama hayır, onu arayamazdı.

Onu görmeliydi.

Mutlaka görmesi gerekiyordu.

Tüylerini diken diken edecek kadar güçlü bir kararlılık dalgasıyla Becca ayağı kalktı. Aynaya baktı ve halletmeyi düşündüğü her neyse bunun için saçlarını düzeltecek ya da makyaj yapacak zamanı olmadığına karar verdi. Evet, üzerinde pijamaları vardı ama en azından dişleri temizdi. Ona gidecekti. Şimdi düşününce yaklaşık beş buçuk yıl kadar geç kaldığını fark ediyordu. O yüzden bunun şu anda, hemen gerçekleşmesi lazımdı.

Merdivenlerden inerken attığı her adım göğsünün kabarmasını sağlıyordu. Geleceğinin çağrısını ve kendisini bir süper kahraman gibi hissettiren cesaret ve aptallık dalgasını yansıtıyordu. Carlos, Carlos, Carlos... Oydu. Sabahları salonda sadece onlar varken kahvelerini yudumlarken ve ona önceki gecedен saçma bir hikâye anlatırken de oydu. Yan koltuktaki müşteriyle sohbet eden, meşgul olduğunda çalışma masasını hazırlayan, ailesinin halini hatırını soran ve işten sonra onu bara sürükleyen Carlos'tu. Seyahatlerde ve maceralarda başına gelen her komik şeyi, duyduğu üzücü olayları anlatmak istediği kişi oydu. Onun hep en iyi arkadaşı olduğunu düşünmüştü fakat şimdi bir düğmeye basılmış, ışık yanmış ve Becca anlamıştı. Carlos onun ruh eşiydi. Acaba o da bunu anladı mı merak ediyordu. Bunu öğrenmek üzereydi de.

Becca paspasın yanındaki eski spor ayakkabılarını giyip ilk bulduğu paltoyu kaptı ve ön kapıyı açtığında öyle bir şaşırды ki... Carlos tam karşısında duruyordu, kalbinin arzusu karşısında tezahür etmişti.

"Merhaba," dedi Carlos sakince. Tüm çekiciliğiyle sundurmanın çerçevesine yaslanmıştı.

Becca gözlerini kırptırdı. Bu gerçekten de ~~oydu~~. Kalbi göğsünden fırlamak üzereydi. Neydi bu his? Heyecan mı, korku mu? *İkisi de*, diye karar kıldı.

"Carlos," dedi şaşkınlıkla. O da gülümsüyordu. Yüzünde hem utangaç hem de kışkırtıcı bir sırıtış vardı ve daha önce hiç şu anda olduğu kadar yakışıklı olmamıştı.

"İçimde seni bu gece tekrar görebileceğime dair bir his vardı," dedi Carlos.

Becca'nın kafası düşüncelerle dolup taşı ama hiçbirini tam olarak şekillendirecek kadar uzun süre tutamıyordu.

“Öyle mi?” diye sordu sesi kısılırken. Yani o da aynı şeyi hissettiğini mi söylüyordu? Becca bunu doğru mu anlamıştı? Çünkü ne hissettiğini söylerse geri alamazdı, gerçekten. Bu tam bir serbest düşüştü.

Şu anda fikrini değiştirmek, çöpleri atmayı unuttuğunu ya da bir tilki sesi duyduğunu söylemek için zamanı vardı. Carlos onun bakışlarına tutundu, bir meydan okumaydı bu. *Hadi bu olduğundan başka bir şeymiş gibi davran bakalım davranabilirsen*, diyerek meydan okuyordu sanki. Onun da aynı şeyi hissettiğinden emin olamıyor ama bunu gerçekten hissediyordu. Kendine anlattığı hikâyeleri bir kenara bıraktığında artık korkmaması gerektiğinin farkındaydı. Fakat yine de... Bunu ilk onun söylemesini isterdi.

“Seni bekliyordum,” dedi Carlos ona. Becca konuşacak cesareti bir an bulamadı. “Anlaman için,” diye açıkladı.

Ah, çok yakışıklı, diye düşündü Becca sonunda aklına gelen bir düşünceyle. Koyu renk, düşünceli bakan gözleri, pürüzsüz bronz teni, daha önce Becca’nın şakalaştığı ama ona çok yakışan dövmeleleri... Onunla ilgili her şey çok rahatlatıcı ve tanıdıktı ama şimdi ona bakmak, Carlos’un da ona nasıl baktığını görmek, işte bu yeni bir şey gibi hissettiriyordu. Yasak. Kaçınılmaz. Kelimeler boğazında düğümlendi.

“Ne zamandır farkındaydın?” diye sordu Becca.

“O ara sokaktan beri.”

Becca o akşamı düşündü, neredeyse öpüşeceklerdi ama sonra o ânı hiçbir şey olmamış gibi geçiştirmişlerdi.

“Ah,” dedi Becca.

Sonra Carlos sanki sadece iki tane değil de bütün bir paket bisküviyi yediğini itiraf ediyormuş gibi, “Belki daha uzun zamandır,” diye ekledi.

Bu Becca'yı gülümsetti. "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Bundan sonra ne olacak?"

Carlos güldü ve aralarındaki birkaç santimlik mesafe bile bir kıta kadar uzak hissettirdi. Becca dudaklarını yaladı, beklenti içindeydi. Sertçe yutkundu. Carlos'un bakışlarına tutundu ve hiç konuşmadan başını salladı. *Evet, bu gerçekten oluyor,* diyerek kendini rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. Becca ona bir elini uzattı ve bununla kendi sorusuna cevap vermiş oldu.

Carlos elini tuttu ve içeri adım attı. Ardından ön kapıyı kapattı. Ev karanlıktı. Becca aceleyle dışarı fırlamıştı. Kilit arkasında tıkırdadıktan sonra vücutları birbirine yapıştı. Carlos'un elleri Becca'nın saçlarında, Becca'nın parmakları Carlos'un boynundayken öpüştiler, öpüştiler, öpüştiler... Sert, hızlı ve iştahla kaybettikleri zamanı telafi ederek öpüştiler.

Becca şu anda Carlos'la seksin tam olarak hayal ettiği gibi olup olmadığını söyleyemiyordu çünkü onun bir sevgili olarak nasıl olacağını düşünmek için kendine hiç izin vermemişti. Hayal gücünün sınırları vardı ve Carlos'un ona yaptıkları da bu sınırların çok ötesindeydi. Güneş perdelerin arasından süzülene kadar öpüştiler, birbirlerine dokundular ve güldüler... Hepsi de Becca'nın özlem dalgaları içinde kalmasına neden olacak kadar yoğun bir göz temasıyla gerçekleşmişti. Sanki rüm cinsel tercihlerine göre önceden programlanmışlardı. Birbirlerinin bedenlerini o kadar karmaşık bir şekilde anlıyorlardı ki sadece birbirlerine yakın durmaları bile tahrik ediciydi. Carlos onu kucaklayıp kaldırdı ve ne kadar seksi olduğunu, onu ne kadar

çok istediğini söyledi. Becca da benzer hislerini dile getirip onun tadını çıkardı. Birbirine tam uyan iki parça gibilerdi. Ve bu çok ateşliydi. Becca yatakta biriyle böylesine ruhani bir bağ kurmayı daha önce hiç deneyimlememişti.

“Carlos,” diye fısıldadı çıplak, bitkin ve sınırsız bir mutlulukla uzandıkları sırada. Arkadaşların birbiriyle seks yapması binlerce soru doğurabilirdi ya da Becca ve Carlos örneğinde olduğu gibi milyonlarca soruya cevap verebilirdi. Becca şu anda kendini tamamen tatmin olmuş, doymuş gibi hissediyordu.

“Hımm?” dedi Carlos. Kaslı göğsü Becca’nın yanağının altında inip kalkıyor, bir eli Becca’nın kalçasını avuçluyordu. Şansına inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

“Sanırım seni sevdiğimi söylemeyi unuttum,” dedi Becca ona.

Carlos yüzünü ona doğru çevirdi ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı. “Öyle olduğunu tahmin etmiştim,” dedi. “Ama yeterince açık olmadıysa söyleyeyim. Ben de seni seviyorum. Delicesine. Aslında... Sanırım sen hayatımın aşkı olabilirsin.”

Becca ona bakmak için doğruldu, başı yana eğikti. “Bu gerçek mi?”

“Elbette gerçek,” dedi Carlos ve Becca’nın çıplak bedenini kendine doğru çekti. “Seni seviyorum, Becca Calloway.”

“Ben de seni seviyorum, Carlos Raverra.”

Carlos onun saçlarını, sırtını okşadı ve birbirlerine gülümseyen, aşktan sarhoş iki aptal olarak ânı yaşamaya başladılar. “Kahvaltı ederek kutlayalım mı? Çünkü beni gerçekten mahvettin.”

Becca onu öptü, yüzünü onunkine yapıştırdı. Kalbi binlerce aşk şarkısı söylüyordu.

“Hadi pankek yapalım,” dedi Becca ve birlikte aşağı indiler. Hâlâ çıplak halde el elelerdi ve her adımda birbirlerine öpücükler veriyorlardı.

“Bir kez daha söyle,” diye mırıldandı Carlos. Becca tezgâhta pankek hamurunu karıştırıyordu.

“Seni sevdiğimi mi?”

“Evet,” dedi Becca’ya arkasından sarılarak. Becca karıştırmayı bıraktı.

“Seni seviyorum,” dedi neşeyle.

“Ben de seni seviyorum,” dedi Carlos ve Becca’nın kalçalarını sıkıca kavradı. “Seni çok ama çok seviyorum. Ve artık bunu bildiğine göre her şey başlayabilir.”

Pankek yapmaya devam edemediler.

Ama hiç önemli değildi.

45

*Mesaja Cevap Verirse
Mesaja Cevap Vermezse*

Bir bahar günü Trim kapalıydı. İçeride tüm saç kurutma makineleri yerinde duruyor, mutfak kullanılmıyordu ve arka kapı kilitliydi. Cumartesi günü için alışılmadık bir durumdu bu. Noel değildi, Paskalya da. Aslında daha önce hiç haftanın en yoğun günü olan cumartesi günü salonu kapattıkları olmamıştı. Ama bu cumartesi diğerleri gibi değildi. Ön kapının sol alt köşesine yapıştırılmış küçük, lamine bir tabela vardı ve orada şöyle yazıyordu:

Salon Kapalı

Eğer bilmiyorsanız, biz evleniyoruz!

*Aşkımızı kutlamaya katılmak isterseniz, akşam 6'dan itibaren
bir şeyler içmek için Fox and Hound'da olacağız.*

Bir hafta içinde de yeniden açılacağız.

Sizi seviyoruz! Neredeyse birbirimizi sevdiğimiz kadar...

*Hikâyemizin bir parçası olduğunuz için teşekkürler,
Carlos ve Becca Raverra-Calloway*

Damat düğün fotoğraflarında aydan daha geniş gülümsüyordu. Gelinin gelinliği ise büyüyen göğüslerini zar zor gizlemekteydi. Birlikte olağanüstü mutlulardı ve baş döndürücü, mükemmel bir çift olmuşlardı. Birbirlerine tamamen, delice âşıklardı.

